

Giới thiệu Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thăng

Bạn đang đọc truyện Thuyền tới đầu cầu tự nhiên thăng của tác giả Mạc Hề Trừu Phong trên website đọc truyện online. Trung Quốc có câu : “Thuyền tới cầu tự nhiên vuông góc với cầu”, cũng tương đương với một câu ở Việt Nam : “Trăng đến rằm thì trăng tròn”, nói nôm na có nghĩa là, chuyện gì cũng thế, cái gì đến thì nó sẽ đến, gấp cũng không được, mà kệ cũng không xong. Diệp Khinh Chu là một cô gái rất đặc biệt. Nàng là một cô gái rất nhát gan, sợ thần sợ quỷ, làm gì cũng cẩn thận tới mức buồn cười : không dám vượt đèn đỏ, không cần mua sắm hàng hiệu, nhưng phải mua thuốc bổ, phải mua bảo hiểm, phải dùng tiền lương để biếu xén cấp trên vì sợ bị đuổi việc, phải cố gắng phục vụ mấy người đồng nghiệp vì sợ bọn họ tẩy chay mình, phải lắp mấy lớp khóa chống trộm, không dám cầm tiền mặt trong nhà ... Nhưng nếu nói nàng là một cô gái yếu đuối thì cũng không đúng : nàng là người gặp rất nhiều bất hạnh : cha mẹ ly hôn vì cha có bồ, rồi cha nghiện thuốc phiện tự tử, rồi nàng mắc bệnh tâm lý, tất cả những gánh nặng đó đè lên vai nàng, nhưng nàng vẫn có thể sống một cách bình thường, vẫn chăm lo tới những người khác, tựa như hết thấy những thứ đó là của người khác, chứ không phải của nàng. Sau khi mẹ tái giá, Diệp Khinh Chu có thêm một người anh trai, nhưng đó cũng là bắt đầu cho những ngày tháng ác mộng của nàng. Kiều Lạc, người anh khác cha khác mẹ không ngừng bắt nạt nàng, tính cách yếu đuối của nàng cũng một phần do anh gây ra. Nhưng mặt khác, Kiều Lạc cũng là một chỗ dựa suốt thời thơ ấu cho Diệp Khinh Chu. Chỗ dựa ấy có tác động lớn tới mức, có một ngày, Diệp Khinh Chu, con ốc sên nhút nhát nghi thần nghi quỷ phải chạy trốn, kiểu chạy trốn của người “Chỉ sợ tình thâm thiết, tan vỡ mộng mỹ nhân”. Nhưng đúng như người xưa đã nói “Thuyền tới cầu tự nhiên vuông góc với cầu”, cuối cùng, một kết thúc hạnh phúc đã tới cho Kiều Lạc và Diệp Khinh Chu. Đương nhiên, nó phải phải một cái hạnh phúc từ trên trời rơi xuống, mà cũng nhờ sự nỗ lực của cả hai người. Thuyền tới đầu cầu tự nhiên thăng không phải là một câu chuyện cực kỳ hấp dẫn. Nó không có những vị thần tiên như Tam Sinh Tam Thế, không hài hước như Bùn loãng cũng trát được tường, cũng không có những mối thâm tình hoặc đau tới triệt nội tâm như Bí mật bị thời gian vùi lấp. Nhưng tôi lựa truyện này, ấy là vì, nó chân thật. Nhân vật trong truyện chẳng phải những người tài giỏi ngút trời làm gì cũng được, hoặc giàu có sang trọng tốt bậc, hoặc đặc biệt tốt, hoặc xấu tới mức người người phi nhĩ. Không có sự hận thù sâu sắc vì tan cửa nát nhà, không có sự tranh giành chết sống vì tiền vì tình, lại chẳng có những phát kiến đặc biệt thay đổi cả xã hội. Không, đó chỉ là một số những mâu thuẫn nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng chẳng lớn của những người rất bình thường, mà bạn có thể tìm được cả mớ chung quanh mình.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Dòng Sông Vạn Dặm – Một Chiếc Thuyền

Sau khi Diệp Khinh Chu lăn lộn trên đất vì viêm ruột thừa cấp tính đã bị đưa thẳng vào bệnh viện lớn nhất thành phố, giống như một con chuột giữa xe chiều, nàng bị hai hộ sĩ hộ tống ra khỏi nhà, vừa bị thái dương rọi thẳng vào đã lạnh ngắt ngay lập tức.

Cô bạn thân Âu Dương cũng không thể hiểu được vì sao, vội vàng kêu lên hoảng hốt : “Sao đang rên la ầm ĩ, các anh vừa chạm vào một cái đã không còn lăn lộn gì nữa vậy ?”

Một hộ sĩ khá lớn tuổi liếc nàng một cái rất lạnh lùng : “Còn không qua đây giúp một tay!”

Âu Dương vội vàng chạy tới nhắc một chân, hỗ trợ hai hộ sĩ nâng nàng lên đẩy vào trong xe cứu hộ, sau đó những tiếng còi rú lên ầm ĩ, lập tức chạy thẳng tới bệnh viện đệ nhất của thành phố.

Hộ sĩ vội vàng đẩy giường cứu hộ, vừa chạy vừa nói với một y tá dọc đường : “Mau báo bác sĩ Kiều, viêm ruột thừa cấp tính, chuẩn bị giải phẫu, người nhà mau đi ký tên.”

“A... “Âu Dương kêu lên : “Ký tên là sao ?”

Hộ sĩ liền đáp : “Đúng vậy, chẳng lẽ cô không phải người nhà sao ?”

“Mặt tôi giống nó lắm hay sao “Âu Dương liền chỉ vào mặt mình trả lời.

Hộ sĩ liếc một cái từ trên xuống dưới rồi đáp : “Vậy cô gọi người nhà của cô ấy tới.”

Âu Dương liền trả lời : “Lúc cấp bách thế này làm sao mà gọi được bây giờ?”

“Cô đừng cho rằng viêm ruột thừa cấp tính chỉ là một loại tiểu phẫu, kéo dài cũng có thể gây ra chuyện không may đấy.” Hộ sĩ tưởng nàng nói đùa, đáp lại một cách lạnh lùng.

“Tôi ký có được không ?” Âu Dương liền hỏi : “Tôi là bạn thời đại học, cũng là đồng nghiệp của nó.”

“...” Hộ sĩ nói không nên lời, đột nhiên có một thanh âm trong trẻo vang lên : “Vậy kêu cô ấy tự ký đi”

Âu Dương quay đầu lại nhìn, là một vị thầy thuốc mặc áo blue trắng, đeo ống nghe, trên mắt là một cặp kính viền vàng không gọng, cặp kính thoáng phản chiếu lại dưới ánh đèn trong hành lang, nên không nhìn rõ ánh mắt của anh : “Tự cô ấy ký sao ?” Âu Dương liền chỉ tay vào Diệp Khinh Chu đang nằm

thẳng cẳng rên hừ hừ trên giường, nhìn qua như sắp chết.

Thầy thuốc kia gập đầu, đi tới gần, duỗi tay phải ra, nắm ngón tay mảnh khảnh trắng nõn, anh giơ ngón tay cái lên bấm mạnh vào huyết nhân trung của Diệp Kinh Chu một cái, Kinh Chu lập tức cong người lên vì đau đớn : “Ồi...”

“Ký đi” Anh nói xong, lập tức bước thẳng vào phòng thay đồ bên cạnh phòng giải phẫu, không thèm quay đầu lại dấu chỉ một lần.

“Cái này ... cái này... Ai vậy chứ ?” Âu Dương bắt đầu lắp bắp.

Diệp Kinh Chu vừa mới tỉnh lại, trông bộ dáng đã như muốn ngất tiếp, Âu Dương nhanh chóng kéo nàng dậy : “Ký một cái đã rồi hãy ngất tiếp.”

“Ký cái gì ?” Diệp Kinh Chu rên hừ hừ đáp : “Minh không giải phẫu đâu... chết thì sao ?”

“Không ký thì cậu chết ngay lập tức...” Âu Dương liền quát lớn : “Xem cậu có biết sợ chưa ?”

Diệp Kinh Chu lập tức trợn trắng hai mắt, chẳng biết tại sao Âu Dương cảm thấy đồng tử của nàng đang phóng đại gấp mấy lần. Diệp Kinh Chu vội vàng ngồi dậy, phảng phất như cái người vừa rồi còn đau đến co rút chỉ là nhục thể của nàng, hiện tại linh hồn nàng đã chiếm lĩnh lại được cơ thể, lập tức ký một chữ như rồng bay phượng múa, cuối cùng còn cố gắng kéo Âu Dương lại dặn dò : “Nhớ đưa tiền lì xì cho bác sĩ nhé, có tiền chưa ? Chưa có thì cầm thẻ của mình ra rút đi. Nếu không thì cậu nói với bác sĩ, giải phẫu xong lập tức đưa bổ sung, lại cả y tá gây mê, hộ lý hộ sĩ, không sót bất kỳ người nào nhé...”

Âu Dương vừa lắc đầu vừa đứng nhìn nàng được đẩy vào phòng giải phẫu, rồi mới thở phào một tiếng, nàng sống tới từng này tuổi rồi, những người quen biết chung quanh, nếu muốn đánh giá coi người nào xinh đẹp nhất, người nào nhiều tiền nhất, người nào thông minh có học vấn nhất, thì còn phải tranh cãi, nhưng nếu chọn ra người nào có lá gan nhỏ nhất, thì không cần tranh luận gì cả, ngoại trừ Diệp Kinh Chu ra, không ai tranh nổi nàng ta.

Hàng hiệu có thể không cần mua, nhưng không thể không đóng tiền bảo hiểm. Qua đường đương nhiên không thể vượt đèn đỏ, nhất định phải đi trên vạch. Trước khi đi ngủ phải kiểm tra cửa sổ ba lượt coi đã đóng kín chưa, tiền mặt trong nhà không bao giờ vượt qua bốn số không, toàn bộ đều gửi ngân hàng hết.

Trước khi ăn gì đều phải xem ngày sản xuất và hạn sử dụng, những sản phẩm loại ba tuyệt đối không mua. Trước khi ăn bất kỳ loại hoa quả gì nhất định phải sục ôzôn khử độc và gọt vỏ, kể cả dâu tây.

Mỗi khi nhận được lương phải lập tức mua quà cho cấp trên, vì sợ người ta gây khó dễ, nói tới đây, Âu Dương không biết phải nói sao nữa : “Mỗi tháng nhận lương còn đi chia đông chia tây, vậy cậu làm việc để làm gì hả ?”

Diệp Kinh Chu đáp một cách cẩn thận : “Có công việc thì sau này mới có lương hưu á. Vạn nhất sau này lúc mình về hưu rồi bị bỏ rơi, không có con cái, mà những thứ tích lũy được bị lừa đi mất, lúc đó nếu mỗi tháng mình đều có lương hưu, thì”

“Diệp KinhChu!” Âu Dương phấn nộ rít lên : “Cậu có thể nào dừng ngay cái kiểu chuyện gì cũng nghĩ theo chiều hướng xấu không hả ???”

“Cậu có biết nước mình có bao nhiêu người thất nghiệp không Bây giờ lại có nguy cơ khủng hoảng tài chính nữa...” Diệp Kinh Chu vẫn tiếp tục lo lắng tính toán

...

Nàng ngẩng đầu lên nhìn ba chữ Đang Giải Phẫu còn đang sáng đèn, viêm ruột thừa mà cũng phải đưa tiền lì xì sao ? Lại muốn nằm viện nữa sao ? Lại muốn đi mua nhân sâm nhung hươu để tắm bổ sao ?

Phật nói : nhân sinh có bốn nỗi khổ : Sinh, lão, bệnh, tử.

Không cần nghi ngờ là xã hội ngày nay chẳng mấy ai nhớ rõ tới những vấn đề này, nhưng Diệp Kinh Chu thì khác, một phút cũng không quên.

Tỷ như sau khi nàng làm xong thủ thuật đưa vào phòng hậu phẫu xong, vừa mới tỉnh lại, đã run rẩy nói với bộ dáng như đang hấp hối : “Nhanh nhanh đi mua gà tần nhân sâm, rồi ba ba, lươn, chim bồ câu, có cái gì mua cái đó...”

Âu Dương nửa ngồi nửa dựa vào cái ghế cạnh giường bệnh, cầu chìa khóa khẽ ngoáy ngoáy tai, chép miệng một cái : “Cái loại tiểu phẫu cắt một mẫu ruột non như thế này mà còn phải ở một phòng bệnh xa hoa như thế này sao ? Minh thấy cậu đúng là quá xa xỉ.”

Diệp Kinh Chu cũng chả thèm cãi nhau với nàng ta, phải biết rằng, nàng vừa mới động thủ thuật xong, thân thể suy yếu, rất có khả năng vì thiếu máu mà sự đề kháng kém, nếu ở chung phòng bệnh với người khác rất dễ lây thêm một số bệnh chả liên quan đến nàng, người đang yếu ớt như vậy, chẳng may nếu lây tất sẽ sinh bệnh, sinh bệnh không cẩn thận rất dễ chết, nếu chết rồi thì còn làm gì được nữa. : “Tranh thủ thời gian đi mua đồ ăn cho mình đi, đúng rồi, cậu đã gửi tiền lì xì cho bác sĩ chưa ? Cậu đã nói với bác sĩ là cái gì cần thì mua cái đó không sợ tốn tiền, thuốc nhập khẩu cũng được, y dụng nếu cần thì mình tự trả tiền chưa...”

Âu Dương quay đầu lại nhìn nàng, mắt hơi nheo lại, trong đôi mắt lộ rõ vẻ khinh bỉ : “Cậu xem lại cái vẻ sinh long hoạt hổ của cậu đi, cái loại tiểu phẫu mổ ruột thừa này là thủ thuật thấp nhất trong các loại giải phẫu...” Nàng ta vừa nói vừa giơ ngón út lên làm bộ : “... chỉ nhỏ xíu như vậy, nếu sau này gặp phải vết thương lớn hơn thì cậu làm sao ? Minh thấy có khi người ta sau một đêm tỉnh lại bị mất một quả thận chắc phải đi báo cảnh sát mất.”

Diệp Khanh Chu bị chế giễu không phản đối được, hồi lâu mới nghẹn được một câu : “Cho dù nhỏ thì nó cũng là giải phẫu mà ...”

“Thầy thuốc nói rồi, cậu không thể ăn những thứ nhiều dầu mỡ, phải ăn đồ nhẹ một chút, kiểu như hoa quả gì đó...” Âu Dương bĩu môi nói.

“A a a ... thật vậy sao ?” Diệp Khanh Chu mắt sáng quắc như sao vội hỏi.

“Đúng” Âu Dương trả lời ... “Nhìn lại cậu đi, phân chuột còn lớn hơn lá gan của cậu nữa...”

Diệp Khanh Chu bị đâm thẳng vào chỗ đau, hình như hiệu lực của thuốc tê đang dần dần tán rớt, nàng bắt đầu cảm giác được vết thương dần tê dại.

Âu Dương vò đầu nói : “Bất quá vị bác sĩ mổ cho cậu kia cũng thật mạnh mẽ nha...” Nàng bắt đầu kể loại đoạn tình tiết trước khi giải phẫu : “Thật đáng khen ngợi nha, kiểu thái độ như lão ta còn có thể làm thầy thuốc, không chừng nếu người bệnh hôn mê trong lúc làm thủ thuật, khéo hắn cầm một dao chọc thẳng vào mông người ta mất...”

“Phì.” Diệp Khanh Chu cũng phá lên cười, dường như quên mất mình đang nằm bệnh, cũng may thuốc tê chưa tan hết, nàng vẫn có thể cười được mấy tiếng. Âu Dương liền nói tiếp : “Có biết loại đàn ông nào mà mình không thể kết giao không ? Đứng hàng đầu chính là bác sĩ, hắn có thể rõ ràng thân thể của cậu hơn chính cậu, thử tưởng tượng coi, hai người đang xxoo hùng hục, đột nhiên hắn nói một cách thần nhiên : “Em yêu, anh cảm thấy tử cung của em có vấn đề, hình như bị hơi viêm ...”

“Ha ha ha ha ..” Diệp Khanh Chu lại tiếp tục lăn ra cười một lần nữa.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh bật mở, một thanh âm trong trẻo nhẹ nhàng truyền tới : “Thứ nhất, sau khi giải phẫu không được cười to, thứ hai, tôi không phải bác sĩ phụ khoa, vị tiểu thư bệnh nhân đáng yêu ơi, ruột của cô vẫn lành lặn chứ ?”

Diệp Khanh Chu và Âu Dương lập tức im bật, xấu hổ nuốt nước miếng, người vừa tới mặc áo blue trắng tinh, đôi tròng mắt dưới cặp kính không gọng lộ ra vẻ lạnh lùng, anh tự tháo khẩu trang xuống, bỏ vào túi áo khoác, khóe miệng hơi nhếch lên thành một nụ cười quý dị.

Nếu không phải nàng vừa mới trải qua giải phẫu, nếu không phải nàng đang ở lầu bốn, Diệp Khanh Chu nhất định sẽ leo cửa sổ nhảy ra ngoài, đương nhiên điều kiện đầu tiên là nàng có ... lá gan của Âu Dương.

Bởi vì ... người đó là Kiều Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Kiều Lạc rất cao, nhưng không gầy, vóc dáng cân đối, lại có loại phong độ của người trí thức, mái tóc nâu ngắn hơi rủ xuống che đỉnh tai, đuôi lông mày hơi nhíu lại, mắt phượng dài đa tình, kính mắt không nhiễm chút bụi, sống mũi cao thẳng, miệng mỏng hơi mím chặt lại, khóe miệng luôn nhếch lên cao ngạo, áo blue trắng không cài kín khuy cổ, lộ ra áo sơ mi kẻ ô vuông màu lam nhạt bên trong, anh bước tới gần giường của Diệp Khanh Chu, duỗi tay phải ra cầm lấy phiếu khám bệnh treo ở cuối giường, trên cổ tay lộ ra chiếc đồng hồ mạ vàng sáng bóng, tay trái lấy ra một cây bút từ trong túi áo blue, viết lia lịa trên giấy một số thứ gì đó, những móng tay cắt gọn ghè sạch sẽ.

Đúng là Kiều Lạc, anh vẫn không thay đổi chút nào, vĩnh viễn là đôi tròng kính sạch sẽ, khóe miệng hơi nhếch lên, móng cắt cụt, áo sơ mi kẻ ô, đồng hồ mạ vàng và... viết bằng tay trái.

Hai tay Diệp Khanh Chu nắm chặt lại run run giấu dưới ga giường, nàng đột nhiên cảm thấy, tự nhiên thuốc tê bay sạch từ lúc nào ? Nhất định là Âu Dương không nhét đủ tiền lì xì cho y tá gây mê.

Vốn Âu Dương tưởng rằng sau khi Diệp Khanh Chu gặp phải vị bác sĩ chính quản lý sự sinh tử của mình, nhất định nàng sẽ xin lỗi lia lịa, sau đó điên cuồng nhét phong bì, ai ngờ nàng ta lại ngăn ra, sắc mặt trắng bệnh. “Này...” Nàng thò tay ra chọc nhẹ Diệp Khanh Chu một cái.

“Gi ?” Diệp Khanh Chu tỉnh lại, tranh thủ thời gian cúi gằm mặt xuống, con mắt hơi đảo liếc qua về phía Kiều Lạc, anh vẫn chăm chú viết cái gì đó, chẳng lẽ ... trước mặt Diệp Khanh Chu mặt trời như chói rạng, chắc mình đúng là con gái lớn lên thay đổi không ai nhận ra, Kiều ác ma kia không nhận ra nàng. Nghĩ vậy, khóe miệng nàng không khỏi nhếch lên thành một nụ cười ngây ngô.

“Khụ.” Kiều Lạc đang đứng ở cuối giường ho nhẹ một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn Diệp Khanh Chu đang chúi đầu vào ngực, trong thanh âm bao hàm sự vui vẻ : “Thứ nhất, mặt cô vẫn không thay đổi, thứ hai... “Anh giờ từ phiếu trong tay lên : “Trên cái này có tên của cô, Diệp Khanh Chu.”

“...” Diệp Khanh Chu ngẩng đầu, khóc không ra nước mắt, chẳng lẽ năm nay nàng cần mua thêm một loại bảo hiểm nhân thân nữa sao, cái bản sự đọc được suy nghĩ của người khác của người này vẫn vô địch như trước đây sao.

“Hai người biết nhau sao ?” Âu Dương đột nhiên hiểu ra.

“Không, không biết. . .” Diệp Kinh Chu vội vàng xua tay, nếu có thể, nàng tình nguyện chấp nhận rằng mình không phải là người để chứng minh, nàng và Kiều Lạc thuộc hai chủng tộc khác nhau, hoàn toàn không có khả năng quen biết nhau.

Có điều Diệp Kinh Chu muốn phủ nhận quan hệ, nhưng không có nghĩa là người khác cũng nghĩ như vậy, Kiều Lạc nhấc tay lên đẩy nhẹ gọng kính, đáp : “Tôi là anh trai của cô ấy.”

“Sao sao sao ?” Âu Dương chớp mắt lia lại, chỉ tay vào biển tiên đeo trên ngực trái của Kiều Lạc : “Không phải anh họ Kiều sao ?”

Diệp Kinh Chu biết sự tình đã phát triển tới mức không thể vẫn hồi lại được, tinh thần suy sụp, nhân sinh mười việc thì có tới tám chín việc không như ý, trời không thể không có phong vân, người cũng tránh không nổi họa phúc.

“Anh ấy đúng là anh trai của mình.”

Một kẻ họ Diệp, một kẻ họ Kiều, nhưng đúng là anh em, thật đúng là mừng phát khóc.

Nguyên nhân rất đơn giản, sau khi Diệp Kinh Chu được mười tuổi đã theo mẹ tới nhà họ Kiều, lúc đó đột nhiên nàng lại có thêm một người anh trai lớn hơn mình hai tuổi, bắt đầu từ giờ phút đó, vở kịch cô bé lọ lem thời hiện đại bắt đầu trình diễn, có mẹ ruột ân cần, có bố dượng thiện lương, có điều lại thừa ra một vị anh kế. . .

“Oa. . . Cậu có anh trai sao !” Âu Dương vô cùng kích động khẽ cảm khái : “Lúc mình còn nhỏ cũng thực hy vọng có được một người anh trai, mỗi lúc mình đánh nhau sẽ giúp mình ra mặt. Giúp mình đánh sạch đám tiểu hài tử xung quanh, làm lão nương ta trở thành một vị bá vương .. ha ha ha..”

“...” Diệp Kinh Chu khẽ đặt tay lên trái, cái này chỉ là ảo tưởng của thời thiếu nữ đầy hoa mộng, không, phải nói là không tưởng. Nàng thực muốn hô to lên, có điều nàng không thể, bởi vì nàng chỉ là một kẻ nhút nhát yếu đuối.

Nhớ lại lúc nàng chuẩn bị vào nhà họ Kiều, nàng cũng nghĩ như vậy, trước đó mẹ nàng đã nói với nàng, nhà chú Kiều kia có một người anh trai nghe nói rất hiểu ý, thành tích học tập rất tốt, có một người anh trai như vậy, Diệp Kinh Chu thầm nghĩ, mình có thể mang ra khoe với người khác.

Cha mẹ li dị lúc cô bé còn rất nhỏ, Diệp Kinh Chu theo mẹ, mặc dù không phải chịu khổ, nhưng vẫn hay bị người khác xem thường, có lẽ tính tình nhất gan sợ phiền phức này là do môi trường hồi nhỏ dưỡng thành, bây giờ cô bé có cha mới, lại có thêm một người anh trai. . .

Diệp Kinh Chu thầm vui vẻ, từ nay về sau rốt cuộc bạn học không thể bắt cô bé làm cái gì nữa, cô bé cũng không còn là một kẻ yếu ớt không thể phản kháng, rốt cuộc có người thành chỗ dựa cho cô bé, vì vậy Diệp Kinh Chu vô cùng tự giác nói với mẹ, cô bé muốn chuyển tới trường học cùng anh trai, mọi việc mới tốt đẹp làm sao.

Cái suy nghĩ không tưởng này luôn ngự trị trong đầu cô bé cho tới giây phút cô bé bước chân vào nhà họ Kiều, chú Kiều cười tủm tỉm chỉ vào một cậu bé cao gầy, khuôn mặt thanh tú đứng cạnh đó nói : “Đây là con trai chú, Kiều Lạc.” Cậu bé đeo một đôi kính gọng đen, khoe miệng hơi nhếch lên, nhìn qua rất nhã nhặn lại đầy hòa khí.

Diệp Kinh Chu thoáng sửng sốt, vội vàng cúi đầu chào : “Chào Kiều ca ca, em, em là Diệp Kinh Chu, Diệp Kinh Chu nghĩa là ...”

“Đúng là một cái tên rất văn nhã.” Kiều Lạc mỉm cười nói đầy vẻ khích lệ.

Lúc đó Diệp Kinh Chu cảm động tới mức suýt rớt nước mắt, nhìn xem, nhìn xem, một người cha vô cùng hòa ái, một người anh trai vô cùng ôn nhu. . .

Kiều Lạc lập tức làm sự cảm động của Diệp Kinh Chu tăng thêm một nấc, cậu tiến lên một bước, khẽ kéo tay cô bé, nói với mẹ kế : “Đi Diệp, để cháu dẫn em lên xem phòng của em nhé ?”

“Phòng riêng của em sao ?” Diệp Kinh Chu gần như thụ sủng nhược kinh, mũi hơi cay cay, cảm giác như lệ nóng sắp tuôn trào, trời ơi một người anh trai biết chăm lo cho em gái tới nhường nào a, không. . . cô bé ngước mắt lên nhìn Kiều Lạc lúc này cao hơn cô bé hẳn nửa cái đầu, phải nói là thiên thần mới đúng.

“Đi thôi!” Kiều Lạc mỉm cười, kéo nhẹ một cái, Diệp Kinh Chu với đôi mắt lấp lánh trắng sao đã bị cậu dẫn lên lầu. Chú Kiều là viện trưởng của một bệnh viện tư nhân rất có tiếng, có điều với sự xa hoa này, Diệp Kinh Chu cũng không lạ lắm, cha cô bé mấy năm nay buôn bán cũng rất thành công, có điều sau khi ông ấy thành một người thành đạt, đã rời bỏ mẹ con cô bé.

Kiều Lạc mở cửa một căn phòng, Diệp Kinh Chu còn đang hưng phấn nhìn quanh quất thăm dò, đã bị người ta đẩy mạnh phía sau lưng, chân cô bé hơi lảo đảo một chút, suýt ngã sắp xuống, tay đã bị một người kéo lại, đập mạnh vào mặt tường, cô bé còn chưa lên tiếng, khuỷu tay của Kiều Lạc đã chèn ngang họng của cô bé, cậu cao hơn Diệp Kinh Chu phân nửa đầu, cậu chỉ hơi nhích tay một cái, cảm Diệp Kinh Chu đã bị kẹp chặt, không mở nổi miệng, trong mắt cô bé tràn đầy kinh hoàng và sợ hãi.

Kiều Lạc hơi nhếch mép lên, lúc này khoe miệng nhếch càng cao hơn, trong căn phòng còn chưa bật đèn, rèm cửa vẫn kéo kín, cậu cười với vẻ tà ác : “Con nhóc kia, mày cho rằng tao sẽ trở thành anh trai tốt của mày sao ?”

Diệp Kinh Chu không thốt nên lời, nhưng hai mắt đang mở to kia đã trực tiếp để lộ ra suy nghĩ thâm trong lòng cô bé : đúng vậy, một người anh trai nhẹ

nhàng.

Phảng phất như cậu có khả năng đọc được suy nghĩ trong lòng của người khác, cười nhạo một tiếng : “Sao ? Nhẹ nhàng sao ? Nhẹ nhàng với ai ? Đối với một con nhóc không biết từ đâu xuất hiện hay sao ?”

Diệp Kinh Chu cố gắng lắc đầu : “Anh ơi, sao anh lại như vậy, thả em ra”

Quả nhiên Kiều Lạc hiểu rất rõ suy nghĩ trong lòng cô bé, cậu rút tay lại, nhưng tay kia đã nắm lấy cằm cô bé, dí sát miệng vào tai cô bé, thanh âm khàn khàn giống hệt như truyền ra từ địa ngục, không, đúng là địa ngục. Lúc đó Diệp Kinh Chu đã nghĩ vậy. Cậu nói : “Nếu mày muốn cho mẹ mày và mày được trải qua những tháng ngày thoải mái, thì tốt nhất hãy cố gắng mà thích ứng với người anh trai ôn nhu rất tốt là tao đây nghe chưa...”

Sau đó cậu buông tay, hơi ngẩng đầu lên, liếc nhìn Diệp Kinh Chu lúc này hai mắt đã rung rung, cười nói : “Xem phòng xong rồi, chúng ta nên đi xuống thôi, nên để tâm một chút.” Cậu kéo cửa phòng ra, làm một động tác xin mời, Diệp Kinh Chu nuốt nước bọt, run rẩy bước về phía trước, tưởng vừa ở Thiên Đường sao lại rơi vào Địa ngục chứ...

Dưới lầu truyền lên âm thanh của chú Kiều : “Tiểu Chu à, có thích căn phòng đấy không ?”

“Dạ, thích, thích ạ...” Diệp Kinh Chu sững sờ trả lời, kỳ thật cô bé đã kịp nhìn thấy cái gì đâu, quay đầu cẩn thận liếc Kiều Lạc đang đứng ở phía sau một cái, đôi tròng mắt dưới kính mắt của cậu lóe ra một tia sáng lạnh, ngoài miệng vẫn lộ ra một nụ cười ôn nhu, tựa như rất hài lòng với câu trả lời của Diệp Kinh Chu.

Lúc này cô bé mới hiểu được, điều kinh khủng nhất không phải hành động vừa rồi của cậu ta, mà chính là việc cậu ta đã nhìn thấu cái lá gan nhỏ bé yếu ớt không dám phản kháng lại của cô bé.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Sau khi nằm rên hừ hừ qua được ngày đầu tiên không có thuốc tê trên giường bệnh, Diệp Kinh Chu tỉnh táo lại sau cuộc gặp gỡ đầy thương vong với bác sĩ phẫu thuật Kiều Lạc : “A ! Mình nằm viện mà chưa xin phép nữ vương nghỉ. A ! Tất cả tiền thưởng của mình. Tiền thưởng của mình huhu.”

“Khụ.” Âu Dương khê ho nhẹ một tiếng : “Mình đã sớm xin nghỉ hộ cậu rồi.” Nàng vừa nói vừa lúc lắc bình thủy trong tay mình : “Nếu không làm sao mình có thể tới đưa nước com cho cậu chứ, nào, mẹ mình đã chuẩn sẵn nước com cho cậu rồi đây...” Diệp Kinh Chu mới bước sang ngày thứ hai sau giải phẫu, hơn nữa lại động thủ thuật ở ruột, nên chỉ có thể ăn mấy loại thức ăn lỏng thể này.

Diệp Kinh Chu và Âu Dương làm cùng một công ty quảng cáo, đều là nhân viên thiết kế, Âu Dương phụ trách thiết kế, còn Diệp Kinh Chu thì phụ trách ... thiết kế, gõ văn bản, sắp xếp tài liệu, mua đồ, pha trà bụng nước...

“Nữ vương” là giám đốc phòng thiết kế, là một nữ cường nhân tinh anh vô địch, tiền lương mỗi tháng của Diệp Kinh Chu dành phần lớn cho việc nịnh nọt bà ta.

“Nữ vương điện hạ nói, cậu làm việc chăm chỉ, sinh bệnh chắc do bình thường làm việc quá vất vả, nên đặc biệt cho phép cậu an tâm dưỡng bệnh mà vẫn có lương”

Âu Dương vừa pha đường vào nước com vừa nói : “Bà ấy biết cậu không có thân nhân ở đây, nên cho phép mình giữa trưa có thể nghỉ sớm một chút, tới muộn một chút đến đưa com cho cậu, cho phép mình tự sắp xếp công việc cho thuận lợi.”

Sau khi lên đại học Âu Dương mới bắt đầu quen biết con chuột nhắt* Diệp Kinh Chu này, sau khi tốt nghiệp hai người lại cùng vào làm chung trong một công ty, tính tới bây giờ cũng phải năm sáu năm, tính cách có thể coi bù trừ cho nhau được.

“Oa...” Diệp Kinh Chu vừa nhận lấy bát nước com vừa nói đầy cảm động : “Nữ Vương đối với mình thật tốt, bà ấy đúng là người tốt, mình rất cảm động nha...”

“Xi...” Âu Dương bĩu môi đầy khinh thường : “Theo mình thì chẳng qua bà ta sợ cắt bớt lương tháng này của cậu, cậu sẽ không có tiền hiếu kính mà thôi!” Cắt bớt tiền lương của nàng, nữ vương cũng chẳng thêm được đồng nào, đương nhiên bà ta không cần tiết kiệm tiền cho công ty, làm vậy không những bà ta vẫn có thể thu được hiếu kính mà lại làm cho đồ ngốc Diệp Kinh Chu kia cảm động tới rơi nước mắt, tội gì mà không làm chứ.

Có điều Diệp Kinh Chu hoàn toàn không hiểu được bản chất : “Xem ra bình thường không uống công mình đi biểu xén, nếu đổi là người khác, chỉ sợ nhân cơ hội này khai trừ mình luôn thì làm được gì, cậu phải biết, gần đây khủng hoảng tài chính, giảm biên chế là một vấn đề rất nghiêm trọng đó.”

“...”Âu Dương rất muốn nói, Diệp Kinh Chu, cậu đúng là cái đầu heo. Cậu là nhân viên hợp đồng mà. Cậu lao động theo hợp đồng mà ! Có điều nói ra thì cũng chẳng có tác dụng gì, tốt nhất nàng làm như từ trước đến giờ, không thêm nói gì nữa : “Nhanh uống nước com đi, nguội mất bây giờ.”

“Ừm!”Diệp Kinh Chu gật đầu : “Oa, nước com ngọt quá, đã lâu không được uống rồi, mình thật hạnh phúc nha.”

Âu Dương nghiêng đầu liếc nhìn vẻ mặt thỏa mãn của Kinh Chu, chép chép miệng, chỉ cần được uống nước com mà đã thấy hạnh phúc rồi, sao lại có người dễ thỏa mãn đến như thế chứ.

Hai cô gái đang ngồi tán gẫu, đột nhiên có tiếng đập cửa, vội chạy ra mở cửa cho y tá : “Thầy thuốc thăm bệnh.”

Diệp Kinh Chu đang ngâm nước com trong mồm lập tức phun ra ngay tắp lự, Kiều Lạc mỉm cười dịu dàng đứng trước mặt nàng, nói với vẻ rất nhẹ nhàng : “Hôm nay cảm thấy thế nào rồi ?”

“Tốt, tốt vô cùng...”Diệp Kinh Chu cúi đầu xuống, ngay cả dũng khí nhìn mặt anh cũng không có, gật đầu như gà mổ thóc : “Đầu không còn choáng váng, thân thể khỏe mạnh rồi, eo lưng cũng không còn mỏi, chân không còn đau, khẩu vị tốt, tinh thần tốt...”Nàng lập tức liệt kê từng thứ một, chỉ muốn chứng minh rằng mình rất khỏe, tới mức không cần bác sĩ tới thăm bệnh.

Y tá phì cười một tiếng, liền nhắc nhở : “Cô mổ ruột thừa, ý bác sĩ là muốn hỏi sau khi giải phẫu tình hình tiểu tiện của cô như thế nào rồi ?”

Diệp Kinh Chu không chút nghĩ ngợi nói ngay : “Rất tốt, giống như cái vòi nước, chảy ra đồng vào rất tự nhiên ...”

“Khụ ‘Tựa hồ như Kiều Lạc muốn cười, nhưng cố nhịn được, anh nhìn thẳng vào hai mắt Diệp Kinh Chu, nàng lập tức cúi đầu, khoe miệng anh lập tức nhếch lên : “Nếu khỏe mạnh như vậy, tôi cũng thấy an tâm.”Sau đó quay lại nói với y tá : “Đi thôi”

Anh vừa khuất bóng, Âu Dương đã kêu lên : “Cậu bị chập mạch à, cái gì mà giống vòi nước chứ hả ?”

“Không phải sao ...”Diệp Kinh Chu liếc một cái chắc chắn rằng Kiều Lạc đã đi hẳn, mới lộ ra vẻ tiểu nhân đắc chí : “Phải nói như vậy thì anh ta mới không thêm để ý tới ta.”

“Có thầy thuốc tới thăm bệnh mà cậu còn không thích sao ?”Âu Dương nhìn nàng như nhìn quái vật, sau đó duỗi tay túm lấy hai vai nàng lắc mạnh : “Trời đất ! Chắc chắn cậu bị ma làm rồi ! Cậu có phải cái tên nhát gan sợ chết Diệp Kinh Chu kia không ?”

Diệp Kinh Chu bị nàng lắc qua lắc lại phát buồn nôn, vội vàng nói : “Bởi vì mình sợ gặp anh ta.”

“Sao vậy ?”Âu Dương hỏi với vẻ buồn bực : “Anh ấy không phải là anh trai của cậu sao ?”

Diệp Kinh Chu gật đầu, sau lại lắc đầu, dù sao Âu Dương cũng là bạn bè bao nhiêu năm như vậy của mình, mình cứ nói dối cậu ấy như vậy cũng không nên, liền nói qua loa về tình hình thực tế nhà mình, về Kiều Lạc chỉ giới thiệu hàm hồ một câu : “Mình với anh ta là anh em kết”

Vì vậy Âu Dương nhanh chóng xâu chuỗi những tin tức vụn vặt này thành một cái chuyện xưa kinh điển, sau khi kết hôn con gái ở cùng một chỗ đúng là không tốt lắm, rất nhiều chuyện tranh chấp, ví như tranh thủ tình cảm, tranh giành gia sản. Những vấn đề này cũng khá phổ biến, nhưng mà

Nàng quay người liếc Diệp Kinh Chu, với cái loại chuột nhát gan như nàng ta, cho nàng ta một bạt tai, sau đó lại cho một miếng mứt táo, nàng ta lập tức quay ra cảm ơn ngay. Tranh tình cảm sao ? Nàng ta mà có cái gan này sao ? Tranh gia sản sao ? Nàng ta lại còn cần tới cái đó sao ?

Nhìn lại anh rể của nàng ta, tựa hồ như một người tri tình đạt lý, lẽ nào quan hệ giữa hai người bọn họ cương tới mức ngay cả mặt cũng không muốn nhìn thấy sao ? Mặc dù nàng cũng thấy rất tò mò, nhưng cũng hiểu, mỗi nhà đều có những nỗi khổ riêng, nên cũng không nói thêm gì nữa.

Buổi chiều, Âu Dương đi làm, Diệp Kinh Chu ở một mình trong phòng bệnh buồn muốn chết, ai bảo nàng cứ khăng khăng đòi ở một mình một phòng bệnh, bây giờ ngay cả người nói chuyện cũng không có.

Rảnh rỗi một mình bắt đầu suy nghĩ lung tung, nàng thầm tính lại thời gian, mình bị Kiều ác ma kia áp bức bảy năm, sau đó nhanh chân bỏ trốn, tính tới bây giờ đã lại được bảy năm nữa, đúng là thời gian như trôi đưa.

Có điều, tại sao giờ lại vô tình gặp lại chứ ?

Không phải anh ta công tác ở chỗ bệnh viện của cha Kiều hay sao chứ ?

Sau khi học năm thứ hai phổ thông, nàng thừa dịp Kiều Lạc học đại học không ở nhà, lập tức bỏ trốn khỏi nhà, tới thành phố S, tốt nghiệp đại học cũng không về, chỉ nói rằng hiện giờ mình sống rất tốt, lại nói công việc bận rộn không xin nghỉ được, tóm lại là đủ lý do. Cũng vì có chút nguyên nhân đặc thù, mẹ nàng cũng không bắt nàng phải về, nhưng cũng thường tới thăm nàng, hình như đầu năm nay có một lần nhắc qua, là Kiều Lạc đã về thực tập trong bệnh viện của cha Kiều. Thế nào mà chỉ một thời gian ngắn, anh ta đã tới thành phố S rồi ?

Nói tới cha Kiều, Diệp Kinh Chu chợt thấy trong lòng ảm áp hẳn, trước khi bước chân vào nhà họ Kiều, Diệp Kinh Chu đã tự nói, nàng chỉ là một đứa con chồng trước nhỏ, không nên quá hy vọng, có điều những thứ nhận được đã vượt xa những gì nàng mong đợi, ông ấy quả là một người cha tốt, nàng từng thật lòng vui vì mẹ mình có thể gặp được một người tốt như thế, ông ấy luôn đối xử với nàng rất tốt, y như con gái ruột của mình, yêu thương hay dạy dỗ chưa bao giờ qua loa đại khái, hết thấy đều không như nàng dự tính, kể cả cái vị anh rể là Kiều Lạc cũng vậy

Khụ..

Nàng cảm thấy miệng vết thương bắt đầu đau, vội vàng nằm thẳng người ra, chỉ cần nghĩ tới anh ta, ngay cả ruột cũng thấy đau.

Lại nói năm đó Diệp Kinh Chu có mắt như mù, lại chủ động chuyển tới trường của Kiều Lạc, sau đó nàng đột nhiên giác ngộ, người có thể nghèo, có thể khổ, có thể xấu, có thể bị tàn phế, nhưng không thể hồ đồ. Nàng nhất thời bị ma quỷ mê hoặc, còn vọng tưởng rằng mình có thể thay đổi được số phận của mình.

Cái trường học cũ của nàng, tốt xấu gì cũng chỉ bị bạn cùng lớp sai bảo, bắt quét dọn vệ sinh hộ, mua hộ đồ uống, ngẫu nhiên có thể ghi hộ bài một chút, tính ra vẫn có thể qua ngày được.

Cho tới khi tới trường mới, chẳng những nàng phải phục vụ cả lớp, lại còn phải phục vụ cả Kiều ác ma kia, phải biết là cả ngày ở trường nàng đều phải đối mặt với anh ta, đúng là đau khổ cả ngày lẫn đêm.

“Anh oi, điểm tâm của anh đây, bánh rán không dính nhiều dầu, không có hành và rau thơm, em có nói với ông chủ cho thêm một chút đấy...” Diệp Kinh Chu khúm núm dùng hai tay đưa điểm tâm lên, rõ ràng nàng học lớp 4, không cần đi học sớm như vậy, có điều nàng lại “chủ động” yêu cầu, buổi sáng cùng đi học sớm như các anh chị lớp năm lớp 6, cùng ăn sáng ở bên ngoài. Kỳ thật nàng rất thích ăn cháo trứng thịt do mẹ nấu cơ.

Kiều Lạc tiếp nhận đầy thỏa mãn, sau đó xoa xoa đầu Diệp Kinh Chu : “Thật biết nghe lời”

“Anh oi, cơm trưa của anh, em đã nhặt toàn bộ cả rót ra giúp anh rồi !” Tới trưa, Diệp Kinh Chu lại tiếp tục bận rộn, thật ra nhà nàng cách trường rất gần, nàng có thể về nhà ăn trưa, buổi trưa nàng có phải học đâu.

“Ngoan lắm” Kiều Lạc cười nhạt một cái.

“Anh oi, để em đơm cơm cho anh “Đến bữa tối, Diệp Kinh Chu vẫn tiếp tục nhò lệ trong lòng, bề ngoài cười nụ tiếp tục công việc của mình.

Nếu bình thường ở nhà, Kiều Lạc thường nói thêm mấy chữ : “Em gái, em thật ngoan ngoãn”

Sau đó mẹ nàng và cha Kiều sẽ cùng cảm động rưng rưng : “Hai anh em nó tình cảm thật.”

“... “Diệp Kinh Chu muốn khóc, càng về lâu về dài, suy nghĩ càng khó thay đổi, nàng càng không có cách nào mở miệng.

—

* Nguyên văn : quả hồng mềm

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Đúng giờ, tới Âu Dương lại tới đưa cơm. Diệp Kinh Chu số vất vả, ngày đi làm bình thường nếu nói tranh thủ lúc rảnh rỗi, thì cũng là rảnh rỗi so với lúc bận rộn, chỉ sợ bị nữ vương bắt gặp lúc mình đang lười biếng.

Âu Dương đặc biệt không thể hiểu nổi suy nghĩ của nàng ta, người khác vùng trộm biểu xén nữ vương, chỉ bởi vì tự nhiên có thể xin nghỉ, hoặc được phân tới chỗ tốt nhân nhả hơn, nàng ta thì tốt rồi, đầu tắt mặt tối mà vẫn đứng ngày đứng giờ hiểu kính, xem chừng nữ vương lệ nóng doanh tròng cảm động, tự khoa mình là có mắt nhìn người, có thể thu nhận được một nhân viên tốt như vậy ! Nếu sa thải nàng, công ty biết tìm đâu ra một viên chức như vậy chứ.

Có thể dùng một câu để hình dung Diệp Kinh Chu : tiền lời chỉ tương đương bán mớ rau, nhưng sẵn sàng hiến ra cả bầu máu nóng.

Giải phẫu lần này, nằm viện, Diệp Kinh Chu dành cả ngày trên giường, quả rất khó chịu, vừa thấy Âu Dương tới, lập tức giữ chặt lấy nàng ta, vội vội vàng vàng hỏi chuyện công ty :

“Minh nghĩ, ai mua ăn sáng cho Tiểu Hà vậy ?” Người khác đều đúng giờ mới tới công ty, riêng nàng tới còn sớm hơn cả bác bảo vệ, theo nàng nói thì hoa viên trước công ty không khí trong lành, sáng sớm tới đó rèn luyện sức khỏe có thể kéo dài tuổi thọ.

“Minh nghĩ, ai pha bột ngũ cốc cho Lệ Na vậy ?” Nói tới đây, Diệp Kinh Chu có thể tự hào một chút, nhưng bình thường nàng chỉ tự khoe thầm, cho dù là pha trà hay cà phê, nàng đều tinh thông, theo như nàng nói, con gái kết hôn, cũng giống như đầu thai lần thứ hai, phải hiền lương một chút mới tìm được người chồng tốt.

“Mình nghĩ, ai làm hộ cho Dương Dương vậy ? Gày đây cô ấy đang bận yêu đương cuồng nhiệt á.” Ở công ty chẳng những Diệp Kinh Chu phải làm mấy việc, mà thỉnh thoảng lại làm thêm hộ cả người khác, đối với việc này Âu Dương cũng mắng nàng không ít lần, có điều nàng lại nói, dù sao nàng cũng chỉ một thân một mình, rảnh rỗi mà.

Âu Dương vừa lấy ra mấy quả chanh vắt nước giúp nàng, vừa nói : “Cậu nghĩ, đương nhiên mình đoán là Tiểu Hà phải tự mua ăn sáng. Lệ Na tự xuống lầu mua A Hoa, Dương Dương bỏ thói quen nấu cháo điện thoại với bạn trai. Cho nên, cậu cũng đừng lo lắng mấy cái việc linh tinh này làm gì.”

“A, vậy thì tốt rồi.” Bất giác không cần lo lắng tới những việc vặt vãnh này nữa, Diệp Kinh Chu cảm thấy cực kỳ an tâm.

Đội Diệp Kinh Chu uống xong cốc nước chanh, Âu Dương lại lấy nước com đã lạnh ngắt ra, nàng rót nước com vào trong chén nói : “Đề mình đi hâm lại giúp cậu.”

Tuy bây giờ đang là mùa hè, nhưng điều hòa trong bệnh viện mở cũng rất lạnh, nhất là Diệp Kinh Chu mới phẫu thuật xong, miệng vết thương tuy không lớn, nhưng vẫn sợ nhiễm trùng, vì thế điều hòa trong phòng nàng ta mở lạnh ngắt như đầu xuân, Diệp Kinh Chu khoác thêm một cái áo khoác ra ngoài đồng phục của viện, mà vẫn còn cảm thấy mát.

Âu Dương đặt chén nước com vào trong lò vi sóng một lát cho ấm lên, đang lúc bùng chén về, lại gặp phải Kiều Lạc đang dẫn theo một y tá đi về phía này, anh nhận ra Âu Dương, liền mỉm cười chào một tiếng.

Âu Dương chỉ biết là quan hệ giữa Diệp Kinh Chu và anh không tốt lắm, nhưng căn cứ vào thực tế nàng đã gặp qua Kiều Lạc mấy lần, cảm thấy người này cũng dễ nói chuyện, liền dừng bước, cũng hỏi thăm một câu : “Bác sĩ Kiều đang đi thăm bệnh ă ?” Nàng nghĩ rằng quan hệ giữa anh và em quá cương cũng không tốt lắm, mình lại càng không nên tưới dầu vào lửa, vì thế ngữ khí cũng thân thiết hơn một chút.

Thấy nàng hòa nhã như vậy, Kiều Lạc đoán ngay là con nhoc Diệp Kinh Chu kia sợ không dám nói gì, căn cứ vào cái liếc mắt đầu tiên khi anh nhìn thấy Âu Dương, anh biết nàng ta là người thẳng tính, nếu Diệp Kinh Chu đã nói gì đó, chắc chắn nàng ta sẽ không hòa nhã với mình như vậy. “Đúng vậy “Vì vậy anh cũng mỉm cười trả lời : “Cảm ơn cô đã tới chiếu cố Tiểu Chu.”

Âu Dương là một cái đài, anh vừa mới mở miệng nói một câu như vậy, nàng ta đã phát không ngừng : “Thì biết làm thế nào, sau khi cha cậu ấy gặp chuyện không may năm kia tới giờ, cậu ấy chẳng còn thân nhân nào ở đây, nói thế nào em cũng là bạn học kiêm đồng nghiệp của cậu ấy mà.”

Kiều Lạc hơi nhíu lông mày, cha con bé gặp phải chuyện gì ? Khó trách năm kia có một lần đi Diệp vội vội vàng vàng rời khỏi nhà, từ đó về sau số lần đi thăm Diệp Kinh Chu nhiều lên rất nhiều. Lúc trước khi anh mới ra ngoài học đại học, có nghe nói Diệp Kinh Chu rời nhà đi tìm người cha đã vứt vợ bỏ rơi con của nàng, có điều thế nào đi chăng nữa cũng là chuyện riêng của nàng, đối với chuyện này anh và cha anh đều là người ngoài, cũng không tiện nói gì. Mà đi Diệp cũng không ngăn cản, dù sao con gái đã lớn, lại đi tìm cha ruột của nàng, đồng thời cũng là chồng trước của mình, cô ấy cũng không tiện hỏi, chỉ thỉnh thoảng gọi điện thoại, thấy vẫn bình an là được rồi.

Không hiểu vì sao hai năm vừa qua, số lần đi ra ngoài của đi Diệp càng nhiều hơn, đi ấy là phóng viên tòa soạn, hay đi công tác là chuyện bình thường, có lần bận quá không thể phân thân, phải nhờ Kiều Lạc mua giúp xe lửa cho đi ấy, nhất thời lỡ miệng, nói là đi thăm Diệp Kinh Chu, anh mới biết, hóa ra nhà đầu kia ở thành phố S. Nhân lúc đó bệnh viện của nhà họ Kiều và bệnh viện lớn nhất của thành phố S tiến hành trao đổi y học, Kiều Lạc liền chủ động ra tay, xin tới thành phố S để học tập thêm.

“Vậy thì phiền cô quá” Kiều Lạc cười nói, sau đó tùy tiện nói tiếp, tựa như vô tình nhắc tới chuyện nhà : “Em gái tôi gần đây nhát gan lắm, tuy trên danh nghĩa tôi là anh trai của cô ấy, nhưng dù sao cũng không phải ruột thịt, vẫn xa lạ một chút.”

Âu Dương lập tức gạt đầu tỏ vẻ hiểu biết, lại thấy Kiều Lạc đối xử với Diệp Kinh Chu rất rõ ràng, liền nói một cách thẳng thắn : “Thật ra cậu ấy chưa bao giờ nhắc tới anh với em, ha ha, tự nhiên từ trên trời rơi xuống một người anh trai.”

Kiều Lạc hơi khép hờ đôi mắt, sau đó mỉm cười : “Gần đây cô ấy sợ người lạ, hơn nữa cô ấy rời nhà cũng mấy năm trời, chỉ sợ càng ngày càng lạnh nhạt với tôi.” Càng nói, giọng anh càng khẽ, có phần ai oán.

Âu Dương lập tức nói tiếp ngay : “Sao thế được ? Cô ấy là loại người sợ chết chết đi được, cho tới bây giờ thường tự bảo hộ mình tới mức cảm mạo cũng không mó được nửa ngón tay, không ngờ bây giờ lại bị viêm ruột thừa, lại còn bị mổ, đúng là kỳ tích.” Nàng ta nói năng rất thẳng thắn, chẳng thêm quan tâm rằng mấy câu này thốt ra có vẻ giống như hả hê khi người ta gặp nạn : “Không ngờ lại gặp đúng anh ở bệnh viện này, chứng tỏ là hai anh em anh có duyên phận với nhau đấy.”

Kiều Lạc cười một cách buồn bã : “Có điều viêm ruột thừa chỉ cần nằm viện một tuần là đủ, tới lúc đó...”

Âu Dương có cảm giác trên vai mình đè nặng trách nhiệm giúp cho mối quan hệ lạnh nhạt giữa hai anh em trở nên tốt hơn, một nhà đoàn viên, liền vỗ ngực nói một cách khẳng khái : “Đây là thế kỷ 21, cũng không phải thời cổ đại, còn sợ không tìm được người hay sao ? Em và cậu ấy đều là thiết kế của công ty quảng cáo AM trực thuộc công ty KM...” Tuy nói là công ty quảng cáo, nhưng thật ra ban đầu cũng chỉ là một phòng quảng cáo của công ty KM, về sau phát hiện thấy làm quảng cáo cho các sản phẩm có hiệu quả rất tốt, vì vậy mới tách ra thành một công ty con, không chỉ phụ trách quảng cáo sản phẩm của công ty mẹ, mà cũng có thể tiếp nhận đơn đặt hàng bên ngoài. Công ty KM là một công ty điện tử nổi danh của thành phố S, đương nhiên Kiều Lạc phải biết tới.

Kiều Lạc nhìn chén nước com trong tay nàng, nói : “Tiểu Chu ở đây một mình đúng là không biết phải làm thế nào, cũng may có thể gặp được một người bạn tốt như cô vậy.”

“Thực ra cũng không biết sao nữa...” Âu Dương nói: “Mặc dù cha cô ấy có để lại cho cô ấy một căn biệt thự ở dưới chân núi Từ Dương, có điều nơi đó cách trung tâm thành phố quá xa, nên cô ấy tự mua một căn phòng nhỏ ở một mình tại chung cư Kim Uyển ở phụ cận công ty, dù sao cô ấy cũng ở một mình, những lúc ốm đau thế này, không có ai chăm lo.”

Kiều Lạc âm thầm ghi nhớ những thông tin này, sau đó cười nói: “Chỉ sợ chén nước com của cô lại nguội ngắt mất rồi.”

“Ồi!” Lúc này Âu Dương mới phát hiện ra, liền cười trừ: “Bác sĩ Kiều cứ đi làm việc của mình đi ạ, em đi hâm lại lần nữa.” Nói xong lại chạy về phía phòng trà.

Tới cửa phòng bệnh, Kiều Lạc nói với y tá sau lưng mình: “Cô đi thăm bệnh mấy phòng khác đi, tôi vào đây một mình.” Y tá cũng biết trong phòng này chính là em gái của bác sĩ Kiều, người ta là anh em với nhau, chắc chắn có chuyện riêng tư, nên rất hiểu biết tự đi.

Diệp Kinh Chu bị động thủ thuật ở ruột, ngày đầu tiên phải nhịn ăn, ngày thứ hai phải dùng đồ ăn lỏng, ngày hôm nay ba bữa đều là nước, chỉ cần vào WC một chuyến là đi sạch, đôi tối mức mắt hoa mày choáng. Âu Dương đi hâm nước com cả nửa ngày còn chưa thấy mặt mũi đâu, Diệp Kinh Chu đoán giờ này là giờ ăn cao điểm, chắc rất nhiều người tới hâm com.

Vì vậy nàng liền ngồi xuống, kéo bàn ăn tới trước mặt mình, lau sạch sẽ, lại lau cái thìa tới ba bốn lượt, đang ngồi chờ Âu Dương quay lại, chỉ thấy cửa kêu kệt một tiếng mở ra, nàng lập tức cười nói: “Nước com yêu mến của ta ời”

Có điều nước com không tới, Âu Dương cũng không tới, mà người tới là Kiều Lạc.

Cái thìa sắt trong tay Diệp Kinh Chu lập tức rơi xuống mặt đất, phát ra một tiếng lanh canh thanh thúy, Kiều Lạc thấy vẻ kinh hoàng của nàng thì lập tức lộ ra vẻ thỏa mãn, tựa hồ như vẻ bối rối của nàng đúng là điều mà anh mong thấy nhất, anh bước từng bước lại gần, đi tới cạnh giường nàng.

“Em gái yêu quý ời, hôm nay chắc em cũng rất thoải mái?”

“Tốt, tốt..” Diệp Kinh Chu gật đầu một cách cứng ngắc, bắt đầu lắp bắp: “Không phải lúc trưa anh đã tới rồi sao?”

Kiều Lạc cười rất thoải mái: “Ai bảo em ở phòng dịch vụ đặc biệt cơ, bọn anh phải chiếu cố thật đặc biệt.”

Vừa nghe thấy những lời này, Diệp Kinh Chu lập tức hỏi hận tới rầu gan thối ruột, sớm biết như vậy cho dù bị lấy một đồng tạt bệnh của người khác nàng cũng tình nguyện tới phòng bệnh chung: “Không cần chiếu cố nhiều, giải phẫu của em chỉ là tiểu phẫu mà.” Nàng lập tức gợn ngón út lên: “Không phải miệng vết thương chỉ nhỏ xíu như vậy thôi sao?”

“Ồ..” Kiều Lạc lập tức cao giọng: “Em cũng biết là miệng vết thương chỉ nhỏ xíu như vậy thôi sao, có điều em muốn ở phòng dịch vụ VIP, chẳng lẽ không phải hy vọng có y tá chăm sóc đặc biệt sao?”

Lúc nào Diệp Kinh Chu chẳng là một con chuột nhắt, người khác muốn nhào muốn nặn nàng thế nào cũng được, huống chi là Kiều Lạc. Nếu có Âu Dương ở đây, nàng có thể gắng gượng tranh cãi một chút, có điều như hiện giờ, chỉ có một mình nàng, lập tức lắp bắp: “Em còn... không biết...”

Nàng còn chưa dứt lời, Kiều Lạc đã thực tốt bụng nói thay: “Không biết anh ở chỗ này?”

“Không... không..” Diệp Kinh Chu vội vàng lắc đầu, có cho nàng thêm mười cái mặt, nàng cũng không dám nói mấy chữ này.

Kiều Lạc đột nhiên hơi khom lưng cúi xuống, xương sống của Diệp Kinh Chu lập tức cứng đờ, sống lưng ớn lạnh, thậm chí không dám cử động. Kiều Lạc liền ghé sát mặt vào tai nàng, hơi thở nóng hổi phả nhẹ vào lỗ tai nàng, gương mặt Diệp Kinh Chu lập tức đỏ bừng, anh nói:

“Tiểu Chu, ta đã lại tóm được người rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Từ lúc Kiều Lạc nói câu: “Tiểu Chu, ta đã lại tóm được người rồi...”, Diệp Kinh Chu bắt đầu mất ngủ, lúc mơ mơ màng màng tỉnh lại thì trời mới tờ mờ sáng, nàng hơi dụi dụi mắt, thò tay với lên cái đồng hồ trên đầu giường xem thử, mới năm giờ mười lăm phút, cả một đêm rồng đều nằm mơ, mơ thấy Kiều ác ma lại gần nàng, sau đó chèn vào cổ họng nàng nói: “Tiểu Chu, ta lại tóm được người rồi...”

Bị kinh hãi làm tỉnh dậy, lại tiếp tục ngủ, lại bị kinh hãi làm tỉnh dậy, lại tiếp tục ngủ nữa... cứ liên tục như thế.

Đều nói rằng sau khi giải phẫu xong lập tức có thể ngủ ngon với tâm tình sung sướng thả lỏng, vốn về sau đã không thể thành hiện thực, mà ngày hôm nay

về trước cũng hoàn toàn tiêu tùng, Diệp Kinh Chu lại bắt đầu tưởng tượng rằng sau khi phẫu thuật mình không được bồi bổ mà phát sinh ra một đồng bệnh tật, đến khi về già, bác sĩ sẽ chiếu X quang sau đó nói với nàng : “Cũng bởi ngày xưa bà cắt ruột thừa, vốn sức miễn dịch đã bị suy giảm, sau đó lại không bồi bổ cho tốt... Cho nên bây giờ khắp trên người bà đều là bệnh tật, tốt nhất về nhà lo hậu sự đi thôi.”

Nghĩ tới đây, Diệp Kinh Chu vội vàng lắc lắc đầu, nhất định phải ngủ cho ngon trước, sau đó mới có thể ăn được, vì vậy tranh thủ thời gian tìm điện thoại gọi cho Âu Dương, yêu cầu nàng ta mang một chút thực phẩm có tác dụng ngủ ngon tới. Có điều điện thoại cũng nằm trên mặt ghế cách đây cả trượng, Diệp Kinh Chu vốn tin vào nghiên cứu mới nhất gần đây của những nhà khoa học, rằng sóng điện từ do điện thoại di động phát ra ở một khoảng cách nhất định sẽ dẫn tới nguy cơ ung thư não, vì vậy trước khi ngủ nhất định phải tắt điện thoại, đặt cách mình một trượng, như thế mới an toàn.

Nàng vốn định bấm chuông gọi y tá, có điều nghĩ rằng gọi y tá tới để lấy điện thoại cho mình thì cũng quá quất quá, hơn nữa vạn nhất lại gọi tới Kiều Lạc thì biết làm sao ? Ngày hôm qua anh ta đã nói với mình, đêm nay anh ta trực, chính cái nguyên nhân đó mới làm nàng sợ tới mức cả đêm ngủ chẳng yên.

Diệp Kinh Chu nhớ y tá đã từng nói, người bệnh cần xuống giường hoạt động, để tăng khả năng di chuyển cho ruột, phòng ngừa dính ruột sau khi phẫu thuật, vận động sẽ có thân thể khỏe mạnh, thân thể khỏe mạnh cả đời không phải lo nghĩ, vì thế nàng quyết định tự mình xuống giường, thuận tiện vận động luôn. Dù sao cũng là ngày thứ hai, Diệp Kinh Chu vừa xuống giường cũng không cảm thấy miệng vết thương có gì khác thường, nàng bước thêm hai bước, lập tức thầm vui mừng, xem ra không cần có y tá đỡ lấy, nàng cũng có thể tự mình xuống giường, quả nhiên là do bình thường nàng tự chăm sóc bản thân tốt, hôm nay mới có thể bình phục nhanh như vậy, thật là quá tốt. Vì vậy Diệp Kinh Chu càng thêm tin tưởng con đường luyện tập dưỡng sinh kia của mình.

Nàng cảm thấy hai chân nhẹ nhàng, liền bước vài bước, cầm lấy điện thoại di động, khởi động máy, sau đó chờ đợi.

Bình thường buổi sáng nàng thường rèn luyện thân thể, bây giờ bị gián đoạn mất hai ngày liền, cảm thấy xương cốt cứng hơn mọi khi vài phần, chỉ đơn giản một tay bám vào tường, từ từ nhích hai chân về phía trước, nàng cũng đã có cảm giác mình lại bắt đầu có triệu chứng ngay cảm nằm cũng muốn được ở hạng thương gia.

Rốt cuộc điện thoại cũng sử dụng được, Diệp Kinh Chu bấm điện thoại, nhưng lại nghe thông báo đầu bên kia đã tắt máy, lúc này nàng mới nhớ ra, mình có lẫn lộn trên giường mãi đi chẳng nữa thì bây giờ cũng lắm mới tới năm giờ rưỡi, đương nhiên Âu Dương sao có thể rời giường được. Nàng cười khẽ một tiếng, trong lòng lại thấy vui vẻ hơn một chút, ngày xưa lúc ngủ Âu Dương chẳng bao giờ tắt máy, thế mà bây giờ lại tắt, chứng tỏ rằng nàng ta cũng biết nghe lời mình, nghĩ tới đây, trong lòng nàng càng thêm đắc ý, Diệp Kinh Chu vẫn luôn như vậy, không có việc gì nàng cũng có thể thầm vui, mà một chuyện nhỏ xiu xiu cũng có thể làm nàng vui mừng trong một thời gian dài, từ lúc sáng sớm tới giờ, hình như sự vui mừng của nàng chưa từng đứt đoạn.

Người vui thân thể đều nhẹ nhàng bay bổng, Diệp Kinh Chu sênh chân lăm chân phải bước quá đà một chút, chân trái vội vàng chống lại nhưng không chống nổi, vung lên phía sau, biến thành một chữ mã tiêu hồn*, đau tới mức lệ đầm đìa.

Trong giây phút đó, Diệp Kinh Chu vẫn có thể nghĩ theo chiều hướng tích cực, cái tư thế này của môn yoga nàng học năm trước rốt cuộc cũng có thành tựu.

Bất quá, hiện tại, dường như cái chuông gọi y tá cách nàng cũng phải hơn một trượng.

Diệp Kinh Chu cứ ôm cái tâm trạng không thể quấy rầy tới sự nghỉ ngơi của những người bệnh khác, chỉ dám rên hừ hừ trong cuống họng, cho tới khi có một y tá trong lúc đi WC vô tình đi ngang qua nghe thấy những tiếng rên đứt quãng phát ra từ phía phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, lúc này một người nào đó đã sắp hóa đá.

Miệng vết thương lại nứt ra rồi? Kiều Lạc bình thân nói, kéo quần áo của Diệp Kinh Chu xuống cho ngay ngắn, sau đó mới thân nhiên nhìn nàng với vẻ trào lộng nói : “Chà, dây chằng của cô cũng thật dẻo dai nhỉ...” Đương nhiên không chút nghi ngờ rằng câu nói của anh muốn tỏ vẻ chế giễu đáng về hình chữ S[1] sét đánh vô địch của Diệp Kinh Chu.

Biểu hiện trên mặt Diệp Kinh Chu có thể dùng bốn chữ để hình dung : khóc không ra lệ, ruột đáng thương, miệng vết thương đáng thương, nàng cũng thật đáng thương... : “Có nặng lắm không ạ, có thể bị nhiễm trùng không ạ, có thể bị lây không ạ, em cần phải dùng loại thuốc gì ạ ?”

Âu Dương chưa tới bệnh viện, y tá bị sai đi lấy thuốc, vì vậy Kiều Lạc cũng không phải kiêng kỵ cái gì, lập tức nói : “Cô cần phải đi mua thuốc bổ não đi”

Diệp Kinh Chu bĩu môi : “Tại em không cẩn thận...”

“Không cẩn thận ?” Kiều Lạc hơi ngừng đầu lên, khoe miệng lại bắt đầu nhếch lên, mỗi khi anh lộ ra vẻ mặt như thế, Diệp Kinh Chu lập tức thấy ớn lạnh sau lưng, quả nhiên anh đã nói tiếp : “Không cẩn thận đã có thể xuất ra cái tư thế tiêu hồn như thế, cô định làm cho mấy nữ diễn viên AV[2] chui vào đâu để trốn bây giờ ?”

Diệp Kinh Chu mặt đỏ bừng, lắp bắp nói : “Anh, anh nói gì thế? “Mặc dù ngữ điệu của nàng có kèm theo chút nổi giận trách mắng, nhưng thanh âm lại rất nhỏ, tới tai người khác lại có vẻ giống như đang hôn dỗi.

“Chẳng lẽ không phải sao ?” Kiều Lạc càng cười gian trá hơn, ánh mắt không chút kiêng nể lướt khắp toàn thân Diệp Kinh Chu, Diệp Kinh Chu vội vàng kéo chăn quấn kín mình, nàng đã sớm biết tên này là một sắc ma trăm phần trăm, một đại sắc ma.

Lúc này hộ sĩ đã cầm cồn sát trùng và băng gạc tiêu độc tới, mấy câu nói đầy màu sắc ám muội giữa hai người bọn họ mới chấm dứt, Kiều Lạc rất thuận thực cầm kẹp kẹp một miếng bông tiêu độc, tầm qua cồn, sau đó quay lại nói với Diệp Kinh Chu : “Nhắc áo lên.” Anh đang quay lưng về phía y tá, trên

khuôn mặt lộ rõ một nụ cười gian manh.

Trước đó vừa có đoạn đối thoại mờ ám, bây giờ lại thấy anh mang vẻ mặt như thế, Diệp Kinh Chu cảm thấy vén áo lên là một chuyện rất xấu hổ, hai tai nàng nắm chặt chéo áo, trừng mắt nhìn anh : “Em, em muốn y tá giúp em.”

Kiều Lạc cười, không nói gì thêm lui lại sau một bước, đưa cái kẹp cho nữ y tá trẻ tuổi, nữ y tá vừa tiến lên một bước, Diệp Kinh Chu đã nhìn thấy mấy chữ : “Y tá thực tập” phía trên ngực nàng ta, da đầu nàng nhột nhột, trong lòng chết điếng nhưng ngoài mặt vẫn phải giả vờ cười : “Thôi hay để bác sĩ Kiêu làm cũng được, dù sao anh ấy cũng là anh trai của tôi, tôi sợ không quen lắm...”

Kiều Lạc thấy thái độ chủ động dâng tới cửa của Diệp Kinh Chu thì lập tức cầm lại cái kẹp, tiến lên kéo chăn của nàng ta, thân thể đang nằm trên giường của Diệp Kinh Chu cứng đờ, trên mặt cũng mang bộ dáng trợn mắt nín thở, cảm giác lệ sắc tuôn trào tới nơi, sau khi Kiêu Lạc kéo vạt áo của nàng lên, Diệp Kinh Chu hít một hơi dài, lập tức thót bụng lại.

Kiều Lạc khẽ cười một cái, cầm bông tắm còn sát trùng sát nhẹ lên vết thương của nàng, động tác đó không khác gì động tác quét nước tương lên trên thịt nướng, có điều thịt nước được quét nước tương thì hạnh phúc, còn miệng vết thương bị còn chà vào thì thống khổ vô cùng, Diệp Kinh Chu đau tới mức mặt mũi nhăn nhó méo mó.

“Đau đau đau đau...” Nàng đau tới mức chỉ nói ra được mỗi một chữ.

Kiều Lạc hơi cúi mình xuống một chút, hơi hé miệng thổi lên miệng vết thương, một luồng không khí lạnh ngắt thoáng lướt qua miệng vết thương của Diệp Kinh Chu, mặt nàng lập tức đỏ kè lên, Kiêu Lạc chăm chú lau còn, ngón tay út giống như tìm một điểm tựa, nhẹ nhàng lướt qua lướt lại trên bụng Diệp Kinh Chu, hơi lạnh từ ngón tay làm nàng căng khăn trương không thở nổi, miệng cũng tròn như hình chữ O.

Cho tới lúc nàng sắp chết ngạt vì không có đường khí, thì Kiêu Lạc rút tay lại, cầm một cái băng gạc đặt lên miệng vết thương của nàng, dán băng dính cố định, sau đó ngẩng đầu nhìn nàng : “Nếu em lại để miệng vết thương nứt ra nữa thì sẽ nhiễm trùng thật đấy.”

Khuôn mặt Diệp Kinh Chu đỏ bừng lên, cũng không biết phải nói gì cho phải, chỉ gật đầu một cái, sau đó kéo chăn kín đầu, chỉ thò ra hai con mắt, nói một cách mơ hồ không rõ : “Xin lỗi vì làm phiền anh.”

Kiều Lạc mỉm cười đi khỏi, cửa đóng sầm lại một tiếng, lúc đó Diệp Kinh Chu mới thò mũi ra hít lấy hít để, vừa nãy tim nàng suýt nhảy ra khỏi lồng ngực, đã cách bảy năm trời rồi, mà bây giờ trống ngực nàng vẫn đập thình thịch khi gặp lại Kiêu Lạc như trước, nàng hơi nuốt nước bọt, lắc đầu, đây cũng không phải cái gì tốt cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 6

Cho tới lúc Âu Dương tới đưa cơm trưa, Diệp Kinh Chu vẫn còn đang hoảng hốt, Âu Dương giờ tay vẩy vẩy trước mặt nàng vài cái, nàng mới hoàn hồn, Âu Dương lập tức giơ cái giỏ hoa quả trong tay trái mình lên nói : “Đây là quà do mấy người Lệ Na nhờ mình mua hộ, nói là không có thời gian tới thăm cậu, nhờ mình thay họ chuyển lời hỏi thăm và chúc cậu sớm bình phục.”

Câu này vừa thốt ra, vẻ u ám trên mặt Diệp Kinh Chu lập tức thay đổi : “Thật vậy sao ?”

Âu Dương bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ, đó chẳng qua là mấy kẻ đó ước nàng ta sớm trở về tiếp tục làm người sai bảo, nàng thờ dài một tiếng, đặt giỏ hoa quả xuống, lúc này mới nhìn kỹ khuôn mặt Diệp Kinh Chu một chút, không biết có phải vì hai ngày qua chỉ được uống nước cơm, mặt nàng hốc hác hơn hẳn, lại thêm đêm qua vừa mất ngủ, sáng nay tiêu mất hồn vía, hai mắt cũng quầng thâm.

“Ai dza... Cậu cắt ruột thừa gì mà y như mổ thận vậy ?”

Diệp Kinh Chu hơi dụi dụi mắt, nàng vốn có một khuôn mặt bầu bĩnh như trẻ con, hôm nay gò má hơi hõm vào, ánh mắt có phần mê man : “Thật vậy sao ?”

“Cậu tranh thủ ăn thêm một chút đi” Âu Dương vừa nói vừa mở cặp lồng ra, đã qua ngày thứ ba, có thể ăn cháo loãng được rồi. Nàng vừa múc cháo ra vừa nói : “Nữ vương được điều đi tổng công ty rồi.”

“Sao ?” Vốn dĩ Diệp Kinh Chu chỉ hơi hoảng hốt một chút, lại gặp phải chuyện giật mình như vậy, tinh thần lập tức rã rời : “Nữ vương, nữ vương bị điều đi sao ?”

“Đúng vậy.” Âu Dương đáp : “Sáng nay mới có tin tức thông báo, triệu hồi về tổng công ty KM, nghe nói là vào vị trí đầu não, chắc chắn, quả nhiên là nữ vương khác hẳn với những phạm nhân như chúng ta...” Kỳ thật tin tức này đối với những nhân viên của công ty thiết kế mà nói, đều thầm vui mừng,

mình tới rót nước mắt. Nữ vương điện hạ vì muốn lập được công trạng, cho nên lúc nào cũng chen ép bức hiếp các nàng gấp đôi so với những chỗ khác, nếu không phải vì được chiếu cố Diệp Kinh Chu, hầu như chẳng mấy khi Âu Dương được nghỉ giữa trưa tới một tiếng đồng hồ. Chỉ cần còn làm được, nhất định nữ vương sẽ vung roi bắt bọn họ ngày đêm tăng ca để đẩy nhanh tiến độ, để tăng thêm danh tiếng làm việc có hiệu suất và tỷ lệ công tác cao cho nàng, cuối cùng được thăng chức về tổng công ty.

Chính vì như vậy tin tức này làm người người đều phấn chấn, nhưng đối với Diệp Kinh Chu lại là một đòn giáng mạnh, cơ hồ nàng không thể thốt nên lời : “Mình mất bao nhiêu thời gian cung phụng nữ vương như vậy ... Đi ? Nếu tổng giám đốc mới không thích mình thì sao bây giờ ? Ôi, mình phải biểu cái gì mới tốt đây ? Tổng giám đốc mới tới không biết là nam hay nữ, bao nhiêu tuổi, thích cái gì đây trời ?”

“Ôi ôi ôi !” Âu Dương dè dặt bả vai của một Diệp Kinh Chu đang luống cuống chân tay, đáp một cách rõ ràng : “Thứ nhất, cậu đang nằm viện, thứ hai, chưa chắc tổng giám đốc mới đã ghét cậu, cậu cứ hay lo lắng những chuyện lung tung vớ vẩn này làm gì.”

“Aaaaaaaa!” Diệp Kinh Chu rên to một tiếng, thanh âm ai oán khôn khổ : “Trong lúc tổng giám đốc mới tới, mình lại không đi làm, ấn tượng đầu tiên ... trời ơi, mình xong rồi...” Vừa nói xong lập tức vùi đầu vào trong chăn, không dám đối mặt với sự thật.

Âu Dương vò vò tóc, nàng ta luôn luôn lo rằng người khác sẽ không thích nàng ta, cho nên lúc ở văn phòng mới bị dồn tới mức không dám cự tuyệt ai cái gì : “Vi sao cậu lại có cảm giác, người khác không thích cậu là sao ? Cậu thử nhìn mình mà xem, từ lúc học đại học tới giờ mình đều thấy cậu rất tốt á.”

Diệp Kinh Chu khẽ ngẩng đầu lên, trong mắt lấp lánh nước mắt : “Đó là bởi vì cậu là một trong ba người tốt nhất của cuộc đời mình.” Nàng ta vừa nói vừa gơ tay ra đếm : “Mẹ của mình, cha Kiều của mình, và cậu nữa, cả ba người đều là những người tốt nhất trên thế giới.”

“Cám ơn.” Âu Dương dờ khóc dờ cười : “Cám ơn cậu đã nâng nhân phẩm của mình lên tới cảnh giới cao như thế.”

“Thật mà “Diệp Kinh Chu nói một cách rất thật, càng về cuối câu giọng nàng càng nhỏ đi : “Những người khác... nhất định không thích mình...” Trong đầu nàng chợt xẹt qua một thanh âm đầy trào phúng, một khoé miệng hơi nhếch lên cao ngạo, một đôi mắt hơi híp lại thích thú, nhìn nàng cười lạnh một tiếng : “Mày cho rằng ngoại trừ người tốt như ba tao vậy, thì còn ai lại ưa thích cái loại con vợ trước như mày chứ ?”

Âu Dương bưng bát cháo tới trước mặt nàng, biết là cứ ngồi tranh cãi với nàng những chuyện này sẽ chẳng có ý nghĩa gì cả “Tổng giám đốc mới tới cũng là người tốt, đại khái tuổi tác cũng tương đương với anh trai của cậu...”

Nàng vừa nói tới Kiều Lạc, miếng cháo đã nghẹn lại trong cổ Diệp Kinh Chu không thể nuốt xuống được : “Khụ khụ khụ.”

Âu Dương lập tức vỗ vào sau lưng nàng ta mấy cái : “Sao thế ?” Diệp Kinh Chu cố nuốt xuống rồi mới đáp một cách khó khăn : “Nói tiếp... nói tiếp, thích cái gì ? tính cách như thế nào ?”

“Thích gì sao ...” Âu Dương lại vò đầu bứt tai : “Không biết, bất quá lúc sáng vừa gặp đã thấy ông ấy là người rất hòa nhã, mà thật ra, tên của ông ấy cũng là Ôn Nhược Hà, vừa nghe cũng thấy rất hòa nhã, mình có nói với ông ấy là cậu cần xin nghỉ một thời gian ngắn, ông ấy cũng không nói gì cả...”

“Phụt.” Lần này không phải nghẹn nữa, mà là trực tiếp phun ra : “Mình, mình phải xin nghỉ sao ?”

“Đúng vậy ...” Âu Dương gật đầu đáp rất thật : “Một tuần sau khi xuất viện, anh của cậu nói cậu còn phải nghỉ ngơi thêm vài ngày ở nhà nữa.”

“Xong rồi xong rồi...” Diệp Kinh Chu đặt cái thìa xuống, bắt đầu lẩm bẩm : “Tổng Giám đốc vừa đến mà mình còn đang nằm viện, như vậy thì chỉ cần mình đi làm trở lại, nhất định giám đốc sẽ cho mình đi tàu bay suốt ... Nữ vương, nữ vương, sao bà có thể ra đi chứ.”

Âu Dương ngồi trên ghế, tiếp tục nhắc nhở : “Tổng giám đốc mới tới rất đẹp trai phong độ, ngay cả Dương Dương đang trong yêu đương cuồng nhiệt cũng phải tròn mắt.”

Diệp Kinh Chu lắc đầu, nam nhân đẹp trai đều là vật nguy hiểm, bề ngoài ôn hòa thực chất toàn ác ma, ví dụ đặc trưng nhất chính là Kiều Lạc. “Rót cuộc sau một tuần phải đi làm, hay nghỉ tiếp đây ?” Nàng cảm thấy vô cùng phân vân, nếu nghỉ nhiều quá sẽ bị sa thải, mà nếu đi làm sớm để để lại mầm bệnh Hai vấn đề này đối với nàng mà nói đều đánh vào điểm trí mạng. Nhất chiêu tất chết.

“Thật không biết cậu nghĩ gì nữa ...” Âu Dương lập tức dựa đầu vào tường : “Có một căn biệt thự sa hoa, lại có sổ tiết kiệm có tới tám chữ số gửi ở ngân hàng, thế mà vẫn phải trải qua công việc khôn khổ này suốt chín năm trời ... đúng là tự mình làm khổ mình.”

Nàng chưa dứt lời, Diệp Kinh Chu đã lập tức biến sắc : “Âu .. Dương, cậu không nói chuyện này với ai chứ ?” Nàng ta vừa nói vừa đảo mắt nhìn chung quanh : “Tai vách mạch rừng, hơn nữa, nghe nói dạo gần đây bọn tội phạm đều rất có kỹ thuật rất cao, chỉ cần biết số thẻ của cậu là có thể làm giả được thẻ của cậu... a ... trời ơi, nếu có kẻ nào biết căn biệt thự của mình không có người ở, nhất định sẽ mò vào ăn trộm. Đúng rồi, trên tường còn treo mấy bức tranh của danh họa, chắc mình phải thu xếp thời gian tới cắt đi. Lại còn mấy món đồ sứ cổ bầy trên kệ nữa chứ ...”

“Lão bà mình đây mới không lăm lăm lời như vậy.” Âu Dương quá lên : “Đương nhiên là mình biết không nên nói cho người khác, mà cho dù có nói đi chẳng nữa, cũng không thể làm cái gan chuột nhắt của cậu run lên như thế chứ ? Ý của mình là, cậu suốt ngày tự rước phiền vào thân như vậy mà không thấy mệt mỏi sao ?”

Diệp Kinh Chu cúi gầm mặt xuống, khe khẽ nói : “Mình không dám ở cái phòng kia, có cảm giác, ba mình đang ở đó, mà số tiền kia mình cũng không dám tiêu xài, tiền này là do ba mình vất vả khổ cực kiếm được, cũng là do ba mình dùng tính mạng để giữ lại...”

Âu Dương cũng không nói gì thêm nữa, nàng cũng biết rõ lá gan của Diệp Kinh Chu, những chuyện mà người ta thấy không sao cả, lại có thể dọa cho nàng ta sợ chết khiếp, huống chi là những chuyện như vậy, chỉ sợ cả đời này nàng ta không thể trải qua nỗi thêm một lần nữa : “Nhanh ăn cháo đi, khéo mình rửa xong bát còn có thể ngủ ở chỗ cậu thêm một giấc ấy chứ.”

Diệp Kinh Chu cố gắng cúi đầu ăn thật nhanh, trong chốc lát đã vét sạch chén cháo, đưa cho Âu Dương. Âu Dương cầm cái chén đi vào phòng vệ sinh rửa chén, tiếng nước chảy ào ào vang lên rõ ràng trong căn phòng yên tĩnh.

Diệp Kinh Chu hơi duỗi tay phải mình ra, trên cổ tay vẫn còn một vết sẹo màu hồng nhạt nhìn qua không rõ lắm, bình thường nàng đều đeo hai chuỗi hạt, nên không bị người khác phát hiện ra, hai năm, hơn bảy trăm đêm ròng, có bao nhiêu đêm, mộng gặp cha nàng, có bao nhiêu đêm mộng gặp Kiều Lạc, nàng đã không còn nhớ rõ nữa, chỉ là cha nàng đã vĩnh viễn đi xa, mà Kiều Lạc đã xuất hiện trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Sau khi ăn trưa xong, Diệp Kinh Chu đã thúc giục Âu Dương tranh thủ thời gian đi mua thuốc bổ giúp nàng, nàng đã tính qua rồi, ở bệnh viện thêm mấy ngày, không chỉ đối mặt với nguy cơ bị sa thải, mà phải sống chung dưới một mái hiên với Kiều Lạc, sau khi miệng vết thương của mình bị nứt ra như thế, hầu như mỗi ngày anh ta lại lượn qua chỗ nàng tới bốn năm lần, với lý do rất chính đáng là xem xét bệnh tình.

Đã như vậy, Diệp Kinh Chu quyết định khiêu chiến với khả năng tự hồi phục như Tiểu Cường của sinh mệnh, sau khi mổ ruột thừa một tuần tất sẽ ra viện.

“Khụ...” Dù Âu Dương không đành lòng, nhưng vẫn nén không được phải cắt lời nàng : “Loại tiểu phẫu này vốn rất bình thường...”

Diệp Kinh Chu thoáng cười nhạt một cái, sau đó tiếp tục liệt kê danh mục các loại thuốc bổ : “Nhân sâm, đông trùng hạ thảo, huyết yến, dầu tuyết hà, đúng rồi, lại còn thuốc bổ, cũng có tác dụng tương đối với sự khép lại của miệng vết thương.”

“... “Âu Dương nhìn nàng với vẻ mặt đen xì, Diệp Kinh Chu lại nói tiếp : “Lại còn sữa ong chúa, nhất định phải mua loại đắt tiền nhất, còn gì nữa nhi ?” Nàng ta vừa nghiêng đầu vừa tự hỏi.

Âu Dương không nhịn được liền nói leo : “Còn thiếu “ba roi” là chưa mua thôi”

“A a a “Diệp Kinh Chu không chút nghĩ ngợi lập tức nói : “Vậy cũng mua luôn đi.”

Âu Dương bị đánh bại hoàn toàn, cố gắng ngậm miệng lại, nuốt nước bọt nói : “Cậu còn tiền không ? “

“Có chứ...” Diệp Kinh Chu nói : “Tiền lương tiền thưởng năm trước mình vẫn giữ nguyên, năm nay cũng không biết xài vào việc gì...”

“Không biết xài thế nào...” Âu Dương lau mồ hôi, nói thế nào đi chăng nữa các nàng cũng là viên chức của một công ty lớn, tiền thưởng cũng không thấp, cho dù hàng tháng nàng ta bớt tiền đi biếu xén, mua bảo hiểm, thì chính xác là vẫn còn tiết kiệm lại được một phần, nhưng chút xíu tiền tiết kiệm đó đáng lẽ phải mang ra mua quần áo mới đúng, có điều, Diệp Kinh Chu tuyệt đối không tiêu tới số tiền này, theo như nàng ta nói, mua đồ trang điểm thì không bằng ăn cho khỏe, mua trang phục thì thà mua bảo hiểm còn hơn, tính mạng dễ bị mất, thì còn mặc cái gì chứ

Diệp Kinh Chu lập tức đưa thẻ lương của mình ra : “Đi đi, không cần tiết kiệm gì cả...”

Âu Dương run rẩy nhận lấy : “Đừng nói là cậu tiết kiệm chỉ nhằm đề phòng những lúc sinh bệnh đấy chứ ?”

“Cậu thật hiểu mình nha “Hai mắt của Diệp Kinh Chu lấp lánh trắng sao.

Âu Dương thấy ón lạnh, thoáng run rẩy một cái, đang muốn đẩy cửa đi, Diệp Kinh Chu đã gọi nàng lại : “Nhớ là phải nói với Tổng Giám Đốc mới họ mình, năm ngày sau mình sẽ đi làm đúng giờ, lúc nào mình cũng đầy nhiệt tình đối với công việc, đầy yêu thương đối với công ty, và tràn đầy nhiệt huyết đối với tổng giám đốc...”

Có điều mặc dù đã an bài một cách cẩn thận nhưng tối hôm đó Diệp Kinh Chu vẫn không thể ngủ ngon cho được, trong mộng lại xuất hiện hai con dao bóng loáng, cắt mạnh vào da thịt, máu tươi thoáng túa ra, lăn dọc theo cổ tay rồi rỏ xuống đất, sau đó khung cảnh trước mắt đột nhiên tối sầm, và bên tai lại là âm thanh quen thuộc : “Tiểu Chu, cha thật xin lỗi con, tiểu Chu...”

Những tiếng gọi vang lên càng ngày càng dồn dập, trong cơn mơ Diệp Kinh Chu nắm chặt lấy mép chăn, mồ hôi túa đầy trên trán, đột nhiên thân thể đang phiêu du một mình trong bóng tối bị người ta kéo mạnh một cái, rồi lại có một âm thanh vang lên : “Tiểu Chu”

Nàng mở mắt ra, dưới ngọn đèn đêm mờ lung trong căn phòng nhỏ là Kiều Lạc đang đứng bên giường, nguyên nàng người đầy mồ hôi cảm thấy oi bức khó chịu, trong nháy mắt vừa thấy anh đã như bị đẩy vào hầm băng, nàng thoáng run rẩy : “Anh làm gì ở đây thế ?”

Cánh tay của Kiều Lạc rút khỏi trán nàng, khẽ cười : “Đổi lại cô nên tự hỏi xem mình vừa nằm mộng thấy cái gì “

Diệp Kinh Chu không lên tiếng, co người rút đầu vào trong chăn, khe khẽ đáp : “Không có gì cả...”

Kiều Lạc cũng không phải một người ôn nhu sẵn sốc người khác, ít nhất trong suy nghĩ của Diệp Kinh Chu là như thế, hơn nữa từ trước tới giờ anh ta rất thích thú với việc uy hiếp mình, giống như hiện tại, anh ta cũng nói một cách thân nhiên : “Rốt cuộc ba cô xảy ra chuyện gì ?”

Hai mắt Diệp Kinh Chu tròn tròn, nuốt nước bọt nói : “Anh biết cái gì ..”

Kiều Lạc hơi lắc đầu cúi xuống : “Không biết “

Trong lòng Diệp Kinh Chu thầm thở phào nhẹ nhõm, anh ta không biết gì cả. Thật tốt quá, nàng lập tức thò đầu ra, liếm liếm môi đáp : “Đây là bí mật của em mà.”

“Bí mật ?” Kiều Lạc như đang suy nghĩ thốt ra một câu, sau đó nghiêng người liếc nàng một cái : “Kỳ thật tôi vẫn cảm thấy trước mặt tôi, cơ hồ là cô toàn trần truồng chạy qua chạy lại.”

Diệp Kinh Chu cũng không rõ có phải anh trời sinh quen nói năng cay nghiệt hay không, nhưng có một điểm duy nhất nàng có thể biết rất rõ, tuyệt đối anh không nói với nàng bất kỳ điều gì có ích, hơn nữa lại là những lời nói mang tính kỳ thị mạnh mẽ như vậy, nàng lập tức kháng nghị : “Cho dù là trần truồng, thì em cũng phải mặc che được ba điểm”

Kiều Lạc gật đầu : “Phê chuẩn cho cô mặc hai mảnh chạy trần truồng”

“...” Đầu óc Diệp Kinh Chu thoáng choáng váng, vấn đề này nàng tuyệt đối không thể thắng nổi Kiều Lạc, vì vậy lại đổi sang chủ đề khác : “Sao anh lại ở đây ?”

“Nhìn cô ngủ “ Kiều Lạc đáp một cách thẳng thắn.

“Khụ khụ...” Sự thực chứng minh, khí thế của Kiều Lạc quá mức cường đại, cho nên anh chỉ cần nói tùy tiện một câu thôi, đã có thể làm cho Diệp Kinh Chu bị sặc rồi, hai người hoàn toàn không ở chung một cấp bậc : “Anh, anh muốn làm gì ?”

Kiều Lạc sờ sờ cằm, trong khung cảnh mờ tối, đôi mắt kính phản chiếu ra những tia sáng màu xám bạc, có phần khủng bố : “Sao vậy tiểu Chu, không phải chúng ta vẫn ngủ chung một chỗ hay sao ?”

Anh vừa nói ra những lời này, thân thể Diệp Kinh Chu lập tức cứng đờ, đầu óc trống rỗng, khoe miệng nàng hơi nhăn lại : “Anh... anh muốn làm cái gì ?” Nàng cố gắng nhúc nhích móng của mình cách xa anh ra thêm một chút.

Kiều Lạc đột nhiên đứng dậy, hai tay chống vào hai bên thành giường, thân thể từ từ cúi xuống, cách mặt nàng chỉ vài cm, anh không đổi sắc tim không loạn nhịp, nhưng Diệp Kinh Chu thì không còn hồn vía.

Kiều Lạc thoáng cười, đầu óc của Diệp Kinh Chu lập tức bay loạn về rất nhiều năm về trước.

Đại khái là từ năm lớp năm trở đi, rốt cuộc thì ở trường học Diệp Kinh Chu không còn phải đối mặt với Kiều Lạc nữa, đối với nàng mà nói, chỉ cần bớt được giờ nào thì giờ đấy đều là thiên đường...

Có điều Thiên đường chỉ dành cho người tốt, Diệp Kinh Chu thoáng rơi lệ, bởi vì nàng mang tính cách nhu nhược không dám đấu tranh với cái ác, cho nên nàng cũng bị đẩy vào Địa ngục, mà tội danh chính chính là – làm thành cho hổ*

Buổi tối, lúc ngủ Diệp Kinh Chu thường chảy nước miếng, nàng ngủ rất không yên tĩnh, cha Kiều liền đổi cho nàng một cái giường đôi, như vậy nàng có thể lăn đủ 360 độ, lúc đó trời bắt đầu lạnh, mùa đông sắp tới, mẹ nàng nhân một ngày trời quang mây tạnh, vội sai quản gia mang chăn đệm ra phơi nắng, chăn đệm tràn đầy hương vị ấm áp, Diệp Kinh Chu rất thích cái hương vị này, nằm lăn lộn trên giường rất thỏa mãn, ngay lúc ngủ cũng chảy nước miếng sung sướng.

Đột nhiên, trong lúc đang mơ ngủ, Diệp Kinh Chu cảm thấy có một luồng gió lạnh thổi tới, nàng run rẩy thoáng thò tay đi mò chăn, nhưng chỉ sờ thấy khoảng không, nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra, hít một hơi, sau đó mới nói năng lắp bắp : “Chăn, chăn của mình ...”

Trong bóng đêm mờ ảo có thể nhìn ra một bóng đen, nếu là người khác tất đã hét toáng lên, nhưng đổi lại là gan của Diệp Kinh Chu từ trước tới giờ vẫn nhỏ hơn người khác rất nhiều, nên nàng ta không hét được tiếng nào, mà ngất xỉu luôn.

Theo như nàng ta giải thích thì nếu nhà bị bọn cướp xâm nhập, nếu thấy nàng chưa kịp nhìn thấy mặt bọn chúng đã lập tức hôn mê, có lẽ sẽ hạ thủ lưu tình. Nếu bất hạnh tới mức bị khi phụ hoặc bị mổ trộm lấy thận, thì tình hay không cũng chẳng thay đổi được, hơn nữa ít nhất cũng khiến nàng không phải cảm thụ quá trình đó... >_<

Có điều người này cũng không phải bọn cướp tới cắt trộm thận, mà chính là tên Kiều ác ma biến thái, cậu ta tới gần, lay tỉnh Diệp Kinh Chu vốn đang muốn dùng ngất xỉu để trốn tránh sự thật, cô bé vừa mở mắt, vừa nhận ra là Kiều ác ma, lập tức trong lòng thầm kêu gọi, ai đâu mau tới nhà ta cướp bóc

đi thôi...

“Anh, anh...” Cô bé vừa mới mở miệng, Kiều Lạc đã thoáng khép hờ đôi mắt, Diệp Kinh Chu vội vàng đổi giọng: “Anh ơi...”

Kiều Lạc cười một cách đầy thỏa mãn, sau đó đột nhiên túm lấy cái chăn đang rơi trên mặt đất lên, Diệp Kinh Chu run rẩy hướng đôi mắt trông mong nhìn cái chăn, chăn của cô bé kia...

Lúc này, Kiều Lạc không đùa giỡn chọc ghẹo cô bé ít nhất ba lượt như mọi khi, mà nhanh nhẹn kéo chăn lên giường, đồng thời, còn có thêm cả cậu nữa...

“Anh ơi...” Diệp Kinh Chu lại hít nhẹ một hơi: “Phòng anh ở ngay bên cạnh...”

Kiều Lạc duỗi thẳng chân tay trên cái giường cực lớn của Diệp Kinh Chu, đẩy cô bé tới một góc, sau đó nói một cách thần nhiên: “Từ nay về sau, buổi tối tao đều tới đây ngủ.”

“Sao lại thế ạ?” Diệp Kinh Chu đang bị đẩy vào góc vội nắm chặt mép chăn, hai mắt lưng tròng khẽ kháng nghị, khó khăn lắm ở trường cô bé mới thoát khỏi cậu ta, như vậy khoảng thời gian gặp mặt mỗi ngày giữa cô bé và cậu ta sẽ không vượt quá 6 giờ đồng hồ, đó là những thời khắc hạnh phúc không thể nào sánh nổi mà...”

Kiều Lạc liền trả lời: “Mỗi ngày mày phải ở bên tao quá mười hai tiếng đồng hồ...” Khẩu khí của cậu ta ý chừng không cho phép người khác hỏi lại, nhưng vì sự tự do trong tương lai, Diệp Kinh Chu vẫn không thể không hỏi một câu: “Tại sao phải quá mười hai tiếng đồng hồ?”

Kiều Lạc cầm góc chăn kéo mạnh một cái, cuối cùng cái chăn cũng rút ra khỏi người Diệp Kinh Chu: “Bởi vì, mày đừng hòng nghĩ tới việc thoát khỏi tao, vĩnh viễn.”

Khi đó, ánh mắt của cậu lộ ra ánh sáng sắc lạnh, cũng như hiện giờ, khoe miệng anh hơi nhếch lên khinh bạc: “Đã chạy trốn bảy năm trời, chẳng lẽ tôi không nên đòi lại sao, mỗi ngày 12 tiếng đồng hồ... em gái, em định trả như thế nào đây?” Càng nói, thân thể anh càng ép sát xuống, gần như dính chặt lên người Diệp Kinh Chu.

Diệp Kinh Chu run rẩy nói: “Vì sao em phải trả cái đó chứ...” Trời ơi, mặc dù nàng làm thành cho hồ[3] một chút, nhưng cũng không cần phải trừng phạt nàng như thế chứ, nếu cho nàng một cơ hội, nhất định nàng sẽ phản kháng. Đúng, nhất định sẽ dùng toàn lực vùng lên đấu tranh với cái ác. Đấu tranh. Trong lòng nàng vừa nghĩ vậy, chỉ thấy có một luồng dũng khí lưu chuyển khắp toàn thân, thừa lúc Kiều Lạc còn chưa nói năng gì, nàng đã mở to hai mắt, trong mắt lấp lánh vẻ kiên định, trong đầu chỉ có mấy chữ: mang cả đời ra đánh cuộc một lần.

Nàng dừng cảm mở miệng: “Đại gia, đại thúc, đại ca, ngài là ông trời của tôi, chỉ cần cho tôi một con đường sống, mỗi ngày tôi đều cầu cho ngài phúc đầy như Đông Hải, thọ sánh ngang với Nam Sơn”

Kiều Lạc cười lạnh một tiếng: “Trong lòng cô thật nghĩ như vậy sao?”

Có thể xoay chuyển tình thế?!

Vì vậy Diệp Kinh Chu lập tức rút tay từ trong chăn ra, gơ ba ngón tay lên đập một cách rất thật: “Em xin nguyện thề với trời”

Nghe thấy nàng nói vậy, Kiều Lạc hơi nhíu mày thoáng cười: “Không phải cô vẫn nói tôi là ông trời của cô sao, vậy cô cứ việc thề với tôi là được rồi.”

“Thề... với anh?” Diệp Kinh Chu bắt đầu lắp bắp: “Thề... cái gì cơ?”

Kiều Lạc cười nhạt một cái: “Mỗi ngày đều cầu nguyện cho tôi phúc như Đông Hải, thọ sánh ngang với Nam Sơn...” Thấy anh nói như vậy, trước mắt Diệp Kinh Chu như sáng ngời, nàng lập tức muốn gơ tay thề, Kiều Lạc đã tranh nói trước một bước: “Bất quá mỗi ngày cô đều phải cầu nguyện với ông trời là tôi đây, cho nên mỗi ngày chúng ta đều cần phải gặp nhau nha.”

Diệp Kinh Chu chết sững luôn.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Kiều Lạc có ham muốn chiếm giữ rất mạnh mẽ, điểm này, từ nhỏ Diệp Kinh Chu đã phát hiện ra, cái gọi là ham muốn chiếm giữ của anh bẩm sinh đã rất mạnh.

Sữa là của anh, bánh mì là của anh, và tương tự, Diệp Khinh Chu cũng là của anh. Địa vị của nàng cũng tương tự như sữa và bánh mì, bất quá chỉ là một món đồ phụ thuộc, hơn nữa, là một món phụ yếu phẩm không thể thiếu hàng ngày.

Nhưng trên thực tế, Kiều Lạc không thích uống sữa tươi cũng như ăn bánh mì, có điều mặc dù anh ta không thích hoặc không ăn, thì cũng không có nghĩa là người khác có thể ăn, đây chính là tính ích kỷ của Kiều ác ma.

Anh cũng không thích Diệp Khinh Chu, hoặc nói chính xác hơn là căm hận nàng, cho nên từ ngày đầu tiên lúc Diệp Khinh Chu bắt đầu bước chân vào nhà họ Kiều, nàng đã lần lượt bị bắt nạt, lá gan nhỏ xíu càng ngày càng nhỏ hơn, nguyên bản chỉ là một quả thị mềm, về sau trực tiếp thăng cấp thành tương quả hồng, mềm nhũn tùy ý người khác bôi trét, thích bôi ở đâu thì cứ bôi ở đó.

“Đi pha cho tao một ly trà xanh.”

“Vâng !” Chẳng những Kiều ác ma thích sai sử người khác, mà giọng lưỡi lại rất khinh bạc, hóa hầu pha trà của Diệp Khinh Chu được tôi luyện nên từ những ngày này, bất quá nàng tự quay lại an ủi mình, nói thế nào đi chăng nữa thì nó cũng giúp nàng tăng thêm một kỹ năng.

“Đi mua giúp tao một tờ tạp chí !”

“Vâng ạ!” Mỗi ngày Diệp Khinh Chu vừa mới về nhà đã ngay lập tức bị sai phái, hoặc đi mua tạp chí, hoặc mua đồ ăn, miễn là không có lúc nào rảnh rỗi, nàng vẫn lạc quan như trước tự an ủi mình, kỳ thật đi ra đi vào coi như rèn luyện thân thể, trước đây lúc nàng chưa bước chân vào cửa nhà họ Kiều thì yếu ớt, hay mắc bệnh vặt, bây giờ đi lại nhiều hơn, ngược lại lại không mắc mấy cái bệnh vặt vĩnh viễn.

“Buổi sáng gọi tao thức dậy !”

“Vâng ạ.” Từ khi mỗi đêm Kiều Lạc chui vào phòng Diệp Khinh Chu ngủ, nàng đứng giờ báo thức như một cái đồng hồ, hoặc giống như nhân viên nhà đài. Bất quá Diệp Khinh Chu vẫn tự an ủi mình, trời sinh nàng sợ lạnh, trời vào thu đã phải dùng túi sưởi, từ lúc Kiều Lạc đồng giường với nàng, chẳng những không cần túi sưởi mà còn có thể có một giấc ngủ ấm áp tới khi trời rạng sáng, hơn nữa lại rèn thêm thói quen rất tốt cho sức khỏe là ngủ sớm dậy sớm.

Diệp Khinh Chu là một người đầy mâu thuẫn, một mặt rất lạc quan, nhưng một mặt khác lại rất bi quan, đối với những chuyện chưa phát sinh nàng rất bi quan, nhưng đối với những chuyện đã phát sinh, nàng lại rất lạc quan, giống như nàng đã tự an ủi chính mình, nhưng vẫn cảm giác mình bất quá chỉ là một thứ vật phẩm phụ thuộc của Kiều Lạc.

Bất quá cái điểm này, tuyệt đối không phải ảo giác, mà đúng là cảm giác chân thật ! Tỷ như nàng rất “không trùng hợp” ghi danh tại trường trung học của Kiều Lạc, rồi lại rất “không trùng hợp” thi đỗ trung học, sự thực chứng minh học sinh trung học lại càng tà ác hơn học sinh tiểu học nhiều, cho nên khi đó lúc lá gan chuột nhắt của Diệp Khinh Chu bị người khác phát hiện, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, một lần nữa cô bé đã vinh quang trở thành “dầu cao Vạn Kim”, bệnh gì cũng bôi được.

Bất quá theo lời của Diệp Khinh Chu, bạn học của cô bé cũng không xấu, chẳng qua gặp phải người như cô bé vậy, người nào chẳng nghĩ tới việc chiếm chút tiện nghi, nhờ hỗ trợ dọn vệ sinh, rót nước sôi mua đồ ăn vặt, cái này cũng không có gì, trong trái tim thuần khiết của Diệp Khinh Chu, có một thân ảnh chói ngời, luôn xuất hiện ở phía sau, về ngoài của cậu ấy không cao lớn, nhưng trong thân hình nhỏ nhỏ ấy như ẩn giấu một sức mạnh vô biên, cậu ấy luôn khích lệ khích lệ nàng hết lần này tới lần khác, cậu ấy tên là Lô Phong !

Kiều Lạc luôn khinh bỉ hành vi của cô bé, nhưng Diệp Khinh Chu cảm thấy, cậu ta mới là người không có tư cách khinh bỉ người khác nhất, người sai sử cô bé nhiều nhất đúng là cậu ta, cái này phải gọi là “chôn tới nhà gà chúc tết”

“Nhưng em lại quen rất nhiều bạn nhé...” Diệp Khinh Chu nói với vẻ thỏa mãn, cô bé cảm thấy chỉ cần có người khác yêu mến cô bé, thì bất cứ cô bé làm gì cũng được, cô bé luôn sợ mình bị người khác cô lập, hoặc lúc gặp chuyện không có người hỗ trợ, cái loại “chứng sợ hãi nguy cơ” hình thành từ bé này càng ngày càng phát triển, “Giống như Tiểu Dạ đó, ngày hôm qua cậu ấy mời em uống trà sữa nhé.”, lúc đó cô bé mới mở một quán trà sữa, thứ này cũng là một loại hiếm có.

“Hừ...” Kiều Lạc cười lạnh nói : “Vậy là kẻ nào hồi trước năn nỉ ôi mẹ mua cho một hộp Chocolate Đức trộm bỏ vào cặp sách mang tới trường học ?” Diệp Khinh Chu từng nghĩ mãi mà không hiểu nổi, vì sao Kiều Lạc có thể thân nhiên gọi mẹ mình là mẹ, hoàn toàn tiếp nhận việc mẹ bước chân vào nhà họ Kiều, mà hết lần này tới lần khác lại không thể đối xử tốt với mình được.

“Cái này...” Diệp Khinh Chu thoáng nuốt nước bọt, tại vì Tiểu Dạ muốn ăn Chocolate mà thôi sao. “Nhưng còn có tiểu Thất, hôm nay bạn ấy tặng em một cái ảnh nhé.” Cô bé lập tức lòi ra khoe khoang : “Nhìn xem, đó là hình Sakura Truy bắt quân bài[4] nha.”

“Xi...” Kiều Lạc liếc qua một cái : “Cái này bán đầy trên vỉa hè ngoài công trường, có năm đồng một cái. Để tao nghĩ lại xem mày cho nó cái gì. Đúng rồi, tập võ mà mẹ cho mày lúc đi công tác Hồng Kông về đúng không ?”

“...” Diệp Khinh Chu ngồi chúi mặt vào góc tường, đó là vì tiểu Thất nói rất thích cuốn võ đó, ánh mắt của bạn ấy nói rằng bạn ấy cực kỳ cực kỳ muốn á.

Kiều Lạc cầm cặp sách của mình dốc ngược xuống đất một cái, một đồng những thứ linh tinh đổ ào xuống mặt đất, có kẹo, có những đồ trang sức linh tinh, còn có bảy tám cái ảnh, cậu vênh mặt lên nói với vẻ miệt thị : “Những thứ này hả, chỉ cần tao thích, đều có thể có...”

Đang ngồi chúi mặt vào góc tường, Diệp Khinh Chu lập tức bỏ nhào qua, trong mắt lấp lánh trăng sao : “Anh, anh ơi, ở đâu ra những thứ này vậy ?”

“Bạn học tự nhét vào.”Kiều Lạc đáp nhỏ.

“Nhét ...??”Diệp Khinh Chu tôn sùng triệt để, đây chính là sự chênh lệch giữa người này với người kia đó nha.

“Nhìn cái vẻ như mày thì”Cậu khẽ hừ một tiếng.

Diệp Khinh Chu cắn cắn môi, giương mắt nhìn Kiều Lạc, nói với vẻ tội nghiệp : “Em luôn luôn cố gắng hết sức, vì sao vẫn không làm được ...”

Nếu dùng chó để phân chia từng loại người, thì Kiều Lạc chính là một loại chó cao ngạo quý giá, mà cô bé thì ... đại khái là một con chó nhỏ tạp chủng không xương cốt chỉ biết vẫy đuôi chạy theo sau. Kiều Lạc luôn cao cao tại thượng, chẳng những chỉ biết tới mình mà còn kiêu ăn, kiêu ăn nhưng lại giữ thức ăn.

Đại khái là ngày học đầu tiên của học kỳ hai, thời tiết nóng dần, Diệp Khinh Chu mặc chiếc váy ngắn mới đi học, được bạn bè khen ngợi vài câu, trong lòng cô bé mừng thầm, cảm giác vui sướng cứ âm ỉ cho tới tận lúc tan học, trên đường về nhà còn không kiềm nổi khúc khích cười một mình.

Ra khỏi cổng trường, đi vào cái ngõ tắt nhỏ, cô bé vẫn còn đang cúi đầu cười trộm, thì đột nhiên có mấy bóng người xuất hiện : “A ! Con nhóc.”

Diệp Khinh Chu sững sờ, ngẩng đầu nhìn lại, trong cái ngõ nhỏ đã có một nữ hai nam, quần áo thì ... khá kì dị, ở những năm đó, nam sinh như thế được gọi là lưu manh, còn nữ sinh được gọi là đại tỷ.[5]

Đầu óc cô bé choáng váng, xong rồi, xong rồi, chẳng lẽ mình đi lầm đường ? Vào nhầm địa bàn của bọn họ ? Cô bé hỏi với vẻ khiếp đảm : “Gọi em ạ ?”

Ai ngờ ba người kia chẳng thèm liếc cô bé lấy một cái, đại tỷ hỏi tên lưu manh bên cạnh mình : “Có phải con nhóc này không ?”

“Đúng nó rồi, ngày nào cũng thấy nó mang đồ cho bạn bè, ra tay rất hào phóng.”Tên lưu manh nhỏ kia nói tiếp, nghe qua khẩu khí có thể đoán là học sinh lớp lớn trong trường cô bé.

Diệp Khinh Chu chợt nhớ tới những tình tiết trong mấy vở kịch truyền hình mà mình đã xem, tên lưu manh và đại tỷ kia đều thuộc xã hội đen, đầu tiên bắt cô bé làm con tin, sau đó lấy cô bé để uy hiếp ... A ! Cô bé lập tức kêu to lên : “Nhà em không có tiền đâu, nhà em rất nghèo, người nhà em cũng chẳng quan tâm tới em đâu, có bắt cóc em cũng vô ích.”

Đại tỷ kia trừng mắt nhìn nàng, Diệp Khinh Chu bị dọa tới mất mật, đứng im như phỗng, đại tỷ liền nói : “Lấy ví của mày ra đây.”

“Các anh chị muốn gì ạ ?”Diệp Khinh Chu hỏi đầy khẩn trương.

Tên lưu manh nhỏ kia liền bước lên trước, cười gian một tiếng : “Em gái, mấy anh chị đây chỉ muốn mượn em ít tiền mà thôi.”

Vốn bọn họ tưởng rằng Diệp Khinh Chu muốn phản kháng, rồi bọn họ phải uy hiếp tiếp thì mới có thể đắc thủ, thật không ngờ là Diệp Khinh Chu lập tức móc ví ra, không chỉ thế còn tìm loạn trong cặp sách : “Em nhớ trong này còn mười đồng, a .. tìm được rồi.”chỉ sợ đưa thiếu đâu chỉ một đồng.

Đại tỷ hơi giật mình, mở ví cô bé rút ra xấp tiền màu hồng phấn, cười lạnh một tiếng : “Đây là tiền tiêu vặt một tháng của mày sao ?”

“Dạ không không không...”Diệp Khinh Chu lắc đầu lia lịa như đánh trống : “Đây chỉ tiền cuối tháng còn lại, đầu tháng em sẽ giao không thiếu lấy một đồng.”Bọn họ là ai chứ, là tổ chức bạo lực học đường á, nếu mình đắc tội với bọn họ, từ nay về sau vĩnh viễn không có lấy một ngày yên tĩnh.

“Hừm...”Một tên lưu manh nở nụ cười : “Con nhóc kia thật biết nghe lời !”Sau khi trả lại cái ví không cho Diệp Khinh Chu, ba đứa cùng nghênh ngang đi ra khỏi ngõ nhỏ, Diệp Khinh Chu thở hắt ra một hơi, tự an ủi mình, của đi thay người, của đi thay người...

Cũng không lâu lắm, Kiều Lạc đã phát hiện ra sự khác thường, trước khi lúc cha cậu cho hai đứa tiền tiêu vặt, Diệp Khinh Chu luôn nói mình còn rất nhiều, không cần nhiều như vậy, nhưng dạo gần đây cứ đưa tiền là cảm, hơn nữa không thấy cô bé mời bạn học ăn gì đó, có hôm nửa đêm trong lúc ngủ say cậu nghe thấy trong phòng có tiếng động là lạ, mở mắt ra thấy trong bóng tối, Diệp Khinh Chu đang lén lút moi tiền xu ở trong ống tiết kiệm của cô bé.

Dạo gần đây cô bé cũng rất chịu khó làm chân chạy cho cậu, không có việc gì cũng chạy tới hỏi : “Anh ơi, anh có cần em mua hộ gì không ?”

Sau khi Kiều Lạc đưa tiền cho cô bé xong, cô bé lại ra về quần quýt nói : “Tiền lẻ thừa cho em được không ?”

Tuy Kiều Lạc rất thích bắt cô bé giỡn qua giỡn lại mấy lần, nhưng lại không chịu nổi vẻ dễ thương này của cô bé, liền phẩy tay nói : “Tùy mày.”Diệp Khinh Chu lập tức nhanh chân chạy còn hơn cả thỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Lại một lần cung phụng sau đó, Diệp Kinh Chu vừa muốn đưa ví ra, đột nhiên ở đầu ngõ có một thanh âm quen thuộc vang lên : “A, quả nhiên mày bị trấn lột.” Diệp Kinh Chu cả kinh, quay lại nhìn về phía tiếng nói, đúng là Kiều Lạc đang vênh mặt lên đi tới.

Không riêng gì Diệp Kinh Chu, mà ngay cả đại tỷ và mấy tên lưu manh kia cũng ngăn người ra : “Kiều Lạc à ?”

Kiều Lạc tiến lại gần, liếc ba người kia một cái : “Cũng chỉ tới thế mà thôi hả ? Trấn lột tiền của loại chuột nhắt này” Nói xong lại liếc Diệp Kinh Chu một cái : “Chỉ bằng cái loại này mà mày cũng phải giao tiền ra sao ?”

“Anh nói cái gì ?” Cả Diệp Kinh Chu và mấy tên lưu manh kia cùng đồng thanh.

Kiều Lạc ưỡn ngực thẳng dậy : “Chẳng lẽ còn không phải sao ?”

Lập tức, cả kẻ bị trấn lột và kẻ đi trấn lột cùng đen mặt, trong lòng thầm nói, dựa vào cái gì mà người dám xem thường bọn ta chứ.

Gần đây Kiều Lạc tự nhiên lại có thêm khả năng đọc suy nghĩ của người khác, cậu hừ một tiếng, khoe miệng nhếch lên kiêu ngạo, không chút khách khí nói : “Bằng cái gì tao cũng nhìn thấu bọn mày” Lập tức khẳng định ngay một câu.

“Mày !” Một tên côn đồ không kiềm được, chuẩn bị vung nắm đấm lên, trong lòng Diệp Kinh Chu thầm cả kinh, nhưng lại có phần đắc ý : Xem đi xem đi, anh cho rằng anh là siêu nhân sao, dám tới khiêu chiến tổ chức bạo lực học đường, bây giờ chịu khổ đi. Vừa mới nghĩ thế lại cảm thấy có phần không đúng, tại sao mình lại đứng cùng phe với tổ chức bạo lực học đường chứ ?!

Chỉ thấy Kiều Lạc duỗi tay trái ra, nắm lấy nắm đấm của tên kia một cái, hơi bóp mạnh một cái, tên lưu manh nhỏ kia lập tức kêu lên đau đớn, cậu nói một cách thân thiện : “Có chút tài mọn đấy mà cũng dám hung hăng sao, mày bảo tại sao tao lại nhìn thấu bọn mày ?” Trong mắt cậu lộ rõ vẻ thỏa mãn khoái lạc.

Vừa thấy Kiều Lạc chiếm thượng phong, ngọn cỏ đầu gió Diệp Kinh Chu lập tức quay ngoắt về phía cậu : “Đây là anh trai em nha, biết anh trai của em là ai không ! Anh ấy là chủ tịch hội học sinh đó, anh ấy có học Không Thủ Đạo đó. Chỉ cần anh ấy nhớ mặt mấy người, trường học sẽ lập tức đuổi học các người, đuổi hết !”

Có người làm chỗ dựa, Diệp Kinh Chu cũng lớn mật hơn được một chút, chẳng qua cũng muốn nịnh hót Kiều Lạc vài câu, chỉ sợ cậu nhìn ra vẻ há hê lúc trước của mình. Mấy tên lưu manh kia và Kiều Lạc đều là học sinh năm thứ ba, tuy không cùng một lớp, nhưng cũng biết rõ Kiều Lạc có sức ảnh hưởng lớn trong trường học, bắt quả từ trước tới giờ, bọn chúng đi học theo cái kiểu ba ngày đánh cá thì hai ngày phơi lưới, thật không ngờ là vất vả lắm mới gặp được con dê béo lại chính là em gái của Kiều Lạc.

“Là em gái mày sao ?” Đại tỷ kia nói với vẻ khó tin, gần đây tiếng tăm của Kiều Lạc trong trường khá vang dội, nhìn qua nhìn lại cũng thấy không thể nào có một đứa em gái như vậy, nói thật, trấn lột Diệp Kinh Chu mấy lần, lần nào cũng làm nó cảm thấy như đang nằm mơ, trên thế giới này sao lại có người nhát gan như thế chứ.

Kiều Lạc gật đầu, sau đó duỗi tay phải ra : “Chúng mày lấy của nó bao nhiêu tiền, trả lại hết đây !”

Tên lưu manh vừa bị Kiều Lạc bẻ tay liền nói : “Lúc trước đều tiêu sạch rồi, sao mà trả được chứ ?”

Diệp Kinh Chu cũng gật đầu lia lịa, những thứ trước kia coi như mất, chỉ cần từ nay về sau không bị trấn lột tiếp là tốt rồi. Hơn nữa, mọi người cùng trong một ngôi trường, có mượn ít tiền cũng không tính là gì.

Có điều sự thật cũng giống y như sự nghi hoặc của đại tỷ, ở điểm này xem ra Diệp Kinh Chu cũng không giống như em gái của Kiều Lạc, bởi vì Kiều Lạc đã cười lạnh một tiếng : “Mặc kệ bọn mày làm cách nào, tóm lại, ngày mai phải trả lại hết tiền, không được thiếu một xu !” Vừa nói, cậu vừa bóp mạnh tay hơn, tên lưu manh nhỏ kia rên la thê thảm, đại tỷ mặt thoáng biến sắc : “Làm cách nào chứ ?”

Kiều Lạc liếc Diệp Kinh Chu một cái : “Chúng mày nói gì ?”

Đại tỷ tròn tròn hai mắt, sau đó gật đầu : “Tao biết rồi !”

Diệp Kinh Chu miệng tròn thành chữ O, rõ ràng đây là chủ tịch hội học sinh xúi giục lưu manh đi ... đi ...

Kiều Lạc thấy bọn chúng đã minh bạch, mới nói lỏng tay, sau đó cười phớt một cái, nụ cười có vẻ rất lương thiện ngọt ngào : “Vậy tao dẫn em gái tao đi về trước.”

Đại tỷ liền phát tay : “Ngày mai tao nhất định sẽ mang tiền tới trả lại em gái mày.”

Diệp Kinh Chu xách vội cặp sách hấp tấp đi theo Kiều Lạc về nhà : “Anh ơi, anh thật lợi hại nha...” Diệp Kinh Chu vừa nịnh nọt, trong lòng vừa mừng thầm, kỳ thật có anh trai cũng không tệ lắm.

Kiều Lạc hừ một tiếng nói : “Ngoại trừ tao, đừng ai nghĩ tới việc sai bảo mày.”

Chỉ bằng một câu nói này của cậu, Diệp Kinh Chu đã phát hiện, thực ra hành vi của cậu không phải xuất phát từ chính nghĩa, cũng không phải vì động cơ muốn bảo vệ em gái, mà chẳng qua là vì ích kỷ. Cô bé liếm liếm môi nói : “Cái ... cái ví của em anh vẫn đang cầm.” giọng cô bé nhỏ líu ríu như muỗi kêu.

Kiều Lạc quay đầu, mở ví tiền ra, rút sạch tiền mặt trong ví, nhét vào túi của mình, sau đó trả lại ví cho cô bé.

“Tiền ...” Diệp Kinh Chu khe khẽ nói.

Kiều Lạc cười nói : “Đây là tao giúp mày đòi về, cho nên là của tao.”

“Có điều ...” Diệp Kinh Chu rung rung, rất muốn nói, hành động này của anh không phải cũng gọi là trăn lột sao ? Không, anh ta mới đúng là một kẻ trăn lột, vừa rồi không phải anh ta xúi giục đại tỷ kia đi kiểm cho ra tiền sao. Anh ta mới là người xấu nhất !

“A ! Đúng rồi.” Kiều Lạc nói tiếp : “Từ nay về sau, tiền tiêu vặt hàng tháng của mày đều phải đưa cho tao.”

“Vì sao vậy ạ ?” Diệp Kinh Chu lau vội nước mắt hỏi .

Kiều Lạc trả lời : “Nếu không có tao, tiền của mày cũng đưa cho bọn chúng hết ...”

Có vẻ như cậu ta nói rất có đạo lý, Diệp Kinh Chu cũng gật đầu đồng ý, nhưng vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, cô bé suy nghĩ kỹ một lát rồi mới kêu lên : “Nhưng anh là anh trai em cơ mà ...”

“Anh trai ?” Kiều Lạc quay lại lườm nàng : “Thật không, vậy mấy đồng tiết vật này coi như mày hiếu kính anh trai mày đi, từ nay về sau, nếu ta muốn mày đi mua đồ, thì lấy tiền này ra mua.”

Diệp Kinh Chu lẹ roi như mưa, tiền tiết kiệm trong lợn của cô bé đều đã bị moi ra gần hết rồi. Bất quá khóc xong, nàng lại cười được ngay, cúi đầu cười trộm, Kiều Lạc không kiềm nổi phải quay đầu lại nhìn, gầy đây cậu có thể đọc được suy nghĩ của người khác, nhưng thủy chung vẫn đoán không ra suy nghĩ của cô bé, bởi vì suy nghĩ của cô bé không tuân theo bất kỳ logic nào : “Mày cười cái gì ?”

“Ha ha ..” Diệp Kinh Chu ngẩng đầu lên : “Nếu em đưa cho bọn họ thì mất sạch, nếu mua đồ giúp anh, thì còn được giữ lại tiền lẻ á.”

Kiều Lạc không nói được gì lập tức quay đầu đi tiếp, cô bé chính là người như thế, trước khi sự việc phát sinh luôn nghĩ tới chiều hướng xấu nhất, tự mình dọa mình, nhưng sau khi sự việc phát sinh luôn nghĩ theo chiều hướng lạc quan nhất, tự mình an ủi mình. Cuộc sống của cô bé là sự luân chuyển liên tục giữa tự dọa mình và tự an ủi mình, không có điểm cuối cùng.

Loại hành vi ích kỷ này của Kiều Lạc tựa hồ không thay đổi, Diệp Kinh Chu cảm thấy, bảy năm trước đây, cái quan niệm rằng mọi thứ đều thuộc về anh ta chẳng những không thay đổi, mà dường như còn sâu sắc hơn. Hơn nữa, bởi vì khoảng cách thời gian quá lớn, cái ham muốn chiếm giữ lại kèm theo hương vị muốn trả thù, làm Diệp Kinh Chu cảm thấy, chỉ sợ không chỉ công việc dễ bị mất, mà khéo mệnh cũng chẳng giữ được.

Từ sau cái đêm bị kinh sợ đó, Diệp Kinh Chu bắt đầu ăn nhấm nháp như ăn củ cải, coi tổ yến như ổ gà, coi đại bổ hoàn như kẹo M&M, kết quả từ đó nàng mất ngủ hàng đêm, tới buổi chiều ngày thứ năm rốt cuộc bị đổ máu mũi.

Lúc đó, Kiều Lạc đang giúp nàng kiểm tra vết thương, Âu Dương đứng bên cạnh vẫn tiếp tục ồn ào : “Trời ạ, cũng không phải anh trai cậu cời quần áo của cậu, chỉ là vén vạt áo lên, thế mà cậu chảy máu mũi cái gì chứ.”

Diệp Kinh Chu không nói được câu nào, Kiều Lạc liếc qua các loại thuốc bổ ở đầu giường nàng nói : “Em ăn như vậy, cẩn thận kéo mũi miệng nóng quá.”

“Mình đã nói cậu không cần ăn nhiều như vậy mà” Âu Dương liền nói : “Bây giờ gặp hậu quả rồi đấy, đúng rồi, hình như hôm qua cậu còn bị táo bón nữa há !”

Diệp Kinh Chu đỏ bừng mặt, líu ríu nói : “Những cái này cũng không cần nói to thét.”

“Sợ gì chứ !” Âu Dương nói một cách đồng dạng : “Cậu là người bệnh, anh ấy là bác sĩ, cậu là em gái, anh ấy là anh trai, cậu bị táo bón thì có gì mà phải xấu hổ chứ ! Tranh thủ nói cho bác sĩ, có phải vì cậu ăn nhiều quá, mắc bệnh trĩ rồi không ?”

Diệp Kinh Chu không nói được câu nào nữa, niềm vui lớn nhất trên đời này, là có một anh trai, mà đau khổ nhất, là có anh kế, niềm vui lớn thứ hai trên đời này, là có một người bạn, đau khổ thứ hai, là gặp phải bạn xấu.

“Em ăn lắm thuốc bổ như vậy làm gì ?” Kiều Lạc hỏi có vẻ qua loa, kỳ thật trong lòng anh hiểu rất rõ, có điều có tình ép Diệp Kinh Chu phải nói ra miệng, quả nhiên nàng ta lấp bấp nửa ngày trời không nói ra nửa câu. Âu Dương không chịu nổi liền nói thay : “Cậu ấy sợ nghĩ lâu quá sẽ bị sa thải ạ.”

Kiều Lạc hơi gật đầu, quả thật đó đúng là tính cách của nàng ta, nhưng anh vẫn quay đầu lại liếc Diệp Kinh Chu một cái : “Chỉ vì nguyên nhân này sao ?” Ánh mắt ẩn dưới cặp kính của anh thoáng lóe lên một tia sáng, Diệp Kinh Chu rung mình một cái, nuốt nước bọt đáp : “Chỉ vì lý do này thôi ạ.”

Kiều Lạc cũng không vạch trần nàng, chỉ liếc nàng một cái đầy thâm ý : “Vây saooooooooo...” Chữ o cuối cùng kéo dài ra, làm Diệp Kinh Chu sợ tới mức không dám thở mạnh, hai tròng mắt đảo đi đảo lại, chỉ sợ anh nhìn ra manh mối. Bất quá điều đó mới là thứ Kiều Lạc muốn, ít nhất nàng ta sẽ phải mất mấy giờ liền để lo lắng về điều này.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Bất quá như sự thật chứng minh, những chuyện mà Diệp Kinh Chu lo lắng thường hão huyền, tỷ như đêm đó Kiều Lạc cũng chẳng thừa đêm tối xông vào phòng nàng, mà sau cũng chẳng thấy anh nhắc thêm về cái vụ thuốc bổ kia nữa.

Yên ổn một thời gian cuối cùng cũng tới cái ngày xuất viện, đó là một ngày thời tiết rất đẹp, mặt trời chói lóa rực rỡ, Diệp Kinh Chu dán mắt vào cửa kính, mắt lấp lánh sao nhìn ra ánh mặt trời chói lóa bên ngoài cửa sổ, trong lòng vô cùng âm ảm.

“Trời ơi !” Âu Dương vừa vào cửa đã rên rỉ âm ỉ : “Thời tiết cái quỷ gì chứ, nóng chết người đi được. Phải 40 độ ấy chứ !”

“... Nhưng ánh mặt trời rất đẹp mà ...” Diệp Kinh Chu tiếp tục dán mắt lên cửa kính, ánh mặt trời giống như một lời tiên đoán tốt lành về cuộc sống tươi đẹp sắp tới của nàng.

“Đi thôi đi thôi.” Âu Dương dọn dẹp hết những thứ linh tinh nhét đầy túi xong, mới bước tới kéo tay Diệp Kinh Chu : “Chiều mình còn phải đi làm nữa chứ.”

Ra khỏi bệnh viện cũng không thấy Kiều Lạc đâu, trong lòng Diệp Kinh Chu mừng rỡ, chẳng lẽ lần trước nàng tâm thành kính cầu cầu nguyện với tượng Phật ngọc đeo trên cổ xin mình có thể thoát khỏi ma quỷ, hôm nay đã thực sự linh nghiệm. Bây giờ nàng biết tới đâu để lễ tạ tại giờ ?

Mới mừng thầm xong, nàng đã lại bắt đầu tính toán xem ngày mai gặp tổng giám đốc mới phải biểu cái gì, nói tới vị tổng giám đốc mới tới này, đúng là Diệp Kinh Chu không biết phải tặng gì bây giờ, cũng không biết nên hỏi ai, theo như Âu Dương đã nói, ông ta có vẻ giống như Kiều ác ma ... Không biết sẽ thích những cái gì đây ? Nghĩ tới đây, nàng giật nảy mình, vội vàng lắc lắc đầu, tại sao lại nhớ tới hắc chức, cuộc sống đang tốt đẹp như vậy, đáng lẽ nàng phải nghĩ tới những thứ tươi sáng hơn, ví dụ như căn phòng để nghỉ ngơi thư giãn, như cái giường to đùng của nàng.

“Tối rồi...” Âu Dương kêu bác tài xế đỗ xe lại, cầm theo túi lớn túi bé, lôi Diệp Kinh Chu xuống xe, sau đó nói một câu làm cho Diệp Kinh Chu đang chìm đắm trong mộng đẹp lập tức rơi vào địa ngục : “Chắc anh trai cậu đã dọn dẹp phòng sạch sẽ rồi.”

Diệp Kinh Chu lập tức hóa đá, sau đó quay đầu lại một cách cứng nhắc : “Cậu ... nói gì cơ ?”

“Anh trai của cậu á !” Âu Dương một tay xách túi, một tay giơ lên che ánh nắng mặt trời cho khỏi chói, sau đó bước chân vào cửa khu chung cư, bước từng bước lên bậc cầu thang : “Anh ấy biết cậu tới lúc xuất viện, mà mình còn còn phải đi làm, vì vậy đã xung phong tới nhà dọn dẹp sẵn chờ cậu về.”

“Anh ta* ... đang ở nhà của mình sao ?” Diệp Kinh Chu cảm giác người mình đang dần tan vụn là tả như bụi phấn : “Chìa khóa ... cậu đưa chìa khóa cho anh ta sao ?”

“Ừm.” Trong lúc nói, Âu Dương đã lên tới tầng hai, nhanh chóng bấm chuông căn hộ bên trái : “Mình đưa chìa khóa của mình cho anh ấy, dù sao cậu vẫn sợ tự làm mất chìa khóa không tìm thấy cần phải có một chìa khóa dự bị, đưa cho anh trai cậu không phải tốt hơn sao...”

“Tốt ... tốt ...” Diệp Kinh Chu muốn phát khóc, nhưng nói cũng không nói ra nổi.

“Mình biết là tốt rồi, cậu cũng không cần phải lặp đi lặp lại như thế” Âu Dương vỗ vỗ vai nàng, rồi cuộc Diệp Kinh Chu không nhịn nổi thoáng phát giận : “Tốt cái khi á”

“Lạch xạch ‘một tiếng, cửa mở, Kiều Lạc cười tùm tùm đứng ở phía sau cửa : “Cái khi gì tốt chứ ?”

Suýt chút nữa Diệp Kinh Chu bị mấy câu của mình làm nghẹn chết : “Là là .. em xuất viện rồi, tốt quá đi mất, vui như đi xem khi á...”

Kiều Lạc sẽ gật đầu, quay lại nói với Âu Dương : “Xin lỗi đã làm phiền em”

“Không phiền đâu ạ.” Âu Dương xua tay lia lịa, liếc qua một cái trong phòng, đúng là rất sạch sẽ, đời này nàng sợ nhất chính là quét dọn, có người tự dâng tới cửa xin hỗ trợ, đương nhiên nàng sẽ không cự tuyệt, lập tức giao chìa khóa và địa chỉ trú ẩn của Diệp Kinh Chu ra ngay : “Vậy hai người bạn gì cứ việc đi” Nàng vừa nói vừa nhìn cổ tay : “Mình phải đi làm đây, tiểu Chu, mai gặp nhé.”

Khóe miệng Diệp Kinh Chu cứng ngắc, cổ nặn ra mấy chữ : “Mai gặp nhé...”

So với sự cứng ngắc của nàng, Kiều Lạc có vẻ nhiệt tình khác hẳn mọi khi : “Hôm nào tới nhà chơi nhé.”

“Đương nhiên rồi à!” Âu Dương vừa nói vừa nhanh chóng chạy xuống tầng, Diệp Kinh Chu thoáng suy ngẫm lại mấy lời nói kỳ quặc đó, chẳng khác gì Kiều Lạc đã trở thành chủ nhân của nơi này, nếu anh ta là chủ nhân, thì mình là ai? Nàng đang không biết phải làm sao, thì đã bị Kiều Lạc túm lấy kéo vào nhà, sau đó là tiếng cửa đóng sầm lại nặng nề, Diệp Kinh Chu sợ tới mức nhảy dựng lên: “Anh.. anh.” Mỗi khi bị căng thẳng nàng đều nói lắp, nhất là những khi phải đối mặt với anh.

Quả nhiên đúng như những gì Diệp Kinh Chu đã cảm thấy, Kiều Lạc đã thực coi mình trở thành chủ nhân của nơi này, vì cùng theo tới với anh, chính là hành lý của anh.

Kiều Lạc y như một vị chủ nhân hiếu khách, lập tức dẫn Diệp Kinh Chu đi thăm khắp căn hộ vốn là căn hộ của nàng: “Căn hộ này có hai phòng ngủ, một phòng bếp, một phòng vệ sinh đúng không? Cái phòng ngủ chính này khá lớn, tính ra có thể ở hai người, có điều nhìn qua đồ đạc của tôi có vẻ nhiều hơn, nếu cô vào ở thêm có vẻ không ổn lắm, phòng ngủ nhỏ kia có vẻ thích hợp với cô hơn, quay mặt về hướng nam, nhận được nhiều ánh mặt trời, rất tốt cho sức khỏe...”

Diệp Kinh Chu cố lấy dũng khí cắt lời anh, run rẩy chỉ vào phòng ngủ chính nói: “Phòng này... phòng này là phòng em mà?”

“A!” Kiều Lạc liếc nàng một cái: “Đúng rồi, phòng này có điều hòa, bây giờ đang là mùa hè, cô lại mới động thủ thuật, ở cái phòng ngủ nhỏ kia không có điều hòa sợ sẽ bị nhiễm trùng...”

“Đúng vậy, đúng vậy...” Diệp Kinh Chu gật đầu lia lịa, nàng sợ nhất là cái chết, tuyệt đối không thể để bị nhiễm trùng mà.

Kiều Lạc tiếp tục sờ sờ cằm: “Hơn nữa cô vừa mới xuất viện, cần điều dưỡng thêm.”

“Đúng vậy, đúng vậy...” Diệp Kinh Chu lập tức gật đầu, hiện giờ nàng cực kỳ yếu ớt nha.

“Cho nên!” Kiều Lạc vỗ tay đánh đét một cái, quay đầu lại nói: “Quả nhiên đúng là cô cần ngủ chung một chỗ với tôi. Như vậy cô có thể nằm phòng điều hòa, mà vị bác sĩ ngoại khoa là tôi đây cũng có thể chiếu cố cô.”

Diệp Kinh Chu cảm thấy hình như có một trận gió vừa thổi qua, cuốn bay nàng đi, giống hệt như gió thu thổi sạch lá vàng không lưu lại chút dấu vết.

Lúc Kiều Lạc vác chăn màn của Diệp Kinh Chu sang lại cái giường đôi kia, Diệp Kinh Chu đang đứng ở cạnh cửa, ngón tay vẽ lòng vòng những hình vô nghĩa trên tường, cố lấy dũng khí hồi lâu mới mở miệng: “Hiện giờ.. hiện giờ em đã hai mươi bốn tuổi rồi..”

Kiều Lạc xếp gọn chăn màn lên giường, sau đó mới quay đầu lại nhìn nàng: “Thì sao?”

“À...” Diệp Kinh Chu liếm liếm môi: “Kỳ thật, chúng ta không chung huyết thống...”

“Cho nên?” Kiều Lạc khoanh tay trước ngực, bước tới, ánh mắt dính chặt lấy người nào đó đang gần như ép sát vào tường.

“Cho nên...” Diệp Kinh Chu hít sâu một hơi: “Chúng ta ngủ chung một chỗ, là không đúng đâu.”

Kiều Lạc gật đầu, hơi kéo dài giọng đáp: “A... tôi hiểu, ý của cô là, chúng ta ngủ chung một chỗ là một hành động phi pháp, là sống phóng túng, là làm rối loạn quan hệ nam nữ thuần túy, làm ảnh hưởng tới bầu không khí trong sạch của xã hội, làm bại hoại luân lý đạo đức xã hội, làm tăng thêm tỷ lệ phạm tội trong xã hội...”

“Khụ...” Diệp Kinh Chu thềm nuốt nước bọt: “Kỳ thật cũng không nghiêm trọng tới mức đó...”

Kiều Lạc đột nhiên cười rất mê hoặc, sấn lại gần Diệp Kinh Chu: “Chẳng lẽ ngủ chung một chỗ với tôi, cô sẽ có những suy nghĩ không an phận hay sao?”

Trong giây lát, mặt Diệp Kinh Chu đỏ bừng như quả cà chua, càng lấp bấp hơn: “Em... em không... không đâu, dù sao, dù sao, anh, anh cũng là anh trai của em...” Cuối cùng mới thốt được một câu hoàn chỉnh: “Tuyệt nhiên em sẽ không có những suy nghĩ không an phận với anh.”

“Vậy thì tốt quá rồi.” Kiều Lạc nói: “Tôi cũng chẳng có chút suy nghĩ không an phận gì với cô, bây giờ có thể ngủ chung được chưa?”

Diệp Kinh Chu gật gật đầu, kỳ thực trong sâu thẳm con người nàng có một thanh âm yếu ớt khẽ vang lên: thật ra em cũng có chút suy nghĩ không an phận với anh đó.

Đêm hôm đó, tựa hồ như Diệp Kinh Chu chỉ nằm thẳng đơ trên giường, hai mắt mở thao láo, nàng vô cùng khản trương, thật ra lúc ở tiểu học, dù Kiều Lạc và nàng ngủ chung với nhau, nàng chẳng có chút tâm tư sai lệch, nhưng từ sau khi lên cấp hai, rồi tới cấp III, nàng bắt đầu có chút hoa tâm.

Kỳ thật việc này cũng chẳng trách nàng được, thiếu nữ nào mà chẳng mơ xuân mộng, nhất là cái tuổi mười bốn mười lăm tuổi, bên người lại có sẵn một người anh đẹp trai lại ăn được như vậy, nếu không có suy nghĩ lung tung, thì nàng cũng không phải là một người con gái bình thường.

Tuy Kiều Lạc là một ác ma, nhưng là một ác ma vô cùng hấp dẫn, hồi đó, Diệp Kinh Chu rời nhà vì hai người, một là cha nàng, mà người kia là Kiều Lạc, người đầu tiên thì tình huống quá phức tạp, người thứ hai thì đơn giản hơn một chút, nếu nàng vẫn tiếp tục ở chung một chỗ với Kiều Lạc, tất nàng sẽ yêu anh, mà điểm này tuyệt nhiên nàng không thể sa chân vào.

Nàng cẩn thận liếc qua người bên cạnh một cái, anh đã ngủ say từ lúc nào, hơi thở bình ổn, có điều mỗi lần liếc sang bên cạnh nàng lại cảm thấy một khí

thế bức người, Diệp Khinh Chu khẽ nuốt nước bọt, kéo chăn trùm kín đầu, bắt đầu gặm ngón tay, thầm thở dài, Kiều ác ma ời là Kiều ác ma, rốt cuộc phải làm thế nào thì anh mới chịu buông tha cho em đây.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Cuối cùng cũng tới bình minh, Diệp Khinh Chu nhanh chóng nhảy khỏi giường, bắt đầu chuẩn bị đi làm, Kiều Lạc mơ màng mở mắt ra, liếc nhìn qua cái đồng hồ báo thức đặt ở đầu giường, mới 6h 30'

“Không phải 9h30' cô mới phải đi làm sao ?”

“Đúng vậy !” Diệp Khinh Chu trả lời.

“Chẳng phải thời gian tới công ty của cô chỉ mất 10 phút thôi sao ?”

“Đúng vậy !”

“Vậy cô dậy sớm như thế làm cái gì hả ?” Kiều Lạc vùng ngồi dậy, vẻ mặt đầy tức giận, giống như một con sư tử bị người khác túm bôm.

Diệp Khinh Chu bị anh hét văng một tiếng, sợ tới mức ngã ngồi trên mặt đất, nàng đã quên mất tiêu, Kiều Lạc có bệnh hay nổi khùng lúc rời giường, nhất định phải để anh ta ngủ yên cho tới lúc tự tỉnh, nhược bằng bị người khác đánh thức, sẽ y như bây giờ...

“Nói mau !” Một tay anh túm lấy Diệp Khinh Chu, trông đáng vẻ như muốn nuốt sống nàng tới nơi : “Cô dậy sớm như thế để làm cái gì hả ?”

Diệp Khinh Chu run rẩy đáp : “Sáng dậy sớm tập thể dục, hơn nữa để phòng ngừa những tình huống bất thường, ví dụ như sáng dậy đột nhiên phát hiện ra nước đã hết, hoặc tất cả mọi thứ trong tủ lạnh đều hư thối cả, hoặc không thì kiểu như không tìm thấy chìa khóa, bị kẹt xe v.v.”

Mỗi khi nàng nói ra một lý do, mặt Kiều Lạc lại càng đen thêm một phần : “Vậy hôm nay thì có chuyện gì ?”

Diệp Khinh Chu nuốt nuốt nước bọt, run run giọng nói lên sẽ chỉ vào anh : “Hoặc là ... anh nổi giận.”

Kiều Lạc vùng mạnh tay, đẩy Diệp Khinh Chu ngã lăn ra đất : “Tốt lắm, nếu hôm nay cô không gặp phải tất cả những chuyện này, nhất định cô phải chết !” Sau đó anh vỗ sơ mớ tóc ngắn trên trán, đeo kính, đi ra khỏi phòng.

Diệp Khinh Chu lệ rơi đầy mặt, ác mộng, ác mộng suốt bảy năm trời của nàng cuối cùng đã trở lại rồi !

Cứu Diệp Khinh Chu thoát khỏi tay anh chính là một cuộc điện thoại gọi tới từ bệnh viện, nói rằng có một người bệnh mới chuyển viện tới, yêu cầu Kiều Lạc nhanh tới bệnh viện, anh vừa cài cúc áo sơ mi vừa không quên lờm Diệp Khinh Chu, căn cứ vào sự hiểu biết của nàng đối với anh, cái trạng thái hằm hằm đó nhất định phải duy trì hết buổi sáng nay, nàng không khỏi thầm cầu nguyện cho người bệnh mới chuyển viện tới sáng nay.

Ngay sau khi Kiều Lạc vừa ra khỏi cửa, Diệp Khinh Chu cũng nhanh chóng tiếp bước, nhưng vừa mới đóng sầm cửa lại đã vội vàng cảm chìa khóa mở cửa ra xem khí than đã đóng lại chưa, lúc xuống dưới cầu thang lại có cảm giác cửa chưa khóa, cứ như vậy lặp đi lặp lại mấy lần, lúc Diệp Khinh Chu ra khỏi chung cư đã là tám giờ.

Theo thường lệ Diệp Khinh Chu rẽ vào một cửa hàng bánh ngọt ở dọc đường, mua cho Tiêu Hà một cái bánh mỳ nhân đậu đỏ, sau đó mới thẳng tới công ty. Vừa quẹt thẻ vào cửa, nguyên chủ bảo vệ còn đang ngái ngủ, đột nhiên nghe thấy tiếng “Tách” thanh thủy này, lập tức mở mắt ra, kích động đẩy cửa sổ ra chào Diệp Khinh Chu : “Trời ơi, trừ cô ra còn ai đi làm sớm như vậy chứ, nghe nói cô nằm viện mà, sao đã đi làm sớm như vậy ?”

Diệp Khinh Chu trò chuyện vài câu với chú ấy, vào thang mái, tới phòng thiết kế, quẹt thẻ vào cửa, văn phòng hoàn toàn vắng vẻ, điều hòa cũng chưa bật, cửa sổ vẫn đóng chặt, nóng vô cùng, Diệp Khinh Chu đặt túi xuống bàn, nhìn quanh bốn phía, quả nhiên vô cùng lộn xộn, đã nói thiếu nàng là không thể được mà.

Đầu tiên nàng mở cửa sổ, bật điều hòa, để cho không khí thông thoáng lùa vào phòng, sau đó mới bắt đầu tưới nước cho tất cả những bồn cây trang trí trong văn phòng, cây xanh là thiết bị tinh lọc không khí tốt nhất, sau đó bắt đầu dọn dẹp tới những bản photocopy thừa vứt bừa bãi bên máy photocopy và máy in, cuối cùng tới phòng trà pha một ly bột ngũ cốc rồi bỏ sẵn vào trong tủ lạnh, Lệ Na thích nhất là uống bột ngũ cốc đông thành đá.

Luôn chân luôn tay xong những việc này, đã tới chín giờ 15 phút, Diệp Khinh Chu nhìn văn phòng sạch sẽ, cảm giác tự hào vui vẻ chầm chậm tràn từ trong lòng ra bao phủ khắp người nàng.

Cuộc đời này mới tươi đẹp làm sao chứ.

“Kìa...”Đột nhiên có một thanh âm từ ngoài cửa truyền vào, Diệp Khinh Chu lập tức nở một nụ cười tươi rói nhất để chào đón những đồng nghiệp thân yêu của mình : “Minh đã đi làm lại rồi đây.”

Có điều người đang đứng ngoài cửa không phải đồng nghiệp của nàng, mà là một người đàn ông chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, nhìn qua có chút quen mắt, nhưng nhìn kỹ lại cũng không phải người quen biết của nàng, có lẽ là đã từng gặp qua trên đường, ở trong cùng một thành phố, nói nhỏ cũng không nhỏ, nói lớn cũng không lớn. Mặt mày sáng sủa, ngũ quan thanh tú, mặc một áo Polo cổ chữ V màu vàng nhạt, cổ áo mở rộng lộ ra xương quai xanh, mặt hàm chứa nét cười, ngoại trừ việc không có kính mắt, thì cảm giác giống y hệt với lúc Kiều Lạc giả bộ làm người tốt, Diệp Khinh Chu thoáng sững người một cái, cảm giác như bị sét đánh giữa ban ngày, đánh thẳng vào đỉnh đầu của nàng, ngay lập tức ngoài chấy trong hồ đặc : “Ngài chính là ... tổng giám đốc ... mới tới ?”

Người đàn ông kia liếc nàng một cái, lại nhìn thoáng qua văn phòng sạch sẽ thoáng mát, liền hỏi : “Cô là người dọn vệ sinh ở đây sao ?”

“...”Diệp Khinh Chu vội vàng liếm liếm cặp môi khô khốc, gơ tay lên vuốt thẳng lại tóc mai, lại kéo phẳng lại chân váy, rồi cúi đầu đáp với vẻ rất khấn trương : “Không phải ạ... tôi chính là cái người nghỉ ốm tên là Diệp Khinh Chu kia ạ.”

“Cô là Diệp Khinh Chu sao ? A, tôi là tổng giám đốc mới tới, tên tôi là Ôn Nhựt Hà.”

Người đàn ông kia có vẻ hơi giật mình nhìn nàng, có vẻ khó tin, cô gái tên Diệp Khinh Chu kia không phải phụ trách thiết kế hay sao, chẳng lẽ anh lại nhớ lầm : “Cô xuất viện rồi sao ? Sao không ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, lại tới đây làm những việc này...”Anh chỉ chỉ khắp nơi, quả thực không biết nên gom những việc vặt vãnh mà Diệp Khinh Chu vừa làm kia vào loại công việc gì, cuối cùng đành nói một câu rất nhẹ nhàng : “Cô quả là chịu khó.”

Diệp Khinh Chu ngẩng đầu nhìn anh, đôi lông mày cong cong, hai mắt ẩn chứa nét cười, khoe miệng hơi nhếch lên kiêu hãnh, ngữ điệu ôn hòa, vì sao ? vì sao mà những lời nói nhẹ nhàng như vậy, tới tai nàng lại giống hệt như những âm thanh từ địa ngục vọng lại, anh ta đúng là phiên bản của Kiều Lạc ! Phiên bản ?! Vậy kế tiếp anh ta sẽ làm cái gì ? Sẽ nói cái gì ? Diệp Khinh Chu lập tức tự rơi vào huyền mộng do mình tưởng tượng ra “Tuy cô làm nhiều việc như vậy, nhưng cũng không thể miễn xử phạt cái tội tạm rời bỏ cương vị công tác, cô đừng mơ tới việc nịnh nọt ta, nịnh nọt đồng nghiệp, tranh thủ sự đồng tình !”

Nghĩ tới đây, hai chân Diệp Khinh Chu lập tức mềm nhũn, hai mắt lưng tròng : “Tổng, tổng giám đốc, xin ngài đừng đuổi việc tôi...”

Ôn Nhựt Hà có vẻ nghi hoặc khi chứng kiến sự thay đổi thất thường của nàng, đột nhiên lại nghe nàng nói ra một câu không đầu không cuối như vậy, anh càng hoàn toàn mờ mịt : “Diệp Khinh Chu, cô nói vậy nghĩa là sao ?”

Diệp Khinh Chu lau vội nước mắt, hai tay xoắn vào nhau, cố gắng sử chiêu thứ hai : “Tổng giám đốc đại nhân, thân thể của tôi rất mạnh khỏe, mặc dù không còn ruột thừa, nhưng tôi vẫn còn một trái tim nhất mực chân thành, tôi nhiệt tình yêu thương công ty, nhiệt thành yêu thương công việc này, nơi đây chính là bến đỗ của đời tôi, ngài chính là ngọn đèn đích để tôi luôn hướng tới.”

Ôn Nhựt Hà cảm thấy hơi khô cổ, nhìn người nào đó mắt mũi rùng rùng, vội vàng lau mồ hôi nói : “Diệp, Diệp tiểu thư, không biết cô nghĩ làm điều gì chẳng ?”Anh lập tức sửa lại xưng hô đối với Diệp Khinh Chu, vội vàng làm rõ quan hệ, trước khi được điều tới đây, tổng giám đốc trước vẫn cực lực tán dương Diệp Khinh Chu với anh, lúc đã được điều tới đây rồi, thỉnh thoảng lại nghe nhân viên dưới quyền thì thảo nói chuyện với nhau rằng vì sao Diệp Khinh Chu vẫn chưa chịu đi làm. Trong đầu anh vẫn tràn đầy sự tò mò đối với nàng, rốt cuộc người này là một người như thế nào, mà có thể khiến cho cả cấp trên và cấp dưới đều yêu mến như vậy. Cho nên vừa nghe nàng nói rằng mình là Diệp Khinh Chu, anh đột nhiên không tự chủ lại gọi thẳng tên nàng một cách gần gũi, nhưng xét theo tình thế hiện giờ ... có khi không nên xưng hô một cách thân cận như vậy thì tốt hơn.

“Tổng giám đốc ...”Diệp Khinh Chu ngược đôi mắt đầm lệ nhìn anh : “Chỉ cần không đuổi việc tôi, tất cả suy nghĩ của tôi đều sai cả.”

Ôn Nhựt Hà hoàn toàn mờ mịt, cố gắng nhớ lại xem mình đã nói những gì, suy nghĩ một lúc rồi mới chậm rãi mở miệng : “Ừm, rốt cuộc là ai muốn đuổi việc cô ?”

Diệp Khinh Chu sững sờ, hơi lúc lắc đầu nhìn lại người trước mặt, vẫn là bộ dáng ôn hòa, tựa hồ như không còn chút nhân cách khác lạ nào bị tiềm ẩn bên trong, nàng nuốt nước bọt, chẳng lẽ vị tổng giám đốc này chính là người đàn ông ôn nhu trong truyền thuyết, chứ không phải kẻ âm hiểm giả nhân giả nghĩa chẳng ? Nàng ngẩn người ra kinh ngạc, sau đó mới đáp lại một cách thật thà : “Chắc là .. tôi nghĩ lầm rồi.”

Ôn Nhựt Hà thờ phào một hơi, mới cười nói : “Không sao cả, về sau bất quá mọi người cùng thay đổi, nhất là những người làm thiết kế như bọn ta, thỉnh thoảng có những suy nghĩ tán kỳ cũng không phải chuyện gì xấu.”

Cách nói năng của anh quá ôn hòa, quả thực Diệp Khinh Chu không thể tin vào mắt mình, nàng nhìn chăm chăm vào tổng giám đốc đại nhân, hận không thể tìm ra nửa điểm gian trá trong vẻ tươi cười của anh, đáng tiếc, ... thất bại “Tổng giám đốc, ngài, ngài đúng là người tốt!”Thật cảm động nha, Diệp Khinh Chu cảm giác mình đã gặp được người tốt đứng thứ tư trong đời.

Ôn Nhựt Hà có vẻ ngượng ngùng khi thấy Diệp Khinh Chu nịnh nọt có phần quá thoải phóng như thế, cười nhẹ một cái nói : “Ngược lại thì có, cô vẫn chịu khó như vậy sao ?”

Diệp Khinh Chu đáp một cách rất thật : “Vì công ty hiến thân, vì đồng nghiệp phục vụ!”

“...”Ôn Nhựt Hà sững sờ một chút, sau đó nở nụ cười : “Ha ha, Khinh Chu, suy nghĩ của cô thật sâu xa.”Anh vừa nói vừa định đi về phòng mình, Diệp Khinh Chu đã giữ lại : “Tổng, tổng giám đốc, ngài có thích thuốc lá nổi tiếng không ạ ?”Tổng giám đốc là người tốt, nhưng không có nghĩa là nàng

không cần biếu xén, bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm[6], mục tiêu lớn nhất đời này của Diệp Kinh Chu chính là khiến cho thủ trưởng nương tay, đồng nghiệp mềm lòng.

“Tôi không hút thuốc lá !” Ôn Nhược Hà trả lời, thật không biết vì sao tư duy của cô nhân viên này lại kỳ lạ như thế !

“Vậy ngài có thích rượu nổi tiếng không ?” Diệp Kinh Chu vẫn tiếp tục hỏi

Ôn Nhược Hà lắc đầu : “Tôi cũng không uống rượu.”

“Vậy ngài thích các tác phẩm nổi tiếng sao ?” Diệp Kinh Chu nhún mày, không hút thuốc lá, cũng không uống rượu, xem chừng vị thủ trưởng này có vẻ khó thu phục nha.

Rốt cuộc Ôn Nhược Hà không nhịn nổi phải mở miệng : “Kỳ thật, tôi không quan tâm tới những thứ đó” Anh vừa nói vừa cười một cách áy náy : “Bây giờ đã sắp tới giờ làm việc, có lẽ chúng ta không nên nói chuyện phiếm nữa được không ?” Vừa nói vừa đẩy cửa phòng, Diệp Kinh Chu đứng sững lại trước cửa, chẳng lẽ ... tổng giám đốc chính là người đàn ông không không chịu ảnh hưởng của những thứ tiền bạc sa hoa trong truyền thuyết ?

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Sự trở về của Diệp Kinh Chu được tất cả các nhân viên trong văn phòng hoan nghênh nhiệt liệt, nhất là Lệ Na mấy nàng, quả thật có phần giống như cảm giác của mẹ đẻ con về, làm Diệp Kinh Chu thâm tự hào, sau đó lại nghe nói văn phòng quyết định tổ chức một buổi tụ tập ăn uống nhân dịp để chúc mừng nàng và tổng giám đốc, điều này càng làm nàng có cảm giác thụ sủng nhược kinh, hóa ra trong lòng mọi người địa vị của nàng có thể sánh ngang với tổng giám đốc cơ à...

Mặc dầu Âu Dương cảm thấy sự thỏa mãn của nàng ta không có chút ý nghĩa gì, nhưng vẫn cảm thấy cần nhắc nhở một chút, miễn cho nàng đắc ý quá quên mất mình là ai, mặc dù vậy nàng cũng không nói gì quá đáng : “Mấy người Lệ Na kia ước gì cậu về để tiếp tục làm người sai bảo cho bọn họ, hơn nữa, sau khi tổng giám đốc tới không thể thiếu vụ tổ chức liên hoan để mừng, thêm cậu vào đó, chẳng qua chỉ là thuận nước đẩy thuyền.”

“Hóa ra đối với công ty mình có tác dụng lớn như vậy sao ?” Diệp Kinh Chu vừa photocopy giấy tờ vừa quay lại nhìn các đồng nghiệp đang bận rộn, lại bắt đầu cười trộm : “Nói vậy chắc chắn mình sẽ không bị sa thải nha.”

“... “Âu Dương thở dài một tiếng, vỗ nhẹ vai nàng : “Cuộc sống của cậu đúng là một vở bi hài kịch miên man nha.”

Diệp Kinh Chu nhìn quanh thấy không ai chú ý tới hai người các nàng, mới nói khẽ : “Đúng rồi, tổng giám đốc mới tới có vẻ như cũng không dễ biếu xén nha.”

“Đây không phải chuyện tốt sao ?” Âu Dương nói : “Khó khăn lắm nữ vương chuyên lột da hút máu người ta mới đi, lại đổi tới đây một vị Đường Tăng lương thiện, không cần lấy tiền của cậu, cậu còn không cam tâm tình nguyện sao ?”

Đầu lông mày Diệp Kinh Chu nhíu lại tới mức sắp đụng vào nhau : “Có khi đây là chuyện tốt nha, cậu nói xem, ông ấy không thu lễ có nghĩa là ông ấy không nghĩ tới việc sa thải mình, như vậy có nghĩa là về sau tờ thông báo sa thải sẽ không tới tay mình không ?”

“Khụ khụ...” Âu Dương không còn lời gì để nói nữa : “Kỳ thật mấy người bọn mình chẳng ai biếu xén nữ vương cả, mà nữ vương có dám sa thải mình đâu cơ chứ !” Nàng không kiềm nổi hơi cao giọng, làm người đang ngồi gần máy photocopy nhất là Dương Dương phải quay đầu liếc một cái, nàng ta đang vụng trộm log in vào QQ chat với bạn trai, chỉ nghe thấy hơi gió cũng cảm thấy giật mình.

Diệp Kinh Chu vội vàng liếc Âu Dương một cái nhắc nhở, sau đó cầm lấy đồng giấy tờ đã được copy xong xuôi, kéo Âu Dương vào gian chuyên dùng pha trà : “Cậu nhỏ nhỏ cái giọng một tẹo chứ.”

Âu Dương bĩu môi : “Mình nói thật nhé, Tiểu Chu, hai bọn mình đã quen nhau lâu như vậy, mình hiểu cậu rất rõ, chẳng lẽ mình còn muốn hại cậu hay sao ? Cậu thử nhớ lại hồi cậu học đại học đi, nhớ lại mình chỉ muốn mắng cậu là cô bị ngựa dây xéo, nếu không phải có mình che chở cho cậu, con ranh Mai Oánh Oánh kia đã hành hạ cậu tới chết. Cậu đừng quá bị quan khi nghĩ về mọi việc, nhưng cũng đừng coi tất cả mọi người đều là người tốt giống như cậu vậy, đều coi việc làm hộ người khác là niềm vui của mình, cố tình dính tên cậu vào phía sau tên của tổng giám đốc, bất quá chỉ muốn nhân đó xóa sạch những món nợ ân tình với cậu, cậu còn sướng tới mức hoa chân múa tay...”

Diệp Kinh Chu bị nàng răn dạy một phen thì lập tức ủ rũ, tinh thần vô cùng sa sút : “Kỳ thật mình cũng biết mà... có điều nghĩ như vậy thì tất cả mọi người đều vui về thôi!”

Âu Dương thở dài, khẽ xoa tay : “Thôi thôi, cậu như vậy cũng tốt, bất quá nếu có thể không có việc gì cũng đừng tự dọa mình thì tốt hơn”

Diệp Khanh Chu biết Âu Dương vẫn luôn che chở mình, không muốn nhìn mình bị người khác bắt nạt, có điều Diệp Khanh Chu cảm thấy cuộc đời mỗi người đều rất cân bằng, được cũng chưa chắc đã là được, mà mất cũng chưa chắc đã là mất. Nàng thường xuyên nghĩ như vậy, giống như kiểu cả đời này mỗi người đều có riêng một con lợn thịt để ăn, nếu ngay từ đầu rước chề vô độ, ăn cho đã ghiền, về sau nếu gặp được “Tam cao[7]” thì chẳng còn sức mà ăn nữa. Diệp Khanh Chu chính là loại người ôm con lợn thịt kia ngủ, chỉ ngày ngày sờ sờ nắn nắn, không nở ăn, chỉ mong từ nay về sau chậm rãi hưởng thụ. Theo như nàng thấy, ăn ít có khi cũng là phúc, cứ nghĩ rằng người khác tốt, không cần ôm bọc mình vào người mới tốt cho thân thể. Bất quá nàng lại lo rằng nửa đời trước mình sống vui vẻ vô ưu vô lo, đến nửa đời sau về già bị bệnh tật bám lấy mình, lại bị khinh rẻ, thì thâm biết bao, chính vì vậy, Diệp Khanh Chu cố tình tìm chút phiền não, kinh hãi cho mình, nhằm tự cân đối lại bản thân, cứ một ngày vui mừng lại có một ngày phiền muộn : “Mình vẫn biết cậu là người tốt nhất, có điều quà tặng cho giám đốc phải làm thế nào bây giờ ... không hút thuốc lá, không uống rượu, không ham mê cái gì cả ...”

Âu Dương trả lời : “Đây chính là người đàn ông nắm vững kinh tế, có thu nhập ổn định, có nhà có xe, tính tình ôn hòa, nhân phẩm đoan chính, chạch chạch, chẳng trách ngay cả Dương Dương cũng phải thêm thưởn...”

“Haizz...” Diệp Khanh Chu lại thở dài một hơi, muốn biếu quà cũng không được, sao mà bi ai đến thế !

Sau buổi liên hoan tối, rốt cuộc Ôn Nhược Hà cũng hiểu vì sao sáng nay Diệp Khanh Chu lại nói ra mấy câu kỳ quái như thế với mình, hóa ra trên thế giới, không chỉ có nữ nhân mong có được khuôn mặt thanh thoát, vòng eo nhỏ, miệng nhỏ, lại có người truy cầu gan nhỏ...

Sự tình bắt đầu ngay từ lúc khai cuộc, người khác chăm chú gọi món ăn, riêng Diệp Khanh Chu xách một phích nước nóng tráng tất cả chén bát, mọi người trong phòng đều tự nhiên như không, chỉ có mình Ôn Nhược Hà không thể tin nổi. Nếu bọn họ tùy tiện rẽ vào một nhà ăn ven đường thì không nói làm gì, nhưng đây lại chính là một trong những nhà hàng xa hoa bậc nhất của thành phố S, vấn đề vệ sinh xem chừng không cần lo tới mà ???

May là Âu Dương ngồi ngay bên cạnh tổng giám đốc, thấy anh giật mình, liền nói khẽ : “Tổng giám đốc, đây là sở thích của cô ấy...”

Ôn Nhược Hà gật đầu một cách cứng ngắc, khẽ nói : “Cô ấy thích sạch sẽ sao ?” Anh vẫn nhớ sáng nay đã thấy nàng dọn dẹp văn phòng bóng loáng.

“Không phải ạ...” Âu Dương đáp một cách quyết đoán : “Cô ấy có một sở thích khác ...”

Ôn Nhược Hà đang muốn hỏi là sở thích gì, thì đã không thấy bóng dáng của Diệp Khanh Chu đâu cả, những người khác vẫn rôm rả chuyện trò, tựa hồ như đã quen với việc này : “Cô ấy đâu rồi ?”

Âu Dương cầm một cái bánh đậu xanh trong hộp bánh, cắn một cái đáp : “Gọi món xong rồi, chắc cô ấy đang ở phòng bếp ạ ...”

“Ở phòng bếp ??” Ôn Nhược Hà giật mình khẽ reo lên : “Cô ấy tự nấu nướng sao ?”

Âu Dương lắc lắc đầu : “Không phải ạ, cô ấy đi giám sát để đầu bếp không được bỏ mì chính và các loại gia vị tinh chế vào món ăn, phải đợi đồ ăn chính mới được bỏ muối, không được bỏ thêm chất làm mềm vào thịt, không được thêm bột nêm vào canh...”

“...” Ôn Nhược Hà sững người sững sốt, một lát sau mới mở miệng một cách khó khăn : “Cô ấy thường xuyên như vậy sao ?”

Âu Dương lắc đầu mạnh mẽ : “Không phải, cô ấy luôn luôn như vậy...”

Đợi tức lúc tất cả các món ăn đều đã được mang lên, Diệp Khanh Chu mới bắt đầu thở hắt hắt quay lại bàn ăn, bắt đầu báo cáo công tác : “Mọi người không biết mấy ông đầu bếp này đâu, mình vừa dặn buồng mồm, ai ngờ ông ấy đã thành thói quen, một muối lớn toàn mỡ muối tương dấm mà chính không thiếu một thứ nào, cuối cùng mình chỉ đành lấy luôn lọ gia vị của ông ấy đi, đợi ông ấy nấu xong mới trả lại .. haizz, mệt quá đi mất...”

“Khanh Chu, thật làm phiền cậu quá ...” Tiểu Hà vừa nói vừa nhanh chóng kéo ghế cho nàng, tuy rằng trong nhà hàng có điều hòa, nhưng trời rất nóng, lại chui trong phòng bếp, sao có thể không ra mồ hôi, Diệp Khanh Chu đầu đã đầy mồ hôi, vừa mới ngồi chưa nóng chỗ đã đứng dậy tới WC rửa mặt rửa tay sạch khuẩn rồi mới đi ăn cơm, đợi tới lúc nàng quay lại, cơ hồ chỉ còn chút món ăn thừa lạnh ngắt, nàng cũng chỉ tùy tiện ăn một chút, buổi liên hoan đã kết thúc.

Lúc xuống lầu, Ôn Nhược Hà thoáng nghe thấy Âu Dương lại nhỏ giọng mắng nàng ta, Diệp Khanh Chu lại khẽ cười đáp : “Buổi tối ăn ít một chút, là cách ăn uống tốt cho sức khỏe.” Anh không khỏi quay lại nhìn nàng mấy lần, bắt đầu hiểu kỳ rằng vì sao lại có người như vậy.

Sau khi kết thúc, mọi người cùng chào tạm biệt nhau, Diệp Khanh Chu vẫy một chiếc taxi, lấy ra một tờ note ghi lại biển số xe, đưa cho Âu Dương, người nào đó mặt bắt đầu đen xì : “Cậu nhất quyết phải làm thế sao ?”

Diệp Khanh Chu đáp lại một cách thần bí : “Vạn nhất bác tài xế kia là dân nhập cư lậu thì sao ? Ghi lại biển số xe là tốt nhất, không phải buổi sáng ai đó vừa nói với mình, trên thế giới cũng không hiếm người tốt như vậy sao ?”

“...” Âu Dương nghẹn họng không nói được câu nào, nhưng Ôn Nhược Hà đang đứng bên cạnh đã nghe thấy cả, muốn phá lên cười nhưng vẫn cố kiềm lại, bước tới nói : “Khanh Chu, cô ở chung cư Kim Uyển, vừa thuận đường, để tôi đưa cô về đi”

Diệp Khanh Chu quay đầu nhìn lại, tổng giám đốc muốn đưa nàng về sao ? Cái này ám chỉ điều gì chứ ? Muốn nói chuyện riêng với nàng sao ? Chuẩn bị chào từ biệt ? Hay lên nhận quà ? Trong lòng nàng đột nhiên sáng bừng lên : “tốt quá ạ “rồi lập tức nhảy lên xe của Ôn Nhược Hà, không chút do dự.

Âu Dương thâm bĩu môi : “Cậu tuyệt không nghi ngờ tổng giám đốc là kẻ mặt người dạ thú à ...”

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Trên đường đi Diệp Kinh Chu vô cùng mong chờ Tổng giám đốc mở miệng, kể về những thứ mà anh ưa thích, ngờ đâu nội dung cuộc đối thoại trên suốt đường đi đều về Diệp Kinh Chu, chủ yếu là những lời mà nữ vương khen ngợi nàng với anh, Diệp Kinh Chu vừa nghe thấy toàn thân như bay bổng, quả nhiên biểu quả tất có điểm tốt, cho dù nữ vương đã đi rồi mà vẫn có thể sử dụng nhiệt lượng thừa để chiếu cố mình, lại triệt để quên mất rằng ở công ty nàng ta vốn là một người ăn một lương nhưng làm việc bằng ba người khác, cho dù không biểu xén, thì nữ vương tất cũng tự vẫn lương tâm mà nói như vậy về nàng.

Diệp Kinh Chu vốn rất tự ti, nàng tự thấy nàng không có chút ưu điểm gì cả, chỉ dùng một số điều kiện bên ngoài để bù đắp, để người khác có thể tiếp nhận nàng mà không cảm thấy quá phiền toái, nếu lại yêu mến nàng nữa, quả thực nàng muốn thấp hươu cảm tạ trời xanh.

Vừa khen ngợi xong, xe hơi đồng thời lướt qua cổng công ty AM, lúc này Ôn Nhược Hà mới phát hiện ra chung cư Kim Uyển cách công ty gần như vậy, anh không kiềm được mới nói giỡn một câu : “Cô ở đây chính ra rất tiện, buổi sáng có thể ngủ nướng thêm một chút.”

Diệp Kinh Chu lập tức phụ họa : “Đúng vậy đúng vậy, ở đây tôi cũng không cần biết bến xe bus ở chỗ nào, cũng không sợ bị kẹt xe, chứ đừng nói tới là tai nạn xe cộ, nếu trên đường đột nhiên phát hiện ra mình quên cái gì, hoặc cảm thấy quên khóa cửa, chạy về nhà cũng rất tiện...”

Nhìn nàng giơ tay lên chăm chú liệt kê từng thứ ra, Ôn Nhược Hà cảm thấy động tác của nàng có phần quen mắt, lại liên tưởng tới những chuyện gặp phải từ sáng nay cho tới bữa cơm buổi tối, Ôn Nhược Hà không kiềm nổi lập tức buột miệng hỏi : “Có phải ... cô rất nhát gan hay không ?”

“...”Diệp Kinh Chu sững sờ, nếu nhát gan cũng là một cái tội, thì độ nhút nhát kia của nàng phải tương ứng với tội từ hình, hoặc ít nhất cũng chung thân : “Thực ra, tổng giám đốc ..., kỳ thực tôi rất dũng cảm...”Thấy chưa, nàng còn dám nói đối tổng giám đốc kia, gan phải lớn lắm nha.

Ôn Nhược Hà cười : “Chẳng lẽ cô sợ chỉ vì thế mà tôi sẽ sa thải cô sao ?”Bất quá thấy biểu hiện của Diệp Kinh Chu như vậy anh mới vô tình nói một câu, không ngờ một câu này, lại đẩy Diệp Kinh Chu vào một cái động sâu không đáy.

“Tổng giám đốc ...”Diệp Kinh Chu thầm toát mồ hôi, sống lưng lạnh ngắt, tay chân cứng ngắc, cố gắng hít một luồng không khí, rồi mới trả lời với vẻ mạnh mẽ : “Tôi không sợ”

“A !”Ôn Nhược Hà làm bộ giật mình mở to mắt : “Lá gan cũng không nhỏ nhỉ !”

“Đúng vậy, đúng vậy...”Diệp Kinh Chu tự nhéo vào tay mình một cái, cố dùng đau đớn để trấn định lại mình : “Cái điểm nhỏ ấy tính làm gì.”

Ôn Nhược Hà cười gật gật đầu, vừa tiếp tục lái xe vừa nói : : Kỳ thật tôi cảm thấy nhát gan có gì mà không tốt chứ, người sợ chết tuyệt nhiên không lái xe vượt đèn đỏ, người sợ đau tuyệt đối sẽ không gây chuyện đánh nhau, người sợ bệnh tuyệt nhiên không ăn bậy, người sợ bị sa thải sẽ chăm chỉ làm việc, kẻ sợ thầy giáo tất sẽ chuyên chú học tập, con cái sợ cha mẹ tất sẽ hiếu thuận, cho nên tôi cảm thấy nếu trên thế giới này có nhiều người nhát gan một chút, có lẽ thế giới sẽ tốt hơn nhiều.”

Anh chỉ nói vô tình như vậy, mà Diệp Kinh Chu như cảm thấy mình đã tìm được người tri âm tri kỷ, hai mắt lưng tròng : “Tổng Giám Đốc, ngài nói rất đúng...”

Ôn Nhược Hà liếc qua kính chiếu hậu nhìn vào ánh mắt nàng, cảm giác có chút quen thuộc, lại có phần lạ lẫm, có lẽ tại anh nghĩ nhiều quá, vì vậy lại tiếp tục chủ đề đang nói : “Cô nhát gan lắm sao ?”

Diệp Kinh Chu gật đầu rất thật thà : “Lá gan của tôi rất nhỏ, lần nào Âu Dương cũng mắng tôi, có điều tôi cảm thấy như vậy cũng không xấu, mặc kệ là chỉ sợ quên không khóa van gas mà quay về nhà ba bốn lần, tôi cũng không cảm thấy gì, còn hơn là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì hối hận cũng đã muộn, chỉ cần việc gì có thể tránh được là tôi đều cố gắng hết sức, những chuyện còn lại đều là những việc cố mà không thể tránh được, nên tôi tuyệt không hối hận về những chuyện đã qua.”

“Tuyệt không hối hận sao ?”Ôn Nhược Hà lặp lại một lần nữa, hơi nhướng mày mỉm cười : “Nói vậy tính ra cô lại là người dũng cảm, chỉ có người nào có dũng khí đối mặt với hết thảy mới có thể tuyệt không hối hận.”

Càng lúc Diệp Kinh Chu càng cảm thấy tổng giám đốc đúng là vị Bồ Tát chuyển thế, không chỉ cứu khổ cứu nạn, mà còn thấu hiểu trái tim đầy tự ti của nàng : “Tổng giám đốc, ngài, ngài đúng là người quá tốt.”

Đây là lần thứ hai trong ngày hôm nay Ôn Nhược Hà nghe thấy nàng nói như vậy, bây giờ có vẻ như có rất ít người dùng chữ “tốt” để đánh giá người ta một cách chân thành, mà ngữ khí và ánh mắt của Diệp Kinh Chu lại vô cùng thành khẩn, nếu không chịu tin nàng, thì đúng là phạm phải tội ác tày trời.

Anh cười dừng xe lại : “Chính là chung cư này sao ?”

Lúc này Diệp Kinh Chu mới quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa xe : “Vâng, đúng là chỗ này rồi, nhà tôi ở chỗ ...” Nàng đang định giơ ngón tay lên chỉ vào một cái cầu thang, thì ngón tay đã đông cứng lại ở giữa không trung, bởi vì, Kiều Lạc đang đứng dưới bậc cầu thang, Kiều Lạc với bộ mặt đen xì.

Trong lúc nàng đang sửng sốt, Ôn Nhược Hà đã cực kỳ lịch sự xuống xe, bước tới bên phía nàng, giúp nàng mở cửa xe, đột nhiên Diệp Kinh Chu rất muốn nói với anh, rằng, thưa tổng giám đốc đại nhân, cái cầu thang này không phải nhà của tôi...

Nhưng nàng đã không thể, bởi vì Kiều Lạc đã đi lại gần, anh ta tiếp tục trưng ra khuôn mặt ôn nhu giả nhân giả nghĩa của anh ta, nhẹ nhàng gọi một tiếng : “Tiểu Chu, em đã về rồi !” Trong ngữ điệu tràn đầy vẻ từ ái, ai nghe thấy tất cũng cảm động rơi nước mắt !

“Đây là ...” Tay vẫn còn đặt trên cửa xe, Ôn Nhược Hà quay đầu lại nhìn người đàn ông xa lạ đang tiến lại gần, xem ra đúng là đang gọi Diệp Kinh Chu, một ai đó vừa bước khỏi xe một cách bất đắc dĩ cô nặn ra một nụ cười sáng lạn, cứng nhắc thốt ra từng chữ : “Tổng giám đốc, đây là anh trai của tôi...” Sau đó đại khái quay về phía Kiều Lạc, nhưng vẫn không dám ngẩng mặt lên nhìn anh : “Anh ơi, đây là Tổng giám đốc công ty em.”

“Hóa ra là Diệp tiên sinh, tôi là Ôn Nhược Hà.” Ôn Nhược Hà không chút nghi ngờ lập tức giơ tay ra một cách lịch sự, vốn Diệp Kinh Chu tưởng rằng Kiều Lạc sẽ lập tức giải thích rằng anh ta họ Kiều, chỉ có nàng họ Diệp, lại không ngờ rằng Kiều Lạc lập tức giơ tay ra bắt tay Nhược Hà, đáp lại một cách lịch sự không kém : “Tôi là Diệp Kiều Lạc.” Rồi không chút kiêng kỵ lập tức kéo Diệp Kinh Chu về bên cạnh mình : “Em gái tôi ở công ty chắc phải nhờ ngài chiếu cố nhiều.”

“Đâu có đâu có, trong công việc Diệp Kinh Chu rất chuyên cần.” Ôn Nhược Hà đáp lại một cách khách sáo.

Diệp Kinh Chu bị kéo lại gần đã sợ tới mức hồn xiêu phách lạc, nhưng vì có mặt Tổng giám đốc ở đó, nên phải cố chịu đựng nói vuốt theo : “Tổng giám đốc rất chiều cô em ạ.”

“Vậy em càng phải cảm ơn Tổng giám đốc đi nhé.” Nghe thấy nàng nói vậy, Kiều Lạc lập tức vỗ vỗ vào vai nàng, nhưng lúc quay đầu lại, sau cặp kính mắt kia là đôi tròng mắt sắc bén như dao, chỉ có Diệp Kinh Chu mới hiểu được, nàng cảm thấy chân nhũn ra, có điều, tay Kiều Lạc vẫn giữ chặt lấy eo lưng nàng, nên dù nàng có nhũn người ra cũng không thể ngã được.

“Diệp tiên sinh quá khách khí rồi !” Ôn Nhược Hà thấy tình cảm giữa hai anh em họ tốt như vậy, liền vô tình nói một câu : “Tình cảm giữa hai người thật tốt, cả nhà ở cùng một nơi cũng thật vui vẻ.”

Kiều Lạc mỉm cười, cánh tay từ eo lưng nàng bắt đầu chạy lên đề nặng lên bà vai nàng : “Bây giờ ở đây chỉ có hai anh em bọn tôi, thực ra tôi cũng mới tới đây, trước kia Diệp Kinh Chu công tác một thân một mình ở chỗ này, ba mẹ tôi cũng rất lo lắng, thật may là tôi mới vừa được điều tới bệnh viện ở đây, vì thế mới tới chiếu cố em ấy một chút.” Anh nói với vẻ rất thân thiện mặt không đỏ, tim không lạc nhịp, ngay cả hơi thở cũng ổn định nhịp nhàng, quả là thật tới mức không thể thật hơn được nữa.

“Có một người anh trai như vậy thật không thể tốt hơn được nữa.” Ôn Nhược Hà cảm khái thốt ra một câu tận đáy lòng.

Diệp Kinh Chu cảm thấy điều quan trọng nhất bây giờ chính là nhanh chóng để cho Tổng giám đốc rời khỏi đây, càng nói nhiều càng sơ sẩy. Nàng đột ngột giơ tay ra nói : “Tổng giám đốc, có gì mai gặp lại ạ.”

Ôn Nhược Hà thấy trời đã khuya, cảm thấy cũng không phải lúc thích hợp để nói chuyện phiếm, liền cười gật đầu, chào từ biệt hai người bọn họ, sau đó lên xe, Kiều Lạc vẫn cực kỳ lịch sự giơ tay chào, đôi mắt nhìn theo cho tới khi xe anh khuất hẳn, sau đó mới chậm rãi quay đầu lại liếc Diệp Kinh Chu một cái : “Có vẻ như Tổng giám đốc rất chiều cô cô nhĩ !”

“Anh...” Thấy người kia đã đi khỏi, Diệp Kinh Chu lập tức cầu xin tha thứ : “Anh ấy là giám đốc mới tới, hôm nay công ty tổ chức liên hoan chào mừng ai ngờ cuối cùng anh ấy lại nói tiện đường đưa em về, rồi cứ thế đưa em về luôn...” Nàng lập tức trình bày rành mạch, giống hệt như bảy năm về trước, về sau Diệp Kinh Chu mới bắt đầu nghĩ lại về vấn đề này, vì sao rõ ràng đã chia ra bảy năm trời, mà gặp lại anh, thì những thói quen năm sáu trong trí nhớ kia lại rù nhau chạy ra, cứ thế thuận theo tự nhiên !

“Giám đốc mới tới lại chiều cô cô như vậy sao ?” Kiều Lạc lập tức giơ tay đẩy cằm Diệp Kinh Chu lên, khóe miệng hơi nhếch lên nói : “Xem ra em gái của tôi thật là hoạt bát đáng yêu, thật dễ làm cho người ta yêu mến nha “

Quả thật Diệp Kinh Chu có khuôn mặt búp bê mũm mĩm có phần giống trẻ con, lại thêm nàng thường xuyên dùng ánh mắt long lanh ngập nước để nhìn người ta, cho nên rất dễ khiến người khác nảy sinh cảm giác yêu thương muốn bảo vệ, xem ra vị giám đốc mới tới kia cũng đã bị nàng hấp dẫn. Kiều Lạc nghĩ tới đây, đầu lông mày nhíu lại, bảy năm qua, chỉ sợ có không ít nam nhân tranh nhau làm hộ hoa sứ giả, bất quá ... Anh vừa nghĩ vừa thoáng cười.

Diệp Kinh Chu nghe thấy anh nói như vậy lập tức lắc đầu : “Không phải đâu là không phải đâu ạ, nếu không chịu biếu xén, nhất định giám đốc sẽ sa thải em, thiết kế em không bằng Âu Dương, ý tưởng không bằng Tiểu Hà, gõ văn bản cũng không bằng Lệ Na...”

Kiều Lạc rất hài lòng với câu trả lời của nàng, vẫy tay nói : “Lên nhà thôi”

Về tới nhà đã 9h30', Diệp Kinh Chu vẫn kiên trì hàng ngày phải đi ngủ trước mười giờ, từ mười giờ đêm hôm trước tới 4h sáng ngày hôm sau là thời gian tối nhất để trao đổi chất, nhất định phải ngủ cho đủ giấc, đêm hôm qua vì khẩn trương cả đêm đều ngủ không ngon rồi.

Nàng vừa bỏ túi xuống đã lập tức cầm quần áo ngủ định đi tắm rửa, Kiều Lạc đã giơ tay ngăn lại : “Tôi tắm trước.”

“Giữ chứ ?” Diệp Khanh Chu hơi cắn môi : “Anh ở nhà suốt mà còn chưa tắm rửa sao ?”

“Vừa rồi đi đón cô, lại đổ mồ hôi.” Kiều Lạc sẽ vò tóc nói : “Cô cho rằng ngoài kia trời mát mẻ lắm sao ?”

Diệp Khanh Chu không biết anh đứng đợi ở bên ngoài bao lâu, kỳ thật nàng càng không biết vì sao anh phải đứng đợi, trước kia lúc nàng học cấp II, phải tham gia lớp tự học nên về muộn, mỗi lần bước chân tới con đường đèn sì dẫn qua nhà kia, nàng đều cực kỳ sợ hãi, bất quá so với con đường không có đèn kia, càng đáng sợ hơn chính là sự xuất hiện đột ngột của Kiều Lạc, làm nàng sợ chết khiếp, sau đó anh ta rất đặc ý vênh vang đi phía trước, chỉ vì dọa nàng một cái mà đứng bên ngoài lâu như vậy sao, Diệp Khanh Chu cảm thấy tính ra đây là anh ta tự tra tấn mình thì đúng hơn. Bất quá bây giờ ở chung cư này mỗi tháng thu năm mươi tệ tiền phí vật nghiệp, lúc nào đèn đường cũng sáng trưng, Kiều ác ma ơi là Kiều ác ma, anh uống công rồi nha .. Nghĩ tới đây, nàng không khỏi phì cười.

Đã đóng cửa phòng tắm mà Kiều Lạc vẫn còn nghe thấy tiếng cười trộm của nàng, anh lập tức nói : “Cười nhiều quá dễ làm tăng vết nhăn đấy.”

Diệp Khanh Chu lập tức ngậm miệng lại, chuyển sang ngồi tưới nước cho cây Xương rồng, sau đó lại tới chỗ tủ lạnh trong phòng bếp kiểm tra lại tất cả thực phẩm trong đó, xem có thứ gì đã hết hạn không.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Đội kiểm tra xong xuôi mọi thứ trong nhà, đã tới chín giờ năm mươi phút, Diệp Khanh Chu thấy sốt ruột vô cùng, nhất thời choáng váng đầu óc, lại nghĩ là Âu Dương đến nhà mình ngủ nhờ, bắt đầu đập cửa nhà vệ sinh ầm ầm : “Nhanh lên, mình đợi gần chết rồi.”

Vừa thốt ra khỏi miệng xong, nàng mới sực tỉnh, vội vàng dán mặt lên cửa gõ giọng ngay : “Không không, em không vội gì cả, anh cứ từ từ tắm rửa đi, tắm rửa cho sạch một chút, như vậy mới không dính phải vi trùng vi khuẩn.”

Nàng chưa dứt lời, cửa nhà vệ sinh đã mở xạch một tiếng, Diệp Khanh Chu vốn đang dán mặt trên cửa lập tức bị lao về phía trước, đập mặt vào một cái gì đó mềm mềm lại ẩm ướt, nàng khiếp đảm ngẩng đầu lên nhìn, đã vội vàng lùi lại ba bước, lao vào một cái ngã nhào xuống đất, bản thân nàng không kịp nghĩ tới việc ngã xuống đất như vậy thì mong mình bị dính bao nhiêu vi khuẩn, cũng không kịp nghĩ tới việc mình bị ngã như vậy thì khung xương yếu ớt của mình có bị rạn nứt gì không, mà chỉ la lên một tiếng kinh hoàng : “Anh, anh .. anh “

Kiều Lạc cúi trần, bên hông chỉ quấn một chiếc khăn tắm, giống như vừa mới tắt nước đã vội vàng mở cửa đi ra, toàn thân vẫn còn ướt đẫm, những giọt nước lấp lánh nhỏ xuống từ trên mái tóc ngắn dài xuống cổ, anh tháo kính mắt, ngay cả lông mi hình như cũng dính chút hơi nước, giờ tay lau qua tóc, hơi hiếng mắt nói : “Cô đang thúc giục tôi sao ?”

Diệp Khanh Chu chống tay xuống đất dịch mõng lùi nhanh lại về phía sau, lùi sát tới tận góc tường, mặt ửng hồng, Kiều ác ma, sao lại mang về dọa người như thế chứ : “Không đâu ạ, em sau dám thúc giục anh, anh cứ tiếp tục vào tắm rửa đi ạ ...” Nàng cúi gằm mặt xuống không dám ngẩng đầu lên nhìn, tựa hồ như chỉ liếc nhìn một cái cũng là một hành vi phạm tội.

Kiều Lạc thấy mặt nàng đỏ bừng như vậy thì khóe miệng nhếch lên rất thỏa mãn, đi ra khỏi buồng vệ sinh, hai chân trần của anh để lại trên sàn nhà những vết chân sũng nước, Diệp Khanh Chu hơi nuốt nuốt nước bọt, lát nữa chắc phải lau cho sạch, bằng không đi không cẩn thận lại ngã trượt mất.

Kiều Lạc bước tới trước mặt nàng, ngồi xổm xuống, tấm khăn tắm màu trắng căng lên như muốn tung ra : “Chẳng lẽ suốt bảy năm trời vẫn chưa nhìn thấy thân thể của đàn ông sao ?” Anh vừa nói vừa thoáng lộ một nụ cười tình quái, nghiêng đầu ghé sát vào nàng.

Trên người anh còn vương vất hương của sữa tắm, đó là loại sữa tắm dành cho trẻ con mà Diệp Khanh Chu đặc biệt thích, mùi sữa nồng nàn, làn da trắng nõn của Kiều Lạc cũng bởi vừa tắm xong mà chuyển sang màu hồng phấn mềm mại, còn đọng lại mấy giọt nước, hơi nóng thoáng phả ra mờ mịt, Diệp Khanh Chu nuốt vội nước bọt, giống hệt như một cái bánh bao nhân đậu nóng hôi hổi vừa mới ra khỏi nồi. .. Nhớ quá, muốn cắn một ngụm. Được rồi, kỳ thật bởi nàng ăn tới chưa no mà.

“Cô có tình miệt thị vấn đề của tôi hả ?” Kiều Lạc cao giọng, Diệp Khanh Chu lập tức hoảng sợ lắp bắp : “Không, không, sao thể được ạ ...”

Kiều Lạc cười, lui lại một bước, để nàng có thể ngồi thẳng dậy : “Vậy tại sao trông thấy anh trai cô là tôi đây, cô lại đỏ mặt lên ?”

Diệp Khanh Chu liếc anh một cái, vẻ như sắp khóc : “Anh ơi, em tuyệt đối không dám nghĩ tới anh, bởi vì”

“Bởi vì sao ?” Kiều Lạc tiếp tục hỏi.

Bởi vì anh là ác ma chứ sao ! Diệp Khanh Chu thầm rên lên, nhưng nàng không dám thốt ra miệng : “Bởi vì em không nghĩ tới con trai.”

“A ?”Tuy giọng Kiều Lạc hơi kéo dài ra nghi vấn, nhưng trong ngữ điệu lại tràn đầy sự đắc ý.

Diệp Khinh Chu bắt đầu nhớ lại tình hình bi thảm lúc nhỏ của mình, tục ngữ nói rất đúng, thiếu nữ nào chẳng mơ xuân mộng, vào cái thuở Diệp Khinh Chu vừa mười bốn mười lăm tuổi, trong đầu óc đã bắt đầu có đối tượng để mơ tưởng, tỷ như bạn lớp phó phụ trách thể dục vóc dáng cao lớn, lần trước lúc nàng nhảy vào hồ cát bị trượt chân, chính cậu đã dìu nàng đi tới phòng y vụ ! Lại còn có cả hội trưởng hội văn nghệ học sinh, lần trước khen nàng trông rất đáng yêu nữa.

Bất quá mơ tưởng của Diệp Khinh Chu, cũng chỉ là mơ tưởng mà thôi, tuyệt đối không dám làm gì, các thầy cô đã nói học sinh phải chuyên chú vào học tập mà.

Mặc dù nàng chỉ thầm tự tưởng một chút như vậy, nhưng vẫn bị Kiều Lạc phát hiện, bắt đầu từ lúc đó, một kẻ vốn ưa thích yên tĩnh như Kiều Lạc đột nhiên thay đổi, lại bắt đầu rủ bạn bè tới nhà mình chơi, đều là những nam sinh tầm mười lăm mười sáu tuổi. Kế hoạch bình thường là, tan học, đi đá bóng, sau đó tới nhà cậu cùng chơi game.

Trời nóng ba mươi tám độ, người đầy mồ hôi hôi hối, vừa vào nhà, cởi giày xong, Kiều Lạc đã nhanh chóng gọi Diệp Khinh Chu mang nước vào cho mọi người. Đứng là những hương vị tiêu hồn, lực sát thương của chúng không khác gì một căn phòng kín xếp đầy sả riêng.

Chút mộng xuân của Diệp Khinh Chu lập tức bị hương vị tiêu hồn này đánh tan thành mây khói, chết không toàn thây. Một khoảng thời gian rất lâu sau, nàng tuyệt đối không thể thoát khỏi cái tâm trạng khủng khiếp đó, trong đầu đều toàn là cảm giác nếu lớp phó thể dục và hội trưởng hội văn nghệ học sinh cùng lúc cởi giày ... buồn nôn chết mất..

Diệp Khinh Chu đáp lại rất thật thà : “Bởi vì đàn ông người hôi hối, lại có rất nhiều lông chân, lông mũi.”

Kỳ thật vẫn có ngoại lệ, Diệp Khinh Chu thoáng hít lấy hương sữa nồng nàn bên người, mặc dù Kiều Lạc đã làm như vậy nhưng cũng không thể tránh khỏi có lúc thoáng động tâm. Giống như lúc nàng ở cấp III, đám nữ sinh đều trầm bản luận mấy chủ đề về hai giới, tỷ như rốt cuộc H sẽ xảy ra những chuyện gì, sách vở duy nhất có thể học tập chỉ là những cuốn sách nhỏ bỏ túi, bạn Tiểu Chu non nớt nhà ta cũng từng mở một quyển ra xem tới nỗi mặt đỏ tím đập thình thịch, sau đó ngọn lửa xuân mộng lại bắt đầu dấy lên, đáng tiếc ngọn lửa kia chưa kịp vượng, đã bị tạt một chậu nước lạnh.

Một ngày cuối tuần nào đó, Kiều Lạc bất ngờ phải tới trường luyện thi, vô tình đánh rơi một chiếc CD – ROM trong phòng Diệp Khinh Chu, bạn Tiểu Chu nhà ta có lấy hết dũng khí, thừa dịp trong nhà không có ai, thả cái đĩa vào trong đầu DVD xem thử.

Dĩ nhiên là cảnh một đồng đàn ông trung niên hèn mọn bị ổi đang xxoo mấy cô bé, xen kẽ trong đó còn có người và thú, hoặc np...

Diệp Khinh Chu nhìn chằm chằm vào màn hình TV, hoàn toàn chết sững, nam nhân ... thật buồn nôn ! Nhất là những kẻ xem những cuộn film như thế này.

Nàng bối rối đặt chiếc đĩa lại chỗ cũ, nhưng thủy chung vẫn không quên được những thước film kinh khủng đó, lúc ăn cơm tối thấy trên bàn có món lòng lợn còn hơi hồng hồng, nàng lập tức che miệng chạy ào vào nhà vệ sinh nôn ọe, mấy bộ film thần tượng và truyện tranh đều gạt người hết.

Diệp Khinh Chu xoắn hai tay lại : “Hơn nữa trong đầu đều là những tư tưởng vàng khè, hành vi hèn mọn bị ổi lại hạ lưu !”

Bảy năm, những bóng ma nặng nề này vẫn không ngừng ẩn hiện, mỗi khi Diệp Khinh Chu trông thấy bất kỳ nam nhân mũ áo tề chỉnh nào sẽ lại liên tưởng tới những thước film kia. Lên tới đại học, rồi lúc ra trường đi làm, người theo đuổi nàng cũng không ít, có điều Diệp Khinh Chu không thể chấp nhận nổi dẫu chỉ một người, trong lòng nàng định nghĩa về nam nhân đã định hình sẵn : là một vật phẩm cần thiết của cuộc sống, không thể không có, nhưng cũng không cần mua vội.

Ngoại trừ những bóng ma nặng nề này không ngừng ám ảnh, Diệp Khinh Chu cũng chưa gặp được bất kỳ ai khiến cho nàng động lòng, nói chính xác là, cũng tuyệt nhiên không thấy xuất hiện bất kỳ người đàn ông nào có thể giúp nàng tiêu trừ những bóng ma cũ, đồng thời thỏa mãn những sầu lo của nàng.

“Vậy sao ...”Kiều Lạc gật gật đầu đầy thỏa mãn, lại ghé sát tới : “Thế còn tôi thì sao ?”

“Anh”Diệp Khinh Chu vẫn không dám ngẩng đầu lên, trong lòng thầm nghĩ, tuy trên người anh không có mấy cái hương vị kia, nhưng người xem cái đĩa CD xấu xa bị ổi kia chính là anh mà. Nhưng nếu dám nói ra những lời này thì khác nào thừa nhận nàng lên xem cái đĩa CD bẩn thỉu đó, dù chết nàng cũng không thể nói : “Anh thì ... tốt, anh là anh trai của em mà ... Anh của em cũng không phải người thường ...”

Kiều Lạc sẽ gật đầu : “Vậy cô nói xem, so với tôi thì tổng giám đốc mới của cô như thế nào ?”

“Sao ạ ?”Diệp Khinh Chu sững sờ, sao chủ đề đã kéo tới người tổng giám đốc của nàng rồi ?

“Nam nhân đều như vậy, vậy sau này cô kết hôn làm sao được bây giờ ?”Kiều Lạc cũng không tiếp tục dây dưa vấn đề kia nữa, mà lại chuyển sang câu hỏi khác.

“Kết hôn ...”Diệp Khinh Chu cảm thấy vấn đề này quá xa xôi.

“Nếu không ...”Kiều Lạc càng ghé sát vào nàng, giờ tay chạm nhẹ vào khuôn mặt đỏ bừng của nàng : “Tôi thì sao ?”

Sống lưng Diệp Khinh Chu cứng đờ, nàng vừa ngẩng đầu, thì đập vào mắt nàng chính là đôi con mắt thâm thúy kia của Kiều Lạc, khắp người lại bắt đầu nóng lên, nàng vội vàng trốn tránh, vội vàng đẩy anh ra trong vô thức : “Anh đừng dựa sát vào, nóng quá”

Kiều Lạc thoáng cười với đầy vẻ xấu xa : “Cứng cổ gắng đừng kéo lỏng khăn tắm của anh ra nha ...”

Vừa nghe thấy những lời này, Diệp Kinh Chu giật nảy mình, vội vùng đứng dậy, xông thẳng vào nhà vệ sinh đóng cửa lại xong, mới dám lớn tiếng đáp lại : “Anh là anh trai của em, đùa gì lạ vậy chứ !” Sau đó vội vàng mở vòi nước, để tiếng nước chảy át đi tiếng tim đập thình thịch của nàng.

Sau một đêm, rốt cuộc Diệp Kinh Chu đã nhận ra một vấn đề nghiêm túc, nàng cần có một người đàn ông. Nếu như bên người nàng có một người đàn ông, tất Kiều Lạc sẽ không còn trêu chọc nàng được nữa. Đã quyết định xong, Diệp Kinh Chu bắt đầu hành động.

Sau khi ăn trưa về, Âu Dương đang tới gặp nàng, lại phát hiện ra nàng đang chăm chú ngồi xem xét một cái website nào đó, nàng lướt qua một cái tò mò hỏi : “Gì thế ?”

Diệp Kinh Chu ngoái đầu lại, đáp một cách vô cùng chân thật : “Mình đang đăng kí kết giao qua mạng”

“Cậu đăng ký cái đó để làm gì ?” Âu Dương lập tức bị kinh hãi, cái loại lại chắc chỉ những cô gái quá lứa lỡ thì mới cần tới chứ. Không phải nàng tự kỷ, nàng và Diệp Kinh Chu mới hai mươi bốn tuổi, hơn nữa về ngoài không tệ, gia cảnh thuộc loại trung lưu, có nghề nghiệp ổn định, có nghĩ đi nghĩ lại cũng không cần phải tìm kiếm tình yêu và hôn nhân qua cách đăng ký mạng thế này.

“Xem mắt à ...” Diệp Kinh Chu chỉ vào màn hình máy tính nói : “Trong xã hội bây giờ mấy cái vụ lừa gạt hôn nhân nhiều lắm, vạn nhất mình gặp phải một kẻ vô công rồi nghề ăn bám, không lưu tâm trót yêu thương hẳn, kết quả người này tất xấu nào cũng có cả, rượu chè cờ bạc, hãm hại lừa gạt, không phải chuyện ác thì không làm, có phải mình đã xong rồi sao...”

“Cậu có thấy là cậu đã quá lo lắng vô căn cứ rồi hay không ?” Âu Dương mặt đã đen xì.

“Đây là một vấn đề rất nghiêm túc của xã hội đó.” Diệp Kinh Chu đáp một cách rất thật : “Căn cứ vào điều tra đã cho thấy, có ba mươi phần trăm con gái trước khi kết hôn không nắm rõ tình huống của đối phương, từ đó dẫn tới bị kịch li hôn, loại tình huống này bao gồm cả về thành phần gia đình, công việc và thu nhập...”

Rốt cuộc Âu Dương không kiềm nổi phải rên lên : “Chẳng lẽ cậu không biết điều kiện cần thiết trước khi kết hôn là tình yêu hay sao ?”

“Yêu đương ?” Diệp Kinh Chu vò vò đầu : “Cái thứ đó chỉ tổ làm người con gái thấy mơ hồ, hơn nữa đợi lúc tình cảm tốt đẹp mới bàn tới chuyện này thì đã không thể nào tách ra được nữa, cho nên mình muốn biết tất cả tư liệu về đối phương ngay từ lúc mới bắt đầu tiếp xúc.” Nàng vừa nói vừa chỉ vào máy vi tính nói khẽ : “Hơn nữa, cái loại đàn ông này vốn dĩ chỉ là một loại vật phẩm bắt buộc phải mua, chậm được phút nào hay phút đấy, tốt nhất là xem mắt xong kết hôn, như vậy cũng không cần tiếp xúc quá lâu.”

“...” Âu Dương đã hoàn toàn hóa đá : “Vậy tóm lại kết luận của cậu là gì ?”

“Mình muốn đi xem mắt” Diệp Kinh Chu đáp lại một cách rất thật.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Cái chuyện đi xem mắt này đương nhiên không thể để cho Kiều ác ma phát hiện, điểm này Diệp Kinh Chu đã sớm giác ngộ, không chỉ như thế, việc này gấp cũng không chắc đã tới, đã tốt, cho nên chiến lược trước mắt của nàng là, tạm hòa bình với Kiều Lạc, nịnh bợ tổng giám đốc, lúc nào gấp thì đi xem mắt.

Đạo gần đây Kiều ác ma rất bận rộn, nghe nói cái người bệnh mới chuyển viện tới lần trước khiến anh ta phải gấp gấp trở lại bệnh viện kia rất khó chiều, lúc thì ruột đau, lúc thì bụng quặn, rốt cuộc Kiều Lạc trở thành y tá trưởng, toàn quyền phụ trách, thỉnh thoảng còn phải trực đêm. Không cần nghi ngờ có thể nói chuyện này đối với Diệp Kinh Chu chẳng khác gì trời giáng giảo lý phúc âm, nàng còn thăm ước anh ta có thể 24 giờ một ngày đi làm thì tốt quá, miễn cho anh ta không có việc gì làm tới phiền nhiễu nàng, làm cho nàng cả ngày lo sợ vô cơ.

Sáng nay, lúc đang họp, tổng giám đốc có nói gần đây mới nhận một hợp đồng quảng cáo một số đồ dùng trên giường, ngay lập tức Diệp Kinh Chu nhớ lại đêm hôm trước, Kiều Lạc nói áo ngủ của nàng quá lỗi thời, rồi còn nói sẽ mua cho nàng một cái theo một mới nhất, làm nàng sợ tới mức cả đêm đều nắm chặt mép chăn, chỉ sợ Kiều Lạc lợi dụng lúc nàng ngủ lập tức lột áo ngủ của nàng vứt mất... Nhớ tới đây, mặt nàng thoáng đỏ bừng lên.

Ôn Nhược Hà vừa nhìn thấy, liền hỏi nàng xem có phải phòng họp quá nóng hay không, làm cho nàng xấu hổ vô cùng, sau khi kết thúc lại kêu nàng vào gặp một mình, Diệp Kinh Chu vô cùng luống cuống, còn chưa kịp biểu xén Tổng giám đốc, đã bị gọi tới gặp trực tiếp, sợ tới mức mặt vàng như nghệ, run rẩy bước vào phòng TGD

Ôn Nhựt Hà đang cầm trong tay một quyển sổ, Diệp Kinh Chu cúi đầu chờ hỏi han, cũng không dám nhìn đó là loại vật chứng gì : “Tổng giám đốc, sau khi cuộc họp kết thúc thì ...”

“A ...” Ôn Nhựt Hà chỉ lo lật giở cuốn sổ : “Chẳng có lần nào cả...”

“Chẳng có lần nào gì cơ à ?” Diệp Kinh Chu thoáng sững sờ

Ôn Nhựt Hà đặt cuốn sổ lên bàn, để lộ ra nét mặt ôn hòa hơi mỉm cười : “Tôi đang xem tình hình nghỉ phép của nhân viên, cô làm ở công ty này đã hai năm, thế mà chưa xin nghỉ một lần nào.”

“Dạ, sao ạ ?” Diệp Kinh Chu thoáng sững sờ, không phải tổng giám đốc gọi nàng tới hỏi ý kiến về cuộc họp vừa rồi sao ? Nàng lập tức phục hồi tinh thần, nghiêng đầu suy nghĩ một chút : “Không phải đâu ạ, tháng trước tôi vừa xin nghỉ bệnh một tuần mà ...”

“Nghỉ bệnh là nghỉ bệnh !” Ôn Nhựt Hà nói : “Mỗi nhân viên của công ty mỗi năm đều được nghỉ nửa tháng, có thể coi đó là phúc lợi thêm vào, chỉ có cô là chưa nghỉ qua lấy một lần.” Một nhân viên khác bình thường đều kiếm có linh tinh xin nghỉ cho hết nửa tháng, riêng Diệp Kinh Chu ngoại trừ nghỉ cuối tuần như bao người khác, đây là lần đầu tiên xin nghỉ bệnh một tuần.

Diệp Kinh Chu thoáng nhớ lại, hình như mình chưa xin nghỉ bao giờ thì phải, ngược lại với Tiểu Hà thường xuyên xin nghỉ vài ngày tự đi du lịch bụi, nàng đâu, sợ ngồi xe, sợ máy bay, sợ ra khỏi cửa lạc đường, sợ gặp phải chuyện ngoài ý muốn, bị hãm hại ở bên ngoài không về đúng thời gian, nên đúng là chưa bao giờ xin nghỉ thật.

Thấy nàng không nói câu nào, Ôn Nhựt Hà thoáng mỉm cười, cố ý chọc ghẹo nàng : “Chẳng lẽ cô cố tình gom hết lại, cuối cùng tổng thành một cái nghỉ cực kỳ dài hạn sao ?”

“Tổng giám đốc, không bao giờ tôi làm như vậy” Diệp Kinh Chu lập tức đáp lại ngay : “Gần đây công ty bận rộn như thế, làm sao tôi dám xin nghỉ dài hạn ...” Chẳng lẽ Tổng Giám đốc thấy mình ngứa mắt, nên đang muốn vạch lá tìm sâu chẳng ?

“Ha ha ...” Ôn Nhựt Hà cười lớn : “Chỉ đùa một chút thôi, xem cô bị dọa tới mức thế nào rồi” “Không biết tại sao, càng ngày anh càng cảm thấy chọc ghẹo Diệp Kinh Chu là một chuyện rất thú vị, nhất là khi thấy nàng sợ tới mức sắp phát khóc.

“Tổng giám đốc, cái này cũng không phải dùng để đùa nha ...” Diệp Kinh Chu cắn cắn môi, cái gì chứ, rõ ràng tổng giám đốc là người tốt, sao cũng lại muốn chọc ghẹo mình, chẳng lẽ cho nàng là một con mèo, cầm một ngọn cỏ tới chọc tới chọc lui, thật đáng để đùa sao ...

Ôn Nhựt Hà không cười nữa, nhưng vẫn không giấu được sự vui vẻ : “Diệp Kinh Chu, cô cũng nhát gan quá đi mất thôi, cho dù là tôi sa thải cô, thì cũng chưa chắc đã là chuyện xấu, người xưa có câu, tái ông thất mã, chưa biết là họa hay là phúc đâu.”

“Có điều ...” Diệp Kinh Chu khẽ đáp : “Tôi không muốn mất mã, cũng không cần tìm được thứ khác, tôi chỉ muốn ôm chính con ngựa của tôi là được rồi...”

Ôn Nhựt Hà sững sờ, chăm chú nhìn Diệp Kinh Chu đang cúi đầu cắn môi, đột nhiên cảm thấy rất ngạc nhiên, rốt cuộc hoàn cảnh nào đã tạo nên tính cách của nàng như vậy ? Diệp Kinh Chu đột nhiên ngừng đầu lên : “Tổng giám đốc, chẳng nhẽ anh thích ngựa sao ? Loại ngựa gì vậy ? Trời ơi, tôi tuyệt nhiên không hiểu chút gì về ngựa hết, không biết một con ngựa giá bao nhiêu tiền nhỉ ... Tổng giám đốc, tôi tặng cho anh trước một con ngựa gỗ nhỏ có được không ?

Ôn Nhựt Hà dở khóc dở cười, tiếp tục nói với nàng một cách rõ ràng : “Tôi không nhận đồ biếu”

“Anh không nhận đồ biếu, tôi biết tiêu tiền lương vào việc gì bây giờ đây” Diệp Kinh Chu rên rỉ.

Ôn Nhựt Hà đang muốn nói chuyện tiếp với nàng, đột nhiên chuông điện thoại vang lên, anh vừa cầm lấy ống nghe, Diệp Kinh Chu lập tức im bật, tổng giám đốc có điện thoại, cho nên mình phải tránh đi chỗ khác, vì vậy nàng định rón rén đi ra ngoài, có điều nếu lập tức bỏ đi như vậy thật không lễ phép, tất phải xin phép tổng giám đốc đã, nàng vừa nghiêng đầu, Ôn Nhựt Hà đã đứng lên, quay mặt về phía cửa sổ tiếp tục nói chuyện, Diệp Kinh Chu sững sờ, hít vào một hơi, lập tức gượng hai ngón trỏ lên, bịt chặt vào lỗ tai.

Vài phút sau, Ôn Nhựt Hà cúp điện thoại, quay người lại nhìn, phải phì ra cười, Diệp Kinh Chu đang dùng tay nút kín lỗ tai, quay mặt vào góc tường, ngón chân đi di trên mặt đất : “Kinh Chu “Anh gọi một tiếng, nhưng nàng không chút phản ứng, xem ra bịt cũng rất kín.

Bất đắc dĩ anh phải đi vòng qua chỗ nàng thoáng vồ vào vai nàng một cái, lúc này Diệp Kinh Chu mới rút tay lại : “Tổng giám đốc, tôi tuyệt đối không nghe lén điện thoại cá nhân của anh.”

“Nghe lén một chút thì có sao đâu ?” Ôn Nhựt Hà cười nói.

“Biết càng nhiều, càng nguy hiểm ...” Diệp Kinh Chu đáp một cách thần bí.

Trải qua một tuần ở chung, Ôn Nhựt Hà sớm đã được miễn nhiễm với sự nhát gan của nàng, cũng không thèm tranh luận với nàng, chỉ nói một cách tùy ý : “Chẳng qua mẹ tôi nói, em họ tôi nhập viện rồi, ở bệnh viện số một, còn nói hôm nay hết giờ làm tôi với bà ấy cùng đi thăm một chút.

“Tổng giám đốc ...” Hai mắt Diệp Kinh Chu nhìn anh đắm lệ : “Tại sao anh phải nói cho tôi biết chứ ...” Mắt công nàng còn tưởng anh là người tốt, nàng tuyệt nhiên không muốn biết ...

Ôn Nhựt Hà nhìn nàng cười gian manh : “Nghĩ kỹ lại xem tại sao tôi lại nói vậy”

Diệp Khanh Chu cúi đầu, lặp lại những câu anh vừa nói : “Bệnh viện số một ...?” “Trời đất, đây không phải là địa bàn của Kiều ác ma hay sao chứ.

“Đúng chưa.” “Đợi khi nàng nhớ ra, Ôn Nhựt Hà cũng nói ra : “Tôi nhớ hình như anh trai cô công tác ở chỗ này mà.”

“Dạ vâng” “Diệp Khanh Chu gật đầu, lúc này rõ ràng mình đã bắt đầu bước lên con đường không có điểm quay lại.

Ôn Nhựt Hà không chú ý tới sự thay đổi của nàng, chỉ tự nói một cách lo lắng : “Lát nữa lúc tôi vào thăm Oánh Oánh có thể gặp phải anh ấy.”

“Oánh Oánh ...” Vừa nghe thấy hai chữ này, Diệp Khanh Chu giống hệt như một người bị kẻ nào đó đá bay một phát từ tầng mười tám xuống, rơi tới tầng chín lại bị một cái giá áo rất cứng đỡ lấy, sau đó rơi xuống tầng một lại trúng phải tấm nệm người ta mang ra phơi nắng, làm cho mình gặp đại nạn mà không chết, vẫn còn chút hơi tàn, liền chết hỏi một câu : “Tổng giám đốc, em họ của anh, tên là Oánh Oánh sao ?”

“Đúng.” Ôn Nhựt Hà cười nói : “Cô ấy họ Mai, tên là Mai Oánh Oánh.”

Diệp Khanh Chu có cảm giác mình lập tức lặn khỏi tấm nệm, lặn tới đường cái, vừa vặn lúc một cái xe tải trọng một tấn 20 mã lực trờ tới, tiếc là nàng đang bị trọng thương, không thể động đậy, chỉ đành trơ mắt nhìn cái xe kia nghiêng qua người mình, huyết nhục mơ hồ, không rõ hình hài : “Có phải ... cô ấy học đại học S, ngành kiến trúc hay không ?”

“Đúng” Ôn Nhựt Hà sững sờ : “Cô biết cô ấy hay sao ?”

Diệp Khanh Chu cảm thấy bây giờ chắc phải có người bấm 110, mấy bác cảnh sát đã tới hiện trường, soạn xong một bức thư thông báo cái chết của nàng : “Cô ấy là bạn cùng học đại học của tôi...” “Tổng giám đốc, nàng nói một chút quả nhiên đúng vậy, biết nhiều thêm một chút, quả nhiên nguy hiểm như vậy !

Ôn Nhựt Hà là anh họ của Mai Oánh Oánh, cái tin tức đó không chỉ là một cái tát đối với Diệp Khanh Chu, mà Âu Dương cũng không ngoại lệ, hai người cùng ngồi trong phòng trà cầm bánh quy ngấu trong trà sữa, cho tới khi bánh quy đã tan thành một chất lỏng sền sệt, Âu Dương mới thở dài một tiếng : “Trời ơi, đây là đột biến gen nha.”

Diệp Khanh Chu cảm ổng hút hút một hơi trà sữa : “Nếu nói Mai Oánh Oánh là em họ của anh trai mình, thì còn có thể tin được.”

“Giờ chứ ?” Âu Dương tròn mắt hỏi nàng.

“Không có gì” “Diệp Khanh Chu cúi gằm mặt xuống nói : “Hóa ra Tổng Giám đốc chính là cái người anh họ tuyệt vời mà Mai Oánh Oánh từng khoe khoảng năm nào, đẹp trai, nhân phẩm tốt, tính tình tốt, gia thế tốt, công tác tốt.”

Âu Dương lắc đầu, ánh mắt trống rỗng : “Năm đó mình còn nói nhỏ đó đánh rắm không cần nộp thuế, hôm nay xem ra, con nhỏ Mai Oánh Oánh đó, lúc đánh rắm quả đã nộp thuế rồi.”

Nói tới Mai Oánh Oánh, phải nói tới Kiều Lạc, nếu như nói về những người mà Diệp Khanh Chu sợ nhất trên đời này, xếp Kiều Lạc vào thứ hai, thì không ai dám đứng thứ nhất, nhưng cũng tương tự như vậy, nếu xếp Mai Oánh Oánh vào thứ tư, thì không ai dám đứng hàng thứ ba.

Diệp Khanh Chu cảm thấy đời này mình không còn chút tương lai nào nữa, lúc nào cũng có người đè đầu cưỡi cổ nàng, thoát khỏi Kiều Lạc thì đụng phải Mai Oánh Oánh, vất vả lắm mới thoát khỏi Mai Oánh Oánh, thì bây giờ hai kẻ kia cùng tụ lại một chỗ.

Mai Oánh Oánh chính là vị nữ Kiều Lạc, mà Kiều Lạc chính là nam Mai Oánh Oánh vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Bị thông tin Mai Oánh Oánh tái xuất giang hồ đã kích nghiêm trọng, nên buổi tối ngủ Diệp Khanh Chu lại gặp ác mộng, trong mộng, vẫn như ngày xưa, tay cầm một lưỡi dao sáng loáng, sau đó là tiếng khóc đứt quãng của nàng : “Cha, cha, nếu cha còn như vậy, con sẽ chết cho cha xem.” Sau đó là máu tươi tuôn ra thành vòi, phảng phất như nàng bị rơi vào một cái vực sâu thăm thẳm, hai tay quờ quạng khắp nơi, tựa hồ như muốn túm lấy cái gì đó, nhưng thủy chung vẫn vô hụt, đến lúc nàng hoàn toàn thất vọng rồi, lại đột nhiên túm được một cái gì đó, hai tay vội vàng quơ mạnh một cái, hóa ra là nàng ôm phải một cái cột, hình trụ, ấm áp, Diệp Khanh Chu liền áp má vào cọ một cái rất thỏa mãn.

Cọ một cái ?

Cọ một cái ?

Nàng lập tức giặt mình tinh dậy, hé một mắt, quả nhiên nàng đang dựa vào người Kiều ác ma, hay tay ôm chặt lấy anh, mặt đang dụi dụi trên ngực anh, hình như còn chảy cả nước miếng, ẩm ướt.

Diệp Kinh Chu ngước đôi mắt đăm lẹ lên nhìn trời, còn có chuyện gì khủng bố được hơn chuyện này sao ?

Ông trời : có

Kiều Lạc không biết đã tỉnh từ bao giờ, hai mắt mở to, khoe miệng nhếch lên khinh bạc nhìn Diệp Kinh Chu với vẻ nghiên cứu : “Hóa ra em gái của tôi cũng không ngây thơ như vẻ bề ngoài, hình như cũng không tự thỏa mãn được ”

Như bị một thùng nước đá dội thẳng từ trên đầu xuống, Diệp Kinh Chu luống cuống tay chân muốn đứng dậy, ngờ đây cánh tay cứng như sắt của Kiều Lạc đã giữ chặt lấy eo nàng, làm nàng không thể giãy dụa nổi, khuôn mặt Diệp Kinh Chu đỏ rục như phải bỏng, nếu lúc này có một cái mông lạnh ở đây, đảm bảo nàng có thể rần nóng chảy ra “Em sai rồi ạ, tha cho em đi ạ...”Nàng đang cầu xin tha thứ, đột nhiên cảm thấy có một vật gì đó cứng ngắc thoáng chọc vào bên hông, nàng lập tức trợn tròn hai mắt : “Đây là cái gì vậy ?”

Kiều Lạc hơi nhìn xuống cười : “Tiểu Chu, cô ngủ cùng tôi lâu như vậy, chẳng lẽ không biết là cái gì sao ?”

Diệp Kinh Chu cắn chặt môi, nàng không ngờ mình lại xui xẻo tới như thế.

Nàng vẫn nhớ rõ từ năm lớp sáu thời tiểu học trở đi, Kiều Lạc vẫn ngủ chung một chỗ với nàng. Ngoại trừ việc giường hơi chen chúc một chút, cũng không có gì đặc biệt cho lắm, cho tới một buổi sáng hôm đó.

Đã tới lúc bạn Tiểu Chu ngây thơ của chúng rời giường, mỗi ngày cô bé đều dậy trước, thay quần áo xong xuôi, rồi mới đánh thức Kiều Lạc. Sau khi bạn Tiểu Chu ăn mặc chỉnh tề, bắt đầu chuẩn bị gọi anh trai, đột nhiên liếc một cái, thấy dưới cái chăn mỏng đang đắp trên người Kiều Lạc, có một cái gì đó hơi nhô lên, Diệp Kinh Chu sờ sờ cảm, liền kéo phẳng cái chăn, tưởng là do chăn đắp không phẳng, ngờ đâu cái “lều nhỏ” vẫn dựng lên như trước, chẳng lẽ Nàng tròn mắt nhìn về phía Kiều Lạc vẫn đang ngủ say, chẳng lẽ anh ấy cũng giống nàng, cũng lén giấu một con búp bê nhỏ trong chăn, vừa ngủ vừa chơi ?

Anh cũng thật là, mỗi lần nàng chơi xong đều giấu vào bên cạnh gối, thế mà anh lại nhét luôn vào dưới chăn chứ. Muốn bắt quả tang, bạn Tiểu Chu nhà ta lập tức luồn tay vào trong chăn, sờ sờ, muốn moi thử cái đó ra..

Chẳng lẽ là một cái gậy ? Hay là một khẩu súng ngắn ?

Bạn Tiểu Chu nhà ta vừa trái lòi phải kéo, Kiều Lạc cũng bị tỉnh giấc, vừa mở mắt đã bắt gặp hình ảnh đầy kinh hãi đó : “Mày đang làm gì thế hả ?”

Diệp Kinh Chu chớp chớp mắt đáp ; “Anh ơi, anh giấu cái gì đó trong chăn đấy ? Em cố mãi mà không cầm lấy nó được.”

Diệp Kinh Chu lắc lắc đầu, cái cảm giác dọa người lúc đó nàng vẫn còn nhớ rõ. Kiều Lạc liếc nhìn vẻ này của nàng một cái, thoáng nở nụ cười : “Sao thế ? Biết rồi hả ?”

Diệp Kinh Chu xấu hổ lại cắn cắn môi, trời ơi, hãy để cho nàng vẫn tiếp tục chìm đắm trong hồi ức không phải thức tỉnh, bởi sự thực quá tàn khốc : “Làm sao bây giờ ?”

Cánh tay đang giữ chặt lấy eo lưng nàng của Kiều Lạc siết chặt hơn một chút, ghé sát miệng vào tai nàng, hơi thở phả vào tai nàng nóng hổi, cơ hồ như môi sắp đụng tới vành tai nàng : “Tôi tự giải quyết, hay là cô giúp tôi giải quyết. ???”

“Ừ...”Diệp Kinh Chu nuốt nước miếng, nước mắt rùng rùng, hai tay xoắn vào nhau : “Anh ... cái đó... kệ nó đi được không ?”

Tuy Kiều Lạc thường xuyên chọc ghẹo nàng, nhưng cũng không quá đà, chỉ điểm tới là dừng, anh xoay người ngáp một cái, nhìn qua có vẻ muốn tiếp tục ngủ, Diệp Kinh Chu bỗng kéo lấy áo ngủ của anh, khẽ nói : “Bệnh viện. . . bệnh viện chỗ anh có một bệnh nhân tên là Mai Oánh Oánh hay không ?”Bệnh viện lớn như vậy, tùy tiện hỏi thăm một bệnh nhân có vẻ cũng khá kỳ quặc, biết vậy nhưng nàng vẫn hỏi, mặc dù cũng không mong chờ Kiều Lạc sẽ có đáp án.

Ai ngờ anh ta xoay người lại “A” một tiếng, sau đó đáp : “Chính là cái bệnh nhân đầy phiền toái mới chuyển tới đó.”

“Thật sao ?”Diệp Kinh Chu kinh hãi, hóa ra thế giới nhỏ như vậy ! Nhỏ tới mức hai kẻ lòng dạ hiểm độc xấu bụng tới mức không ai có thể xấu bằng có thể tụ lại cùng một chỗ, nhớ lại dáng vẻ bận rộn mấy hôm nay của Kiều Lạc, nàng không kiềm được thoáng nở một nụ cười, trên đời này còn chuyện gì sung sướng hơn là coi hai kẻ xấu bụng tự giết lẫn nhau sao ?

Nhìn vẻ cười trộm của nàng, Kiều Lạc không chút khách khí nói : “Cô biết cô ta sao ?”

Ánh mắt của anh giống như một lưỡi dao cắt thẳng vào sau lưng Diệp Kinh Chu, phảng phất như đang hoài nghi Diệp Kinh Chu đang có quỷ kế gì .

Diệp Kinh Chu vội vàng giấu nụ cười, đáp một cách thật thà : “Không có gì ạ, cô ấy là em họ của tổng giám đốc ạ...”Vừa nói vừa tiếp tục chúi đầu vào trong chăn, vừa cắn ngón tay vừa khúc khích cười.

Có điều trên đời này mọi thứ đều giống như Diệp Kinh Chu từng nghĩ, rằng, mọi thứ đều thật cân bằng, ngày hôm qua nàng còn cười nhạo hai kẻ xấu bụng tự giết lẫn nhau, ngày hôm nay tất nhiên sẽ gặp phải cái cảnh hai kẻ xấu bụng cùng hợp lại bất nạt nàng.

Chuyện là như vậy, sau khi cơm trưa nghỉ ngơi xong xuôi, Ôn Nhược Hà đột nhiên lại gần vỗ vai nàng một cái : “Kinh Chu, hôm qua tôi tới gặp em họ tôi, cô ấy còn nhắc tới cô.” Anh chỉ nói đơn giản một câu như thế, sau đó bước vào phòng làm việc của mình, mà Diệp Kinh Chu đang muốn chọn mắt đã bị dọa tới mức không kịp bối rối.

Mai, ... Mai ác ma nhắc tới mình với tổng giám đốc.

Cô ấy ... Cô ấy sẽ nói cái gì ? Cô ấy có khả năng sẽ nói tới cái gì đây ?

Diệp Kinh Chu có cảm giác như trái tim nàng bị một cái gì đó đập mạnh vào, trước mắt một màu đen tối. Nàng mới trộm mừng, lại quên mất rằng Mai Oánh Oánh là em họ của Ôn Nhược Hà, người ta là anh em một nhà kia. Nếu cô ta thù thì gì đó với Ôn Nhược Hà ...nhớ lại thái độ vừa nãy của giám đốc cũng có vẻ rất quý dĩ, chẳng lẽ cô ta đã nói năng gì đó sao ?”

Âu Dương vừa đi WC về, thấy nàng giống như linh hồn thoát xác, sợ tới mức vội vàng túm lấy vai nàng lắc mạnh mấy cái : “Tiểu Chu, cậu không sao chứ ?”

“Âu Dương “Diệp Kinh Chu giương đôi mắt đầm lệ nhìn nàng : “Hết giờ làm việc cậu cùng tới bệnh viện với mình được không ?”

Âu Dương thực không đành lòng nhìn người nào đó nước mắt nước mũi giàn dụa : “Được được được...”

Lúc tới bệnh viện, cả Diệp Kinh Chu và Âu Dương đều tay xách nách mang, Âu Dương chẹp chẹp miệng : “Trời ạ, cho con ranh kia ăn lắm thứ tốt như vậy, không sợ làm nó chết mất sao ?”

“Cô ta chính là em họ của Tổng Giám đốc kia. Cậu nói hôm đó Tổng Giám đốc nghe điện thoại, vì sao phải nói cho mình biết ? Rõ ràng là ám chỉ với mình. .” Diệp Kinh Chu thở dài một hơi : “Tổng giám đốc cũng không ra mặt thu quà biếu, đúng là thông minh thật. Mình lại không hiểu rõ, lại cần anh ấy nhắc lại thêm lần nữa. Hơn nữa, Mai Oánh Oánh là ai chứ ? Bây giờ cô ta biết bọn mình là thuộc hạ của anh họ cô ấy, nếu thù thì vài tiếng, chẳng phải hai bọn ta đều xong rồi không ?”

“Xi...” Âu Dương bĩu môi : “Nếu Tổng giám đốc sa thải bọn ta chỉ vì một câu nói của nó, thế thì loại thủ trưởng như vậy lão nương ta cũng không thèm làm việc cùng.”

Diệp Kinh Chu cũng không buồn tranh cãi với nàng, căn cứ vào số phòng mà y tá chỉ dẫn, đi tới bên ngoài phòng bệnh, hít một hơi nói với Âu Dương : “Nhớ mỉm cười nhé, khoe miệng nhếch lên đúng 35 độ.” Nàng hơi nhếch miệng lên, gõ cửa một cái, lập tức thấy thanh âm ngạo mạn của Mai Oánh Oánh truyền ra : “Ai đó, vào đi ..”

Diệp Kinh Chu vội vàng kéo tay Âu Dương đẩy cửa đi vào : “Là bọn mình.”

Mai Oánh Oánh nằm ngửa mặt lên trời, khí sắc trên mặt cũng không tốt lắm, nhưng đuôi lông mày thanh mảnh, mắt xếch, khuôn mặt trái xoan thon gầy, vẫn khiến nàng có vẻ xinh đẹp ngạo mạn như trước : “Sao lại hai người chứ ?”

Âu Dương đặt từng thứ trên tay xuống, vênh mặt sang bên cạnh, tỏ ý không muốn nhìn nàng tới một cái, Diệp Kinh Chu lại tỏ vẻ nịnh nọt tiếng lại gần : “Ha ha, anh họ của cậu không phải là tổng giám đốc của bọn mình sao ...”

“A ...” Mai Oánh Oánh gật gật đầu : “Thế sao ? Chẳng nhẽ cô nghĩ rằng nịnh bợ tôi thay cho nịnh bợ anh họ tôi sao ?”

Bị một câu của nàng nói trúng tim đen, trên mặt Diệp Kinh Chu thoáng lộ ra vẻ xấu hổ, nhưng nàng vẫn tiếp tục bảo trì dáng vẻ nịnh nọt của mình : “Đâu phải đâu, trước kia chúng mình đều là bạn học của nhau, bạn cùng phòng mà ...”

“Ha...” Mai Oánh Oánh vẫn nói với giọng lưỡi cay nghiệt : “Nếu cô không nói, tôi còn quên mất đã từng có một kẻ cùng phòng như cô ? Cô là ai chứ ? Là vị thiên kim tiểu thư của công ty nhà đất Xương Mậu, sao tôi có thể làm phiền cô tới thăm bệnh tôi chứ...”

Nàng vừa thốt ra mấy câu này, khuôn mặt Diệp Kinh Chu lúc đỏ lúc trắng, nàng cắn chặt môi, nhất thời không nói được nửa câu. Âu Dương tuyệt nhiên không kiềm chế giới như nàng, lập tức đáp lại ngay : “Trời đất, hai năm không gặp, cái miệng thối của cô cũng chẳng nói ra được câu nào tốt lành gì.”

“Âu Dương !” Đương nhiên Mai Oánh Oánh sao có thể chịu cho người ta mắng mình, lập tức ngồi thẳng người dậy đáp : “Thế cô nghĩ là tôi muốn gặp hai người bọn cô sao ? Bây giờ hai người bọn cô vẫn tiếp tục ở cùng một chỗ, đúng là một cái đuôi chó đi với một cái đuôi heo. Không phải cô muốn nịnh bợ Diệp Kinh Chu để nó thưởng cho cô sao ?

Bị nàng nói vậy, Âu Dương nổi giận tới mức mặt đỏ bừng, đang muốn xông lên như muốn đánh nhau, thì cửa phòng đột nhiên bật mở, Kiều Lạc bước tới, căn bản không thèm quan tâm tới không khí khó chịu ở đây, mà chỉ nói một câu rất thân thiện : “Sao vậy ?”

Âu Dương vừa thấy có người tới giúp đỡ, đang định kéo bè kéo cánh, không ngờ Kiều Lạc lại nói trước, bắt quá mấy chữ này lại nói với Mai Oánh Oánh, coi Diệp Kinh Chu và Âu Dương như không khí : “Tình hình hôm nay thế nào rồi ?”

Mai Oánh Oánh không biết quan hệ giữa Kiều Lạc và hai người kia, làm người dù sao cũng muốn giữ mặt mũi, vì vậy cố nén giận đáp : “Vẫn cứ như

thế...”

Kiều Lạc gật đầu : “Vẫn chưa liền sao ?”

Nằm viện nhưng Mai Oánh Oánh vẫn làm mình làm mẩy, sau khi động thủ thuật xong vẫn nói lung tung về tình hình tiến triển của mình, hôm nay có Âu Dương và Diệp Kinh Chu ở đây, Kiều Lạc cố tình hỏi tới vấn đề này, nàng ta bực bội liếc anh một cái, nhưng có vẻ như anh chẳng quan tâm tới nàng ta, nàng đành bĩu môi : “Đúng vậy, không biết bệnh viện của các anh làm ăn như thế nào, có biết chữa bệnh hay không chứ ?”

Kiều Lạc không quan tâm tới sự phàn nàn của nàng ta, chỉ bước tới ấn chuông gọi y tá, nói : “Kêu bốn người tới đây dẫn người bệnh đi soi đại tràng.”

Diệp Kinh Chu và Âu Dương có cảm giác giữa hai người có đối địch ngầm không bộc phát, liền cùng im lặng, trong lòng Diệp Kinh Chu thầm suy đoán, có vẻ như Mai ác ma thắng thế hơn một chút. Cho tới lúc y tá vội vàng tới, đỡ Mai Oánh Oánh lên xe lăn đẩy khỏi phòng, Âu Dương mới mở miệng : “Trời đất, con ranh này bị bệnh còn kiêu ngạo như vậy.”

Kiều Lạc cười phớt qua một cái, tựa như không thèm để ý, dưới mắt của Âu Dương lại càng cảm thấy anh là một người tốt hòa nhã, có điều dưới con mắt của Diệp Kinh Chu thì tuyệt đối không đơn giản như vậy, làm gì có chuyện Kiều ác ma ngoan ngoãn cam bái hạ phong như thế.

Vì vậy nàng mới hỏi một câu : “Soi đại tràng là gì ?

“Nói một cách đơn giản thì ... Kiều Lạc giờ ngón tay thanh mảnh lên khê đẩy nhẹ kính mắt, một tia sáng trắng hơi lóe lên một chút, nói một cách bình tĩnh : “Chính là bạo cức[8]”

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Mai Oánh Oánh là bạn cùng phòng hồi đại học của Diệp Kinh Chu, từ năm thứ ba trở đi các nàng mới ở cùng một chỗ. Sinh viên mới năm thứ nhất năm thứ hai phải tới một phân hiệu ở ngoại thành cách rất xa nội thành, cho tới năm thứ ba, mới có thể trở lại trường chính, được chia lại ký túc xá một lần nữa, lúc này mới ở chung một chỗ.

Một phòng ký túc xá có sáu giường, hai người là bạn cùng lớp của Diệp Kinh Chu, một người trong đó đương nhiên chính là Âu Dương, hai người còn lại chưa gặp bao giờ, còn người thứ sáu chính là Mai Oánh Oánh tiếng tăm vang dội, nghe nói là hoa khôi của khoa kiến trúc, có điều bề ngoài ra sao, cũng chưa thấy bao giờ. Sau khi khai giảng được hai tuần, nàng ta mới tới ký túc xá, vốn nàng ta nói không chịu được cuộc sống trong ký túc xá, xin về nhà ở, nhưng trường học không cho, nên mới quay lại.

Phân hiệu dù nằm ở ngoại thành, nhưng toàn ký túc xá đều mới xây, hơn nữa diện tích lại lớn, nghe nói khoa kiến trúc hai người một phòng, còn trường chính ở nội thành, lại có lịch sử tới trăm năm, đương nhiên mấy tòa nhà ký túc xá kia rất cũ kỹ, lại là sáu người một phòng, cho nên căn phòng nhỏ trông càng chen chúc, ngoài mấy cái giường ra, cũng không còn chỗ dành cho sinh hoạt tư nhân.

Mai Oánh Oánh cự tuyệt vào ở trong ký túc xá cũng hợp tình hợp lý, nhưng dám đường đường chính chính như nàng vậy, thật không có mấy người. So với sự kiên quyết của nàng, ngược lại Diệp Kinh Chu chẳng đòi hỏi gì cả, trong khi bị phân tới ký túc xá cũ, ngay cả Âu Dương cũng không kiềm nổi lớn tiếng : “Trời đất, cái WC này ai dám vào. Mẹ nó ! Cái hồ lớn như thế, lão nương ta mà rơi xuống, rơi mãi cũng chẳng thấy đáy..”

Trong khi đó, Diệp Kinh Chu vẫn thản nhiên vừa hát khê vừa dọn dẹp giường chiếu, lại còn nói với vẻ mặt đầy mong chờ : “Ồ trong nội thành thật tốt, sau này muốn mua gì cũng thuận tiện...”

“Có điều cái ký túc xá này cũng cũ quá đi mất “Bạn cùng lớp nàng là Lê San cũng không kiềm nổi phải nhăn nhó.

“Cũ lại tốt !”Diệp Kinh Chu đáp lại rất thật : “Nguyên cái ký túc xá mới kia, đều là mới sửa hết, mùi sơn trong phòng còn chưa bay hết. Các cậu có biết mỗi ngày bọn mình phải hít thở bao nhiêu khí sơn sao. Nó tạo ra thương tổn kinh khủng biết bao nhiêu a.”Động tới cái đề tài này là nàng hồng hân, Lê San và Âu Dương đều đã hiểu, cũng chẳng thêm nói gì, chỉ có hai người bạn đồng phòng mới kia là tròn mắt há mồm, về sau mới dần dần hiểu rõ thói quen của nàng.

Những câu này là Âu Dương kể lại cho Kiều Lạc nghe, nhân dịp tới bệnh viện, Diệp Kinh Chu sống chết cố đòi làm kiểm tra lại một lần nữa, để chắc chắn rằng nàng đã hoàn toàn khỏi hẳn. Âu Dương đứng ngoài đợi nàng, Kiều Lạc hỏi quan hệ giữa bọn họ và Mai Oánh Oánh, nàng mới kể ra.

“... Có chuyện gì xảy ra sao ?”Kiều Lạc hỏi

“Anh còn không hiểu rõ về tính tình của Diệp Kinh Chu sao ?”Âu Dương liền hỏi ngược lại : “Nếu cậu ấy có một quả táo, chắc chắn không dám ăn một mình, mà cho người khác ăn hết, còn chính mình ngồi gặm hạt, lại còn thấy vui vẻ... Mai Oánh Oánh là người khác hẳn. Cô ta là hoa khôi của khoa kiến

trúc, gia thế tốt, cũng là một nhân vật nổi tiếng trong trường.”

Kiều Lạc hỏi không chút khách khí : “Chẳng lẽ Tiểu Chu có thể đoạt được danh tiếng của cô ta hay sao ?”

“Đương nhiên cậu ấy nào có cái gan đấy...”Ấu Dương bĩu môi : “Nàng ta chỉ làm cho Mai Oánh Oánh không có cơ hội khoe khoang mà thôi. Nghe nói mỗi lần tới ở trong ký túc xá, cô ta đều muốn tự bài trí đồ đạc trong phòng, đồ dùng đều là những thứ theo trào lưu mới nhất, có gì mới là cô ta mua ngay.”

“Kết quả là ? “Kiều Lạc hơi nhủ lại đuôi lông mày.

“Kết quả là ...”Ấu Dương đáp một cách thật thà : “Lúc cô ta vừa dẫn mấy người chuyển đồ chuyển tới, lập tức đã choáng váng. Diệp Kinh Chu đã sớm đổi ngăn tủ sắt trong ký túc xá thành hai cái tủ gỗ lim chạm khắc hoa, giường sắt cũng đổi thành giường gỗ hai tầng, chăn nệm cũng đổi thành ga lụa chân tơ tằm thêu phượng, tính ra Mai Oánh Oánh cũng thường làm ra những hành động khác hẳn với mọi người, những hành động này cũng tương tự, có điều lại gấp mấy lần nên làm cô ta khó chịu...”

Kiều Lạc không nói gì, cái này đúng là tác phong của nàng ta, bất quá bình thường từ trước tới giờ chẳng có ai cự tuyệt cái loại quà tặng được không này cả, chẳng may lại đụng phải người như Mai Oánh Oánh kia, coi như bất hạnh của cô ta.

“Em nhớ năm đó lưu hành loại búp bê cảm quang dùng năng lượng mặt trời, Mai Oánh Oánh vừa quay lại ký túc xá, lại phát hiện ra mỗi người đều cầm một cái, Kinh Chu còn vui mừng hơn hờ cầm một con tới nịnh nọt Mai Oánh Oánh.” Ấu Dương vừa nói vừa sờ tay vào cầm, tựa hồ như cố gắng nhớ lại : “Ừm, còn có usb, các tạp chí mới, vòng tay thủy tinh... tóm lại phòng của bọn em trở thành gian phòng nổi tiếng nhất trong ký túc xá, bất kỳ thứ gì mới lưu hành, ký túc của bọn em mỗi người đều có một cái ... ừm, ngoại trừ Mai Oánh Oánh, cô ta tự dùng đồ của mình.”

Kiều Lạc là thầy thuốc, Mai Oánh Oánh là người bệnh, cô ta nằm viện chẳng bao lâu, tiếp xúc cũng không nhiều, nhưng cho dù ở đây với thời gian ngắn, cũng đủ làm cho Kiều Lạc hơi hiểu biết về cô ta, đúng là một đứa con gái được nuông chiều, vô lễ ngạo mạn. Chẳng lẽ buồn chán quá, nên mượn Tiểu Chu tới phát tiết sao ? Anh hơi sờ sờ cằm, chẳng lẽ anh cũng trống rỗng quá sao ... Bất quá nói đi phải nói lại, sau khi nhàm chán, đùa giỡn nàng ta cũng là một chuyện khá thú vị, có tác dụng thả lỏng tâm tình, lưu thông hô hấp. Nhưng cái quyền lợi này chỉ mình anh được sử dụng thôi.

“Nhà Mai Oánh Oánh cũng không tệ, nhưng sao bằng nhà Kinh Chu, dù hiện tại có thế này ... “Mặc dù bình thường Ấu Dương có gì nói đấy, nhưng đối với những chuyện Diệp Kinh Chu đã dẫn dò nàng, nàng đều giữ im lặng, chẳng qua Kiều Lạc là anh rể của nàng ta, những chuyện này cũng không có gì là không thể nói : “Dù sao đi nữa công ty nhà đất Xương Mậu cũng khá nổi danh ở thành phố S, chỉ là sau khi cha nàng ta gặp chuyện không may, nàng đã bán công ty cho người khác, kỳ thật đối với nàng mà nói, tiền đặt trong ngân hàng là an toàn nhất, nếu công ty gặp điểm gió thổi cỏ bay, chẳng phải cái gan chuột nhắt của nàng bị dọa chết khiếp rồi sao”

Kiều Lạc cười cười với vẻ đồng ý, Mai Oánh Oánh đúng là một vấn đề không nhỏ, có điều lại không phải nhằm vào Diệp Kinh Chu, mà nhằm vào anh. Bất quá xem ra trước mắt, chính cô ta cũng thấy anh không thuận mắt, Kiều Lạc cũng không để ý quá, dù sao chính anh cũng thấy cô ta không thuận mắt, có điều những chuyện ngày sau, ai có thể đoán trước được gì ...

“Lúc đó khéo thứ duy nhất mà Mai Oánh Oánh có thể khoe khoang chỉ là anh họ của cô ta.”Ấu Dương chép chép miệng, vẻ mặt khó chịu, thật không ngờ đúng là cô ta có một người anh họ tuyệt như vậy, giấu lại thật tiếc thay cho Tổng giám đốc.”Bất quá Kinh Chu cũng thật là, nếu sớm nói nàng ta có một người anh trai như anh vậy, không phải em đã nhân cơ hội cho cô ta hết vênh vang, cho cô ta cúp đuôi chạy về nhà hay sao.”Nàng nói với vẻ phần nộ, tay nắm thành nắm đấm, giống như muốn đốt cháy cả vũ trụ.

Kiều Lạc cười nói : “Tiểu Chu có một người bạn như cô vậy thật tốt quá.”Anh khẽ mỉm cười, Ấu Dương vừa bắt gặp ánh mắt như vậy của anh, lập tức đỏ mặt, khẽ lẩm bẩm : “Sao nàng ta còn chưa xong chứ.”Trong lòng lại thầm nói, có một người anh trai tốt như vậy, tại sao Diệp Kinh Chu lại không hòa hợp với anh ấy chứ ?

Đang nói tới việc Diệp Kinh Chu còn chưa kiểm tra xong, Mai Oánh Oánh đã được đẩy trở lại, chỉ thấy khuôn mặt nàng ta đang nhăn nhó khó chịu, vừa nhìn thấy Ấu Dương và Kiều Lạc đang ngồi trên băng ghế ở phía xa xa, lập tức cố nặn ra một nụ cười ngạo mạn, cố gắng bảo trì phong độ nữ vương của nàng ta.

Ấu Dương đã sớm nhìn rõ vẻ giả bộ của nàng ta, cố tình giờ tay vẩy vẩy nàng ta ở phía xa xa rống lên : “Mai Oánh Oánh, kiểm tra đại tràng thế nào rồi ? Bây giờ đã thông chưa ?

Mai Oánh Oánh tức giận tới mức mặt mũi đỏ gay, vành mặt quay sang hướng khác không thèm nhìn nàng, vừa lúc xe lăn của nàng ta tới gần, Diệp Kinh Chu cũng kiểm tra xong, vui vẻ đẩy cửa ra, đã nhìn thấy Mai Oánh Oánh với vẻ mặt như đưa đám, lập tức đi qua đó với vẻ quan tâm săn sóc, mang theo một trái tim đầy yêu thương bác ái, hỏi với vẻ thân thiết : “Mai Oánh Oánh, cậu có khỏe không ? Chỗ đó còn đau không ? Bằng không mình đi mua cho cậu một lọ dầu bạc hà, nghe nói bôi vào rất mát nha.”

Những lời này lọt vào tai Mai Oánh Oánh, không nghĩ ngờ gì là những lời nhục nhã nghiêm trọng, hơn nữa bị Ấu Dương tung đòn phủ đầu, hai người đó muốn phân chia một kẻ mặt đỏ một kẻ mặt trắng sao ? Con giận của nàng ta không có chỗ trút, liền vung tay lên muốn tát vào mặt Diệp Kinh Chu đang cúi người xuống trước mặt nàng ta, nhưng đã bị một người nắm chặt lấy cổ tay, kéo ngược lên lại, nàng ngẩng mặt lên xem thử, đúng là Kiều Lạc, khỏe miệng anh hơi nhếch lên khinh mạn : “Nếu như vẫn còn khó chịu, nhớ là bên dưới, chớ có xoa nhầm địa phương.”

Ấu Dương đang ngồi trên ghế phía sau lưng lập tức ôm bụng bò lăn ra cười, Diệp Kinh Chu lại không hiểu lắm : “Sao ? Rất khó chịu sao ? Là ngứa, hay là đau ?”

Mai Oánh Oánh cố gắng vùng vẫy, gạt tay khỏi tay anh, trợn mắt nhìn anh căm tức ; “Kiều Lạc, anh đừng quên tôi là ai “

Kiều Lạc nghe thấy nàng ta nói vậy, lại không chút kinh hoàng, vẫn dùng khẩu khí như vừa rồi thản nhiên nói : “Mai tiểu thư, cô là bệnh nhân của tôi.” Ngữ điệu của anh bình thản, trong mắt không chút gợn sóng, sự trấn định của anh làm Mai Oánh Oánh á khẩu không thốt nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Từ lúc Kiều Lạc gián tiếp bạo cú nàng họ Mai kia, Âu Dương bắt đầu vô cùng sùng kính anh, đặc biệt là sau đó, Kiều Lạc lại tiếp tục giải thích rất hùng hồn, làm nàng càng thêm phục sát đất, anh nói như thế này : “Làm thầy thuốc, tôi phải quan tâm tới thân thể người bệnh từng giây từng phút, sau khi phẫu thuật nếu vấn đề bài tiết không thông suốt, phải nhanh chóng trị liệu, thực ra có thể kê đơn thuốc, có điều Mai tiểu thư ngụ tại phòng VIP, nên tôi càng phải chiếu cô có ấy đặc biệt hơn, cho đi kiểm tra đại tràng, là phương thức tốt nhất cho người bệnh, mà cũng là chức trách tất yếu của tôi.”

Những lời này nghe qua quả thực quá đúng đắn, Âu Dương không kiềm nổi phải tán thưởng : “Khinh Chu, anh trai của cậu đúng là một tấm gương lớn.”

Diệp Khinh Chu thoáng bĩu môi, cái này căn bản là anh ta trả thù á, bất quá việc này cũng ... thực quá tuyệt. Nếu không phải sợ Mai Oánh Oánh kêu nàng nói năng bậy bạ, đương nhiên nàng tuyệt không muốn trêu chọc tới cô ta, có điều cái này cũng tốt quá đi, chẳng những thù cũ chưa tiêu, thù mới lại chồng chất, nhân sinh sao phải vẩn vơ mãi như thế chứ. Cho dù Kiều Lạc đã thay các nàng, cũng là đại diện cho chính anh ta xả giận, nhưng cái này cũng chẳng thay đổi được bản chất ác ma của anh ta, nói cho cùng, bất quá anh ta chỉ bảo vệ cái địa vị Kiều đại ác ma của anh ta mà thôi, Mai Oánh Oánh rơi vào tay anh ta, coi như vô quyết dày gập móng tay nhọn, hai ma cùng tranh chấp, Diệp Khinh Chu bị đẩy ra ngoài vòng xem chuyện vui, có điều nàng không đành lòng nhìn bạn tốt của mình bị vẽ ngoài giả dối của Kiều Lạc lừa phỉnh á.

“Âu Dương ...” Diệp Khinh Chu cố lấy dũng khí nói : “Kỳ thật anh trai của mình cũng không tốt như cậu nghĩ vậy đâu”

“Gi cơ ?” Âu Dương quay đầu lại nhìn nàng : “Nói vậy là sao cơ ?”

“Thì là ...” Diệp Khinh Chu hít mạnh một hơi, thoáng suy nghĩ một chút, kỳ thật vạch trần bản chất của Kiều Lạc cũng rất dễ : “Từ sau khi lên tiểu học xong, công việc trực nhật đều giao cho học sinh, có điều ... có điều anh ta chưa bao giờ trực nhật cả, đều sai người khác làm việc, trong khi đó anh ta đứng đó sẫm soi, thế mà thầy cô còn khen ngợi anh ta nữa chứ !”

“Oa !” Âu Dương kêu lên đầy kích động : “Anh của cậu sớm có tố chất lãnh đạo nhì.”

“...” Diệp Khinh Chu lau mồ hôi : “Còn nữa, từ sau khi lên cấp II, anh ta còn thu hết mấy tờ thư viết tay của bạn bè gửi cho mình, rồi mang về cho mẹ mình xem, làm mẹ còn đánh mình nữa. Thật ra mình chỉ trộm giữ lại để xem, chứ mình có yêu sớm đâu. ...” Nàng vừa nói, mặt vừa rung rung, không biết bao nhiêu lần, tâm tư thuần khiết thời thiếu nữ, cứ thế đã bị Kiều ác ma chà đạp.

“Đương nhiên không nên để cậu có tâm tư lệch lạc sớm, đây đúng là quan tâm cậu đó. ...” Hai mắt của Âu Dương lấp lánh đầy sao : “Lúc ở bệnh viện, không phải anh trai cậu rất quan tâm tới cậu sao, đúng là rất dịu dàng nha. ...”

Thấy Âu Dương vẫn khăng khăng mê muội, Diệp Khinh Chu càng vội, xem ra cần kê một liều thuốc thật mạnh mới có thể khiến Âu Dương thức tỉnh : “Thật ra anh ta rất xấu bụng ! Kê xấu bụng gian ác ! Bề ngoài trông có vẻ tốt như vậy, nhưng trong bụng rất xấu xa. Cậu đừng nhìn vậy, tuy bề ngoài anh ta ôn nhu hòa thuận, nhưng thật ra bản chất âm hiểm, có thù tất báo. Lúc lên cấp III, trong trường có một tên lưu manh, có một lần va phải anh ta nhưng quên không xin lỗi, kết quả buổi tối đi qua một cái hẻm nhỏ, đã bị người ta đánh cho người đầy thương tích, lại còn gãy hai cái răng liền. Cậu ấy nói cái kẻ đánh cậu ấy là anh trai mình, có điều cả trường chẳng ai tin, còn nói anh trai của mình học giỏi, tư cách đạo đức tốt, khiêm tốn dễ chịu, sao có thể làm những chuyện như vậy. Sau đó mình đã ra làm chứng, chứng minh rằng lúc đó anh ta và mình đang ở lớp phụ đạo bên ngoài trường, đương nhiên thực tế đúng là anh ta làm.” Nàng vừa nói vừa nắm chặt lấy tay, phảng phất như cái sự kiện đó đã cắn rứt lương tâm của nàng biết bao lâu nay : “Hơn nữa, từ trước tới giờ, anh ta vẫn luôn khoác cái vẻ ngoài lương thiện, cậu cứ nhìn Mai Oánh Oánh vừa rồi thì biết, mới chỉ phàn nàn một câu, đã bị bạo cú ê ẩm, đau đớn chẳng khác gì ngồi lên núi đao á “

Sự thực chứng minh, Diệp Khinh Chu nói những xong những lời đầy tâm huyết như thế, chẳng những Âu Dương không bị tẩy não, ngược lại trong mắt càng toát ra vẻ sùng kính : “Khinh Chu à, anh trai của cậu thật lưu manh nha. Sao lại lưu manh như thế. Bề ngoài nhã nhặn trong bụng xấu xa. Thật lưu manh nha.”

“Người như thế thì tốt đẹp gì chứ ???” Rốt cuộc Diệp Khinh Chu không kiềm nổi, đập mạnh bàn đứng dậy hét tướng lên.

Âu Dương tròn mắt nhìn vẻ kích động của nàng, hơi nheo mắt lại với vẻ suy nghĩ : “Sao cậu phải kích động thế ? Chẳng nhẽ cậu có bệnh “yêu nhất anh mình”?”

“Gi chứ ?” Diệp Khinh Chu sững sờ, quay đầu nhìn chung quanh, những nhân viên khác trong phòng đều ngừng đầu nhìn nàng, nàng vội vàng cười ngượng ngời rồi ngồi xuống, cố vận nhỏ âm thanh vội vàng giải thích : “Làm gì có ...” Trời ạ, có cho nàng trăm cái mặt gấu, nàng cũng không dám to tướng tới

Kiều ác ma á ! Hơn nữa, bọn họ cũng không phải anh em thật sự, chứ sao nữa, coi như về mặt pháp luật, nàng đã tới thành phố S này theo cha nàng, đã chuyển hộ khẩu, quan hệ hoàn toàn cắt đứt giống như người qua đường bình thường. Nhớ tới đây, trong cơ thể nhỏ bé của Diệp Kinh Chu đột nhiên phát ra một luồng sức mạnh vô cùng mạnh mẽ.

Nàng và Kiều Lạc là hai người hoàn toàn không có bất kỳ quan hệ nào á !

Nàng quay đầu lại, muốn đem cái thông tin đầy kích động này nói cho Âu Dương, đã thấy nàng ta ngoảnh mặt sang một phía nhìn gì đó “Có chuyện gì vậy ?” Đang nói đã thấy Lê Na cúi gầm mặt đi ra từ văn phòng tổng giám đốc, có vẻ như tinh thần vô cùng sa sút.

Âu Dương ngoảnh mặt lại chép chép miệng : “Thấy chưa thấy chưa, Ôn tổng giám đốc là người hòa nhã như vậy, mà cũng có lúc phải phát giận. Anh trai của cậu tốt thế, cậu còn không biết sướng cái thân.” Nói xong quay người đi rót nước.

Diệp Kinh Chu muốn giải thích mà càng giải thích lại càng rối, chẳng lẽ nàng phải vì có một người anh trai như Kiều Lạc thế là thỏa mãn rồi sao ? Chẳng lẽ cái này chính là phúc khí của nàng sao ?

Nàng lắc đầu, quay lại nhìn Lê Na về mặt thần thờ ngồi trên ghế, xem ra Ôn tổng giám đốc cũng không đúng như nàng đã từng nghĩ, người hòa nhã tốt bụng cũng chia thành nhiều loại, giống như Ôn Nhược Hà, tuy bình thường hòa nhã, nhưng cũng không có nghĩa là mặc cho người ta bắt nạt, hưởng hờ ngồi trên cái vị trí Tổng giám đốc, vẫn phải có chút uy nghiêm, hòa nhã là tính tình của anh ấy, nhưng không phải là tính cách của anh ấy.

Riêng nàng, phong chừng cả tính cách cũng là một quả hồng mềm.

Âu Dương lập tức kháng nghị : “Cậu có tính cách sao ? Sao mình chả thấy gì thế ?”

Diệp Kinh Chu vận xoắn tay, kỳ thật nàng cũng có tính cách, có điều bị Kiều ác ma chèn ép quá lâu, chẳng có lấy chút tự chủ, bây giờ mình và Kiều Lạc căn bản chẳng còn chút quan hệ, tại sao mình vẫn bị anh ta bắt nạt, vì sao vẫn để anh ta ép sống chung, bây giờ, bây giờ mình là người tự do mà !

Có điều bây giờ nàng hùng hùng hổ hổ như thế, nhưng nó cũng chỉ nằm trong suy nghĩ, ngay lúc vừa bước chân về nhà nhìn thấy Kiều Lạc thì, nó đã lập tức lẹp xẹp như một quả bóng xì hơi.

Trong lúc ăn cơm tối, mặt đối mặt, Diệp Kinh Chu cầm đôi đũa gắp từng hạt cơm, khêu từng chút một bỏ vào miệng, cố gắng nhai đủ hai mươi bốn lần, rồi mới nuốt xuống, đây là thói quen ăn uống tốt cho sức khỏe.

Không khí lâm vào im lặng.

Ngài Lỗ Tấn có nói, không bạo phát trong không khí trầm mặc, tất sẽ đau khổ trong biến thái, Diệp Kinh Chu rất sợ biến thái, vì vậy lí nhí hỏi một câu : “Hiện tại Mai Oánh Oánh thế nào rồi ạ ?”

Kiều Lạc gắp một miếng thức ăn, đút vào miệng, nhai, nuốt, sau đó mới nói : “Cô rất quan tâm tới cô ta sao ?”

“.....” “Diệp Kinh Chu không nói gì, quan tâm tới nữ vương sao ? Mơ tưởng Kiều ác ma sao ? Nàng không muốn sống chắc”

“Nghe nói hồi xưa các cô là bạn học ?” Kiều Lạc nói một cách thần nhiên : “Cô ta là người như thế nào ?”

“Khụ...” “Diệp Kinh Chu cố nuốt miếng cơm xuống : “Thật ra cũng là người khá tốt, có điều cô ấy cũng chẳng thích em mấy, chắc do em làm sai cái gì đó...”

Nàng đang nói, Kiều Lạc đã dẫn mạnh cái đũa xuống bàn, hừ một tiếng : “Diệp Kinh Chu, cô đúng là hết thuốc chữa.”

“Sao ạ ?” “Diệp Kinh Chu chết sững, nàng đã làm sao chứ ?

Kiều Lạc đứng bật dậy : “Cô ta muốn đánh cô, chửi cô, mắng cô, sao cô không chịu hoàn thù ?”

Không ngờ là anh nói tới chuyện này, sau ngày hôm đó lúc quay về từ bệnh viện, Kiều Lạc không nói với nàng một câu, chẳng lẽ đúng là giận dữ thật ? ! Nàng đắc tội Kiều đại gia ! Diệp Kinh Chu sợ tới mức phải vội vàng giải thích : “Cái đó, cái đó, không phải cô ta cũng đã đánh đâu, hơn nữa, sau khi mắng em xong cũng rất bức bối, vì thế ... vì thế...”

“Vì thế không cần mắng lại sao ?” Kiều Lạc khoanh tay trước ngực, liếc nàng một cái.

Diệp Kinh Chu gật gật đầu : “Sao phải mắng lại chứ ạ ?”

“Cô có chút tự tôn nào không hả ?” Kiều Lạc tức giận thốt lên, anh hơi ưỡn ngực lên, Diệp Kinh Chu cũng ngẩng đầu lên nhìn, cho tới nay Kiều Lạc vẫn cao cao tại thượng như thế, mà nàng vẫn khúm núm nhát gan như thế, anh quát nàng, sai sử nàng, tựa như đó là một chuyện đương nhiên, nhưng dựa vào cái gì mà anh ta dám nói nàng không có tự tôn. Rõ ràng kẻ luôn ức hiếp nàng chính là anh ta mà. Nếu nàng có chút tự tôn, thì đời nào anh ta có thể sai sử nàng ! Hơn nữa, căn bản là, căn bản là hai người bọn họ chẳng có chút quan hệ nào cả.

“Anh thì biết cái gì chứ !” “Diệp Kinh Chu cũng nóng đầu lên, hét lại : “Tự tôn, cái thứ này trước giờ em chưa bao giờ có, bởi vì từ trước tới giờ chẳng có một ai khiến em có dũng khí đi phản kháng. Em, nếu em phản kháng thất bại, ai sẽ đứng ở sau lưng em !” Nàng vừa nói xong, lại làm một việc cực kỳ dũng cảm, đó là ném đũa xuống bàn, chạy vào phòng đóng cửa lại.

Hôm nay, nàng không rửa bát đĩa.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Diệp Kinh Chu vẫn luôn luôn biết, sau lưng nàng, chưa bao giờ có người nào như thế, từ tận ngày xa xưa, cho tới bây giờ, có lẽ có, nhưng thủy chung nàng vẫn không thể nào tin tưởng, rằng có một người, nàng có thể dựa vào thực sự.

Không phải nàng không có bạn bè, ví dụ như Âu Dương, không chỉ giúp nàng một hai lần, lại còn giúp nàng phản công trở lại, có điều Diệp Kinh Chu từng nghĩ, đây vốn là tai họa của mình, không nên liên lụy tới Âu Dương, nếu quả thật chuyển tới người cậu ấy, cậu ấy có thể giải quyết được hay sao ? Nếu cậu ấy không thể giải quyết được thì sao ? Chẳng phải trở thành sự phiền toái của cả hai người sao ?

Nếu thực sự có một người, đứng ở sau lưng nàng, gặp phiền toái có thể trốn ở sau lưng người ấy, sau đó người ấy có thể giải quyết gọn gàng, nếu quả thật như vậy, nàng có thể trốn tránh bao nhiêu việc, nếu quả thật có như vậy, nàng sẽ mãi mãi trốn tránh.

Sau khi nàng bị người ta cười nhạo không có cha, sau khi nàng bị bạn học bắt nạt, sau khi nàng bất an bước chân vào nhà họ Kiều, sau khi nàng bị Kiều Lạc bắt nạt, lúc nàng đối mặt với kẻ tình nhân của phụ thân, sau khi nàng cố gắng nghĩ cách cứu lại phụ thân, sau khi nàng tự sát, lúc nàng phải đối mặt với tin tức tự sát của cha nàng...

Nếu quả thật có một người, đứng ở phía sau nàng, có lẽ nàng có thể thở phào một cái, sau đó buông lỏng sự khẩn trương của mình, có thể dựa mình về phía sau mà không sợ bị ngã nữa, bởi vì nàng biết rõ, ở đây có một người, có thể để nàng dựa vào, giúp nàng xử lý tốt hết thảy...

Nghĩ tới những chuyện này, nàng lập tức vui đầu vào trong chăn, trốn trong chăn thật thoải mái làm sao.

Kỳ thật nếu những chuyện này rơi vào trên người một kẻ có tính cách kiên cường mạnh mẽ, có thể khiến nàng trở thành một nữ cường nhân trong độ tuổi thanh xuân, trở thành một thể hệ tiêu biểu. Đáng tiếc những chuyện này đã rơi lên trên người một quả hồng mềm như nàng, trong thoáng chốc, quả hồng đã bị dập nát.

Điều hòa thổi mát dịu, chăn tơ tằm mềm mại, nguyên nàng chỉ dúm đầu vào chăn, dần dần cả người cũng chui vào, cuối cùng ôm chăn lăn một vòng, ngủ lúc nào không hay.

Không biết ngủ cho tới lúc nào, bụng đột nhiên căng cứng, vì thế mơ hồ xoay người một cái, trời ạ. Kiều Lạc đã vào ngủ từ lúc nào. Rõ ràng lúc đó nàng nổi giận dưng dưng xông vào phòng, còn khóa cửa lại. Huống hồ mấy dạo gần đây, lúc ngủ nàng vẫn rất cảnh giác, vậy mà bây giờ không có chút cảm giác nào là sao ? Xem ra mấy ngày trước mất ngủ nghiêm trọng có tác động tới nàng, thế mà có thể ngủ say sưa tới như vậy, đúng là quá nguy hiểm.

Nàng kéo một góc chăn bị Kiều Lạc nằm đè lên ra, đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh, vừa bước khỏi cửa phòng, Diệp Kinh Chu đã sợ tới mức ngã ngồi xuống đất, không dám tin vào mắt mình nữa.

Trời ơi ! Cửa sổ còn chưa cài chốt ! Đây chỉ là tầng hai, cách mặt đất chỉ hơn ba mét mà, tuy ngoài cửa sổ có lan can bảo vệ, nhưng đám phân tử phạm tội có thể ném độc khí vào trong phòng đó.

Trời ơi ! Cửa chống trộm mới đóng mà chưa thềm khóa ! Mặc dù cửa chống trộm của nhà nàng là nhãn hiệu lừng danh của Trung Quốc, nhưng cũng không thể chỉ đóng mà thôi nha.

Trời ơi ! Khóa van tổng đường ống gas trong phòng bếp còn chưa khóa lại. Tuy rằng bếp gas của nàng không dễ bị thoát khí gas, nhưng vẫn rất nguy hiểm, vạn nhất mùa đông gas trong ống co lại, bây giờ trời nóng lên, khí gas nở ra, bị nổ tung thì sao !

Trời ơi ! Bát đĩa còn chưa thềm rửa, bây giờ là mùa hè nha ! Không biết có biết bao nhiêu loại vi khuẩn nha ! Nếu vi khuẩn sinh sôi phát tán ra ngoài không khí, lây bệnh qua đường hô hấp thì sao đây !

Những bối rối mông lung đang tồn tại trong Diệp Kinh Chu lập tức tan thành mây khói, ngay cả bàn quang cũng không thấy tăng, lập tức xông vọt lên mạnh mẽ, bắt đầu chạy đi đóng cửa sổ, khóa cửa, rồi lập tức rửa chén.

Sáng sớm hôm sau, lần đầu tiên Diệp Kinh Chu sập sập ngựa ngựa đi làm, nguyên nhân chủ yếu là do buổi sáng thức dậy, nàng phát hiện đồng hồ báo thức đã chỉ tới con số tám giờ hai mươi phút, trong đầu chợt ớn lên một tiếng, cảm thấy trời đất xoay chuyển.

Lúc tới cửa thang máy công ty, vừa lúc cũng gặp Ôn Nhược Hà cũng vào thang máy, anh liền chọc nàng : “Hôm nay vì sao cô giờ này mới tới thế ?”

Thật ra Diệp Khinh Chu không hề bị muộn, nhưng những lời này lọt vào tai nàng lại như những lời khiển trách, lại nhớ tới hình ảnh ngày hôm qua bị giáo huấn của Lê Na, nguyên sự cảnh giác của nàng đối với Tổng giám đốc đã bị buông lỏng, giờ lại bắt đầu căng thẳng lên : “Tổng giám đốc, đây là một chuyện ngoài ý muốn, từ nay ... tôi tuyệt đối sẽ không đi làm muộn như thế này. Nhất định tôi sẽ đi làm đúng giờ”

Ôn Nhược Hà thoáng nháy mắt, liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay : “Bây giờ mới chín giờ hai mươi phút mà “

“Chín giờ hai mươi phút ?” Diệp Khinh Chu lập tức rên lên sợ hãi : “Tổng giám đốc, sau này tôi quyết không phạm phải sai lầm tương tự như vậy !” Nếu như trước kia, tuyệt đối nàng sẽ không bị dọa tới mức này, có điều bây giờ lại có thêm Mai Oánh Oánh ở đây, rốt cuộc Diệp Khinh Chu cũng không rõ thái độ của Tổng giám đốc đối với nàng như thế nào nữa.

Ôn Nhược Hà nhìn nàng với vẻ bất đắc dĩ, vỗ nhẹ vào đầu nàng một cái : “Cô đó, lại nghĩ quá rồi ! Ai mà chẳng phải đi trễ vài lần, miễn là có lý do chính đáng, thì không sao cả ...”

“Sao ạ ?” Diệp Khinh Chu thoáng sững sờ : “Tổng giám đốc, anh tốt tính như vậy, sao ngày hôm qua lại mắng Lê Na...” Nàng vừa thốt lên lời, đã vội giật mình gờ tay lên che miệng, nàng dám can thiệp vào cách hành xử của tổng giám đốc đại nhân, có phải gần đây nàng bị ám ic rồi không ??? “Tổng giám đốc, là tôi lảm chuyện ...”

Ôn Nhược Hà nghiêng đầu suy nghĩ một chút : “Đúng thật là, cho tới bây giờ tôi chưa mắng mỗ ai bao giờ. Bất quá, tốt tính là do tôi lựa chọn, chọn nổi giận hay không nổi giận, có nghĩa là cái gì cần nói thì phải nói, đây là nguyên tắc làm việc của tôi.”

Diệp Khinh Chu chỗ hiểu chỗ không gật gật đầu, lẩm bẩm một mình : “Nếu tôi có thể giống như anh thì tốt quá..”

Cửa thang máy vừa mở, Ôn Nhược Hà vội vàng nói : “Tướng cũng không có gì hữu dụng cả, thà thù một lần còn hơn” Anh vừa nói vừa thoáng vỗ lên vai nàng một cái.

Diệp Khinh Chu nhận được cái vỗ vai nhẹ nhàng như thế của anh, cảm nhận được sự ôn hòa, tinh thần thoáng hoảng hốt, Ôn Nhược Hà đột nhiên nói tiếp : “Khinh Chu, có phải tôi đã gặp cô ở chỗ nào rồi hay không ?”

“Sao ạ ?” Diệp Khinh Chu thoáng sững sờ, hơi chớp mắt một cái, nhìn chăm chú vào tổng giám đốc, rồi lắc đầu : “Chưa bao giờ đâu ạ.”

“Ừm” Ôn Nhược Hà hơi gật đầu, khoe miệng hơi nhếch lên : “Vậy thì mới quen mà như thân đã lâu.”

Có những lời cổ vũ của Tổng giám đốc, lại thêm cái vỗ vai nhẹ nhàng của anh đã tiếp thêm sức mạnh, Diệp Khinh Chu quyết định, nàng phải phản kháng ! Thực tế cuộc đấu tranh bắt đầu bằng việc không rửa chén đến qua thất bại thảm hại, càng cổ vũ nàng, phải bước chân ra khỏi thất bại tới một ngày mai tươi sáng, tìm nam nhân, thoát khỏi Kiều Lạc !

Trước đây Diệp Khinh Chu đã từng đăng ký vào trang web về tình yêu và hôn nhân, có điều, trang web tình yêu và hôn nhân đều có độ tuổi giao động khá lớn, những người tham gia đều có điều kiện không khá lắm, điện thoại thư tín phát không ngừng. Riêng người như Diệp Khinh Chu lại không có ai để tâm tới, cho tới nay chỉ nhận được có một cái email, nói là có một số người có điều kiện phù hợp với nàng, nếu nàng muốn biết rõ phương thức liên lạc với những người này, thì phải nộp tiền để trở thành hội viên VIP

Trước đây Diệp Khinh Chu cũng không quyết tâm lắm, nhưng bây giờ sự oán hận với Kiều Lạc, cộng thêm sự cổ vũ của Tổng Giám Đốc, nàng bắt đầu chủ động nắm bắt, chủ động gọi điện cho vị “Hong nương” ở web tình yêu và hôn nhân, tích cực nộp phí, chẳng những trở thành hội viên VIP, mà còn là hội viên VIP hạng bạch kim

Theo như lời Âu Dương, nếu mở một cái web hôn nhân và tình yêu, một năm gặp được mười kẻ ngu như Diệp Khinh Chu vậy, thì có thể khiến cho người ta có đủ can đảm mở, chỉ toàn thu lợi nhuận mà không phải bồi thường.

Làm mặt lạnh với Kiều Lạc suốt một tuần, Diệp Khinh Chu cũng không thêm nói gì với anh cả, có điều Kiều Lạc trông vẫn như không có chuyện gì xảy ra, khiến cho thái độ đã được coi là ngạo mạn của nàng rơi vào đáy cốc, hoàn toàn không có chút tác dụng.

Tuần này Diệp Khinh Chu nghỉ ngơi cho tới cuối tuần, tối thứ sáu nàng càng nhàn nhã hơn, trên mặt đắp mặt nạ, ngồi xem TV, như vậy có thể tránh được phóng xạ.

Kiều Lạc đang ngồi đọc sách trong thư phòng, đột nhiên điện thoại di động của anh đổ chuông, liền đứng dậy nghe, căn bản Diệp Khinh Chu cũng chẳng muốn nghe trộm điện thoại, có điều những diễn viên mới vừa rồi còn cãi nhau ôm tòi trên TV đột nhiên ôm lấy nhau, chẳng những không có tiếng nói chuyện, mà nhạc nền cũng chuyển sang nhẹ nhàng du dương, thanh âm của Kiều Lạc đột nhiên trở nên rõ ràng.

Diệp Khinh Chu cũng không biết đầu kia nói cái gì, chỉ có thể nghe thấy những lời của Kiều Lạc

“Ừm, con có thể không gặp cô ấy sao ?”

Cô ấy ? Gặp cô ấy ... chẳng lẽ nói tới nàng hay sao ?

“Cô ấy ? Chỉ sợ hai người phải thất vọng rồi, có thể là cô ấy ghét con.”

Ghét ? Chẳng lẽ Kiều ác ma đã phát hiện sự phản kháng của mình, anh ta, liệu anh ta có nghĩ tới việc trấn áp ngay từ lúc manh nha hay không ?

“Chuyện kia à ? Hừ, lỗi của cha, còn muốn bao nhiêu người phải bù đắp cho cha nữa ?”

Chuyện kia ? Chuyện gì chứ ? Diệp Kinh Chu thoáng lau mồ hôi, chẳng lẽ chuyện mình rời khỏi nhà không thành công sao ?

Kiều Lạc nói tiếp : “Đúng rồi, con tới ngày thứ ba đã gặp được tiểu Chu rồi, con đã nói rồi, nhất định con sẽ tìm được cô ấy.”

Anh nói tiếp gì đó, nhưng Diệp Kinh Chu không nghe được nữa, bởi mấy diễn viên trên TV đã bắt đầu đối thoại trở lại, nghe lén được vài câu, không đầu không cuối, lại không rõ ràng, câu cuối là nói về nàng, thế thì cái chữ “cô ấy” đầu tiên không phải là nàng, vậy thì là ai ? Nghe khẩu khí thì hình như anh ta đang nói chuyện với cha Kiều, cha Kiều Diệp Kinh Chu lại bắt đầu hoài niệm những người tốt mà nàng nhận thức, sao cha có thể có điều gì sai lầm chứ ?

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Diệp Kinh Chu vừa bước qua cửa , đột nhiên nhạc chuông điện thoại di động của nàng réo vang , Kiều Lạc đang ngồi trong phòng lập tức quay đầu nhìn ra, nàng sợ tới mức cổ nặn ra một nụ cười, rón rén chạy tới sân thượng nghe điện thoại.

Điện thoại là do “Hồng Nương” trang web tình yêu và hôn nhân gọi tới, đề cử một nhân tuyển cực kỳ tốt, Diệp Kinh Chu nhanh chóng lên mạng mở email, liếc sơ qua, tỏ vẻ đồng ý, lập tức hẹn tới mai đi gặp mặt.

Làm xong hết thảy, Diệp Kinh Chu lập tức gọi điện thoại gọi nhờ Âu Dương đi cùng với nàng .

“Cái gì? Ngày cuối tuần tươi đẹp mà phải đi coi mắt với cậu sao ?” Âu Dương vừa nghe xong lập tức hét lên.

“Giúp mình đi mà Vạn nhất người ta bỏ thuốc độc vào cơm của mình, hoặc lừa mang mình tới chỗ nào đó xa tít mù tắp không ai hay biết, bán được mấy nghìn tệ thì sao” Diệp Kinh Chu vừa nói một cách rất tội nghiệp, vừa đề phòng điện thoại bị nghe trộm, vì cái vụ đi xem mắt này nàng lén làm sau lưng Kiều ác ma, bất quá nàng biết anh ta cũng chẳng thêm nghe trộm điện thoại của nàng, chỉ là chính mình vừa nghe lén xong, không khỏi hoài nghi người khác cũng sẽ làm tương tự.

“Haizz” Âu Dương làm bầm, “Coi như mình lại mắc meo rồi. Bất quá đúng là cậu đi xem mắt thật hả ???”

“Đây chính là một bước tiến dài của mình, là cột mốc quan trọng trong sự nghiệp tiến bước về phía độc lập tự do của mình !” Diệp Kinh Chu xiết chặt tay, đã có tổng giám đốc ở phía sau ủng hộ nàng về mặt tinh thần.

“Xời.” Âu Dương trả lời : “Cùng lắm cậu sẽ chạy bằng một con ốc sên đang chạy như điên”

“Hả? Ốc sên mà biết chạy như điên sao ?”

“Thế mới nói p”

Kế hoạch cuối tuần rất êm đẹp, công việc của Kiều ác ma là vì dân phục vụ, cuối tuần cũng không nghỉ, cho nên nàng định sẽ ra khỏi cửa trước khi anh ta đi làm về, dù sao hai người bọn họ đang giận nhau, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Diệp Kinh Chu lấy trong tủ quần áo một chiếc váy tơ trắng, bên ngoài khoác áo màu xanh đậm, trang điểm sơ qua, soi gương một chút, thấy không có gì không ổn, mới xỏ giày ra cửa, trong lúc nàng đang cúi người xỏ giày, bỗng nghe tiếng cửa mở, ngẩng đầu nhìn , dĩ nhiên là Kiều Lạc.

“Ồi !” Nàng thốt lên, bây giờ mới năm giờ rưỡi, chẳng lẽ anh ta về sớm?!

Đang đứng vênh mặt ở cửa, thấy nàng, Kiều Lạc cũng không nói gì, đột nhiên nghiêng đầu liếc một cái, sau đó khước miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười : “Màu vàng nhạt.”

Diệp Kinh Chu tròn tròn hai mắt, vội vàng giơ tay ôm ngực áo đứng thẳng dậy, quai giày cao gót còn chưa cài xong, vương gót chân thiếu chút nữa ngã sấp xuống, “Anh ... anh nhìn cái gì”

Kiều Lạc ngẩng đầu lên với vẻ đầy chính nghĩa, liếc nàng từ đầu đến chân một cái : “Đi của trai à.”

Diệp Kinh Chu sững sờ, nuốt nước miếng, xưa nay nàng vẫn cảm thấy anh ta thực thích hợp đi làm bác sĩ tâm lý hơn là ngoại khoa. Bất quá hiện tại không phải là lúc nghĩ tới điều này , đây đúng là cơ hội để khảo nghiệm dũng khí của Diệp Kinh Chu, nàng hít vào một hơi, trong lòng thầm nỗ lực, đứng đấy, tôi đi của trai, anh quán được sao! Nàng nghĩ kỹ càng, rồi vênh mặt lên nhìn Kiều Lạc, có điều ý nghĩ đến miệng đột nhiên chuyển thành một

câu khác hẳn “Anh mới đi tìm đàn ông á

Kiều Lạc coi gậy đi vào trong phòng, thân nhiên đáp : “Đáng tiếc tôi không muốn bạo cục người khác, mà cũng không muốn người khác bạo cục, nên không cần đi kiếm đàn ông.”

Diệp Khanh Chu tự khinh bỉ mình, cổ lấy dũng khí một lần nữa : “Em chỉ ra ngoài một chút thôi, anh ... anh quản được sao!” Tuy nửa câu đầu không được tốt lắm, nhưng là nửa câu sau rất có khí thế.

Quả nhiên, Kiều Lạc vốn đã muốn ngồi xuống ghế salon đột nhiên dừng lại, xoay người đi tới, nhìn nàng cười xấu xa : “Tôi là anh của cô đấy nhé” Vừa nói vừa xoa nhẹ má nàng.

Trong nội tâm Diệp Khanh Chu giống như có một cây diêm nhỏ thiêu đốt, lần nào cũng đều lấy quyền làm anh ra dọa mình . Hừ! Nàng mạnh mẽ vùng khỏi cừu chi khinh bạc của Kiều Lạc , nhấc gót lên tháo giày nhanh chóng chạy vào phòng, chỉ nghe thấy tiếng ngăn kéo mở ra, đóng vào, tiếng mở khóa, tiếng tìm kiếm loạt xoạt, sau đó là Diệp Khanh Chu vung vẩy một quyển sổ nhỏ màu đỏ, đắc ý xõng ra giọng cho Kiều Lạc xem, trên quyển sổ có ba chữ nổi in nhũ vàng : sổ hộ khẩu!

Diệp Khanh Chu lật từng trang , rồi dí sổ hộ khẩu tận mắt Kiều Lạc : “Anh nhìn đi, em đã tách khẩu rồi, em và anh, chúng ta đã không còn quan hệ anh em từ lâu rồi.” Nàng nhìn không được khúc khích cười, lịch sử ời chứng kiến giờ khắc này nha! Rốt cục nàng đã cắt đứt hoàn toàn quan hệ với Kiều ác ma! Nhìn xem, ngoài cửa sổ..... trời chiều mới đẹp làm sao !

“Vì thế ?” Trước sự đắc ý của nàng, Kiều Lạc có vẻ rất bình tĩnh.

Diệp Khanh Chu cười sung sướng, người thích giả vờ ư, ta xem người có thể giả vờ được bao lâu! Nàng ngẩng cao đầu nói : “Vì thế, anh không thể ở chung với em được, chuyện của em, anh cũng không cần quan tâm.”

“Bối vì?” Kiều Lạc vẫn không vội vàng .

“Bối vì chúng ta chẳng có quan hệ gì cả!” Diệp Khanh Chu bĩu môi, chẳng lẽ anh ta bị chứng kiến cảnh quả hồng mềm một vạn năm liền đột nhiên thay đổi, nên đầu óc bị chập mạch rồi sao ???

Nàng vừa nói xong, Kiều Lạc đột nhiên xông lên, ép sát Diệp Khanh Chu vào góc tường, nàng còn chưa kịp kêu lên, Kiều Lạc đột nhiên cúi người xuống, đầu dí sát vào cổ nàng, đột nhiên—

Trong một thước vuông trên đỉnh đầu Diệp Khanh Chu, đột nhiên có một đạo sấm sét đánh ầm xuống, khiến nàng ngoài cháy trong nát .

Kiều ác ma, anh ta, anh ta đang hôn nàng!

Nàng chỉ cảm thấy cổ mình nóng rực, sau đó anh ngẩng đầu, neho mắt liếc nhìn thành quả của mình , vỗ nhẹ vào bả vai đã hóa đá của Diệp Khanh Chu : “Được , đã không phải anh em, vậy mình chuyển sang mối quan hệ khác nhé.” Nói xong bước ra cửa một cách tiêu sái : “Tôi đi ra ngoài ăn cơm.”

Bức tượng đá Diệp Khanh Chu bắt đầu tan là tả như bụi phấn, trượt thẳng từ bờ tường xuống, cho tới khi mông nặng nề đập xuống đất ,”Ồi, xương sống của tôi !”

Chuyện gì vừa xảy ra vậy trời ?

Nàng có ý đồ khiêu chiến địa vị thống trị của Kiều ác ma, kết quả sao ?

Nàng nhảy dựng lên, xông vào buồng tắm, chăm chú soi gương , lập tức mặt đỏ bừng lên, cổ bên trái rõ ràng in hằn một vết đỏ, trông giống như là bị muỗi không lồ của rừng nhiệt đới chích một phát.

“Á! Mình còn phải đi xem mắt !” Diệp Khanh Chu hét một tiếng, lập tức phóng thẳng về phòng, lại bắt đầu lục tung lên xem có gì có thể sửa chữa cái kết quả thất bại của cuộc đấu tranh “Khiêu chiến ác ma” của mình

Cửa nhà hàng Sofia

“Trời đất!” Đang đứng ở cửa ngóng Diệp Khanh Chu, vừa thấy nàng chạy tới từ xa Âu Dương đã làm ầm lên : “Mình đến cùng với cậu, thế mà cậu còn muộn hơn mình ?”

“Mình không cố ý.” Diệp Khanh Chu áy náy xin lỗi trong hơi thở hổn hển.

Âu Dương đột nhiên phát hiện ra cái gì đó, hít một hơi , chỉ vào miếng cao dán trên cổ Diệp Khanh Chu “Trên cổ cậu có cái quái gì kia ?”

“Khụ khụ ... Bị phát hiện dễ thế sao.” Diệp Khanh Chu hơi cắn cắn môi, đưa tay sờ sờ miếng cao dán, đúng là vì nàng không còn cách nào khác, urgo quá nhỏ, cao dán dù hơi to một chút, nhưng có thể che kín được cả cái vết kia, nghĩ tới cái thứ mà miếng cao dán đang che lên, mặt nàng lại đỏ bừng lên.

Âu Dương bĩu môi, “Người ta đi xem mắt thì xức nước hoa ngào ngạt, cậu thì gội rồi, khắp người đầy mùi cao dán.”

Lời của nàng lập tức khiến Diệp Khanh Chu sợ hãi, “Vậy làm sao bây giờ ? Ra mắt kiểu này thua rồi ! Làm sao bây giờ ... làm sao bây giờ.....”

Âu Dương đột nhiên hối hận vì đã nói ra những lời đó, vội vàng trấn an : “Không có việc gì , không có việc gì, biết đâu anh chàng này lại đặc biệt yêu thích mùi thuốc dán “Nói xong đẩy nàng vào trong nhà hàng, theo đúng kế hoạch, Diệp Kinh Chu gặp mặt đối tượng, Âu Dương ngồi ở sau nàng một bàn, như vậy có thể nhận ra nhất cử nhất động của người tới xem mắt, đề phòng Diệp Kinh Chu gặp bất trắc, bị lừa bán đi mấy vùng núi xa xôi.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Diệp Kinh Chu ngồi chưa quá mười phút, đối tượng xem mắt đã xuất hiện, nàng liếc một cái đã nhận ra ngay, bởi vì tướng mạo người này giống y như đúc so với tấm ảnh mà Hồng Nương gửi cho nàng, trông mới thành thật chất phác làm sao chứ! Diệp Kinh Chu bị cảm động ngay lập tức.

Người kia cũng nhận ra Diệp Kinh Chu, ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc, ngồi xuống với vẻ bối rối.

Diệp Kinh Chu vừa mở miệng tự giới thiệu, đột nhiên điện thoại vang lên một tiếng, báo hiệu có tin nhắn, nàng xấu hổ cười giả là một cái, lấy điện thoại ra đặt trên gối xem thử, dĩ nhiên là tin nhắn do Âu Dương ngồi phía sau gửi tới, nàng vừa bấm “Xem” một cái, một dòng chữ lập tức vọt ra:

“Trời ạ? Cậu TMD[9] vừa thôi chứ ? Tuổi của hần ít nhất phải hơn bốn mươi á ! Đầu đã hói rồi kìa. Mặt mũi thì dăm dăm thế kia nữa chứ!

Diệp Kinh Chu giương mắt nhìn người ngồi đối diện ... kỳ thật. Khá tốt mà! Vì vậy nàng vẫn tiếp tục.

“Tôi tên là Diệp Kinh Chu, hai mươi bốn tuổi.” Diệp Kinh Chu vừa cười tủm tỉm bắt đầu tự giới thiệu, xem mắt cũng được , kết hôn cũng xong, đều là muốn tìm một người một cách thực tế nhất !

Nàng nói chưa hết lời, người kia cũng vừa chồm mở miệng, điện thoại của Diệp Kinh Chu lại réo lên, nàng đành phải cười với vẻ xin lỗi, mở điện thoại ra, vẫn là tin nhắn của Âu Dương :

“Cậu nói thật cho mình biết ngay! Điều kiện yêu cầu đối phương trên trang web của cậu là gì?”

Diệp Kinh Chu thoáng nhớ lại rồi nhanh chóng phản hồi : “Tuổi dưới bốn mươi lăm , cao trên một mét sáu mươi, thu nhập trên hai ngàn tệ, trình độ đại học , không tàn tật, mặt mũi không sứt sẹo, không có tiền án, không hút thuốc lá, không rượu chè, không có khuynh hướng bạo lực .”

Nàng trả lời xong tin nhắn, ngẩng đầu ý bảo đối phương có thể giới thiệu chính mình, người kia hoàn toàn phù hợp với điều kiện Diệp Kinh Chu đã đưa ra trên trang web tình yêu & hôn nhân, quả nhiên làm hội viên VIP cũng đáng a! Diệp Kinh Chu rất hài lòng.

Bất quá nàng bằng lòng, hoặc là đang trai ưng ý cũng không thể chứng minh rằng tất cả mọi người đều thoả mãn, tỷ như Âu Dương đang an vị ở phía sau bàn kia không ngừng hướng bên này phóng ra ánh nhìn ai oán .

Đợi cho hai bên ăn uống xong Âu Dương lại gọi điện thoại, thúc giục nàng đi gấp. Diệp Kinh Chu cùng đối tượng trao đổi phương thức liên lạc, hơn nữa hoàn toàn tin tưởng vào lần gặp gỡ tốt đẹp kế tiếp, rốt cuộc trước mặt nhà hàng xuất hiện ba đôi mắt nhìn nhau chăm chăm, do Âu Dương không nhịn nổi nữa phải lờ xềnh xệch nàng vào thang máy.

“Cậu nói mau!” Ngay lập tức Âu Dương đã tuôn ra một tràng đề răn dạy Diệp Kinh Chu : “Có phải cậu bị ảo IC không hả ? Khoan nói đến việc cậu nộp mấy ngàn tệ để làm thẻ VIP, thứ người như vậy cậu đứng giữa đường cái rống lên một tiếng, cam đoan sẽ hốt được cả một bó to!”

“Chính là.” Diệp Kinh Chu hai mắt dầm lệ, “không hút thuốc sao, mình ghét người hút thuốc lá”

“Dám cá trong mười người có đến ba bốn không người hút thuốc lá a!” Âu Dương suy nghĩ một chút nói.

“Có không uống rượu không ?” Diệp Kinh Chu tiếp tục hỏi.

“Trong ba người thì có một không uống rượu rồi !” Bây giờ là lúc cần thảo luận tới cái tỷ lệ này hay sao chứ ?

“Không đánh người khác, không có khuynh hướng bạo lực sao ?”

“.....” Mặt Âu Dương đen xì : “Vấn đề không phải như vậy ! Cậu không biết là tìm người như vậy là tự hạ thấp mình hay sao!”

“Mình không biết...” Diệp Kinh Chu nói : “Tình trạng hôn nhân trong xã hội bây giờ khá nghiêm trọng, nhất là sự xuất hiện của bên thứ ba” Nói đến đây trong mắt nàng thoáng xuất hiện vẻ cam chịu, sau đó tiếp tục nói : “Tóm lại tìm người như vậy là có thể dựa vào!” Chẳng lẽ nàng muốn tìm một người đàn ông đẹp trai tài giỏi, để rồi mỗi ngày phải lo sợ hần thay lòng đổi dạ sao? Hoặc chẳng lẽ muốn tìm loại lòng dạ hiểm độc ăn sạch nàng từ đầu tới chân

sao? “Cậu không thấy người đó trông rất yêu nước, tuổi tính ra rất an toàn, tính cách rất hiền lành nha” Nàng tự biết mình là loại hoa gì, nên xứng với loại bình gì, đương nhiên nàng không thể nổi cơn hăm chạy đi khiêu chiến Kiều Lạc !

“Mình thấy cậu đúng là bần nhão không trát nổi tường !” Âu Dương trả lời, tay chỉ lung tung. “Thử nhìn quanh mà xem, bất kỳ ai vào ra chỗ này cũng đều khá hơn cái tên đó!”

Diệp Kinh Chu tròn mắt nhìn theo hướng tay chỉ của nàng, “Tổng giám đốc?!”

“Oái?” Âu Dương sững sờ, quay đầu nhìn lại, quả thật là Ôn Nhược Hà, đang đi từ trong nhà hàng ra, cảm giác có hai người đang nhìn mình, bèn quay đầu nhìn lại : “Úa là các cô à ?”

Ôn Nhược Hà cũng tới đây ăn cơm, đang chuẩn bị về, sẵn gặp hai nàng, đương nhiên phát huy tính cách hiền lành dịu dàng của anh, tình nguyện làm lái xe miễn phí.

Vừa lên xe, Diệp Kinh Chu đã bắt đầu ca tụng công đức của giám đốc, tiếng còn vang hơn cả tiếng sấm của thiên lôi .

Ban đầu Âu Dương còn ngồi chứng kiến với vẻ bất đắc dĩ, lát sau trong mắt nàng chợt lóe ra một tia sáng tinh quái, càng lúc càng mạnh, cuối cùng bỗng kêu lên, “Tổng giám đốc, tôi có thể hỏi anh mấy vấn đề hay không ạ?”

“Hả?” Ôn Nhược Hà sững sờ trong giây lát, rồi cười đáp : “Được mà”

“Anh bao nhiêu tuổi ạ ? A không, nhất định là dưới bốn mươi lăm rồi Chiều cao không cần hỏi, bằng cấp và thu nhập lại càng không cần phải nói.” Ôn Nhược Hà còn đang đợi câu hỏi của nàng, đã thấy Âu Dương tự làm bầm trả lời lấy, “Bề ngoài rất tốt, không bị tàn tật ... A! Đúng rồi, tổng giám đốc anh có hút thuốc hay uống rượu không ?”

“Không hút thuốc , nhưng thỉnh thoảng có uống chút rượu.” Ôn Nhược Hà thành thật trả lời.

Về hưng phấn trong mắt Âu Dương càng rõ ràng, không chút nghĩ ngợi cứ bám theo yêu cầu tìm bạn trăm năm của Diệp Kinh Chu mà hỏi tới “Vậy anh không có tiền án chứ?”

“..... Tạm thời chưa có.” Ôn Nhược Hà bị câu hỏi của nàng làm giật mình, chân bắt ngờ giẫm lên thắng, hai người ngồi phía sau ngã xô vào nhau, anh vội vàng xin lỗi, “A, tôi vô ý quá.”

Âu Dương cũng không để ý, kéo Diệp Kinh Chu, nghiêng đầu thì thầm, “Cậu xem, tổng giám đốc không phải là nhân tuyển thích hợp sao ? Người đàn ông vàng nắm vững kinh tế trong tay, so với chàng ái quốc của cậu khá hơn nha”

“Nhưng anh ấy lại là tổng giám đốc.....” Diệp Kinh Chu đang muốn nói cảnh cô đuôi chó như mình làm sao dám cầm bình sứ cẩm thạch như Tổng giám đốc, Âu Dương đã mở miệng trước “Tới nhà tôi rồi !”

Ôn Nhược Hà ngừng xe ven đường, Âu Dương nhảy xuống, quay lại mấp máy môi không ra tiếng với Diệp Kinh Chu : “Người đàn ông vàng đó!” Nói rồi nhanh chân bỏ chạy.

Diệp Kinh Chu nuốt nước miếng, khổ sở quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt bối rối của chính mình trong kính chiếu hậu, liền tự cười mỉa một cái, chuẩn bị vượt mông ngựa, đã bị người khác giành trước . “Sao các cô lại tới chỗ này ăn vậy ?.....” Mấy câu này của anh khá thâm ý, rõ ràng đã có cân nhắc, buổi cuối tuần tốt như vậy, hai người bạn thân lại tới chỗ tiệm ăn Sofa tương đương với khách sạn ăn cơm, có nghĩ thế nào cũng thấy có vấn đề.

“Không phải.” Diệp Kinh Chu trong lòng canh cánh không biết xử sao cho phải với người đại tốt này, nàng từ trước đến nay không biết nói dối, “Tôi đi xem mắt.”

“Cái gì?” Ôn Nhược Hà sững sờ lại giẫm mạnh chân thắng, Diệp Kinh Chu chúi mũi về phía trước “Ồ.....”

“Cô không sao chứ?” Ôn Nhược Hà vội vàng xin lỗi, hôm nay anh có vẻ không bình tĩnh cho lắm.

“Tổng giám đốc.....” Diệp Kinh Chu nhìn anh với đôi mắt đầm lệ đầy tội nghiệp, “Tôi đi xem mắt có gì kỳ quái sao?”

Ôn Nhược Hà tự biết phản ứng vừa rồi của mình quá trớn, áy náy nói, “Chỉ là tôi hơi giật mình một chút thôi.....”. Anh nói thế cũng phải, không phải nói chơi chứ bề ngoài cộng với công việc của nàng, cũng có không ít người theo đuổi. Xem mắt? Chẳng lẽ là anh đã lỗi thời rồi sao, giao lưu tìm bạn đã trở thành một mối của thời đại này rồi sao ?

“Chính là đi xem mắt có điểm đáng tin cậy hơn.” Diệp Kinh Chu bèn liệt kê một lần nữa những lý do mà nàng đã kể cho Âu Dương, làm Ôn Nhược Hà giẫm phanh mấy lần liền, rốt cuộc Diệp Kinh Chu ôm lấy cái mũi sưng vù, ứa nước mắt hỏi, “Tổng giám đốc, anh cảm thấy tôi chỉ là thanh củi mục sao ?”

Ôn Nhược Hà nuốt nước miếng, thờ dãi nói : “Kỳ thật, không phải như vậy, với điều kiện của cô hẳn là có nhiều lựa chọn rất tốt , ví dụ như.....”

“Ví dụ như?” Diệp Kinh Chu lau nước mắt lắng nghe. Nói thì dễ, muốn đưa ra một cái ví dụ cụ thể lại thật khó, Ôn Nhược Hà lại không thể « tự biên tự diễn, phải kể ra được một người có sức thuyết phục cao, nghĩ một hồi, cuối cùng đáp một cách chắc chắn : “Như anh trai của cô vậy.”

Diệp Khanh Chu vốn đang mơ tới Thiên đường mà Tổng giám đốc sẽ vẽ ra cho nàng, đột nhiên đã bị ném vào Địa ngục, có khi còn dưới cả tầng mười tám ấy chứ, trong nháy mắt đó tâm tình của nàng tựa như một đêm tỉnh lại phát hiện mình kho báu trong tay mình đã không cánh mà bay,”..... Tổng giám đốc, tại sao là anh của tôi

Bị anh nhắc tới như vậy, Diệp Khanh Chu đột nhiên nhớ tới lần trước nói đến việc kết hôn thì Kiều ác ma đã hỏi một câu mơ hồ “Thế tôi thì sao?”. Hôm nay nhớ lại, tìm lại đập thành thạch, bất quá cũng vì vậy mà nàng càng quyết tâm đi xem mắt. Kiều ác ma chỉ lòi nàng ra đùa giỡn, có điều tìm nàng lại thoáng động, thoáng run sợ, thoáng hoảng hốt, trò chơi nguy hiểm như vậy, nàng chơi không tới, cũng chơi không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22

Đêm hôm đó, Diệp Khanh Chu cứ trần trọc lăn lộn trên giường mãi, nhớ lại những lời của Âu Dương, tổng giám đốc đúng là người tốt, đáng tiếc lại quá xuất sắc, mang anh ra so sánh với mình quả rất khó coi. Hơn nữa, sự nghiệp như vậy biến người đàn ông thành nguy hiểm, lại đẹp trai, tương lai nhất định sẽ thăng tiến rất nhanh, trong lúc đó mình đã thành thiếu phụ lưỡng tuổi hoa tàn ít bướm, nhất định sẽ bị bỏ rơi thê thảm

Quả là bi kịch nhân gian mà!

Cho nên Diệp Khanh Chu cảm thấy lấy chồng cũng y như mua đồ điện trong nhà, tốt gỗ hơn tốt nước sơn, càng hiện đại càng đối trả ầu tả, nói rõ hơn một chút, nếu ngày nào đó chẳng may phải mua, thứ nhất sẽ chọn cái nào bền, thứ hai càng bỏ ít vốn càng tốt, tốt nhất sẽ không thương tâm tới mức vậy.

Thật ra từ xưa cho tới nay, Diệp Khanh Chu vẫn cảm thấy kết hôn cũng chỉ bởi vì nó là một loại nhu yếu phẩm của cuộc sống, hai người không hợp sống với nhau sẽ đến lúc phải tách ra, đây đơn giản là một bài toán xác suất, mà thiên trường địa cửu* chỉ là một kết quả chiếm tỷ lệ rất nhỏ, rất nhiều người liều mạng tìm kiếm, mà đã quên rằng đây bất quá chỉ là một bài toán mà thôi.

Ví dụ như vậy rất nhiều, cũng không khó như việc tìm ra người đàn ông tốt, tùy tiện có thể chỉ ra ngay, như cha của nàng chẳng hạn. Lúc công ty nhà đất đang buôn bán phát đạt, coi ly hôn là phương thức trở thành lại một người đàn ông hoàng kim phong độ, cũng là lúc mối quan hệ đi tới bước đường cùng, không phải không yêu, cũng không phải còn yêu, bất quá chỉ là không còn là một loại cần thiết đối với nhau nữa thôi.

Khi ông cảm thấy rằng có một nhân tình xinh đẹp nóng bỏng có tác dụng thỏa mãn hư vinh, thì mẹ liền dẫn nàng rời đi, đích ngắm của cuộc sống của hai người đã không giống nhau, sự tín nhiệm cũng không giống nhau, tiếp tục duy trì hôn nhân bất quá chỉ giống những người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ cố sống cố chết giành lấy một số tiền mà thôi, mẹ Diệp ra đi rất tiêu sái, bà nói với cha Diệp : “Không có gì, đã làm người có ai không một lần hối hận”. Sau đó tiêu sái mang con gái đi tới một thành phố khác, trong lần phỏng vấn đầu tiên đã gặp cha Kiều.

Thực tế đã chứng minh, mẹ nàng quả là một người lợi hại, bởi vì mười năm sau, cha nàng thật sự đã hối hận, ông hận mình hồ đồ, hận mình từ bỏ vợ con, tuy Diệp Khanh Chu không đồng tình với hành vi ngày trước của ông, nhưng cũng không mong mẹ nàng quay đầu lại, có điều dù sao đi chăng nữa ông vẫn là phụ thân của mình, cho nên rốt cuộc Diệp Khanh Chu rời khỏi Kiều gia, về thành phố này, nàng một lòng một dạ muốn thoát khỏi Kiều ác ma, nhưng không biết rằng so với Kiều ác ma thế giới này còn lắm người đáng sợ hơn nhiều, mà sự ức hiếp cũng kinh khủng hơn hành vi của Kiều ác ma rất nhiều, có điều nàng khi đó, lòng tràn đầy vui mừng, giống như cái cảm giác vui mừng khi nàng theo mẹ của nàng vào nhà họ Kiều.

Nghĩ tới đây, nàng khẽ nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, vì cái gì nàng còn muốn ở cùng một chỗ với anh ta!

Vì cái gì? Vì cái gì?!

Nàng túm chặt mép chần, nghĩ thế nào cũng không thể thông, không phải nàng và anh ta đã không còn quan hệ sao? Nghĩ tới đây, tay nàng sờ lên cổ, lại nhớ tới lúc Kiều Lạc cười xấu xa nói, “Đã không phải huynh muội, vậy đổi thành mối quan hệ khác đi.”

Chuyển sang, chuyển sang mối quan hệ khác... quan hệ gì mới được chứ?

Diệp Khanh Chu nhăn mặt nhíu mày, vì sao mỗi lời nói mỗi hành động của Kiều Lạc đều có thể gây chấn động lòng người như vậy, trái tim nhỏ bé của nàng bắt đầu đập thành thạch, nếu như mình cũng có khí chất cường đại ấy, có phải cuộc sống của mình đã khác hẳn rồi không?

Đáng tiếc nàng thủy chung không có oai dũng đó, từ trước tới nay, càng bị ức hiếp lại càng nhu nhược, cái lý luận về việc nàng chỉ ôm con lợn không nở ăn lại tiếp tục, trong cuộc sống của con người, làm sao chẳng có lúc gặp phải sự không may, huống hồ người nào chẳng có lần chiếm tiện nghi của nàng, mỗi lần một chút, thỏa mãn bọn họ cũng chẳng khó mà, hơn nữa cứ góp nhặt như thế, rồi sẽ có một ngày hạnh phúc giống như con heo thịt tròn quay kia, tự động lăn tới trước mặt nàng.

Ăn ít cũng là phúc mà ! Hơn nữa mình cũng không thiệt thòi gì, ngủ sớm dậy sớm, vận động nhiều, làm việc nhiều, ngày trôi qua cũng rất phong phú.

Đang nằm bên cạnh Kiều Lạc chợt mở mắt, liếc thấy nàng đang chìm trong mơ màng cười khúc khích, liền ho khan một tiếng, Diệp Khanh Chu lập tức

chết sững, quay đầu lại một cách cứng nhắc : « Anh không ngủ à? »

Kiều Lạc lót tay xuống gáy, quay đầu nhìn nàng, “Cô cười to quá.”

Khụ.... Nàng đã cười lớn đến thế sao.....

“Bất quá tôi cảm thấy.....”Kiều Lạc lại mở miệng, “Nếu con heo kia của cô bất ngờ gặp phải sự không may, không phải thịt heo của cả đời cô cũng bị mất thôi sao ?”

“Oái?!” Diệp Kinh Chu kinh hãi lần một vòng, từ trên giường cao nửa thước té luôn xuống đất, quên cả đau đớn, mắt hoảng sợ, tay run rẩy chỉ, “Anh ... anh làm sao biết được em đang nghĩ cái gì?!”

Kiều Lạc ngửa mặt nhìn lên trần nhà, “Thật ra lúc học y tôi vẫn cho rằng mình nên theo học khoa tâm lý, đáng tiếc thầy giáo của tôi cảm thấy nếu tôi theo con đường đó, thì thật là khổ cho cả bạn học lẫn thầy cô giáo, hướng hồ ngành đó cũng không có khiêu chiến, nên tôi mới chọn ngoại khoa.”

« » Diệp Kinh Chu nuốt nước miếng, liếc mắt có thể nhìn thấu tâm tư người khác, Kiều ác ma thật sự quá nguy hiểm! Tổng giám đốc sao lại lấy anh ta ra làm ví dụ được chứ! Người như anh ta không thể tính là đàn ông được , anh ta chính là cái máy phân tích phát hiện nói dối thì đúng hơn !

Kiều Lạc chống tay ngồi thẳng dậy, khẽ nhếch miệng cười : “Hơn nữa tôi đọc tâm sự của người khác để châm chọc.” Anh ta vươn người , duỗi thẳng cánh tay thon dài ra định kéo Diệp Kinh Chu đang ngồi trên đất dậy.

Nhắm vào nàng sao? Diệp Kinh Chu giật bản mình, bao nhiêu năm ở cùng một tên đại biến thái như vậy, mà nàng vẫn còn sống sót, thật sự là kỳ tích nha! Nàng run rẩy giờ tay phải ra, Kiều Lạc nắm lấy, có điều tay đó mồ hôi trơn trượt, một phát kéo tuột luôn hai chuỗi vòng châu mà nàng vẫn đeo ở cổ tay, Diệp Kinh Chu cả kinh, vội vàng rút tay lại, nhưng Kiều Lạc đã nhanh hơn nàng một bước , túm chặt cổ tay nàng, lôi nàng lên giường, kéo tay nàng ra trước mặt, trên cổ tay, vết sẹo màu trắng nhạt tuy không đã rất mờ, nhưng không giấu nổi anh, anh nhượng mày, nhìn chăm chăm Diệp Kinh Chu, thấy nàng run rẩy toàn thân “Ừm em muốn ngủ tiếp”

Kiều Lạc không hề có ý buông tay, bàn tay anh nóng bỏng, nắm chặt lấy cổ tay của nàng đến toát mồ hôi, “Bị đứt tay sao ?”

“A! Đúng đúng !” Diệp Kinh Chu vội vã tiếp lời : “Hồi trước có lần gọt quả táo, bị trượt tay, cắt đến tận đây, hi hi”

Kiều Lạc nheo mắt nhìn nàng, suy nghĩ một chút, khẽ nâng cánh tay nàng lên, anh cười nhẹ, “Đây là tay phải, không ngờ em gái của anh lại dùng tay trái gọt táo nha, được rồi , gọt liền một quả cho anh xem”

“.....” Diệp Kinh Chu lập tức choáng váng, nàng đúng là ngu ngốc mà! Lại có thể phạm sai lầm như vậy?! Không đúng, nàng nhìn Kiều Lạc với đôi mắt lung trong, là bởi anh ta quá hắc ám, ai thêm đề ý tới cái chi tiết này đâu chứ, tí mỉ quá mất!

“Thế nào?” Thói quen của Kiều Lạc là, đầu tiên đoán đúng tâm tư người ta, làm người ta sợ chết khiếp, sau khi đoán đúng lại còn giả bộ hồ đồ, làm người ta á khẩu không trả lời được, “Không muốn gọt táo sao?”

“Em không làm được.....” Diệp Kinh Chu rung rung

“Không à.....” Kiều Lạc lại nâng cánh tay nàng lên một chút, Diệp Kinh Chu bị kéo đến phát đau, kêu một tiếng, anh hơi nhếch miệng, đôi mắt không mang kính sâu thẳm một cách đáng sợ, “Vội mau nói cho tôi hết đi.”

Diệp Kinh Chu cắn cắn môi, mắt hơi đảo một chút, cổ gầy mạnh một cái, thoát khỏi tay Kiều Lạc, ánh mắt trở nên kiên quyết : “Không nói!”

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Sự thật chứng minh, khi Diệp Kinh Chu nói không cần, thì cũng đồng dạng với mấy tiếng “ừ ừ” của mấy nữ diễn viên AV, chẳng những không có hiệu quả cự tuyệt, ngược lại còn khơi dậy ham muốn của mấy nam nhân bí ối, khụ... Kiều ác ma không bí ối, nhưng lại rất biến thái.

Hơn nữa... Diệp Kinh Chu lại liên tưởng tới những lời anh nói lúc sáng, chuyển sang mối quan hệ khác nha. Sao nàng có thể với anh mấy chữ đầy hấp dẫn “Không cần” như thế chứ.

Quả nhiên Kiều Lạc đã không phụ sự tín nhiệm trọng vọng của mọi người, khéo miệng lập tức nhếch lên lặp lại câu nói của nàng thêm một lần nữa, hai chữ “Không cần” của Diệp Kinh Chu mười phần chính nghĩa, về mặt đây chính khí, lộ ra bà phần nghiêm túc, bảy phần kiên quyết, Kiều Lạc hơi nhượng lông mày lên nói, hai chữ “Không cần?” được thốt ra với âm hưởng rất ngọt ngào, âm cuối được kéo dài hẳn ra, đây về mặt mờ.

Diệp Khanh Chu nuốt nuốt nước bọt, gần như hôn ám dưới không khí dục hoặc tỏa ra khắp toàn thân Kiều Lạc, người nàng khẽ run lên, bao nhiêu năm trước cũng cái dưới cái không khí như thế này, cũng làm cho tim đập loạn đầu choáng váng, mà anh ta vẫn trấn định thân nhiên, rõ ràng người quấy rối là anh ta, nhưng vì sao anh ta có thể phát tay rời đi một cách tiêu sái với vẻ mặt bình tĩnh, bỏ lại nàng ngồi đó bối rối vô cùng?

Kiều Lạc hơi nhích lại gần hơn, giờ tay vuốt nhẹ vào đầu đỏ trên cổ nàng, cười đầy vẻ khiêu khích : “Không thích cái này, thế cô thích cái gì ?”

Đầu ngón tay của anh hơi lạnh, tim Diệp Khanh Chu lại đập thình thịch, cổ trấn tĩnh lại, giờ tay hất tay anh ra, bây giờ nàng lại càng yếu ớt hơn bảy năm về trước, còn không chịu nổi sự khiêu khích của anh : “Anh đừng có chạm vào em”

Kiều Lạc hơi sững lại một chút, liếc nàng với vẻ dò xét, tựa hồ như đang cân nhắc xem vì sao hôm nay nàng lại lớn gan như thế.

Trong lòng Diệp Khanh Chu cũng thâm sợ hãi, không biết mình lấy đâu ra dũng khí, có lẽ là so với những chuyện trước kia, Kiều Lạc cũng không đáng sợ lắm, giờ khắc này, nàng bị ai phát hiện ra, nếu quả thật nàng mơ tưởng thắng quá Kiều Lạc, tất nàng phải khiêu chiến liên tục không ngừng cái cực hạn trong tâm lý của mình, dùng cái này để đối kháng với Kiều ác ma, kết quả là... tương lai nàng chỉ là một mảnh trời xám xịt! Nàng bắt đầu hối hận về sự phản kháng của mình, kỳ thật nàng chỉ cần thuận theo, thế giới này tất phải yên bình a!

Vì vậy Diệp Khanh Chu lập tức từ phản kháng quyết liệt biến thành nhu mì ngoan ngoãn, “Là bởi vìem, em hơi sợ nhột”

Kiều Lạc nheo mắt, “Thật không?”

Diệp Khanh Chu vội vàng gạt đầu, thờ phào một hơi, nhẫn nhịn tí thôi tình hình đã ổn rồi nha, từ nhỏ đến lớn, không phải nàng đều nhẫn nhịn hay sao, tục ngữ nói đúng, một sự nhịn chín sự lành a !

Nhưng mà đôi khi sự tình không hề tốt đẹp giống nàng nghĩ, nàng nhường nhịn, người khác vui lòng, chuyện này có thể kết thúc ở đây, hoặc có thể là, Kiều Lạc lại không phải người bình thường, từ khi còn nhỏ, Diệp Khanh Chu lui một bước, anh ta nhất định phải tiến hai bước, anh ta nói : “Cô không nói, thì tôi nói nhé, bảy năm trước Giám đốc Diệp Xương Mậu của công ty nhà đất Xương Mậu nghi ngờ hút thuốc phiện bị bắt, bị ép đi cai nghiện, cai nghiện thành công được ba năm, rồi lại tiếp tục mắc nghiện, bị cưỡng bức đến trại cai tạo cai nghiện. Hai năm sau đó, ông tái nghiện lần thứ ba, rốt cuộc đã tự vẫn bằng hơi ga tại nhà. Nhiều năm hít á phiện cùng với việc tiêu xài hoang phí, đồng thời trong những năm đó công ty không lo đầu tư quy hoạch, lại chịu thêm ảnh hưởng của Diệp Xương Mậu, danh tiếng công ty không ngừng tụt dốc, nửa năm sau, người nhà của ông đem bán toàn bộ cổ phần của công ty, thế là Công ty Nhà đất Xương Mậu hoàn toàn đổi chủ.”

“Đừng, đừng nói nữa.”, mặt Diệp Khanh Chu trắng bệch, những chuyện này trong quá khứ này nàng tưởng mình đã quên, như đã quên Kiều Lạc, như đã quên cha mình, bây giờ lại bị Kiều Lạc vạch trần ra, không chút nương tay xé toang vết thương của nàng.

“Cô không nói, thì tôi nói giùm cô.” Kiều Lạc đắm đắm nhìn nàng.

Diệp Khanh Chu tránh ánh mắt của anh, chân tay luống cuống, lúc này đây, làm thế nào để nàng có thể nhẫn nhịn được cái quá khứ đó? Nàng cuống quýt bỏ khỏi giường, “Em thấy đói bụng, em đi nấu cái gì ăn khuya, ăn, ăn một chút sẽ ngủ ngon hơn”

Kiều Lạc đứng là không phải người lương thiện, từ giây phút anh nói ra một cách rõ ràng rành mạch cái thông tin này, đương nhiên anh sẽ không cho nàng có cơ hội tẩu thoát, anh mở miệng, “Lại muốn chạy trốn sao ? Bị người khác bắt nạt, cô trốn, bị Mai Oánh Oánh chửi mắng, cô cũng trốn, cô muốn trốn tránh như thế cả đời hay sao?”

Diệp Khanh Chu sững người lại, những lời này, ai cũng có thể nói, trừ là anh ta là không thể, giống như Hoàng Thế Nhân không thể chỉ vào Dương Bạch Lao[10] hỏi vì sao không để cho khuê nữ mua hoa! “Khiến cho em trở thành người như vậy, không phải là anh sao?”

Kiều Lạc ngây người, Diệp Khanh Chu tiếp, “Còn nữa, mỗi lần có chuyện gì xảy ra, cứ tránh sau lưng anh, chẳng phải lúc đó anh muốn vậy hay sao?”

Còn nhớ sau khi lên tiểu học, bạn bè vẫn châm chọc nàng là “Nhẫn giả thần Quy[11]”, chẳng những có thể nhẫn nhịn lại còn rất bao dung, cái tên hiệu này là do người khác hay dùng để châm chọc nàng, nàng nghe thấy còn vui vẻ nói, “Ngàn năm vương bát, vạn năm quy[12], đúng là trường thọ nha.”

Diệp Khanh Chu không biết là sợ phiền phức hay đúng là một con rùa đen, kỳ thật nàng đã cố gắng tự mình giải quyết một số vấn đề, sợ bị khai trừ khiến nàng làm việc siêng năng và nịnh nọt thủ trưởng, sợ bị đồng nghiệp xa lánh khiến nàng gánh vác họ rất nhiều công việc vặt vãnh, nàng dùng phương thức của mình để giải quyết vấn đề, đã không cách nào thay đổi bản chất của mình, nàng chỉ có thể dùng phương thức của mình để sinh tồn, chỉ cần cố gắng sống, là đủ rồi.

Ngày đầu Kiều Lạc mang theo tâm lý bài xích sai phái bắt nạt Diệp Khanh Chu, nhưng dần dần, trong quá trình bắt nàng nàng, anh ta phát hiện ra nó hoạt động một cách quỷ dị khác hẳn với bắt nạt những người bình thường khác, bởi vậy Diệp Khanh Chu bắt đầu trở thành một loại đồ vật phụ thuộc vào anh, phương pháp của anh thật rõ ràng — trừ anh ra, người khác đừng hòng bắt nạt nàng.

Nàng bị người bắt nạt, anh ta đều giúp lấy lại công đạo, tỷ như nàng bị trấn lột tài sản, anh ta giúp nàng đòi lại, chỉ là kết cục đều vào túi anh, người anh trai bảo vệ em gái dần chuyển thành thành ác ma nuôi nhốt nô lệ của mình.

Có đôi khi, Diệp Khanh Chu đã quen với những việc đó, nếu bị người khác bắt nàng, thà rằng bị Kiều Lạc bắt nạt còn hơn, dần dần, việc Kiều Lạc ra mặt thay nàng đã trở thành chuyện cơm bữa, nàng cũng quen với việc sau khi được anh bảo vệ lại bị anh sai phái bắt nạt, có điều, trong thiên hạ này làm gì có cái gì cho không.

Rất khó nói ai đã tạo ra một Diệp Kinh Chu hôm nay, nhưng chắc chắn Kiều Lạc là một trong những nguyên nhân chủ yếu, lúc nàng muốn đi ra khỏi bóng tối của cuộc chia tay giữa cha và mẹ nàng, thì lại rơi vào thế giới của anh, anh có tham vọng mãnh liệt muốn sở hữu nàng. Trong thế giới của anh ta, không ai có thể khi dễ nàng, ngoại trừ chính anh ta. Diệp Kinh Chu rốt cục đã tìm được một chỗ trú an toàn, mặc dù chỗ này không hẳn là tốt.

Bởi vì dù Kiều Lạc luôn có thể giải quyết một cách dễ dàng những vấn đề của nàng, chỉ là cuối cùng anh vẫn là Kiều Lạc, là anh trai trên danh nghĩa của nàng, anh không phải người nàng có thể dựa vào, bởi vì mẹ của nàng từng hỏi, "Tiểu Chu, con và Kiều Lạc hôn nhau như thế, chẳng lẽ con yêu nó sao?"

Giây phút đó nàng đã choáng váng, mối quan hệ giữa nàng và Kiều Lạc chỉ là quan hệ giữa ác ma và nô lệ, điểm này mặc dù người khác có rõ hay không, thì ở cái tuổi mười bảy như thế, nàng không nên có cái cách gần gũi với anh trai khác cha khác mẹ như thế, dù đó chỉ là biểu hiện bên ngoài.

Nghĩ vẩn của mẹ, nàng không thừa nhận, nhưng lại không thể phủ nhận.

Chỗ tựa của nàng nhất quyết không phải là Kiều Lạc, nàng không thể trốn mãi sau lưng anh. Nàng muốn sống một mình, kỳ thật không phải nàng quan tâm tới việc mình có thể sống được một mình hay không, cũng không phải muốn trở thành một kẻ chứng tình ủng nguyệt, giống như khoảng thời gian này đây, nàng sống cũng rất thoải mái. Cầm khoản tiền lươn cố định, có nhà ở, có tiền gửi ngân hàng, có gia đình, có bạn bè.

Có điều dường như Kiều Lạc không nghĩ vậy, cho nên trải qua quãng thời gian dài như vậy, dù mẹ không hề tiết lộ tung tích của nàng, anh ta cũng có thể xuất hiện trong cùng thành phố với nàng, khiến cho một kẻ chưa bao giờ sinh bệnh như nàng bỗng dưng gặp được anh ta.

Chẳng lẽ..... Diệp Kinh Chu rơi lệ đầy mặt, đời này anh ta cứ bắt nạt mình mãi như vậy sao ?

Thoạt nhiên Kiều Lạc thoáng sửng sốt, rồi phì ra cười : "Cô cứ nghĩ kỹ xem tôi muốn cái gì ?"

Diệp Kinh Chu nuốt nước miếng, "Không rõ, không rõ lắm....." Nàng nghĩ cái gì Kiều ác ma cũng biết, nhưng Kiều ác ma nghĩ cái gì, vĩnh viễn nàng cũng không biết.

"Vậy để tôi nói cho cô biết....." Kiều Lạc giờ tay kéo nàng lên : "Diệp Kinh Chu, anh muốn em."

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Trong phòng mờ tối, ánh trăng lung linh xuyên qua bức rèm cửa khép hờ, làm nổi bật khuôn mặt trắng của Kiều Lạc, mái tóc ngắn bù xù, cùng với khóe miệng cười ngạo nghễ, cả người anh ta tỏa ra không khí nguy hiểm khôn lường

Anh ta nói "Anh muốn em"

Diệp Kinh Chu nuốt nước miếng, chớp chớp mắt, như vẫn tiếp tục chờ đợi.

Thấy nàng không nói gì, Kiều Lạc nhướn mày, có ý đợi nàng trả lời.

Nhưng Diệp Kinh Chu chỉ chớp mắt, lại có vẻ như đang chờ anh nói tiếp.

Kiều Lạc lại khẽ chau mày, tiếp tục chờ nàng.

Diệp Kinh Chu lại tiếp tục chớp mắt, Kiều Lạc lại tiếp tục nhăn mày.

Rốt cục bạn Kiều không nhịn được ho khan một tiếng, "Không phản đối à?"

Nghe xong lời này, Diệp Kinh Chu ngạc nhiên, "Không phải anh còn chưa nói hết sao?"

"Chưa nói hết ?", Kiều Lạc ngăn người.

"Đừng vậy!" Diệp Kinh Chu xò tay chấm chỉ đếm, "muốn em đưa tiền tiêu vặt, muốn em sáu giờ sáng phải ra khỏi giường, muốn em đi mua đồ cho anh....." Nàng kể liền một hơi, cuối cùng ngừng đầu chấm chú nhìn anh, "Hôm nay lại muốn em?"

Kiều Lạc sửng sốt, khóe miệng hơi nhếch lên, chỉ là lần này nụ cười có chút xấu hổ.

Anh ta muốn nàng, muốn nàng làm gì chứ?

Đối với sự sai bảo của anh, Diệp Khinh Chu đã sớm tập thành thói quen, chính là rõ ràng hôm nay anh còn chưa nói hết, nàng vốn không có khả năng đọc tâm giống như anh, làm sao biết được anh muốn cái gì ở nàng.

“Diệp Khinh Chu, cô”Kiều Lạc mở miệng, tựa hồ rất giận, lại tựa hồ giận không thể phát tiết, miệng mở to, nhưng một lời cũng không thốt ra, cuối cùng xoay người nằm ngủ, coi Diệp Khinh Chu như không khí.

Diệp Khinh Chu thật thà cúi đầu nghĩ, rốt cục anh ta muốn cái gì kia chứ?

Trong thế giới của Diệp Khinh Chu, chỉ có người khác muốn chiếm tiện nghi của nàng, bọn họ đều muốn rất nhiều thứ, muốn nàng tặng quà, muốn nàng mời đi ăn, muốn nàng làm việc, muốn nàng làm thay, có điều chưa có ai muốn nàng.

Nàng lại có giá trị được người ta muốn sao ?

Dường như là không!

Ngày đầu tiên lúc nàng đến sống ở nhà họ Kiều, Kiều Lạc đã nói với nàng như vậy : “Mày cho rằng ngoại trừ một người tốt như ba của tao vậy, ai sẽ thích một kẻ con riêng của vợ như mày chứ?”

Nguyên nàng vốn là một đứa con không cha, bỗng dưng trở thành con riêng, cho dù nói gì đi chăng nữa, cũng không phải là một sự tồn tại khiến người ta yêu mến. Biết rõ thân phận của mình, nên nàng cũng không dám mơ tưởng rằng người khác sẽ yêu thích mình . Ai tốt với nàng một, nàng lập tức sẽ tốt lại gấp ba, nhưng không ngờ nàng càng nhu mì ngoan ngoãn, lại càng bị người xem thường. Nàng thật sự đã đánh mất mình trong thế giới này.

Sự xuất hiện của Kiều Lạc đã khiến cuộc đời nàng thay đổi, bước một bước dài trên con đường nhát gan, bắt đầu đi về phía nhu nhược.

Nàng sợ bệnh, lại càng sợ chết, bởi vì cảm thấy cái chết là một việc rất đáng sợ, nỗi sợ của nàng may ra chỉ có người từng cận kề với cái chết mới có thể cảm nhận được.

Nàng sợ bị mất việc làm, bởi vì nếu như không có việc, nàng không biết mình nên làm gì, nếu như vậy, nàng lập tức trở thành một mình một thế giới.

Nàng sợ Mai Oánh Oánh, bởi vì nàng ta công khai đứng giữa trường đại học lớn tiếng tố cáo cha nàng phạm tội chích thuốc phiện, ngay giây phút bắt gặp những ánh mắt của mọi người, tinh thần Diệp Khinh Chu tưởng như đã hoàn toàn sụp đổ.

Nói cho chính xác, thì là nàng sợ cô đơn, cô đơn là cái gì? Không phải một mình phiêu bạt nơi hoang đảo không người, mà là giây phút ngồi ở trong rạp chiếu bóng, thấy chung quanh đen mù, nhìn ra xung quanh thấy ai nấy đều say mê thưởng thức, khoảnh khắc ấy mới gọi là cô đơn.

Nỗi sợ hãi của Diệp Khinh Chu, không ai có thể lý giải nổi, cho nên nàng vẫn vô cùng cô đơn.

Ngày làm việc hôm sau, Âu Dương tới hỏi nàng tối hôm qua cùng tổng giám đốc nói gì, Diệp Khinh Chu trả lời, “Mình đem tiêu chuẩn kén chồng và nguyên nhân ra nói cho tổng giám đốc nghe.”

“Ừ, ừ, rồi sao nữa ?” Âu Dương truy tiếp.

Diệp Khinh Chu thuật lại lời của tổng giám đốc, không sót một chữ, Âu Dương nhăn mặt “..... Sao lại là anh trai của cậu ? Sao tổng giám đốc lại không lấy mình làm ví dụ chứ?”

“Có lẽ.....”Diệp Khinh Chu nhìn xem chung quanh không có người, mới nhỏ giọng nói, “Tổng giám đốc tự biết sau này thăng chức nhất định cũng có nhân tình, tính ra anh ta cũng rất thành thực.”

“Xi.....”Âu Dương bĩu môi, “Mình đã bảo mà, đã là đàn ông đều chẳng ra gì, tìm kẻ không có tiền chi biết tới quán gô đầu thanh nữ, thì thà tìm kẻ có tiền có thể nuôi nhân tình, nếu vớ phải cái bọn kén cá chọn canh còn tự kỷ, thì thà kiếm loại giai đẹp lại phong tao, dù sao cũng coi như đã nghiệm, tốt xấu bọn mình còn được tiếng là dùng hàng cao cấp !”

Những lời của nàng giáng một đòn mạnh vào Diệp Khinh Chu, làm cho nàng hoàn toàn mở mắt, mắt lấp lánh ánh sao nhìn Âu Dương một cách sùng kính, “Âu Dương, cậu, cậu thật hot nha..... Có điều thứ hàng cao cấp thì làm gì thêm tới mình?”

Âu Dương lập tức đẩy mặt nàng đang dí sát lại ra : “Thì dỗi một lần đầu năm dùng tròn năm”

“Vậy là ý gì?”Diệp Khinh Chu ngắc đầu nói.

“Cậu không phải nói đàn ông tốt không vừa mắt cậu hay sao ?”Âu Dương ngồi xuống ghé đôi diện nàng, “Vậy sao cậu không bốc phét một tí, dù sao nói xạo không cần phải đóng thuế, thì xạo cho xong.”

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Diệp Khinh Chu, Âu Dương khẽ vỗ đầu nàng, “Chính là tự nâng cao giá trị của cậu lên, như vậy tất xứng đôi rồi, làm người sao, phải vẫn nhã một chút, cậu không phong nhã uống tuổi trẻ á!”Nàng bắt đầu nêu ví dụ, “Ngày nhè , ví dụ như tự khoe cậu là người thuần khiết, chưa biết yêu gì, mọi người đều yêu con nai vâng ngoác.”

“nhưng thật mình chưa yêu bao giờ mà”Diệp Khinh Chu nhỏ giọng nói.

“Oái.”Âu Dương sững sờ, hình như đúng là con bé này chưa từng nói qua luyến ái, trái lại lại làm cho người truy cầu mình bỏ chạy mất,”Vậy cậu nói cậu có nhà, có của hồi môn khổng lồ.”

Diệp Kinh Chu nhìn quanh, kéo Âu Dương lại gần, nói nhỏ bên tai nàng,”Âu Dương, mình thật có tài sản nha.....”

“.....”Âu Dương nhìn chằm chằm vào nàng, ừ đúng là nàng ta có tài sản thật.”Vậy thì cậu nói cậu là người hiền thực nhu mì.....hừm...cậu quả là quá hiền thực rồi, hừm, sửa lại chút nha, cậu nói đời này cậu chỉ mong được ở nhà thờ chồng dạy con, bảo đảm trong mười đàn ông thì hết chín kẻ yêu cậu ngay!”

“Thì.....”Diệp Kinh Chu cúi đầu nhỏ giọng nói,”mình vẫn luôn muốn làm bà nội trợ.....”

“.....”mặt đen xì, Âu Dương nhảy lên, cốc mạnh đầu nàng,”Trời ạ, cậu tự ngắm mình đi, đẹp người đẹp nét, nghề nghiệp tốt, gia thế đẳng hoàng, cậu bị ám IC à, lại muốn đi tìm giai hạng D à?”

“Cái này..... Kỳ thật mình cũng không thể tính là hạng A “Diệp Kinh Chu lẩm bẩm,”Điều kiện bên ngoài thì có thể xếp vào A, có điều bản thân mình thì chỉ xếp hạng D.”

Rốt cuộc Âu Dương mất hết kiên nhẫn, nổi giận nói,”Mình thật muốn xé óc của cậu ra xem trong đó có chứa cái gì nữa ?!”

“Trong giấc mơ của mình.....”Diệp Kinh Chu nhìn về phía cửa sổ, lúc này mặt trời đang chói lóa rực rỡ, làm cho mắt của nàng cũng toát ra ánh vàng lóng lánh.

“Ước mơ của cậu?”Âu Dương thoáng bĩu môi,”Mơ cái gì?”

Diệp Kinh Chu kể một hồi,”Ăn được, ngủ được, có tiền, không bị bệnh!”

Đang nói chuyện, đột nhiên Ôn Nhược Hà mở cửa văn phòng, bước ra ngoài gọi tên nàng, Diệp Kinh Chu cho rằng tán dóc trong giờ làm việc bị phát giác, sợ tới mức ngã ngồi xuống ghế, Âu Dương vội vàng kéo nàng lên, đẩy vào văn phòng.

Diệp Kinh Chu bước vào văn phòng một mình, lòng có chút khẩn trương. Tuy nhiên Ôn Nhược Hà trang trí văn phòng đẹp vô cùng, từ cách bài trí, ánh sáng, cho đến cái nghiên đựng bút trên bàn đều rất có phong cách. Mỗi lần Diệp Kinh Chu đến đây đều cảm thán khiêu thầm mỹ trời cho của tổng giám đốc, phần nào quên đi cảm giác sợ hãi lo lắng.

“Tổng giám đốc, anh tìm tôi có việc ạ?”

Ôn Nhược Hà mỉm cười, đưa cho nàng một tập văn kiện, Diệp Kinh Chu hai mắt tròn tròn, chẳng lẽ đây là thông báo sa thải trong truyền thuyết? Tay nàng run rẩy nhận lấy, không dám mở ra.

Ôn Nhược Hà vuốt cằm,”Sao không mở ra xem?”

“Cái này.....”Diệp Kinh Chu liếm môi,”Tổng giám đốc, thú thật lúc nãy tôi có nói chuyện với Âu Dương trong giờ làm việc.....”

“Ừm?”Ôn Nhược Hà nhướn cao mày.

Giọng anh đầy nghi hoặc lại càng khiến Diệp Kinh Chu thành thật khai báo,”Tổng giám đốc, thật sự chúng tôi không có nói nhiều, chỉ vì cô ấy hỏi tôi chuyện hôm qua.....”

Ôn Nhược Hà rút cục nhịn không được,”Sao bỗng nhiên nói tới chuyện này vậy?”

“Oái?”Diệp Kinh Chu sững sờ, vội vã cúi đầu lục văn kiện, mở ra xem xét, trên đó viết bốn chữ “Phi Nhã Điền Sản”, phía dưới là sơ đồ quy hoạch.

“Ca này mới vừa tới hôm nay, Phi Nhã Điền Sản sắp khai trương một khu chung cư cao cấp ở phía nam Tử Dương Sơn Đông, muốn thuê chúng ta làm quảng cáo, tòa nhà này sẽ cất bằng khánh thành trong thời gian rất ngắn. “Ôn Nhược Hà thấy nàng đang xem, liền giới thiệu qua cho nàng, “Tôi nhớ lần trước có xem qua cô làm biển quảng cáo, hiệu quả rất tốt, cho nên dự án lần này giao hết cho cô.”

Diệp Kinh Chu cắn môi, hai tay run rẩy,”Tổng giám đốc, tôi..... có thể nào...không làm.....”

Phi Nhã Điền Sản, công ty của Triệu Phi Nhã, quả là đáng buồn cười, bà ta đã hại cha của nàng, đã cướp đi công ty, đã đổi tên Xương Mậu Điền Sản thành Phi Nhã Điền Sản, Diệp Kinh Chu hận mình như nhược bất tài, đã không bảo tồn nổi cơ nghiệp cha mình để lại, lẽ nào ngày hôm nay, nàng lại còn phải làm biển quảng cáo cho công ty điền sản của bà ta?

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Diệp Kinh Chu cúi đầu nói nhỏ “Sao lại giao cho tôi việc này

“Việc của công ty mà thôi, không có lý do gì.” Ôn Nhược Hà tùy ý nói, nhưng khi nhìn dáng điệu của nàng, anh nhìn không được lại thêm một câu, “Đứng rồi, em họ của tôi cũng đang công tác ở Phi Nhã Điện Sản.”

Khỏe miệng Diệp Kinh Chu khẽ giật giật, thật quá trùng hợp, khoa chính quy ngành kiến trúc trường nàng phải học năm năm, Mai Oánh Oánh tốt nghiệp muộn hơn nàng một năm, khi đó các nàng đã sớm không có liên lạc, mà Xương Mậu Điện Sản cũng đổi tên thành Phi Nhã Điện Sản, Mai Oánh Oánh lại làm ở đây, thật không thể ngờ được.

Thấy nàng không nói lời nào, Ôn Nhược Hà không biết nàng đang suy nghĩ gì, anh ta và nhà em họ thực ra cũng gần gũi lắm, lần trước biết nàng là bạn học của em họ mình, cũng là do nàng nói, sau đó lúc anh theo mẹ đi bệnh viện thăm Mai Oánh Oánh, nhắc tới tên Diệp Kinh Chu, Oánh Oánh chỉ nói sơ qua, là một người bạn học mà thôi.

Diệp Kinh Chu liếm môi khô khốc, tuy nàng là người lòng dạ rộng rãi, nhưng trong lòng người tốt cũng phải có chút vương mắc, điểm vương mắc này dù rất nhỏ, cũng không thể vượt qua nổi, “Tổng giám đốc, tôi không thể nhận việc này.”

Ôn Nhược Hà sững sờ, tựa hồ không tin vào những lời mình vừa nghe thấy, tuy anh mới biết Diệp Kinh Chu, nhưng dựa vào biểu hiện hàng ngày, nàng rõ ràng không phải loại người nhác việc, cho nên nhất định là có nguyên nhân, “Tại sao?”

Diệp Kinh Chu ngẩng đầu, “Bởi vì tôi không thể làm, làm không nổi.”

Ôn Nhược Hà tuy giật mình, nhưng lại tưởng thói tự ti của nàng tái phát, nói tiếp, “Đừng lo, nhất định cô sẽ làm tốt mà.”

Diệp Kinh Chu lắc đầu, nói một cách rất thật, “Tổng giám đốc, chỉ có riêng việc này, quả thật tôi không làm được.”

Ôn Nhược Hà sững sờ, anh chưa bao giờ thấy vẻ kiên quyết như vậy trong ánh mắt nàng, kiên quyết lại có pha lẫn tia hi vọng, nàng cắn chặt môi, nắm chặt tay, tựa hồ thật cùng đường mới mở miệng từ chối,

“Đã như vậy.....” Anh vốn không thích gây khó xử cho người khác, “thôi để cho Âu Dương làm vậy.”

“Đừng!” Diệp Kinh Chu vội nói, “Ngần vạn lần đừng giao cho Âu Dương làm!” Nàng không làm, bởi vì không thể quảng cáo cho công ty của Triệu Phi Nhã, không cho Âu Dương làm là bởi vì Âu Dương cũng biết rõ chuyện của nhà nàng, để nàng ta ôm một bụng bức bối đó đi làm, nhất định sẽ quậy tung lên, căn cứ theo tính tình của nàng ta nhất định sẽ gây ra chuyện, khi đó chẳng những nàng bị tai họa, danh tiếng của công ty cũng sẽ bị ảnh hưởng, vậy cũng không tốt.

“Chuyện gì nữa?” Ôn Nhược Hà hoàn toàn mờ mịt, cô ta không làm, lại còn không cho Âu Dương làm.

“Cái này.....” Diệp Kinh Chu xoắn hai tay, có vẻ như đang đấu tranh tư tưởng không biết có nên nói thật ra hay không.

Cho tới giờ Ôn Nhược Hà vẫn ôm một bụng nghi hoặc đối với nàng, không hiểu sao nàng lại làm việc cần mẫn như vậy, không hiểu sao nàng nhát gan như vậy, không hiểu sao nàng thường có những ý nghĩ kỳ quặc như vậy, nhất là hôm nay vì cái gì lại từ chối công tác được giao một cách khó hiểu như vậy?

“Thật ra, tôi không phải là người không biết thông cảm, nếu cô có gì khó xử cứ việc nói.”

Diệp Kinh Chu mở to mắt nhìn anh, anh vẫn luôn mỉm cười như vậy, thỉnh thoảng có quát mắng đối với những viên chức không biết chịu trách nhiệm về công việc của mình, còn lại phần lớn vẫn là một người cực kỳ hòa nhã dễ chịu, nhất thời nàng nghĩ, tổng giám đốc xác thực là một người tốt, những suy nghĩ kia của nàng, không ai có thể hiểu được, có điều tuy tổng giám đốc cũng không thể thấu hiểu, nhưng lại có thể chấp nhận, chỉ đơn giản tiếp nhận, khiến cho nàng rất thỏa mãn. Những lời nói tùy ý vừa rồi của anh, lại khiến cho nàng cảm thấy thật âm áp, nàng do dự một chút rồi mở miệng, “Tổng giám đốc, công ty Phi Nhã Điện Sản... đã từng thuộc về gia đình của tôi.”

Tuy tự nguyện nói cho Ôn Nhược Hà lý do nàng không muốn tiếp nhận công việc này, nhưng nàng vẫn giấu bớt một số chuyện không thể nói, “Phi Nhã Điện Sản trước kia chính là Xương Mậu Điện Sản, là cơ nghiệp do cha tôi một tay dựng lên, Triệu Phi Nhã là thư ký của ông, mười bảy năm trước vì bà ta mà cha mẹ tôi ly hôn, tôi đi theo mẹ, sau đó, Từ sau khi cha tôi qua đời, Xương Mậu Điện Sản trở thành Phi Nhã Điện Sản.....”

Ôn Nhược Hà vừa nghe lời này, lập tức ngây người, trong óc của anh bỗng lóe ra hình ảnh một cô gái tuổi đôi mươi đang cúi người, mái tóc dài mềm mại rủ xuống che nửa mặt, trong đôi con ngươi của nàng lấp lánh một giọt nước trong vắt, giọng nàng nghẹn ngào, “Bác Ôn, cháu van xin bác.....”

Người đàn ông ngũ tuần trước mặt nàng là một trong bốn cổ đông lớn nhất của Xương Mậu Điện Sản, cũng là cha của Ôn Nhược Hà. Khi đó anh còn đang du học nước ngoài về ngành truyền thông, về nước nghỉ hè, cùng bạn bè đã lâu không gặp đi ăn tối, đương nhiên không tránh khỏi uống nhiều rượu, lúc về nhà đã hơi tây tây, có nhìn thấy cô bé này trong phòng khách, có điều cũng chỉ liếc qua một cái.

Cha anh nói, “Công ty trong tay cô, chỉ có một con đường chết, tôi không thể hợp tác với cô được.”

Lúc đó tuy anh đã hơi choáng váng, nhưng vẫn thấy được một giọt lệ từ mắt của nàng rơi xuống, phản chiếu lại ánh đèn thành một vệt sáng mờ nhạt, đầu nàng càng cúi thấp hơn,”Vậy cháu xin phép, chào bác.” Nàng cúi đầu đi ra ngoài, thoáng chạm vào bả vai Ôn Nhược Hà đang đứng sững, nàng ngẩng đầu, gương mặt đầy nước mắt, kinh hoàng chạy đi.

Cha anh nói, đây là chủ mới của Xương Mậu Điền Sản, là một đứa trẻ chưa ráo máu đầu, làm sao có thể kinh doanh nổi công ty. Ngược lại, kẻ thứ ba phá hại hạnh phúc gia đình nàng, lại có tay trong thu mua cổ phần, hiện tại đã nhảy lên thành đại cổ đông. Nàng nhắm không giữ nổi công ty của cha, nên hy vọng ông hợp tác với nàng.

Ôn Nhược Hà đang mơ mơ màng màng, nghe cũng không rõ lắm.

Về sau nghe nói Xương Mậu Điền Sản quả nhiên thay đổi chủ, cha của anh sức khỏe yếu, cũng bán cổ phần đi, ở nhà dưỡng sức, những chuyện từ đó về sau, cũng chẳng quan hệ gì tới nhà anh nữa.

Đối với Ôn Nhược Hà, điều này bất quá chỉ là một đoạn ký ức mơ hồ đã quên, hôm nay bất ngờ quay trở lại, anh nhìn Diệp Kinh Chu đang cúi đầu, bây giờ mới hiểu được vì sao mình cảm thấy nàng có vẻ quen quen, thì ra là như vậy.

Nhớ lại chuyện này, Ôn Nhược Hà hiểu ra được một số điều trước đây anh không rõ, đồng thời lại gia tăng thêm một ít nghi vấn mới, anh bắt đầu hiểu được vì sao nàng nhút nhát, cùng lúc lại nghi ngờ, năm đó nàng sang hết cổ phần của cha, nhất định đã thu về một gia tài lớn, nàng nhất gan như vậy, đi làm việc lúc nào cũng sợ bị khai trừ, lẽ ra đã có thể ngồi không mà hưởng thụ, không phải sẽ sẽ bớt đi những lo lắng này sao ?

Đương nhiên anh cũng không nói ra thắc mắc này, chuyện đã xưa rồi nhắc lại cũng không có ý nghĩa gì, huống hồ anh tự tin mình sẽ tìm được câu trả lời, vì vậy anh nói,”Thì ra là vậy.....”

Diệp Kinh Chu vốn cho rằng mình giải thích rất hàm hồ - gặp phải Kiều Lạc thì đừng hòng được chấp nhận -, tuy nhiên Ôn Nhược Hà lại tỏ ra đã hiểu, nàng thở phào nhẹ nhõm,”Tổng giám đốc, thật ... thật xin lỗi.....”

Ôn Nhược Hà đứng lên, cầm tập văn kiện trong tay nàng đặt trên bàn, cười nói,”Cô xin lỗi cái gì chứ? Là tại tôi không biết gì tự mình quyết định ,..... Cô không làm, Âu Dương cũng không làm, vậy để Lệ Na làm là xong”

“Tổng giám đốc.....”Diệp Kinh Chu lập tức mất long lanh,”Anh thật là tốt.....”

Ôn Nhược Hà không nhớ rõ đây là lần thứ mấy nghe nàng khen mình như vậy, khoe miệng hơi nhếch lên, cười xấu hổ, cảm giác như mình cố ý lừa gạt nàng, giả vờ là người tốt, cố ý lừa gạt cho nàng cảm động,”..... Không có gì.”Kỳ thật chính anh cũng biết, anh tựa hồ rất khó nổi giận hoặc chỉ trích đối với người như Diệp Kinh Chu, bởi vì trước khi anh nổi giận, nàng đã bắt đầu sám hối, vì vậy bất tri bất giác tự nhiên khoan nhượng hơn với nàng.

Mặc dù anh đã nhanh chóng xử lý xong việc này, lòng Diệp Kinh Chu vẫn lo sợ bất an, khẽ hỏi,”Mai Oánh Oánh đã xuất viện rồi sao ạ ?”Từ sau khi cái vụ hôm trước xảy ra, nàng cũng không tới viện nữa, mà sự bất hòa giữa Kiều ác ma và Mai nữ vương, hơn nữa nàng đang có chiến tranh lạnh với Kiều Lạc, nên lại càng không rõ tình hình của Mai Oánh Oánh như thế nào, hôm nay nhắc đến nàng ta, Diệp Kinh Chu cảm thấy hiếu kỳ.

“À.....”Ôn Nhược Hà nhú mày, có phần áy náy,”tôi cũng không rõ, hình như là chưa.....”

“Không rõ à, tốt lắm!”Diệp Kinh Chu vui mừng lộ rõ trên nét mặt, lập tức thốt lên , không rõ chứng tỏ bọn họ không gặp gỡ, không gặp gỡ tức đã không nói chuyện gì hết .

Ôn Nhược Hà kinh ngạc,”Cái gì tốt?”

Diệp Kinh Chu tái mặt, vội vàng giải thích,”Ý tôi là, anh không biết rõ thật là tiếc a!”

Ôn Nhược Hà dường như thấy mình lâu rồi không đi thăm em họ, có vẻ như quá bất cận nhân tình, vì vậy lập tức quyết định đền bù sai sót ấy, sẵn tiện lôi kéo luôn Diệp Kinh Chu vào “hôm nay tan sở chúng ta cùng đi thăm cô ấy vậy.”

“.....”Diệp Kinh Chu lập tức lệ chảy đầy mặt, tổng giám đốc, thật sự tôi không tiếc chút nào đâu a.

Vừa đến giờ tan sở, Ôn Nhược Hà từ văn phòng bước ra , thấy Diệp Kinh Chu đang cúi đầu giả vờ bận rộn gọi một tiếng,”Kinh Chu, tôi đi lấy xe, cô chờ một lát hãy đi xuống nhé.”Anh nói xong, thân nhiên đi ra cửa chính, để lại một mình nàng đối mặt với những cặp mắt sáng rực của toàn bộ nhân viên trong văn phòng

“Diệp Kinh Chu, tổng giám đốc bảo cậu làm cái gì?”Người thứ nhất xông lại chính là Dương Dương, đôi con mắt sáng trưng như đèn pha

Lệ Na lập tức mò xuống nói thêm ,”Hôm nay tổng giám đốc kêu cậu đi vào văn phòng có phải là nói chuyện hẹn hò tối nay không ?”

“Không phải.....”Diệp Kinh Chu đỏ mặt giải thích,”Không phải.....”

“Vậy thì là cái gì ?”Mọi người cùng quát lên.

Âu Dương lập tức đứng lên, mặt kéo Diệp Kinh Chu mặt đã cắt không còn chút máu ra, lườm những người khác,”Có thì sao, tự quan tâm tới việc riêng của mấy người đi !”

Mọi người bĩu môi, nói không ra lời, đầy mắt mặt tản đi, Diệp Kinh Chu vội vàng giải thích với Âu Dương, “Âu Dương, thật không phải đâu, là tổng giám đốc muốn mình cùng anh ấy đi.”

Âu Dương khoác tay lên vai nàng, “Cái thời khắc tốt đẹp mình chờ đợi bấy lâu nay rốt cục đã tới rồi, xem ra mình không nhìn nhầm cậu ! “Nói xong còn nhìn nàng bằng ánh mắt ý nhị sâu xa, rồi cầm giỏ xách đi khỏi văn phòng.

Hẹn hò với tổng giám đốc? Diệp Kinh Chu khẽ nhăn miệng, thò đế nhà nàng có gan làm chuyện động trời ấy sao?

Đến bệnh viện, khoảng 6 giờ, vừa xuống xe, Ôn Nhược Hà nói, “Thăm bệnh xong cùng đi ăn tối với tôi nhé.” Anh vừa nói xong, lập tức đổi giọng, “A, đúng rồi, cô không có chuyện gì khác chứ?”

“Chuyện gì khác?” Diệp Kinh Chu ngạc nhiên.

Ôn Nhược Hà trêu chọc, “Đột trước không phải cô đã đi xem mắt sao, hẳn là dạo này bận rộn lắm ?”

“Đã không liên lạc nữa” Diệp Kinh Chu nói nhỏ. Hôm trước, Âu Dương đã tóm lấy điện thoại di động của nàng xóa sạch số của người “trúng tuyển”, đối tượng gọi tới lần nào cũng do Âu Dương giành trả lời, tóm lại một câu, kế hoạch xem mắt đã hoàn toàn thất bại.

“Thế à” Ôn Nhược Hà gật đầu, nhưng mảy cười cười, “vậy thì đi ăn với tôi được rồi.”

“Vâng.” Diệp Kinh Chu ừ rừ gật đầu, ăn cơm cùng tổng giám đốc, dạ dày nàng còn có thể tiêu hóa sao?

Đứng trước cửa phòng bệnh, Ôn Nhược Hà đang muốn gõ cửa, đột nhiên nghe tiếng nói từ bên trong, giọng lạnh lạnh, đúng là Mai Oánh Oánh.

“... Anh cảm thấy hai ta có thể sao ...”

Ngoài cửa cả Ôn Nhược Hà và Diệp Kinh Chu đều sững sốt, có điều anh không ngừng tay, gõ nhẹ cửa rồi đẩy ra. Trong phòng bệnh chỉ có hai người.

Mai Oánh Oánh và Kiều Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Lúc này mà đẩy cửa đi vào, rõ ràng là rất xấu hổ, nhưng tổng giám đốc lại đẩy cửa được một cách quyết đoán như thế, làm cho Diệp Kinh Chu không khỏi lộ ra ánh mắt sùng bái, tổng giám đốc quả nhiên khí thế phi phàm a!

Ôn Nhược Hà thật ra cũng không chú ý tới ánh mắt của nàng, Mai Oánh Oánh lại càng không bận tâm, chỉ có Kiều Lạc liếc qua một cái, đã thu hết vào trong đáy mắt.

Thấy hai người đột nhiên bước vào, hai người đang nói chuyện trong phòng bệnh kia đều giật mình, nhất là Mai Oánh Oánh, trông thấy người anh họ mình luôn kính phục nhất lại xuất hiện cùng lúc với Diệp Kinh Chu là kẻ đáng ghét nhất, trong nháy mắt đó hai phạm trù tình cảm kia lập tức đan xen lẫn nhau, nàng ta thật cũng không biết nên tỏ ra vui hay giận.

Kiều Lạc liếc sơ đã nhìn thấy Diệp Kinh Chu đi cùng với Ôn Nhược Hà, đây là lần thứ hai anh gặp anh ta, ngược lại không quá ngạc nhiên, bởi vì lần trước tại bệnh viện Âu Dương đã nói cho anh biết, Mai Oánh Oánh là em họ của cấp trên của mấy nàng, cho nên Diệp Kinh Chu mới có thể vác cái mặt hân hoan nịnh nọt kia tới gặp sự lạnh lùng quay mặt của kẻ khác.

Ôn Nhược Hà thoáng giật mình, không ngờ nhìn thấy Kiều Lạc trong này, buột miệng kêu lên, “Bác sĩ Diệp phải không ?”

Diệp Kinh Chu cả kinh, tiêu rồi, lời nói dối của nàng đã bị vạch trần, tổng giám đốc phát hiện nàng giấu diếm, nhất định sẽ tức giận cho rằng nàng là người không thành thật, sẽ không còn tin nhiệm nàng, sau đó sẽ cảm thấy việc cho nàng ở lại công ty sẽ làm bại hoại danh tiếng của công ty, trở thành nỗi nhục của cả công ty, vì vậy nàng sẽ bị sa thải khỏi công ty AM, lại còn ghi trong lý lịch lý do bị sa thải là tội lừa dối cấp trên, lý lịch xấu như vậy dĩ nhiên sẽ khiến nàng không tìm nổi bất kỳ công việc nào khác, vì vậy chỉ còn cách ăn dần ăn mòn vào số tài sản mình được thừa kế, chính là trời không thể không có mưa gió, người họa phúc khôn lường, nhà đột gặp buổi trời mưa, thị trường tài chính đang có nguy cơ như thế, tài sản để dành của nàng chẳng mấy mà hết sạch, cùng đường mạt lộ, mà càng bị thâm nữa là..... nàng còn chưa gả ra ngoài được, liên hậu thuẫn cũng bị mất tiêu rồi.

Nàng chỉ có thể sống khốn cùng một mình, xung quanh không bạn bè, không có con cái, trở thành một trong năm loại người được bảo hộ, nếu như thân thể khỏe mạnh, còn có thể đi tìm việc mưu sinh, nhưng là chỉ như chén nước xe cùi, cũng chỉ no được cái bụng mà thôi, cuối cùng đã tới lúc đèn hết dầu

tất, nằm hấp hối trong nhà kho cũ kỹ mà chết đi cũng không ai hay biết . Không có tiền gửi ngân hàng, không có đất đai nhà cửa , không có di chúc, ngay cả mảnh đất chôn thân ở nghĩa địa công cộng cũng không có.....

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng lập tức rơi lệ đầy mặt, thật là một bước sa chân nghìn đời ân hận a!

Bất quá ba người còn lại cũng không để ý về hối hận khổ sở của Diệp Kinh Chu, mà vẫn tiếp tục sự kinh ngạc của bọn họ.

Đầu tiên là Kiều Lạc vô cùng bình tĩnh đáp lại Ôn Nhược Hà, đối với vấn đề không có cách nào để trả lời, thì không thừa nhận cũng không không phủ nhận, mà lập tức lái câu chuyện sang một vấn đề khác : “Sao anh lại tới đây ?”

Ôn Nhược Hà lập tức bị phân tâm, lần trước anh đến thăm em họ chưa gặp Kiều Lạc, chỉ biết là anh ta cũng làm việc tại bệnh viện này, không ngờ trùng hợp như vậy, lại là bác sĩ của Mai Oánh Oánh,”Đây là em họ của tôi .”

“Anh họ, hai người quen nhau sao ?”Mai Oánh Oánh cũng chấn động trước tình cảnh này.

Ôn Nhược Hà nói không chút nghĩ ngợi,”Anh ấy chính là anh trai của Diệp Kinh Chu !”

Diệp Kinh Chu vừa tỉnh lại từ trong giấc mộng về cái chết bi thảm cuối đời của mình, lập tức ngã vào một vực sâu khác, tổng giám đốc ơi, sao anh có thể mạnh mẽ như thế, sao anh có thể trực tiếp mở cửa ra như vậy, lại đem quan hệ giữa tôi và Kiều lạc nói ra giữa ban ngày ban mặt như thế chứ !

Mai Oánh Oánh mắt phượng lập tức tròn tròn,”Anh trai của cô ta ?”

Ôn Nhược Hà liền giới thiệu ngay lập tức, chỉ tay vào người nào đó hai mắt đứng tròn, hồn đã lìa khỏi xác,”Đây là Diệp Kinh Chu, nhân viên cùng sở với anh, em đã quen rồi !”Rồi chỉ vào Kiều Lạc nói,”Đây là anh trai của cô ấy, không ngờ lại là bác sĩ của em , còn anh thì”Anh ta thoáng nở nụ cười,”lại là anh họ của em”

Mai Oánh Oánh vừa nghe xong, lập tức quay đầu nhìn Kiều Lạc, ánh mắt sắc bén, tựa hồ đang chất vấn vì sao anh ta không tự nói với mình, còn Kiều Lạc thủy chung vẫn giữ nguyên nụ cười, dường như đối với trường hợp này, không giật mình cũng không bối rối, bình thản đáp,”Quả là trùng hợp”như thể anh ta cũng rất mừng rỡ khi gặp phải sự trùng hợp này.

Diệp Kinh Chu vội vã tiếp theo,”Thật là trùng hợp nha”

Mai Oánh Oánh liếc mắt, thầm nhớ lại đoạn hội thoại vừa xảy ra giữa mình và Kiều Lạc, không biết anh họ đã nghe thấy được gì, nên cũng không muốn dây dưa, nhân cơ hội thay đổi câu chuyện,”Anh họ, sao anh lại đến đây?”

“Lâu rồi không tới thăm em, không biết em đã xuất viện chưa, anh gọi điện thoại cho dì, dì nói em còn đang ở bệnh viện, nên mới đến thăm.”Ôn Nhược Hà vừa nói vừa đặt những thứ mang tới lên trên bàn bên cạnh.

“Lại còn rủ người đến thăm em nữa”Mai Oánh Oánh nói một cách đầy hàm ý, liếc Diệp Kinh Chu một cái, làm nàng cảm thấy rất không thoải mái. Thật không hiểu nổi tại sao Âu Dương có thể nghĩ là nàng có vấn đề gì đó với tổng giám đốc, có sự tồn tại của Mai Oánh Oánh, nàng đâu có một trăm cái lá gan cũng tuyệt đối không dám đi câu dẫn tổng giám đốc.

Không rõ Ôn Nhược Hà hoặc không hiểu ý châm chọc của Mai Oánh Oánh, hoặc là cố ý giả khờ, tóm lại xuôi theo lời nàng ta mà giải thích,”Không hẳn vậy, chính là nhờ Kinh Chu hỏi thăm em, anh mới chợt nhớ ra!”

“Nó ấy à?”Mai Oánh Oánh nhướn cao mày, lại liếc qua Kiều Lạc đứng bên cạnh,”Vậy chúng ta hỏi Kiều đại bác sĩ một chút nha, bệnh của tôi sao vẫn còn chưa hết vậy!”

“Bác sĩ Kiều.....?”Ôn Nhược Hà hơi nhíu mày, lúc này anh ta mới nhớ đến lời Diệp Kinh Chu buổi sáng, khi nói cha mẹ của nàng ly dị, rõ ràng nàng không hề nhắc đến người anh này, chẳng lẽ

Tim Diệp Kinh Chu đã chìm tới đáy vực sâu, thôi thế là thôi ... là hết rồi

Kiều Lạc không hề bối rối, thân mật quàng vai Diệp Kinh Chu bấy giờ đang sợ đến mặt tái xanh, thoải mái nói,”Anh em chúng tôi tuy không cùng họ, nhưng cùng nhau lớn lên từ nhỏ, đều là cha mẹ ly dị rồi tái hôn, tình cảm rất tốt, tôi luôn xem nàng như em gái của mình.”

Diệp Kinh Chu phải thừa nhận, Kiều Lạc giả làm người tốt giỏi cực kỳ, hơn nữa xét về bên ngoài mà nói, ngoại trừ những lúc chỉ đối mặt với nàng, có vẻ như anh ta đều giả làm người tốt, hơn nữa lại giả vờ cực kỳ thành công.

Quả nhiên, Ôn Nhược Hà lập tức tỏ vẻ hiểu ra. Ngược lại Mai Oánh Oánh nheo mắt đánh giá sự “thân mật” của hai anh em, muốn xem xét thử coi có gì sơ sẩy trong đó không. Diệp Kinh Chu thừa nhận, trong số đám ác ma trên thiên hạ, người duy nhất nghi ngờ lời nói của Kiều ác ma chỉ có Mai nữ vương này . Hay là nàng và tổng giám đốc đều quá đơn thuần, đều là bị về thành thật giả mạo của Kiều Lạc lừa hết.

Nghĩ tới đây, mắt Diệp Kinh Chu lại long lanh nhìn tổng giám đốc, tận đáy lòng dâng lên cảm giác thân thiết khó tả.

Ra khỏi phòng bệnh, Kiều Lạc chờ sẵn bên ngoài, đưa người nhà về văn phòng để nói qua tình hình của bệnh nhân, điều này làm cho Diệp Kinh Chu cảm thấy ngôn ngữ thật sự là một môn học cao thâm a,

“..... Lương y như từ mẫu, để ý đến tình hình sức khỏe bệnh nhân là trách nhiệm của bác sĩ chúng tôi, dù cho người bệnh nào cũng cư xử giống như những đứa trẻ thường xuyên không hợp tác, chúng tôi cũng phải tự hiểu rằng họ vì bị bệnh mà cảm xúc không ổn định. Dù sao sức khỏe là quan trọng nhất, chúng tôi có trách nhiệm, mà người bệnh cũng phải có trách nhiệm tự lo cho chính mình, đương nhiên, trách nhiệm của chúng tôi lớn hơn nhiều. Tôi thấy người bệnh không chỉ cần trị liệu về mặt thân thể, mà còn cả về mặt tâm lý nữa. Phản kháng, hay bất hợp tác với bác sĩ đều là triệu chứng của bệnh tâm lý. Có khả năng người mắc bệnh này trong tiềm thức luôn sợ hãi bị người khác tiếp cận, hoặc nói trắng ra, đây có khả năng là triệu chứng của sự trầm uất. Có đôi khi có một cuộc sống đầy đủ sung sướng cũng không có nghĩa là tinh thần thoải mái, có khi lại gây phản ứng ngược, ví dụ như người bệnh thường hay nóng nảy, nhìn thấy ai cũng thấy không thuận mắt, có thể nổi giận, lại còn suy nghĩ lung tung, trị liệu là một quá trình lâu dài buồn chán, kỳ thật tôi cho rằng, nằm bệnh viện không chỉ để chữa cho hết bệnh, mà quan trọng hơn là theo dõi và tìm ra những bệnh tiềm ẩn, đây mới đúng là trách nhiệm của thầy thuốc chúng tôi.....”

Những lời này nói ra lúc không có mặt Mai Oánh Oánh, nếu không, không biết sẽ nài ta sẽ làm âm ỉ đến như thế nào. Bất quá buổi nói chuyện cũng được Ôn Nhược Hà tán đồng, vội vàng gọi điện thoại nói với dì rằng em họ cần được trị liệu bởi chuyên gia tâm lý.

Sau đó, lúc cùng ăn cơm với tổng giám đốc, Diệp Kinh Chu vẫn không yên lòng, lời của Kiều Lạc văng vẳng, anh ta xem mình như em gái ruột sao? Tuy nàng biết rõ lời của anh ta không đáng tin chút nào, nhưng nàng lại cảm thấy không thoải mái, không hiểu sao còn cảm thấy hơi cô đơn, lại nghĩ đến câu nói nghe được của Mai Oánh Oánh trước khi vào cửa, bọn họ đang nói cái gì?

Anh ta không xứng với nàng?

Chẳng lẽ là Kiều bạo chúa đang theo đuổi Mai nữ vương và đau khổ vì bị nàng ta cự tuyệt?!

Nàng vẫn biết Kiều Lạc thích ngược đãi người khác, như ngược đãi nàng chẳng hạn, nhưng không ngờ anh ta cũng có khinh hướng bị ngược đãi..... Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng thậm chí cảm giác không vui vẻ, ngồi ăn cơm cũng mơ mơ màng màng.

Sau khi ăn xong tổng giám đốc đưa nàng đưa về nhà, Diệp Kinh Chu mới vừa vào cửa đã gặp người, Kiều Lạc đang từ phòng ngủ lớn đem chân gối đi vào căn phòng nhỏ mà ngày đầu anh ta đã chê không chịu ở.

Nhìn thấy Diệp Kinh Chu, anh nói, “Hôm nay hơi bị cảm, không thể ngủ máy điều hòa.”

Kỳ thật nghe thấy anh ta nói như vậy, đáng lẽ Diệp Kinh Chu nên vui vẻ tự chúc mừng mình được giải thoát, nhưng nàng không những chẳng thấy vui, ngược lại còn có chút buồn phiền, cúi đầu xuống, “Anh đang giấu em chuyện gì, phải không.....”

Chẳng biết tại sao, lời này vừa thốt, nàng chợt hiểu ra, nàng đang bối rối là bởi vì Kiều Lạc đang giấu diếm nàng cái gì đó, dù trước kia Kiều Lạc bắt nạt nàng đến cỡ nào, nhưng nàng hiểu rất rõ bản chất của anh ta, dù suy nghĩ của anh ta có tà ác tới đâu anh ta cũng không ngại mà cho nàng biết ngay, mặc dù nàng có sợ chết khiếp, hay là bị bối rối rất lâu, nhưng nàng biết rõ Kiều Lạc thành thật.

Anh ta từng bắt nàng làm cái này cái nọ, anh ta từng đuổi theo nàng tới thành phố S, anh ta từng bắt nàng ngủ chung chen chúc trên một cái giường, anh ta từng nói, “Diệp Kinh Chu, anh muốn em”

Nhưng anh ta chưa từng giấu nàng bất cứ việc gì, hơn nữa sự việc này không phải việc nhỏ.

Kiều Lạc dừng bước lại, nhìn nàng, cũng đã mở miệng, “Những chuyện em giấu anh, cũng ít sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Diệp Kinh Chu mở to mắt, ngẩn người ra, lúc này trên mặt Kiều Lạc không còn tồn tại nụ cười xấu xa như mọi khi nữa, hai mắt nheo lại tựa hồ rất chăm chú, đôi kính làm người ta không thấy rõ được thần sắc trong ánh mắt anh, chỉ cảm thấy ánh mắt anh nhẹ như gió thoảng, xuyên qua kính, thổi tới người nàng, dù là đang giữa đêm mùa hè nóng nực cũng làm nàng thoáng run rẩy, hạ giọng thì thầm, “Em, em giấu anh chuyện gì?”

Kiều Lạc không nói gì tiếp, xoay người tiếp tục đi vào gian phòng nhỏ, đóng cửa lại, Diệp Kinh Chu bị tiếng đóng cửa làm giật mình, đột nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, liền quay về phòng của mình nằm lăn ra giường.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Diệp Kinh Chu ngủ một mình trên cái giường lớn như vậy, trên thực tế nàng đã ngủ trên cái giường đôi kích cỡ khổng lồ này từ rất lâu rồi, căn cứ vào số lượng thống kê, hàng năm trên thế giới đều có hàng trăm trường hợp người ngã xuống giường mà đột tử, cho nên giường của Diệp Kinh Chu xưa nay là đặc biệt đóng theo yêu cầu, chẳng những là giường đôi, mà còn là loại giường đôi size XXXL.

Từ khi Kiều Lạc chen vào ngủ chung trên cái giường này, Diệp Kinh Chu mỗi đêm ngủ đều phải rất cẩn thận, sợ bị xô ngã xuống, hôm nay Kiều ác ma chủ động đi ra chỗ khác, nàng có thể một mình nằm thoải mái ngay giữa cái giường lớn nhất này, tha hồ xoay người, tha hồ lăn.

Nàng dang rộng hai tay, bên trái trống không, bên phải cũng trống không, đột nhiên cảm thấy nằm giường này thật an toàn, nhưng lại có phần trống trải, tựa như thời điểm bấy năm về trước lúc nàng đến thành phố S một mình.

Tại khu biệt thự dưới chân núi Từ Dương, nàng gặp lại người cha đã xa cách mình mười năm trời, cùng với Triệu Phi Nhã. Đó cũng là một ngày hè, thời tiết nóng bức tựa như bây giờ, lần đầu tiên nàng nói dối Kiều Lạc, nói mình đi tham gia trại hè, rút mấy trăm tệ chạy tới thành phố S. Tuần lễ trước đó cha gọi điện thoại tìm nàng, mười năm qua, ông chưa bao giờ hỏi thăm nàng một câu, cú điện thoại này làm cho Diệp Khinh Chu rất giật mình, trong lòng ít nhiều cũng có chút kích động, ông không một lời nào nhắc chuyện xưa trước kia, chỉ mời Diệp Khinh Chu tới chơi.

Nguyên nhân chính khiến Diệp Khinh Chu quyết tâm đi thành phố S tị nạn là Kiều Lạc. Hè năm đó anh ta vừa đỗ đại học, rảnh rỗi đến phát khùng. Trên đời này có đủ loại người, đại đa số mọi người rảnh rỗi thì nghỉ xả hơi, bất quá Kiều Lạc lại khác, anh ta hề rảnh rỗi là tìm việc bận rộn ngay, không ngừng sai bảo và bắt nạt Diệp Khinh Chu.

Năm đó Diệp Khinh Chu mới từ năm thứ nhất lên năm thứ hai, mới chọn khoa văn lý, nghỉ hè cũng không có việc gì làm, vì vậy vị anh trai Kiều Lạc này bắt đầu xếp thời gian biểu cho em gái sao cho không còn chỗ trống để nghỉ ngơi, buổi sáng chạy vòng quanh hồ, xế chiều đi bơi lội, buổi tối thì đánh cầu lông.

Diệp Khinh Chu vốn không giỏi vận động, sự bất lực của nàng thể hiện rõ qua việc tay chân không thể phối hợp được với nhau, chạy maratong sao, cùng lắm vùng tay đánh chân là có thể chạy, cộng thêm từ nhỏ đã hay bị sai vặt làm chân chạy, nên môn thể thao duy nhất nàng có thể làm là chạy bộ. Nhưng bơi lội thì chịu rồi, đây là một loại vận động nguy hiểm hạng cao, hàng năm người bị chết đuối rất nhiều, cho nên Diệp Khinh Chu nhất nhất bám chặt cửa không chịu ra khỏi nhà.

Ông Kiều an ủi nàng: "Tiểu Chu, anh của con bơi rất giỏi, bơi chung với anh thì con không phải sợ gì nữa."

"Đừng vậy." Mẹ của nàng cũng nói, "Chẳng lẽ anh con lại bỏ mặc con chết chìm sao chứ?"

Diệp Khinh Chu hai mắt đầm lệ nhìn trời, bị Kiều Lạc lôi ra khỏi nhà, giật lấy cái phao đang bị nàng túm chặt lấy, rồi một cước đá nàng văng xuống hồ bơi.

"Xong rồi, xong rồi, mình chết đuối đến nơi rồi" Trong tích tắc rơi vào trong nước, Diệp Khinh Chu thấy trước mắt tối sầm, người nhẹ hẫng, cảm giác như hồn vừa lìa khỏi xác, tại cái giây phút sắp xa lìa trần thế này, nàng rất muốn tạ ơn mẹ đã nuôi nàng lớn khôn, tạ ơn cha Kiều hiền lành nhân hậu, thêm cả những người đã quan tâm săn sóc nàng

"Chị ơi , chị ơi !" Bên tai nàng bỗng vang lên một cái giọng nói trong trẻo, Diệp Khinh Chu run rẩy mở mắt ra, thiên sứ gọi sao, nàng làm nô lệ cho ác ma bấy lâu không lẽ vẫn có thể lên Thiên đường rồi ?

Nàng mở mắt, thấy tất cả đang nhìn nàng, hơn nữa đều là những đứa nhỏ bảy tám tuổi, mang phao hình những con thú trong phim hoạt họa. Đứa bé vừa gọi nàng đang chớp mắt mắt ngây thơ, "Chị ơi , chị không thể cứ ngồi xõm như thế nha, tí nữa nước đổ tới đấy!"

Miệng Diệp Khinh Chu méo xệch, thì ra chỗ này là khu giải trí giành cho nhi đồng, nàng ôm gối ngồi xõm, nước chỉ xâm xấp mắt cá chân nàng, nàng nhìn theo hướng ngón tay đứa bé kia, thấy một đợt sóng lớn ầm ầm đổ tới, nước bọt tung lên trắng xóa, tất cả trẻ em quanh nàng đều hoa chân múa tay vui sướng nhảy cẫng lên, bọt nước tung tóe đầy mặt nàng.

Diệp Khinh Chu ngẩng đầu lên, đã thấy Kiều Lạc đang đứng trên bờ cười tít mắt "Ồ đây từ từ tập bơi nha."

Hơn nửa tháng trôi qua, cuối cùng Diệp Khinh Chu cũng từ khu giải trí tiến vào khu dành cho trẻ em cao một mét, một mình cao lêu nghêu mang phao tập bơi, cuối cùng đã tới có một ngày, nguyệt sự của nàng đã tới, vốn là chuyện rất đáng buồn, nhưng Diệp Khinh Chu lại vui sướng hoa chân múa tay đầy phấn khích, đúng như cái câu quảng cáo kia đã nói, "Là con gái, thật tuyệt !"

Vì vậy Diệp Khinh Chu mừng thầm đi nói với Kiều Lạc, suốt một tuần liền nàng không thể đi bơi lội được.

"A? Vậy thì thật là đáng tiếc....." Kiều Lạc thờ dài nói.

Đáng tiếc? Diệp Khinh Chu trong lòng vụng trộm bĩu môi, đối với Kiều ác ma mà nói, không được thấy nàng bò lê trong hồ nước cạn quả thật rất đáng tiếc, riêng nàng thì không thấy tiếc chút nào. Có điều ý nghĩ này nàng chỉ có thể để ở trong lòng, miệng vẫn không thể không nói, "Thật là đáng tiếc mà..... Đây cũng hết cách rồi !"

"Cũng tự biết là đáng tiếc sao?" Kiều Lạc nhướn mày, đột nhiên ánh mắt hướng tới trước ngực nàng, "Cũng tự biết mình khuyết thiếu sao ?

"Khuyết thiếu ...?" Diệp Khinh Chu sững sờ.

Kiều Lạc cười nham nhở liếc qua ngực nàng một cái, Diệp Khinh Chu cúi đầu nhìn theo, lập tức gờ hai tay che kín ngực nhảy ba bước về phía sau, "Anh, anh, anh nhìn cái gì đấy?!"

Kiều Lạc cười nói, "Nhìn hiệu quả của nửa tháng vừa rồi, không phải bình nguyên đã thành đồi núi rồi sao?"

Diệp Khinh Chu mặt đỏ bừng lên, nhưng quả thật là cái chỗ mà tay nàng đang che kia đúng là có nhấp nhô hơn ngày xưa một chút, khi nào thì Kiều ác ma bắt đầu quan tâm tới tình trạng phát triển của nàng ? "Chỗ này của em....., lớn hay không lớn, ... mắc mớ gì tới anh....."

Kiều Lạc nheo nheo mắt, khóe miệng hơi nhếch lên, sờ cằm, “Nông dân đương nhiên phải quan tâm dưa hấu trong rẫy lớn hay không, đương nhiên anh cũng phải quan tâm xem từ nay về sau ...”

Anh vừa nói được nửa câu, điện thoại Diệp Khinh Chu vang lên, nàng đỏ mặt chạy lên sân thượng. Đây là cú điện thoại đầu tiên của cha.

Sau đó nàng lấy lý do là đi trại hè, một tuần sau lập tức chạy tới thành phố S.

Nàng vốn tưởng rằng mình rất thông minh đã thoát được Kiêu Lạc, lại không nghĩ đến trên thế giới này, có quá nhiều việc so với Kiêu Lạc càng hắc ám hơn, càng đáng sợ hơn, chỉ vì nàng xưa nay sống dưới bóng tối của Kiêu Lạc, không biết thế giới bên ngoài như thế nào, thật ra về mặt nào đó mà nói thì bóng tối cũng thành sự che chở cho nàng.

Hôm ấy sau khi ba người ôm ba tâm trạng khác nhau ăn cơm tối xong, rốt cuộc cha nàng cũng mở miệng, nói rõ lý do. Mười năm trước, khi ông và Diệp phu nhân ly hôn, bà Diệp một xu cũng không thêm lấy, chỉ đưa ra yêu cầu duy nhất là ông phải mở một cái tài khoản ba trăm vạn tệ ở ngân hàng cho con gái.

Ông Diệp nhắc chuyện này khiến Diệp Khinh Chu sửng sốt. Thật ra nàng biết rõ chuyện này, số tiền kia mẹ nàng chưa bao giờ động tới, bà từng hỏi qua Diệp Khinh Chu có muốn dùng tiền chơi cổ phiếu hay không, Diệp Khinh Chu vốn nhát gan, cảm thấy cổ phiếu quá mạo hiểm, không đáng tin bằng ngân hàng Trung Quốc! Vì vậy số tiền kia lâu nay đều nằm yên trong tài khoản ngân hàng, nàng không hề động qua.

Diệp Khinh Chu không biết tại sao cha lại nhắc tới chuyện này, ông Diệp nói dạo gần đây tài chính của công ty nhà đất của ông không quay vòng kịp, dạo này giá nhà trên thị trường tăng vọt, việc buôn bán của công ty nhà đất càng ngày càng tăng, nếu Diệp Khinh Chu rút hết tiền ra mua cổ phần, có thể làm cổ đông của Xương Mậu Điền Sản, hàng năm đều có hoa hồng.

Những chuyện phức tạp trong xí nghiệp như thế này, Diệp Khinh Chu không hiểu, theo như nàng thấy, chẳng qua phụ thân muốn hỏi vay tiền mà thôi, hơn nữa số tiền kia vốn là của ông cho nàng.

Ông cảm thấy con gái thiệt thòi, cho nên cho nàng tiền.

Có điều Diệp Khinh Chu không biết ông thiếu nợ nàng cái gì, làm chồng, ông phản bội vợ, nhưng làm cha, ông không làm gì có lỗi với nàng, ông cấp tiền nuôi dưỡng nàng, ông vẫn còn nhớ rõ là ông có đứa con gái này, thế là đủ rồi.

Cho nên Diệp Khinh Chu không chút nghĩ ngợi đồng ý giao hết tiền, cha nàng cười rất vui vẻ, một mực khen ngợi con gái đúng là tri kỷ. Diệp Khinh Chu dò xét ông thật cẩn thận, mười năm không gặp, ông ăn mặc càng thêm sang trọng hơn trước kia, có điều trông lại rất tiêu tụy, mắt thâm quầng, hoàn toàn không có cái khí thế phấn chấn của mười năm về trước, trong lòng nàng có điểm bất an.

Triệu Phi Nhã cũng hòa theo tán dương, Diệp Khinh Chu không quen bà ta, mười năm trước nàng chỉ gặp qua vài lần, khi đó nàng không hiểu chuyện, chỉ biết là người đàn bà này đã cướp đi cha của nàng, ngày đó, Diệp Khinh Chu vốn gan thò bỗng giãy ra khỏi tay mẹ, chạy tới níu tay của bà ta can ngăn, cản đến nỗi có thể cảm nhận được vị máu tươi mặn mặn truyền vào từ đầu lưỡi. Nàng không nghe thấy tiếng ồn ào chung quanh, không cảm giác được mình đang bị người khác lôi kéo, nàng chỉ nhắm chặt mắt, quyết liệt cắn chặt không tha, mãi cho đến khi bị một cái tát như trời giáng làm mất nổ đom đóm, nàng mới chịu nhà ra.

Khi đó nàng phát hiện ra, nàng bình thường rất nhu nhược yếu đuối, nhưng khi bị dồn đến đường cùng thì nàng sẽ bộc phát, khi ấy, tất cả lý trí đều biến mất.

Để phòng ngừa sự bộc phát của mình, nàng vẫn một mực cố gắng rèn luyện khả năng tự trấn áp bản thân, cho tới hôm nay đã mài sắt thành kim.

Người từng bị nàng cắn, và từng tát lại nàng năm đó bây giờ đang ngồi bên nàng, khen ngợi nàng, Diệp Khinh Chu đột nhiên cảm thấy choáng váng, dạ dày trào ngược lên, chỉ muốn ói ra.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Sáng sớm hôm sau, Diệp Khinh Chu ôm đôi mắt quầng thâm mở cửa phòng, một đêm không ngủ, mặt mũi xám xịt, tinh thần mệt mỏi, lao đảo đi ra khỏi phòng như một u hồn, vào buồng vệ sinh, đánh răng rửa mặt, lại vật vờ đi vào bếp nấu cơm.

Nấu xong nồi cháo hoa, nàng như mọi khi múc ra hai chén, mang đến phòng khách đặt trên bàn, lại đột nhiên nhớ tới cái chén kia không biết có người ăn không! Nếu như là nàng, Đại khái là sẽ không ăn! Nàng ngẫm nghĩ lại bưng một chén lên xoay người đi về bếp, vừa vặn Kiêu Lạc mở cửa phòng, nàng giật mình, chén cháo trong tay suýt rớt.

Tóc bù xù, không mang kính, mắt nheo nheo, cả người anh tỏa ra một thứ oán khí đen thui rất đáng sợ

Diệp Khanh Chu hít vào một hơi, xem ra Kiều Lạc đêm qua ngủ không ngon, cho nên hôm nay xuống giường có vẻ nặng nề. Hôm qua mình ngủ không ngon, anh ta cũng không ngủ ngon hay sao?

Anh nheo mắt, nhìn cái chén trên tay Diệp Khanh Chu, mấp máy môi, "Cái gì?"

"Dạ ?" Diệp Khanh Chu sững sờ.

Anh chỉ cái chén trong tay nâng, nhìn lên không muốn nhiều lời, Diệp Khanh Chu đối với tính khí lúc mới xuống giường của anh cũng không lạ lắm gì, nàng cũng không còn gan đi khiêu chiến Kiều ác ma, vì vậy trả lời, "Cháo."

Kiều Lạc đưa tay sờ cổ, Diệp Khanh Chu lúc này mới trông thấy người anh đầy mồ hôi, gần như ướt sũng, thành phố S xưa nay rất nóng, bây giờ sắp cuối mùa hè, nhiệt độ lại càng cao hơn, đêm qua anh ngủ phòng không có máy lạnh, không thể nghĩ ngờ chính là nằm trong lò hấp.

Anh không nói gì, quay người đi về hướng buồng vệ sinh, có vẻ như muốn đi tắm, đóng cửa rồi, anh đột nhiên thò khuôn mặt ngái ngủ ra, "Đợi một chút, đây muốn ăn."

Diệp Khanh Chu khẽ giật mình, lát sau nhìn không được cười nhỏ, kiểu ngái ngủ lúc vừa thức dậy này, dù là Kiều Lạc cũng có điểm giống như trẻ con.

Lúc ăn, Kiều Lạc nhờ mới tắm xong bề ngoài có chút tỉnh táo, nhưng cũng không nói chuyện, chỉ cúi đầu ăn cháo, mức trứng chần, xem ra là do một đêm mồ hôi chảy quá nhiều.

Diệp Khanh Chu ngược lại không có khẩu vị, khuấy cháo trong chén, chỉ ăn một chút.

Kiều Lạc ăn xong, ngược nhìn chén của Diệp Khanh Chu, Diệp Khanh Chu gắp ánh mắt này, lập tức theo thói quen đem mình chén trứng chưng kia cắn thật đầy quá đó.

Kiều Lạc nhăn mày, "không ăn?"

Diệp Khanh Chu lập tức gạt đầu, "Đúng đúng. em không muốn ăn."

"Cô không muốn ăn thì đưa tôi ăn há ?"

"....." Diệp Khanh Chu vội kéo cái chén lại, "Em ăn."

Kiều Lạc đột nhiên đưa tay cầm chén, "Đây muốn ăn."

"....." Diệp Khanh Chu hai mắt dầm lệ nhìn an, Kiều Đại gia, chẳng lẽ hôm nay tâm trạng anh không tốt sao? Vấn đề này rất nghiêm trọng nha, lúc Kiều Lạc bình thường tiền đồ mình đã u ám, nếu như tâm tình của anh không được tốt, chẳng phải mình không có đường sống hay sao ?

Vì vậy Diệp Khanh Chu quyết định, trong ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách. Vì vậy vội bụng mấy cái chén đã ăn hết đi về phía bếp, Kiều Lạc ngồi ở trước bàn, vừa xúc từng thìa trứng chưng vừa nói một cách thân nhiên : "Không muốn biết giữa tôi và Mai Oánh Oánh có quan hệ gì sao?"

Anh ném ra lời này, Diệp Khanh Chu lập tức cứng người, thì ra anh và Mai Oánh Oánh quả nhiên là có quan hệ?! Họ có quan hệ gì ? Vì sao Mai Oánh Oánh lại nói như vậy, nàng thật muốn biết toàn bộ a!

Nàng quay đầu lại nhìn Kiều Lạc, "Em được biết sao ?"

Kiều Lạc ưu nhã cầm chén trứng lên, khoe miệng hơi nhếch lên, cười nhẹ, "Đương nhiên có thể."

Diệp Khanh Chu vội vàng thả ngay mấy cái bát vào trong phòng bếp, nhanh chân chạy tới, kích động ngồi đối diện anh, mắt lấp lánh ánh sao, kỳ thật Kiều ác ma tâm trạng không tốt cũng chưa hẳn đây không phải là cơ hội tốt để anh nói ra sự thật!

Kiều Lạc miệng cười ngọt ngào, dịu dàng nói, "Vậy cho anh biết trước đi, hôm đó đi Sofia gặp ai ?"

"....." Diệp Khanh Chu hóa đá.

"Tuổi." Kiều Lạc không chút chần chừ hỏi, không có kính, ánh mắt sắc bén của anh càng thêm khủng bố so với bình thường.

"Hơn ba mươi." Diệp Khanh Chu khẽ đáp.

Kiều Lạc khẽ hừ một tiếng, Diệp Khanh Chu vội vàng nuốt nước miếng, "Bốn mươi hai."

"Chiều cao." Kiều Lạc tiếp tục, nhấn từng chữ rõ ràng, giọng rất hách.

"Một mét sáu."

“Ưu điểm là.....”

“Có thu nhập, có nhà, không tàn tật, mặt mày không có dị tật, không có tiền án, không hút thuốc lá, không uống rượu, không có khuynh hướng bạo lực.”

“Kết quả.” mặt Kiều Lạc càng ngày càng khó coi, oán khí đen thui từ anh quả thực giống như từ địa ngục phát ra.

Diệp Khinh Chu trong lòng cực kỳ hối hận, hận nàng đã dám mưu toan giấu Kiều ác ma làm việc lén lút, kết quả là chuyện của anh mình chưa kịp hỏi ngược lại đã bị anh thăm vắn kỹ càng, “Kết quả..... Chính là..... Không có kết quả.”

Kiều Lạc biết rõ tính Diệp Khinh Chu, việc này nếu không có yếu tố bên ngoài, tuyệt đối sẽ không có chuyện không có kết quả, vì vậy tiếp tục hỏi, “Nguyên nhân.”

“Âu Dương nói người kia không tốt.....” Diệp Khinh Chu đáng thương nói, bổ sung một câu, “Em nói ra hết rồi.....”

Kiều Lạc buông chén, gạt đầu về bằng lòng, đứng dậy bỏ đi, Diệp Khinh Chu vội vàng nhắc nhở, “Mai..... Mai.....” chính vấn đề này đã làm nàng một đêm day dứt a.

“Mai Oánh Oánh?” Kiều Lạc quay đầu lại.

“Dạ dạ.....” Diệp Khinh Chu gạt đầu, về mặt mong chờ.

“Cô ấy là bệnh nhân của tôi.” Kiều Lạc cười.

“Anh!” Diệp Khinh Chu đứng bật dậy, run run chỉ tay, “..... Gạt em!”

Kiều Lạc nhún vai, “Diệp Khinh Chu, có một số việc chúng ta đã giấu nhau, như vết thương trên tay này, như chuyện của Mai Oánh Oánh kia, biết rằng lại có thể thế nào?”

Diệp Khinh Chu sững sờ, tay trái cầm lấy cổ tay phải, mặt trắng bệch, cúi đầu lấp bắp, một câu cũng không nên lời, Kiều Lạc lại đột nhiên cười lớn : “Hơn nữa không phải cô đã nói sao, giữa chúng ta không có quan hệ. Trừ phi cô tình nguyện chuyển sang một mối quan hệ khác với tôi, như thế có thể nghĩ lại một chút...”

Diệp Khinh Chu mặt đỏ lên, cúi đầu nhẹ nói một câu, “Chúng ta..... Có thể có thay đổi sang mối quan hệ khác sao?”

Kiều Lạc ngưng cười, neho mắt nhìn nàng. Cái phòng khách này không lớn, ước chừng mười mét vuông, Diệp Khinh Chu đứng ở sau bàn, anh đứng ở trước bàn, bất quá chỉ cách nhau hai mét, nhưng Diệp Khinh Chu lại cảm thấy cực kỳ xa.

Tựa hồ là bảy năm kia, mất đi, có thấy cũng không về được.

Nàng rời đi Kiều gia tới đây, bảy năm ròng, nàng không nói cho anh biết mình đi đâu, tuy không nói, nhưng trong lòng không phải không chờ mong. Nàng đi đâu, mẹ của nàng biết rõ, nhưng Kiều Lạc trong bảy năm đó, hết thầy lại chẳng hay biết gì, dù nàng cắt hộ khẩu về sống với cha nàng, dù bọn họ không còn quan hệ gì, chính là mẹ của nàng cùng ba Kiều lại thủy chung không cho Kiều Lạc biết nàng ở đâu.

Kiều Lạc không yếu đuối vô dụng như nàng, nếu như anh muốn biết, nếu như mẹ của nàng tình nguyện nói, thì đã không có bảy năm xa cách. Lẽ ra anh nên xuất hiện vào lúc nàng cần anh nhất.

Hay anh đã không nghĩ đến việc đi tìm nàng?

Hay bọn họ không thể có thêm quan hệ một lần nữa ?

Nàng đã trải qua cái gì, anh không hiểu, mà anh đang làm cái gì, nàng cũng không biết .

Con người khi còn sống có bao nhiêu lần bảy năm để phạm sai lầm, và có bao nhiêu lần bảy năm để bù đắp?

Kiều Lạc định thần lại, lấy kính từ trong túi áo ra, đeo vào cẩn thận. Tay khẽ vuốt tóc trên trán, miệng nhếch lên, vòng qua bàn đi tới gần nàng. Diệp Khinh Chu cảm thấy chật chội, nhưng không cách nào tránh anh được . Anh vươn tay, nâng cằm nàng, cúi xuống, trên môi nàng lập tức có gì đó ấm áp chạm vào, trên người anh tỏa ra hương vị thơm mát vừa tắm xong, Diệp Khinh Chu đột nhiên thấy mũi cay cay, nước mắt ứa ra.

Nụ hôn lần thứ hai này, sau tận bảy năm.

Anh ngẩng đầu, thốt lên một câu chỉ có người cao ngạo như anh mới có thể nói ra : “Chỉ cần anh muốn, là được.”

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Sáng sớm hôm sau, Diệp Kinh Chu ôm đôi mắt quầng thâm mở cửa phòng, một đêm không ngủ, mặt mũi xám xịt, tinh thần mệt mỏi, lao đảo đi ra khỏi phòng như một u hồn, vào buồng vệ sinh, đánh răng rửa mặt, lại vật vờ đi vào bếp nấu cơm.

Nấu xong nồi cháo hoa, nàng như mọi khi múc ra hai chén, mang đến phòng khách đặt trên bàn, lại đột nhiên nhớ tới cái chén kia không biết có người ăn không! Nếu như là nàng. Đại khái là sẽ không ăn! Nàng ngẫm nghĩ lại bụng một chén lên xoay người đi về bếp, vừa vặn Kiều Lạc mở cửa phòng, nàng giật mình, chén cháo trong tay suýt rớt.

Tóc bù xù, không mang kính, mắt nheo nheo, cả người anh tỏa ra một thứ oán khí đen thui rất đáng sợ

Diệp Kinh Chu hít vào một hơi, xem ra Kiều Lạc đêm qua ngủ không ngon, cho nên hôm nay xuống giường có vẻ nặng nề. Hôm qua mình ngủ không ngon, anh ta cũng không ngủ ngon hay sao?

Anh nheo mắt, nhìn cái chén trên tay Diệp Kinh Chu, mấp máy môi, "Cái gì?"

"Đạ ?" Diệp Kinh Chu sững sờ.

Anh chỉ cái chén trong tay nàng, nhìn lên không muốn nhiều lời, Diệp Kinh Chu đối với tính khí lúc mới xuống giường của anh cũng không lạ lắm gì, nàng cũng không còn gan đi khiêu chiến Kiều ác ma, vì vậy trả lời, "Cháo."

Kiều Lạc đưa tay sờ cổ, Diệp Kinh Chu lúc này mới trông thấy người anh đầy mồ hôi, gần như ướt sũng, thành phố S xưa nay rất nóng, bây giờ sắp cuối mùa hè, nhiệt độ lại càng cao hơn, đêm qua anh ngủ phòng không có máy lạnh, không thể nghĩ ngờ chính là nằm trong lò hấp.

Anh không nói gì, quay người đi về hướng buồng vệ sinh, có vẻ như muốn đi tắm, đóng cửa rồi, anh đột nhiên thò khuôn mặt ngái ngủ ra, "Đợi một chút, đây muốn ăn."

Diệp Kinh Chu khẽ giật mình, lát sau nhìn không được cười nhỏ, kiểu ngái ngủ lúc vừa thức dậy này, dù là Kiều Lạc cũng có điểm giống như trẻ con.

Lúc ăn, Kiều Lạc nhờ mới tắm xong bề ngoài có chút tỉnh táo, nhưng cũng không nói chuyện, chỉ cúi đầu ăn cháo, mức trứng chán, xem ra là do một đêm mồ hôi chảy quá nhiều.

Diệp Kinh Chu ngược lại không có khẩu vị, khuấy cháo trong chén, chỉ ăn một chút.

Kiều Lạc ăn xong, ngược nhìn chén của Diệp Kinh Chu, Diệp Kinh Chu gắp ánh mắt này, lập tức theo thói quen đem mình chén trứng chưng kia cắn thật đầy quá đó.

Kiều Lạc nhăn mày, "không ăn?"

Diệp Kinh Chu lập tức gạt đầu, "Đúng đúng. em không muốn ăn."

"Cô không muốn ăn thì đưa tôi ăn hả ?"

"....." Diệp Kinh Chu vội kéo cái chén lại, "Em ăn."

Kiều Lạc đột nhiên đưa tay cầm chén, "Đây muốn ăn."

"....." Diệp Kinh Chu hai mắt đầm lệ nhìn anh, Kiều Đại gia, chẳng lẽ hôm nay tâm trạng anh không tốt sao? Vấn đề này rất nghiêm trọng nha, lúc Kiều Lạc bình thường tiền đồ mình đã u ám, nếu như tâm tình của anh không được tốt, chẳng phải mình không có đường sống hay sao ?

Vì vậy Diệp Kinh Chu quyết định, trong ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách. Vì vậy vội bụng mấy cái chén đã ăn hết đi về phía bếp, Kiều Lạc ngồi ở trước bàn, vừa xúc từng thìa trứng chưng vừa nói một cách thần nhiên : "Không muốn biết giữa tôi và Mai Oánh Oánh có quan hệ gì sao?"

Anh ném ra lời này, Diệp Kinh Chu lập tức cứng người, thì ra anh và Mai Oánh Oánh quả nhiên là có quan hệ?! Họ có quan hệ gì ? Vì sao Mai Oánh Oánh lại nói như vậy, nàng thật muốn biết toàn bộ a!

Nàng quay đầu lại nhìn Kiều Lạc, "Em được biết sao ?"

Kiều Lạc ưu nhã cầm chén trứng lên, khóe miệng hơi nhếch lên, cười nhẹ, "Đương nhiên có thể."

Diệp Kinh Chu vội vàng thả ngay mấy cái bát vào trong phòng bếp, nhanh chân chạy tới, kích động ngồi đối diện anh, mắt lấp lánh ánh sao, kỳ thật Kiều ác ma tâm trạng không tốt cũng chưa hẳn đây không phải là cơ hội tốt để anh nói ra sự thật!

Kiều Lạc miệng cười ngọt ngào, dịu dàng nói, "Vậy cho anh biết trước đi, hôm đó đi Sofa gặp ai?"

"....." Diệp Khinh Chu hóa đá.

"Tuổi." Kiêu Lạc không chút chần chừ hỏi, không có kính, ánh mắt sắc bén của anh càng thêm khủng bố so với bình thường.

"Hơn ba mươi....." Diệp Khinh Chu khẽ đáp.

Kiều Lạc khẽ hừ một tiếng, Diệp Khinh Chu vội vàng nuốt nước miếng, "Bốn mươi hai....."

"Chiều cao." Kiêu Lạc tiếp tục, nhấn từng chữ rõ ràng, giọng rất hách.

"Một mét sáu....."

"Ưu điểm là....."

"Có thu nhập, có nhà, không tàn tật, mặt mày không có dị tật, không có tiền án, không hút thuốc lá, không uống rượu, không có khuynh hướng bạo lực."

"Kết quả." mặt Kiêu Lạc càng ngày càng khó coi, oán khí đen thui từ anh quả thực giống như từ địa ngục phát ra.

Diệp Khinh Chu trong lòng cực kỳ hối hận, hận nàng đã dám mưu toan giấu Kiêu ác ma làm việc lén lút, kết quả là chuyện của anh mình chưa kịp hỏi, ngược lại đã bị anh thăm vắn kỹ càng, "Kết quả..... Chính là..... Không có kết quả."

Kiều Lạc biết rõ tính Diệp Khinh Chu, việc này nếu không có yếu tố bên ngoài, tuyệt đối sẽ không có chuyện không có kết quả, vì vậy tiếp tục hỏi, "Nguyên nhân."

"Âu Dương nói người kia không tốt....." Diệp Khinh Chu đáng thương nói, bổ sung một câu, "Em nói ra hết rồi....."

Kiều Lạc buông chén, gạt đầu về bằng lòng, đứng dậy bỏ đi, Diệp Khinh Chu vội vàng nhắc nhở, "Mai..... Mai....." chính vấn đề này đã làm nàng một đêm day dứt a.

"Mai Oánh Oánh?" Kiêu Lạc quay đầu lại.

"Dạ dạ....." Diệp Khinh Chu gạt đầu, về mặt mong chờ.

"Cô ấy là bệnh nhân của tôi." Kiêu Lạc cười.

"Anh!" Diệp Khinh Chu đứng bật dậy, run run chỉ tay, "..... Gạt em!"

Kiều Lạc nhún vai, "Diệp Khinh Chu, có một số việc chúng ta đã giấu nhau, như vết thương trên tay này, như chuyện của Mai Oánh Oánh kia, biết rằng lại có thể thế nào?"

Diệp Khinh Chu sững sờ, tay trái cầm lấy cổ tay phải, mặt trắng bệch, cúi đầu lấp bắp, một câu cũng không nên lời, Kiêu Lạc lại đột nhiên cười lớn :
"Hơn nữa không phải cô đã nói sao, giữa chúng ta không có quan hệ. Trừ phi cô tình nguyện chuyển sang một mối quan hệ khác với tôi, như thế có thể nghĩ lại một chút..."

Diệp Khinh Chu mặt đỏ lên, cúi đầu nhẹ nói một câu, "Chúng ta..... Có thể có thay đổi sang mối quan hệ khác sao?"

Kiều Lạc ngưng cười, neho mắt nhìn nàng. Cái phòng khách này không lớn, ước chừng mười mét vuông, Diệp Khinh Chu đứng ở sau bàn, anh đứng ở trước bàn, bất quá chỉ cách nhau hai mét, nhưng Diệp Khinh Chu lại cảm thấy cực kỳ xa.

Tựa hồ là bảy năm kia, mất đi, có thấy cũng không về được.

Nàng rời đi Kiêu gia tới đây, bảy năm ròng, nàng không nói cho anh biết mình đi đâu, tuy không nói, nhưng trong lòng không phải không chờ mong. Nàng đi đâu, mẹ của nàng biết rõ, nhưng Kiêu Lạc trong bảy năm đó, hết thầy lại chẳng hay biết gì, dù nàng cắt hộ khẩu về sống với cha nàng, dù bọn họ không còn quan hệ gì, chính là mẹ của nàng cùng ba Kiêu lại thủy chung không cho Kiêu Lạc biết nàng ở đâu.

Kiều Lạc không yếu đuối vô dụng như nàng, nếu như anh muốn biết, nếu như mẹ của nàng tình nguyện nói, thì đã không có bảy năm xa cách. Lẽ ra anh nên xuất hiện vào lúc nàng cần anh nhất.

Hay anh đã không nghĩ đến việc đi tìm nàng?

Hay bọn họ không thể có thêm quan hệ một lần nữa ?

Nàng đã trải qua cái gì, anh không hiểu, mà anh đang làm cái gì, nàng cũng không biết .

Con người khi còn sống có bao nhiêu lần bảy năm để phạm sai lầm, và có bao nhiêu lần bảy năm để bù đắp?

Kiều Lạc định thần lại, lấy kính từ trong túi áo ra, đeo vào cẩn thận. Tay khẽ vuốt tóc trên trán, miệng nhếch lên, vòng qua bàn đi tới gần nàng. Diệp Kinh Chu cảm thấy chật chội, nhưng không cách nào tránh anh được. Anh vươn tay, nâng cằm nàng, cúi xuống, trên môi nàng lập tức có gì đó ẩm áp chạm vào, trên người anh tỏa ra hương vị thơm mát vừa tẩm xong. Diệp Kinh Chu đột nhiên thấy mũi cay cay, nước mắt ứa ra.

Nụ hôn lần thứ hai này, sau tận bảy năm.

Anh ngừng đầu, thốt lên một câu chỉ có người cao ngạo như anh mới có thể nói ra: “Chỉ cần anh muốn, là được.”

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

So với Kiều Lạc tự tin, Diệp Kinh Chu chỉ là một cây cà héo, bắt quá trong thời điểm đẹp đẽ này, cà chỉ mới héo một nửa thôi.

Nàng khẽ lau nước mắt, hỏi câu nàng đã muốn hỏi từ lâu, “Tại sao anh lại đến thành phố S?”

Lời nàng lại làm Kiều Lạc nhớ tới một câu nói khác – “Cho dù có đi thành phố S, con cũng sẽ không tìm thấy Tiểu Chu đâu.” Anh đột nhiên nhếch miệng, trong nụ cười có chút khinh thường, nhìn người trước mặt đang cúi đầu vẩn vơ chéo áo, ngay từ đầu anh đã tự tin như vậy, chỉ cần anh nghĩ có thể, tức có thể.

Anh hôm trước đến thành phố S làm bác sĩ, nàng hôm sau phát bệnh vào nhà thương, đây chính là duyên phận của anh và nàng.

Anh tin tưởng vững chắc như thế.

“Đã nói rồi, nhỏ đừng hòng chạy.” Kiều Lạc nheo mắt, “Chạy chỗ nào, anh cũng sẽ tóm lại.”

Diệp Kinh Chu cảm giác tim mình đập thình thịch, nàng định nói gì đó, đột nhiên điện thoại reo vang, nàng vội vàng lấy lại tinh thần, xoay người nhặt lấy cái điện thoại trên bàn, dây số hiện lên là của mẹ nàng.

Diệp Kinh Chu thoáng sửng sốt, vội bấm nghe điện thoại, “Mẹ.”

Trước tiên, bà Diệp hỏi nàng dạo này thế nào. Diệp Kinh Chu trả lời rất tốt, không có việc gì, nửa tháng trước mẹ nàng mới đến thăm nàng, tính ra cũng không lâu lắm, nàng không nói cho mẹ biết việc nàng nằm viện. Diệp Kinh Chu thường xuyên lấy việc của mình ra dọa chính mình, nhưng không lấy việc của mình đi dọa người khác.

Kiều Lạc thấy nàng nghe điện thoại, liền tránh đi, đi về phòng thay quần áo.

Cử chỉ của anh làm Diệp Kinh Chu cảm thấy hành vi nghe trộm điện thoại của anh lần trước của mình quá vô sỉ, mặt đỏ lên. Bất quá lần trước anh nói chuyện với cha Kiều, đã nói có gặp nàng, như vậy Trong lòng nàng nhịn không được lại thoáng kinh ngạc.

Đầu bên kia điện thoại, mẹ của nàng quả nhiên mở miệng, “Tiểu Chu, có phải con đang ở chung với Kiều Lạc không?”

Diệp Kinh Chu không phải người giỏi nói dối, đại đa số trường hợp nàng nói dối kết quả đều quá tệ, chẳng bằng nói thật ra, vì vậy nàng lên tiếng, “Vâng,”

Đầu kia bà Diệp thờ dài một tiếng, qua điện thoại, Diệp Kinh Chu nghe không ra tình cảm của bà trong tiếng thờ dài này, nàng chỉ có thể đoán đại khái là bởi vì bà biết mình lại gặp gỡ Kiều Lạc. Bảy năm qua, mẹ đến thăm nàng rất nhiều lần, rất ít khi nhắc tới Kiều Lạc, nàng cũng chỉ biết rõ một điều, đại khái vấn đề này đã trở thành một sự thống nhất ngầm, nàng không hỏi, mẹ nàng cũng không nói.

Qua lâu như vậy, Diệp Kinh Chu nghĩ Kiều Lạc trong lòng nàng hẳn đã dần dần bị quên lãng, có điều nàng không ngờ, việc quá khứ tưởng đã quên mà không thể quên, giây phút anh xuất hiện đã đem hết thảy trở về.

Nụ hôn vừa rồi, giống như nụ hôn của anh trước khi đi xa ngày đó, phách đạo lại làm cho nàng hoảng hốt.

Chính là tất cả lại như bảy năm trước, thêm một lần nữa tái diễn, nàng nhất định bị tâm động rồi hoảng hốt, mẹ của nàng nói, “Tiểu Chu, mẹ phải làm sao con mới không gần Kiều Lạc nữa?”

Diệp Kinh Chu cả người cứng đờ, nàng đột nhiên muốn mở miệng nói, rằng nàng và Kiều Lạc vốn không phải là anh em, nàng đã có thể lấy dũng khí trưng số hộ khẩu ra cho Kiều Lạc, lúc này đây lại không cách nào mở miệng.

Nàng đột nhiên không hiểu sao mình lại hoảng hốt. Kỳ thật nàng vốn rất rõ ràng, Kiều Lạc quá tự tin, anh ta ngạo mạn, phách lối, anh ta thậm chí mặt đen, tay đen, ngay cả trong lòng cũng đen, không chỗ nào là không đen xỉ, còn mình thì nhút nhát, tự ti, nhát gan, sợ trời, sợ đất, sợ chết, cái gì cũng sợ.

Chỉ sợ hai người bọn họ là hai kẻ tương phản nhất trên thế giới này, đơn giản là nàng bị Kiều Lạc bắt làm tù binh, nàng tâm động, nàng bối rối, còn Kiều Lạc lại như xưa rất tiêu sái, rất kiên định, rất tỉnh táo.

Giọng nàng thoát khỏi cổ họng thật khó khăn, ”..... Chi là gặp phải”

“Tiểu Chu.” Bà Diệp nói tiếp, “Không được sống chung với Kiều Lạc.”

Diệp Kinh Chu nghẹn giọng, lời gì cũng nói không ra, chỉ có thể ngây ngốc gật đầu, quên mất điện thoại không có kỹ năng truyền đi cái gật hay lắc đầu này, vì vậy Bà Diệp nói tiếp, “Con có nghe lời mẹ không”

“Dạ vâng” Diệp Kinh Chu đáp, từ nhỏ đến lớn nàng luôn luôn vâng lời.

Kiều Lạc nghe bên ngoài không còn tiếng nói chuyện, mở cửa đi ra, phát hiện Diệp Kinh Chu đã đi rồi. Bốn cái chén và hai đôi đũa của bữa sáng còn bỏ lại trên bàn, anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ, tám giờ hai mươi, nhớ tới lần trước nàng nửa đêm thức dậy rửa chén, lại nhìn chén đũa, khẽ chau mày.

Diệp Kinh Chu vừa tới sở, lập tức trở thành đối tượng cho mọi người vây quanh, ai ai cũng muốn nàng kể lại cái hẹn ngọt ngào với tổng giám đốc hôm qua.

“Chỉ đơn giản ăn cơm thôi.” Diệp Kinh Chu thờ ơ nói, quả thật vậy, trong lúc ăn, nàng mãi suy nghĩ về lời Mai Oánh Oánh nói với Kiều Lạc, không cho cơm vào trong mũi là may lắm rồi.

Âu Dương chế nhạo, “Nhưng tổng giám đốc hôm nay tâm tình dào dạt đó nha.”

“Anh ta, anh ta mỗi ngày tâm tình đều rất tốt mà” Diệp Kinh Chu bĩu môi.

“Không phải đâu!” Dương Dương kích động nói, “Tổng giám đốc hôm nay mắt lấp lánh nha, cười đến gió xuân rạo rực nha.”

“Làm như tổng giám đốc giống cậu vậy.” Lệ Na xì một tiếng, “Lại còn lấp lánh, ‘gặp nam xuân’ à!”

“Mình chỉ so sánh thôi mà!” Dương Dương giải thích.

Âu Dương kéo Diệp Kinh Chu qua một bên, nhỏ giọng, “Qua đây Bọn họ đều không đứng đắn, cậu nói riêng cho mình thôi.”

Diệp Kinh Chu dờ khóc dờ cười, “Thật sự không có gì mà”

Âu Dương biết rõ Diệp Kinh Chu không biết nói dối, cũng không có gan nói dối, vì vậy tỏ vẻ kinh ngạc nói, “Thật sự cái gì cũng không có?!”

Diệp Kinh Chu gật đầu.

Âu Dương chỉ tay lên mắt quảng thâm của nàng, “Vây có gì hai mắt cậu đều thâm đen? Mình còn tưởng rằng cậu và tổng giám đốc cùng nhau gì gì, xúc động đến cả đêm không ngủ!”

“.....” Diệp Kinh Chu nuốt nước miếng, kỳ thật tổng giám đốc dù rất mạnh mẽ, nhưng so với Kiều Lạc lại có phần thua, khiến cho nàng ngủ không ngon vốn là độc quyền có một không hai của Kiều ác ma.

Nói đến đây, nhân vật chính Ôn Nhượng Hà mở cửa kêu Lệ Na vào văn phòng. Diệp Kinh Chu nhìn anh, đoán chừng anh tìm Lệ Na giao việc quảng cáo của Phi Nhã Điền Sản, trong lòng nàng không khỏi có phần áy náy, mặt đỏ lên, lại không biết rằng dù nàng áy náy hay đỏ mặt lại càng khiến Ôn Nhượng Hà và những người xung quanh hiểu theo nghĩa khác.

Âu Dương lắc đầu bĩu môi, “Được rồi! Cậu đó nha, lúc này gan lớn quá rồi, nói dối cũng không thêm đỏ mặt nha!”

Một ngày trôi qua, đến lúc tan sở, Diệp Kinh Chu bắt đầu thở dài, buổi sáng nàng nhanh chân bỏ chạy ra khỏi nhà, nhưng bây giờ tan tầm, không thể không trở về.

Nên đối mặt Kiều Lạc như thế nào, đây là một vấn đề rất lớn.

Anh ta nói, chỉ cần anh muốn bọn họ có quan hệ khác, tất có thể có quan hệ khác.

Có điều mẹ nàng đã nói, Tiểu Chu phải nghe lời, không được sống gần Kiều Lạc.

Đáng tiếc bảy năm sau còn tệ hơn bảy năm trước, lần này ngay cả nơi để chạy trốn cũng không có.

Diệp Kinh Chu bỗng nhớ tới ngôi nhà ở chân núi Từ Dương, hầu như nửa năm nay nàng không hề ghé qua.

Nàng do dự một chút, lấy điện thoại di động ra, gửi cho Kiều Lạc một tin nhắn, nói mình buổi tối không về nhà ăn cơm. Điện thoại vừa mới báo hiệu tin

nhân đã gửi đi, nàng đã lập tức tắt máy, sợ anh ta gọi lại.

Kỳ thật tắt điện thoại cũng không thể cản anh ta hồi âm, chỉ là nàng tạm thời không nhìn thấy cũng đủ rồi.

Núi Tử Dương nằm phía nam thành phố S, là một thắng cảnh nổi tiếng, toàn bộ biệt thự trong khu này đất tiền nhất thành phố S. Trước kia cha Diệp Kinh Chu kịp nắm bắt được cơ hội mua mảnh đất hoang này lúc còn chưa bị khai phá. Vài năm qua, ngành du lịch thịnh vượng, giao thông mở rộng, bây giờ mấy tòa nhà trong thành phố này giá cao ngất trời. Trong khu đất này, ông dĩ nhiên chọn địa điểm tốt nhất làm chỗ ở cho mình.

Đây là nơi ông bước lên đỉnh huy hoàng, cũng là nơi đưa ông tới diệt vong.

Diệp Kinh Chu vẫn cảm thấy mình hạnh phúc, từ nhỏ đến lớn, nàng chưa bao giờ nếm qua khổ sở, mặc dù sau khi cha mẹ của nàng ly hôn ba năm, cuộc sống của nàng rất tốt. Học được chữ đủ, Diệp Kinh Chu đã có thể nhân nại được rất nhiều sự việc.

So sánh với bệnh tật kia, gần như tử vong, khốn cùng, những đau xót kia của nàng giống như công chúa phải gai mùng toi.

Chỉ có người trải qua tử vong, mới có thể minh bạch, so với cái chết, hết thấy đau xót, hết thấy hận thù, hết thấy hết thấy, đều nhỏ bé và vô nghĩa.

Diệp Kinh Chu bấm mã số, mở cửa đi vào, mùi ẩm mốc xông lên, nàng vội mở cửa sổ cho gió lùa vào, xem ra căn nhà này đã lâu không ai ở, quả thật quá hoang vu.

Ngoài trời nóng bức, mà trong nhà lại mát rượi, hình như là bị bỏ trống quá lâu, đối với ngôi biệt thự này bốn mùa đã không còn phân biệt.

Trong phòng khách bộ dụng cụ pha trà đã phủ bụi, dưới bàn nước là một bao thuốc lá Trung Hoa đã bóc tem, vẫn đặt nguyên ở đó, tựa hồ như đợi ai đó chuẩn bị lấy đi.

Diệp Kinh Chu biết rượu và thuốc lá cực kỳ hại cho sức khỏe, nhưng cho tới hôm nay, nàng lại tình nguyện để phụ thân thích rượu nghiện thuốc lá. Nghiện rượu còn đỡ hơn bạch phiến, là thứ không chỉ hại sức khỏe, mà còn cướp đi mạng người.

Trong nhà phần lớn không có gì thay đổi, Diệp Kinh Chu kiểm tra một lần, thấy khí ga, điện nước đều không có vấn đề, vì vậy đi ra cửa chính, chuẩn bị trở về nhà. Nàng mới mở cửa, chợt nghe tiếng nói chuyện từ xa truyền đến, quay đầu nhìn lại, vài bóng người từ con đường nhỏ bên cạnh rừng đi tới biệt thự.

Ở phía sau khu biệt thự có đường xe chạy, đối diện với cửa chính chính là một con đường dành cho người đi lại, ngày xưa Diệp Kinh Chu sáng sớm thường xuyên chạy bộ dọc theo đường nhỏ này, chạy mãi đến chân núi, bò lên núi.

Đoán chừng là một gia đình nào đó ở trong khu này, Diệp Kinh Chu cũng không để ý, khóa cửa, kiểm tra lại mấy lần, từ sân sau vắng vẻ cho tới cửa lưới sắt bên ngoài. Vừa lúc nhóm người kia đi đến trước nàng, trong đó một người đàn bà váy áo đồ rực, vừa thấy Diệp Kinh Chu, tức thì dừng bước.

Diệp Kinh Chu khóa chặt cửa, đẩy vài cái, xác định không có vấn đề gì, mới xoay người, bỗng ngây ngẩn cả người.

Người đàn bà váy đỏ ngũ quan rõ ràng thâm trầm, trang điểm vừa phải, mấy tóc quần được búi lên gọn ghẽ, tôn lên dáng cao gầy, chính là Triệu Phi Nhã.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Diệp Kinh Chu sững sờ, không bao giờ nàng lại ngờ là có thể gặp lại bà ta ở chỗ này. Nàng thoáng nhìn về phía xa, lúc này trời đã tối, nhưng vẫn có thể trông thấy một biển quảng cáo cực lớn nằm ở cuối con đường nhỏ, một tấm biển sáng rực rỡ nằm lơ lửng trên không, mờ hồ thấy bốn chữ to “Phi Nhã điện sản”, xem ra đây nhà trước mặt chính là do Phi Nhã Điện Sản đầu tư.

Công bằng mà nói, biết tìm chỗ đối diện khu biệt thự này của cha nàng mà đầu tư, xem ra bà ta cũng có mắt kinh doanh, hoặc bà ta muốn nhắm vào một cái gì đó

Hai năm không gặp, bà ta hầu như không thay đổi nhiều, nói cách khác, từ lúc cướp đi phụ thân của nàng mười bảy năm trước cho tới bây giờ, dáng vẻ tự phụ của bà ta không hề thay đổi. Bất quá thời gian chẳng đợi ai, dù sự ngạo mạn của bà ta không thay đổi, có điều lại vô lực trong một số thứ khác. Trong khu biệt thự xa hoa này, mỗi khi trời tối, trước cửa từng ngôi biệt thự đều bật đèn sáng trưng, ánh đèn chiếu thẳng vào gương mặt trang điểm cẩn thận của Triệu Phi Nhã, làm lộ rõ những vết chân chim nơi khóe mắt và trên cổ, kỳ thật đối với đàn bà mà nói, sát thủ lớn nhất không phải sức tàn phá của thời gian, mà chính là cái ngọn đèn sáng rõ kia nở lòng phơi bày sự tang thương của bà ta ra trước ánh sáng.

Đã từng mang sắc đẹp và tuổi trẻ đi phá gia cang người ta, rốt cuộc cũng có một ngày cũng phải già đi, trong lòng Diệp Kinh Chu mơ hồ xúc động, nàng nhớ lại khi còn bé, cái ngày mà cha mẹ nàng ly dị, nàng đột nhiên chạy lên, cắn chặt lấy tay Triệu Phi Nhã, sau nàng có nói với mẹ, nàng hận Triệu Phi Nhã, bởi vì bà ta đoạt cha nàng, đoạt đi của nàng rất nhiều rất nhiều thứ.

Mẹ nàng nói, nếu quả thật là của mình, thì không ai đoạt nổi, nếu đã có thể bị cướp đi, thì chứng tỏ những thứ đó hoàn toàn không thuộc về mình, hoặc là những thứ chẳng có giá trị gì cả.

Bà coi khoảng thời gian chung sống của cuộc hôn nhân thất bại trước, coi người chồng phản bội của bà là một thứ không có giá trị, cho nên bà bỏ đi rất tiêu sái.

Diệp Kinh Chu coi cái gia đình từng rất hạnh phúc, coi người cha rất yêu thương quan tâm tới nàng, là những thứ hoàn toàn không thuộc về mình, cho nên nàng rời đi rất tự ti.

Triệu Phi Nhã cũng không ngờ sẽ gặp nàng lúc này, bất quá nhìn kỹ hơn, phía sau căn phòng này xác thực là nàng, ánh mắt bà ta hơi đảo một cái, khẽ hừ một tiếng.”Cô vẫn ở đây sao?”

Diệp Kinh Chu chưa đáp vội, chỉ liếc về phía sau bà ta, tổng cộng có ba người, bên trái là một người đàn ông trung niên đầu hói vận complex, sau lưng là một nữ thư ký trẻ tuổi. Diệp Kinh Chu nhận ra người này, vốn là kế toán trưởng của công ty, ngày xưa lúc nàng xử lý những công việc cuối cùng của công ty, đã từng tiếp xúc qua một chút. Nhìn thấy ông ta, nàng đoán Triệu Phi Nhã tới nơi này thị sát, nàng xoay chuyển ánh mắt, nhìn người đứng bên phải Triệu Phi Nhã, đó là một thanh niên ước chừng hai sáu hai bảy tuổi, nàng sưng sò, lại là hần ta!

Người này vóc dáng cao gầy, đẹp trai quần rũ, nhất là kèm theo một đôi mắt hoa đào, bộ dáng phong lưu cùng, hần mặc một chiếc áo sơ mi vải lanh, khuy áo chỉ cài từ cái thứ ba, mà cũng chỉ cài có hai khuy. Nhìn thấy Diệp Kinh Chu, hần hơi nheo mắt lại, vẻ tươi cười trông rất không đứng đắn, bất quá hần ta cũng không chào hỏi nàng, Diệp Kinh Chu không rõ hần không nhận ra, hay là cố ý không chào nàng.

Nàng thu ánh nhìn, nghiêng đầu hướng về phía Triệu Phi Nhã, trả lời,”Nhà của tôi, đương nhiên tôi có thể ở.”

“Ừ cũng đúng.” Bà ta nhướn mày, ánh mắt chuyển sang ngôi biệt thự,”Tôi cũng rất thích nó, nhưng bây giờ không được ở, nên phải đi xây cái mới.” Khẩu khí của bà ta lộ vẻ khoe khoang, Ngụ ý nói Diệp Kinh Chu tuy giữ được căn biệt thự đó, nhưng vẫn là đồ cũ, chẳng bằng bà ta, tự xây nhà mới.

Diệp Kinh Chu cắn môi, đây cũng không phải là lần đầu tiên Triệu Phi Nhã nói với nàng với giọng điệu như vậy, chỉ là nàng luôn nhẫn nại, cho nên lần này nói như vậy, thì mãi cũng chẳng kết thúc bao giờ.”A.....”Ngoại trừ à một tiếng, nàng không biết nên nói gì.

“Tôi cứ tưởng cô đã rời thành phố S.....” Triệu Phi Nhã nói tiếp.

Diệp Kinh Chu thầm mong bà nhanh nhanh đi khỏi, để không phải nói chuyện với bà ta, có điều Triệu Phi Nhã lại không có ý này. Mỗi một giây chờ đợi đều làm Diệp Kinh Chu cảm thấy khó chịu, tựa hồ đang ép nàng nhớ tới những việc nàng đã cố quên.

Nàng chưa bao giờ thấy cha mình mang dáng vẻ như vậy, ánh mắt vô hồn, hốc mắt sâu hoắm, Diệp Kinh Chu nhớ rất rõ rất nhiều năm trước, ấn tượng cuối cùng của mình đối với ông là ông vung tay cho nàng một bạt tai, khi đó ông thật hung ác, bạc tình bạc nghĩa. Còn bây giờ, ông lại làm cho Diệp Kinh Chu cảm thấy thật đáng buồn, nàng thật không tưởng tượng nổi, ông lại có thể hạ mình cầu xin đến mức hèn mọn như thế.

Ông chảy nước mũi, ngáp, ánh mắt như người ăn xin, không, thậm chí càng hèn mọn hơn, bởi vì ông thậm chí không đủ sức không chế suy nghĩ của mình, không còn tự ái,”Tiểu Chu, một lần thôi, cho ba hít một hơi..... một hơi thôi.....”

Ngay khi nàng phát hiện ông bị nghiện, ông còn lý trí, ông cầu xin Diệp Kinh Chu đừng bắt ông vào trại cai nghiện, bởi ông là chủ nhân của Công ty Nhà đất Xương Mâu, người có uy tín danh dự, bởi ông còn muốn giữ thể diện, còn đang có chỗ đứng cao trên xã hội. Ông nói, ông không phải một người không có nghị lực, ông đã có thể dựng cơ nghiệp bằng hai bàn tay trắng, tự nhiên có thể thoát khỏi thuốc phiện.

Diệp Kinh Chu tin, khó ai có thể lại không tin tưởng cha mình, có điều nàng đã quên, người hít thuốc phiện, đã sớm không phải là người, không hề có lý trí của con người, tình cảm của con người, nghị lực của con người.

Về sau, Diệp Kinh Chu đem toàn bộ những chất bột trắng trong nhà ném hết đi. Nàng không muốn nhìn thấy bất kỳ thứ bột phấn nào. Nàng hung dữ quyết tâm trời phụ thân trong phòng. Nàng thật sự là không có biện pháp gì, ông xấu hổ không muốn mất mặt, vậy chỉ có thể như thế. Mỗi lần lên con, ông ở trong phòng gào thét, Diệp Kinh Chu ở ngoài cửa ôm mặt khóc, chờ cho ông bớt cơn vật vã, nàng mới đi vào, lau mồ hôi trên thái dương cho ông.

Trải qua rất nhiều lần, Diệp Kinh Chu quá mệt mỏi, trở về phòng nghỉ ngơi một lát. Khi nàng thức dậy, đã thấy phụ thân thỏa mãn ngồi ở sa lon, người bên cạnh đang khóc nức nở là Triệu Phi Nhã. Bà ta mắt đầm lệ, ngầy ngốc nói,”Biết làm sao bây giờ..... Ông như vậy..... Thật là muốn sống không được muốn chết cũng không xong.....”Mãi rất lâu sau này, Diệp Kinh Chu mới biết, bà ta là một người đàn bà tâm địa thâm độc.

Cha nàng cũng ngồi bên phụ họa,”Dù là trại cai nghiện cũng cho phép phạm nhân giảm lượng từng bước mà.....”

Diệp Kinh Chu chợt cảm thấy rã rời, nàng đột nhiên rất muốn rời khỏi chỗ này. Có điều khi nàng quay đầu, lại không biết đi đâu, nàng có cha, có mẹ, nhưng tuyệt không có chỗ để tới.

Diệp Kinh Chu nắm chặt tay lại,”Tôi lại nghĩ là bà sẽ không quay lại chỗ này.”

Triệu Phi Nhã không ngờ nàng có thể đáp lời của mình như vậy. Bà ta khề đưa mắt, ba người phía sau lập tức biết thân phận, cười ha ha xin phép đi trước. Thanh niên trẻ tuổi kia khi đi ngang qua Diệp Kinh Chu nói nhỏ bên tai nàng một câu, "Đừng nói cho bà ta."

Diệp Kinh Chu sững sốt ngoảnh lại, hần đã nhẹ nhàng rảo bước đi xa, nàng quay đầu, Triệu Phi Nhã nói, "Sao tôi lại không thể tới? Chẳng lẽ tôi sợ cái gì sao?"

Diệp Kinh Chu nhìn thẳng bà ta, "Bà thật không chột dạ chút nào sao?"

Triệu Phi Nhã biến sắc, giọng đầu có hơi run, nhưng khẩu khí không đổi "Ta đã làm sai cái gì chứ ? Chẳng lẽ cha cô hít thuốc phiện lại là trách nhiệm của ta sao? Còn cô, là một đứa con gái đáng lẽ đã sớm phân rõ quan hệ, rốt cuộc tiểu đầu tư được đại hồi báo, còn chưa vui lòng hay sao?"

Diệp Kinh Chu nói không ra lời, cha mẹ của nàng ly hôn, nàng bị giao cho mẫu thân, lấy được ba trăm vạn, hầu như cắt đứt quan hệ với cha mình. Năm ấy nàng mang tiền giao cho ông kinh doanh, không nghĩ rằng số tiền kia được đưa vào để tăng thêm vòng quay của vốn, rốt cuộc lại đổ sông đổ biển. Diệp Kinh Chu không quan tâm chuyện số tiền thất thoát, chỉ là nàng không nghĩ tới, phụ thân cầm nhiều tiền như vậy đi đánh cược một ván lớn, nhưng lại lấy lợi nhuận đi hít thuốc phiện.

Những năm trước, ông tiêu xài quá nhiều tiền, la cà quán bar đủ loại, ai đã đưa cho ông thuốc lá trộn lẫn thuốc phiện kia, ông sớm đã không nhớ rõ. Ông không phải là người tiết kiệm, Triệu Phi Nhã cũng không phải là một người vợ biết cách thu vén gia đình, cuộc sống xa xỉ như vậy lại thêm chi phí cho thuốc phiện, theo đề nghị của Triệu Phi Nhã, Diệp Xương Mậu quyết định đi đầu tư, lại không nghĩ công dã tràng, cái công ty vay tiền kia tuyên bố phá sản, tiền khoản vô lực truy hồi.

Vì chuyện này, Diệp Kinh Chu bắt đầu tin tưởng số mạng con người thật công bình, xưa kia ông sống quá huy hoàng, nhất định phải té xuống từ trên đỉnh cao nhất, ông kiếm tiền nhanh, thì nhất định thất thoát cũng nhanh. Cả đời người, đã định sẵn là chỉ có từng này, tiêu bao nhiêu, tự nhất định phải hoàn lại.

Sau khi ông bị đưa vào cai nghiện, công ty hoàn toàn về tay Triệu Phi Nhã, khi đó Diệp Kinh Chu đang bận rộn học hành, nàng vẫn chỉ là một đứa trẻ mười bảy mười tám tuổi, còn tin tưởng Triệu Phi Nhã là kẻ mẫu của nàng, là thê tử của phụ thân.

Đến sau khi cha qua đời, nàng bắt đầu tiếp nhận công ty, mới phát hiện một nửa cổ phần của công ty Xương Mậu đã do Triệu Phi Nhã đứng tên, lúc này nàng mới bừng tỉnh đại ngộ.

Âu Dương mắng, "Con hát vô tình vô nghĩa."

Lại về sau, vì không thể nào bảo vệ công ty, nàng bán đi toàn bộ cổ phần mang tên nàng, có được một tài khoản lớn gửi trong ngân hàng khiến Âu Dương thêm thưởng cùng với căn biệt thự này.

So với ba trăm vạn nàng mang đến lúc đầu, có vẻ như đúng là nàng tiểu đầu tư đại hồi báo.

Hồi báo như vậy, nàng thà rằng không cần hồi báo.

Trước lời châm chọc của Triệu Phi Nhã, nàng cắn môi, không biết nói gì, đột nhiên Triệu Phi Nhã hình như nhìn thấy gì đó, mắt lóe lên, Diệp Kinh Chu quay đầu lại, cũng tức thời mở to hai mắt : chính là Kiều Lạc.

Anh ta đi tới rất tự nhiên, nhìn Diệp Kinh Chu cười nhạt một tiếng, "Tiểu Chu, sao giờ này vẫn còn đây ?."

Anh nói quá tự nhiên, làm cho Diệp Kinh Chu nhất thời không kịp trấn tĩnh tinh thần, không biết anh tìm tới nơi này bằng cách nào, cũng không biết tại sao anh lại đến. Anh đi tới, rất tự nhiên kéo Diệp Kinh Chu qua bên mình, chỉ Triệu Phi Nhã, "Ai vậy?"

Bạn đang đọc truyện *ThuyềN Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Kiều Lạc hỏi tới vấn đề này khiến Diệp Kinh Chu á khẩu không trả lời được. Giới thiệu thân thể Triệu Phi Nhã là một việc rất đáng xấu hổ. Tuy bà ta phá tan gia đình nàng, nhưng thật sự cũng chưa có bất kỳ danh phận nào đối với cha nàng. Đây cũng là nguyên nhân mà Triệu Phi Nhã vô cùng bất bình căm giận khi Diệp Kinh Chu được hưởng được số gia tài kia.

Bà ở bên cạnh người đàn ông này, dâng hết tuổi thanh xuân, cứ tưởng mình đã có thể nắm bắt ông hoàn toàn. Nhưng ông thủy chung không chịu kết hôn với bà. Lúc đầu, bà còn ảo tưởng, người đàn ông này vì một phút hồ đồ vứt bỏ vợ con, bà ta còn ngu ngốc cho rằng ông ta có yêu đương mình tới mức mê muội.

Về sau, bà ta mới phát hiện, mỗi hành động của ông đều đã được tính toán kỹ càng. Ông ở chung với bà bất quá là để thỏa mãn sự hư vinh của mình mà thôi. Bọn họ cùng lắm chỉ là quan hệ ăn bánh trả tiền mà thôi.

Ông không cho Triệu Phi Nhã bất cứ cơ hội nào dính dáng tới việc chia gia sản của mình, bà ta ở bên cạnh ông ngày nào, có thể tiêu xài ngày ấy, nhưng nếu ra đi thì chỉ còn hai bàn tay trắng.

Triệu Phi Nhã thật không ngờ mình sẽ có kết quả như vậy. Ngay từ lúc mới bắt đầu, bà đã nhắm mục tiêu, từng bước một đi đến hôm nay, sao lại có thể bỏ qua cái kế hoạch tốt đẹp như thế chứ. Đã không cách nào dùng thân phận một người vợ để lấy được mọi thứ mình muốn, thì phải dùng phương pháp khác.

Thuốc phiện, tên thông dụng là Methyl Benzene, lần thứ nhất hít vào có thể nghiện, sau khi hút xong tiêu hao thể lực của người ta, đồng thời làm suy giảm khả năng miễn dịch, tim và bộ não tổn hại nghiêm trọng, thậm chí dẫn đến cái chết, còn có thể tạo thành chướng ngại về mặt tinh thần, mà bề ngoài trông có vẻ hiệu chiến, mơ hồ ảo tưởng.

Kẻ nghiện một ngày dùng tối thiểu là nửa bi thuốc phiện, như vậy mỗi tháng phí tổn thấp nhất cũng xấp xỉ 2 vạn tệ, mà trên thực tế, một khi đã trở thành nô lệ thuốc phiện, chi tiêu không chỉ trong những thứ này, đầu tiên chính là nơi bán cái thứ này, ví dụ như Diệp Xương Mậu là người có uy tín danh dự như vậy, đương nhiên không thể mua như những đi chợ rau hay thức ăn, hoặc đi cò kè mặc cả với bọn lưu manh buôn bán ma túy. Hơn nữa ông muốn tuyệt đối giữ bí mật ham muốn này. Ngoài ra, sau khi hít thuốc phiện thân thể biến hóa, ông cần phải mua rất nhiều thuốc bổ bồi dưỡng thân thể. Lại còn vì hút thuốc phiện sinh ra hưng phấn mà lại phải đổ tiền vào chốn thanh sắc để giải phóng kích thích, những chi tiêu mang tính liên hoàn này không thể bỏ qua bất kỳ khâu nào.

Vị tình nhân trẻ đẹp này không thể dụ dỗ ông, nhưng thuốc phiện lại có thể khiến ông hoàn toàn mất đi lý trí. Trong quá trình này, Triệu Phi Nhã nhờ vào danh phận của mình, nắm được cổ phần của Xương Mậu Điền Sản.

Chính là lúc này, bà ta đề nghị Diệp Xương Mậu đi đầu tư, không ngờ Diệp Xương Mậu lại gọi Diệp Kinh Chu trở về. Có lẽ, có những giây phút ông ta tỉnh ra được, tuy không kim chế nổi con ghien của mình, nhưng ông biết rõ, ông muốn giao lại tất cả cho đứa con gái duy nhất : Diệp Kinh Chu.

“Bà ấy là” Diệp Kinh Chu thật sự không biết nói như thế nào, thật sự mà nói, nàng không bao giờ nghĩ tới việc sẽ kể hết với Kiều Lạc những chuyện này, có điều trên thực tế, trên thế gian này hiếm có chuyện gì mà Kiều Lạc không biết, ngay như cái việc mình tới đây, anh ta cũng đã đuổi theo được tới nơi này.

Kiều Lạc nhếch miệng, lộ ra một nụ cười, “Xem tuổi của di đây, Tiểu Chu, đây là chắc là bà bác mà em vẫn thường nhắc tới ? “

Bác ? Diệp Kinh Chu sững sờ, nàng có bác từ khi nào. Hai mắt nàng tròn xoe, nhìn Kiều Lạc không hiểu gì cả. Kiều Lạc cười dịu dàng, tay khẽ cốc lên đầu nàng, cử chỉ vô cùng âu yếm, “Chính là người chị của mẹ em đây.....”

Diệp Kinh Chu miệng méo xệch, quay đầu nhìn Triệu Phi Nhã đang xám mặt lại, bà ta nhỏ hơn mẹ nàng mười tuổi, khi xưa chính là nhờ tuổi trẻ & nhan sắc mới được làm nhân tình của cha, hôm nay một câu của Kiều Lạc, “Xem tuổi của bà” ý nói bà ta còn lớn tuổi hơn mẹ của nàng , cộng với “bà bác”, những lời này, thực đã làm Triệu Phi Nhã tức nghẹn nói không nên lời.

“Không phải.....” Diệp Kinh Chu vội vàng nói, Kiều Lạc vội vàng xin lỗi vô cùng thành khẩn, “Thưa cô, cháu thật vô ý tứ, cháu đoán sai rồi, vậy cô và Tiểu Chu quan hệ thế nào ạ?”

Bất Triệu Phi Nhã tự giới thiệu, đương nhiên không nghi ngờ gì là đây bà ta vào tình thế khó xử, tính đi tính lại, bà ta tình nguyện làm cái kẻ “xét về mặt tuổi tác xứng đáng làm bà bác”.

“Ta.....” Triệu Phi Nhã không biết phải nói gì tiếp, mặt tái đi, bà ta thoáng hồi hận vì đã chủ động bắt chuyện với Diệp Kinh Chu, không biết thẳng nhóc xuất hiện bất tình lình này là ai, xem ra là bạn trai của con bé rồi. Nhìn dáng vẻ nhã nhặn kia, Triệu Phi Nhã đoán lời nói của anh ta lúc này chỉ là một bốc đồng lỗ miệng của một người thanh niên mà thôi.

Diệp Kinh Chu tay kéo nhẹ vạt áo somi của Kiều Lạc, ý ra dấu cho anh ngưng nói, nàng cũng hiểu được đề tài này rất đáng xấu hổ, “Chỉ là một người quen”

Diệp Kinh Chu biết Kiều Lạc bấy lâu, chưa bao giờ thấy anh hiếu khách như vậy. Anh đột nhiên quay đầu nhìn ngôi biệt thự của Diệp gia, “Tiểu Chu, đây là nhà của em à, sao không không mời mọi người vào chơi một chút” “Sau đó nhiệt tình mời Triệu Phi Nhã, “Cô ạ, vào nhà chơi một tí nhé.” Nói rồi cầm chìa khóa trong tay Diệp Kinh Chu, mở cửa sắt ra, đẩy hai người phụ nữ với hai tâm trạng khác nhau đi vào nhà.

Vào trong nhà, Diệp Kinh Chu và Triệu Phi Nhã đứng cạnh nhau, đột nhiên cảm thấy như trở lại nhiều năm về trước, chỉ là thiếu một người, hai người bốn mắt nhìn nhau, có phần xấu hổ.

Kiều Lạc đột nhiên mở miệng, “Tiểu Chu, sao còn chưa chịu đưa anh và cô đây đi thăm một vòng trong nhà ?”

Diệp Kinh Chu quay đầu nhìn anh ta, không anh ta đang tính cái gì, kêu nàng dẫn Triệu Phi Nhã đi tham quan căn nhà xưa kia bà ta đã từng ở, vậy nghĩa là sao đây ? Thoạt tiên nàng thoáng ngờ ngác, rồi chợt tỉnh. Bảo nàng làm chủ nhân, cho Triệu Phi Nhã làm khách, không phải mượn cách này để nàng khẳng định địa vị của mình sao. Lúc này Triệu Phi Nhã chế giễu nàng chỉ là kẻ giữ nhà, bây giờ kêu Diệp Kinh Chu giới thiệu, lập tức khiến cho nàng từ vị trí bị động chuyển sang chủ động. Ánh mắt nàng lóe lên một cái, đột nhiên cảm thấy trong lòng dâng lên một tình cảm ấm áp, bắt đầu tham gia trò chơi của anh, từng bước giới thiệu căn nhà, “Đây là nhà ăn, đây là phòng khách.....”

Nghe được vài câu, Triệu Phi Nhã lập tức tỏ ra miễn cưỡng.”Thôi nhé, tôi còn có việc, xin phép đi trước.”Nói rồi dậm bước muốn bỏ đi.

Kiều Lạc nhiệt tình cố giữ lại,”Cô ạ, sao đi vội thế ? Thật ra cô đã tới tuổi này rồi, nên nghỉ ngơi cho khỏe. Đi tham quan nhà cũng là một cách xả hơi mà. Hơn nữa trang thiết bị trong căn biệt thự này rất tốt, nếu con trai cô kết hôn, cũng nên nghĩ tới việc trang bị một căn biệt thự giống thế này đi ạ.”

Triệu Phi Nhã vốn không có con, câu nói này của Kiều Lạc khác gì đâm vào nỗi đau của bà ta, có điều về mặt anh lộ rõ vẻ chân thành, bà ta muốn tức giận cũng không được, đành hậm hực bỏ đi.

Diệp Kinh Chu nhìn dáng vẻ phất tay bỏ đi của bà ta, quả thực đã bị chọc tức đến phát run. Đời nàng sợ nhất hai người đàn bà, một là Mai Oánh Oánh, hai là Triệu Phi Nhã, thật nàng không có cách nào đối phó, nhưng Kiều Lạc lại có thể xử đẹp cả hai, hơn nữa đã dùng hai cách hoàn toàn trái ngược, người thì bạo cứng, người thì giả bộ ngoan ngoãn chân thành.

Đội Triệu Phi Nhã đi xa, Diệp Kinh Chu mới định mở miệng hỏi tại sao anh tìm được chỗ này. Kiều Lạc nghiêng đầu sang chỗ khác, mặt nghiêm trang, so với anh chàng ngoan ngoãn dễ bảo mới vừa rồi như là hai người khác biệt. Anh nheo mắt, Diệp Kinh Chu cảm thấy sau lưng lạnh toát, lùi một bước. Anh kéo nàng tới gần, dí tay lên trán nàng,”Diệp Kinh Chu, em lại muốn trốn thêm bảy năm nữa?”

“.....”

“Anh đã nói rồi, đừng nghĩ tới việc bỏ trốn.”Giọng Kiều Lạc không cao, nhưng mỗi chữ đều rất có khí phách,”Em không hiểu được điều này sao?”

“Nhưng mà.....”Diệp Kinh Chu nhìn anh, mở miệng,”Vì cái gì?”

Kiều Lạc sững sờ nhìn Diệp Kinh Chu, ngang bướng nói,”Bởi vì em sinh ra để ở bên anh.”

“.....”Diệp Kinh Chu hai mắt đăm lẹ, việc này chẳng lẽ do Kiều ác ma quyết định sao? Tại sao nàng lại cảm thấy giống như anh đang lựa chọn con chó cưng vậy

“Em còn nghi ngờ gì sao ?”Kiều Lạc hỏi.

Diệp Kinh Chu hít một hơi, hai tay nắm chặt, móng tay cào vào lòng bàn tay, nàng buông từng chữ một,”Nhưng mà em không muốn ở bên anh.”

Kiều Lạc bàng hoàng.

Tối hôm đó, hai người bọn họ không nói với nhau thêm câu nào nữa. Diệp Kinh Chu lại thở phào một hơi. Ăn cơm xong, Diệp Kinh Chu ngẫm nghĩ, rồi gọi điện thoại cho Âu Dương, khẽ hỏi thử một câu,”Âu Dương..... hình như lâu lắm rồi cậu chưa gặp lại Tô Xán nhi ?”

Đầu bên kia Âu Dương vừa nghe hai chữ này, giống như vừa bị hắt axit vào người, kêu lên một tiếng thê lương thảm thiết,”Cậu nhắc tới hấn làm gì?!”Cách điện thoại, Diệp Kinh Chu cũng có thể tưởng tượng ra ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống mình của nàng ta.

Diệp Kinh Chu nuốt nước miếng, không nói thêm. Lần trước Tô Xán không cho mình nói, bây giờ có nói với Âu Dương thì có tác dụng gì ? Nàng áy náy xin lỗi”Mình chỉ hỏi vậy thôi.....”

“Trời đất.....”Âu Dương phun ào ào,”Tám phần là hấn còn đang thực hiện lý tưởng tư bản chủ nghĩa là bú sữa mẹ! Để xem hấn ta còn có thể phong lưu đến bao lâu, mình chỉ hận là mấy nữ nhân phong nhu phi đồn của ngoại quốc kia chưa làm cho hấn suy kiệt cho tới chết á!”

Nàng ta mắng hết câu này tới chữ câu khác, Diệp Kinh Chu không biết phải nói sao cho phải, đành im lặng. Âu Dương rửa một hồi cũng mệt, tự mình ngậm miệng, cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Thật ra có Kiều Lạc bên cạnh, Diệp Kinh Chu cảm giác được sau lưng mình có điểm tựa vào, nàng tựa hồ có dũng khí đối mặt Triệu Phi Nhã, chỉ là cái người sau lưng này, cuối cùng lại không thuộc về mình.

Diệp Kinh Chu nằm lăn lộn trên giường, lác đác không thêm nghĩ nữa, kỳ thật có rất nhiều việc, chúng ta thường không muốn nghĩ nữa, bởi vì không thể, cho nên mới không nghĩ.

Mối quan hệ giữa Kiều Lạc và nàng, thiên về ràng buộc nhiều hơn là quan hệ tình cảm. Đại khái chính là Chu Du đánh Hoàng Cái, một kẻ nguyện đánh còn một kẻ nguyện chịu đòn.

Có những người, lời treu chọc đầy ác ý, lại làm cho ta tức giận bật cười, là bằng hữu.

Có những người, nghiêm khắc răn dạy, lại làm cho ta yêu kính, là cha mẹ.

Có những người, không ngừng ức hiếp ta, lại làm cho ta cảm thấy muốn tựa vào, là.....

Diệp Khinh Chu vò vò đầu, nắm chặt tay, là anh trai!

Từ giờ trở đi, Kiều Lạc chính là anh trai vĩ đại mà thần thánh của nàng, chính là ngoại trừ phụ thân là người đàn ông gần gũi nhất đối với nàng, nàng có đến hai người cha, lại còn thêm một anh trai.....

Diệp Khinh Chu lập tức mắt sáng lấp lánh, nàng thật hạnh phúc quá!

Kỳ thật nàng chỉ cần coi Kiều Lạc như anh trai ruột của mình, như vậy bao nhiêu băn khoăn nghi hoặc đều biến mất, trở thành tình huynh muội trong sáng. Diệp Khinh Chu cảm thấy nên tìm một ít sách vở hoặc phim bộ nhiều tập nói về chủ đề này, để tinh lọc thêm tư tưởng của nàng, vì vậy liền bỏ xuống giường mở máy tính ra, đánh từ khóa tìm kiếm tình huynh muội, sau đó lập tức tá hỏa.

“Tình ca, Dung nhi muốn ở cùng với huynh một chỗ.”

Đây bắt quá chỉ là một lời xưng hô đặc thù thôi.....

“Loạn luân anh và em gái – tiểu thuyết xx trên mạng”

Đây bắt quá chỉ là số lượng YY rất nhỏ thôi.

“Tình anh em hay là tình yêu nam nữ? Là làm nũng hay là dụ hoặc?”

Dụ, dụ hoặc, có cái gì hay mà dụ hoặc chứ!

“Kịch cổ kinh điển Nhật Bản — luyện ái cảm kị(cùng dòng máu).”

..... Đây là huynh muội thứ thiệt nha, hoàn toàn khác với tình huống của nàng, tuyệt đối khác!

“Làm cách nào để có thể phân biệt rõ ... là tình anh em hay không?”

Cái này đúng rồi! Diệp Khinh Chu lập tức bấm mở website, liền trông thấy một câu “Không thấy tim đập chân run, không nhớ nhung, không ghen tuông.” Cái nàyhình như Chỉ cần cố gắng một chút là có thể làm được.

Ngày hôm lúc đi làm, Âu Dương vừa đến văn phòng đã lập tức gục đầu xuống bàn, trông mệt mỏi uể oải, Diệp Khinh Chu lập tức đến gần, phát triển tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, “Âu Dương, cậu sao vậy?”

Âu Dương từ từ ngẩng đầu lên, lộ ra đôi mắt quầng đen thâm xì, ai oán nhìn nàng, “Ghìem ngựa ở Qua Bích, chính là do kẻ nào đó đáng chết mà còn chưa chết, buổi tối gọi điện thoại nhắc đến cái gã đáng ghét kia làm gì, báo hại mình gặp ác mộng cả đêm.”

“Nghiêm trọng đến thế à?” Diệp Khinh Chu lập tức hỏi với vẻ áy náy.

“Đương nhiên!” Âu Dương gầm gừ, “Tối hôm nào mình cũng nhắc tới Tổng giám đốc với cậu, xem cậu có ngủ ngon được không?”

“Đương nhiên là ngủ được..... lại ngủ rất ngon nữa.” Diệp Khinh Chu gạt gù, có người đàn ông hiền lành dịu dàng như tổng giám đốc làm thuốc an thần trước khi ngủ, hẳn là còn tác dụng hơn cả hiệu quả của não bạch kim!

“Chẳng qua là mùa xuân của cậu đang rạo rực, đương nhiên ngủ ngon rồi!” Âu Dương trả lời.

Đang định giải thích, lại thấy Lê Na lướt qua, tinh thần sa sút, ánh mắt ai oán, Diệp Khinh Chu lập tức nói, “Lê Na, mình pha một ly bột ngũ cốc cho cậu nhé?”

Lê Na lắc đầu ủ rũ, “Giờ đây bột ngũ cốc cũng cứu không nổi mình.....”

“Cậu sao vậy?” Âu Dương cũng thắc mắc, phải biết rằng bột ngũ cốc đối với Lê Na, cũng như là bảo hiểm nhân mạng đối với Diệp Khinh Chu vậy.

Lê Na kéo cái ghế xoay bên cạnh ngồi xuống, thở dài nói, “Thì là hợp đồng quảng cáo cho Phi Nhã Điện Sản, mình đã làm tới n kế hoạch rồi. Ban đầu tổng giám đốc cũng bắt mình sửa rất nhiều lỗi, sau đó có vài cái kế hoạch tổng giám đốc cũng thấy ổn, nhưng bên đối tác vẫn cứ không hài lòng.”

“Phi Nhã Điện Sản?” Âu Dương hơi nhăn mày nghi hoặc, Diệp Khinh Chu vội vàng đánh trống lảng, “Không hài lòng chỗ nào?”

“Lời quảng cáo” Lê Na hai mắt đầm lệ, “Bên kia nói văn quảng cáo không thích hợp với tòa nhà này của công ty họ”

“Thế à”Diệp Khanh Chu gật đầu, trong lòng cũng cảm thấy có chút áy náy, thật ra những phiền phức này vốn thuộc về nàng . Nói đúng hơn, nếu như là nàng phụ trách, gặp phải Triệu Phi Nhã , chỉ sợ là N x N lần.

Lệ Na bất lực đứng lên, lẩm bẩm,”Cố lẽ mình thích hợp với sản phẩm điện tử hơn, trời ơi... xin điều tôi tới tổng công ty với!”

“Nghe nói tổng công ty đối với nhân viên rất nghiêm khắc, áp lực cạnh tranh rất lớn, làm việc không tốt thì bị sa thải ngay.”Diệp Khanh Chu vừa nghe nàng nói như vậy, lập tức phải nhấc nhõ, thời buổi này tìm việc làm đã khó rồi , nhảy việc kiểu này rất nguy hiểm , xác suất thành công không đến 10% đâu! “Mình nghe nói vài ngày trước ở tổng công ty có một viên chức nhỏ, trên đường đem tư liệu đến phòng họp của cấp trên sơ ý làm rơi mất sổ tay tuyên truyền, vị tổng giám đốc không nói hai lời, lập tức sa thải!”Nói đến đây nàng nhin không được ứa nước mắt đồng tình với nhân vật đáng thương kia. Thế là xã hội lại thêm một cá nhân mất việc, càng đưa tỉ lệ thất nghiệp leo thang.

“Thảm vậy sao?!”Lệ Na kêu lên,”Chính là..... ở tổng công ty tốt xấu cũng có thể gặp được tổng giám đốc hoặc những bậc quản lý cấp cao. còn ở chỗ bọn mình bây giờ, duy nhất có một người đàn ông bạch kim là tổng giám đốc, đã bị cậu nhúng chàm xử mất rồi “

“Nhúng chàm?!”Diệp Khanh Chu lập tức bị dọa đến mặt tái mét,”Mình làm sao dám đi nhúng chàm tổng giám đốc , giữa tổng giám đốc và mình thật sự không có gì hết nha

Nàng đang giải thích, Ôn Nhược Hà chợt kéo cửa ra, gọi một tiếng,”Diệp Khanh Chu!”

Lệ Na lập tức neho mắt nhìn nàng, Diệp Khanh Chu miệng méo xệch, quay đầu lên tiếng,”Tôi đến ngay.”Nàng hai mắt rung rung, cắn cắn môi, tổng giám đốc đại nhân ơi, sao ngài lại có thể cư xử như vậy được chứ!

Ôn Nhược Hà tìm nàng để nói một vài vấn đề về vẽ đồ họa. Việc công vừa xong, Diệp Khanh Chu đã dợm chân muốn bỏ chạy. Nguyên nhân chính là vừa nhìn thấy Ôn Nhược Hà, nàng lại nhớ ra anh ta là anh họ của Mai Oánh Oánh. Theo nàng, tốt nhất nên là người không biết gì hết, chẳng những tránh được phiền phức, khi phạm lỗi còn có thể nói một câu không biết thì không có tội. Vì vậy Diệp Khanh Chu cảm thấy, từ nay về sau nếu nàng không biết gì cả, hết thảy mọi việc sẽ đơn giản hơn nhiều.

Tỷ như Triệu Phi Nhã là ai? Đối tác làm ăn của công ty. Ôn Nhược Hà là ai ? Là thủ trưởng . Kiều Lạc là ai ? Anh trai của nàng. Cứ tưởng tượng như vậy, không khí liền trở lại trong lành như xưa.

Có điều trên thực tế, đời này không phải ai cũng nghĩ như nàng, hoặc có thể nói, ngay từ đầu, nàng hoàn toàn thuộc về những kẻ ngoại tộc thiểu số, trong khi đại bộ phận con người ta thích chuyện bé xé ra to, không quan hệ thành có quan hệ, quan hệ ít thành quan hệ nhiều.

Ví như Kiều Lạc, ví như tổng giám đốc.

“Đạo này cô còn bận rộn không ?”

Diệp Khanh Chu cứng nhắc nghiêng đầu nhìn đi chỗ khác. Tổng giám đốc bất chợt hỏi thăm làm nàng có một dự cảm bất an, cái này có vẻ có thâm ý nha. Nếu nói bận rộn, có phải là nàng làm việc không hiệu quả? Nếu nói không , có phải là nàng công tác lười biếng?

Gượng một chút nàng lại phức tạp hóa vấn đề rồi !

Nhưng mà Diệp Khanh Chu khóc ròng, những người nhát gan như nàng vậy, thật sự rất khó có thể nghĩ cho thông thoáng. Nàng luôn nhin không được , phải lo lắng chuyện này chuyện kia có thể xảy ra, hoặc những hậu quả căn bản chẳng bao giờ xuất hiện.

“Thật ra tôi rất bận mà cũng không bận lắm.”

“A?”Ôn Nhược Hà sững sờ, ngập ngừng một chút, lại mở miệng,”Nếu không có việc gì, cùng đi ăn tối nhé.”

“Đi ăn tối?”Diệp Khanh Chu khẽ chớp mắt, không hiểu sao lại cảm thấy nàng đã lâu không về nhà ăn cơm,”Có chuyện gì sao?”Chẳng lẽ lại muốn đi bệnh viện?!

“Không có gì, chỉ là đi ăn bình thường thôi”Ôn Nhược Hà cười.

“Chuyện này..... Không tốt đâu.”Diệp Khanh Chu lẩm bẩm, lần nào cũng len lén đi ăn, có thể gọi là bình thường được sao?

“Sao lại không tốt?”Ôn Nhược Hà hỏi ngược lại.

“Vậy thì”Diệp Khanh Chu đề nghị,”Rủ Lệ Na, Âu Dương, Dương Dương, Tiểu Hà ... cùng đi nha

Ôn Nhược Hà nở nụ cười bất đắc dĩ : “Không thể đi ăn với một mình cô sao?”

“Một mình?!”Diệp Khanh Chu nuốt nước miếng, nhỏ giọng hỏi,”Tổng giám đốc..... Tại sao phải một mình?”

Ôn Nhược Hà khẳng định, phản ứng né tránh của Diệp Khanh Chu là do thói quen lâu ngày, cho nên nhìn nàng chăm chú nói : “Bởi vì tôi có hảo cảm với cô.”

Kỳ thật tâm tình của Ôn Nhược Hà cũng không hẳn đơn giản như câu nói này. Kể từ khi biết chuyện trong nhà Diệp Khanh Chu, anh đối với nàng càng

thêm hiếu kỳ. Về hỏi phụ thân, mới biết chuyện cha nàng năm đó hít thuốc phiện rồi tự sát. Anh cảm thấy, một người từ nhỏ đã trải qua những chuyện này: cha mẹ ly dị, mẫu thân tái hôn, phụ thân tự sát ... trong tưởng tượng của anh, hẳn phải là một người kiên cường đến đáng sợ, hoặc mang lòng thù hận với tất cả, cảm thấy cuộc sống đối với mình không công bình, hoặc là rất cực đoan, luôn ghen ghét với nhân loại, hoặc sẽ rơi xuống đáy xã hội, hoặc tìm quên bằng chất kích thích.

Có điều bất kỳ loại nào cũng đều không phù hợp với con người Diệp Kinh Chu. Đối với kẻ thù, thí dụ như Triệu Phi Nhã, nàng chỉ có sợ sệt nhút nhát, đối xã hội, nàng chăm chỉ sống và làm việc, làm gì có chuyện rơi xuống đáy.

Dẫu nhút nhát, dẫu sợ phiền phức, tuy nhận thức cuộc sống không chân thực cho lắm, nhưng Ôn Nhược Hà cảm thấy, trên người nàng luôn thấp thoáng một sức mạnh không lường.

Anh nhìn không được đi hỏi phụ thân, vì sao năm đó không chịu giúp nàng. Ông nói, khi thu mua cổ phần công ty, Triệu Phi Nhã ra giá rất tốt, mà Diệp Kinh Chu thì cái gì cũng không biết. Dưới sự quản lý của nàng, cổ phần trong tay ông thậm chí có thể không đáng giá một xu. Làm kinh doanh, ông đương nhiên không chịu mua bán thua lỗ.

Mặc dù, thật sự lúc ấy không hẳn là mua bán.

Ôn Nhược Hà lại nhìn Diệp Kinh Chu, trong lòng cảm thấy có chút áy náy. Nàng có vẻ ngoài đáng thương, mắt hay rơm rớm, nhưng đều không giống với lần đầu tiên anh gặp nàng ... nước mắt rơi xuống, sau đó xoay người chạy đi, bao nhiêu hy vọng để trong cái cúi người, bấy nhiêu thất vọng tuôn ra theo giọt nước mắt.

Cho đến lúc ấy, Ôn Nhược Hà mới bắt đầu hiểu lời nói của nàng: vĩnh viễn không hối hận.

Nàng đã cố hết sức, dù kết quả không như ý, nhưng nàng không hối hận.

Anh nói tiếp, "Cho nên bây giờ tôi muốn tiến thêm một bước trong quan hệ với cô"

Diệp Kinh Chu tròn miệng, lắp bắp, "Từ nay ? Thân, thân mật ?"

"Cô nghĩ sao ?" Ôn Nhược Hà cười.

Diệp Kinh Chu lập tức cảm thấy đột nhiên có một cái bánh khổng lồ từ trên trời giáng thẳng xuống người nàng, mặc dù chỉ là cái bánh đi chẳng nữa, từ độ cao 3000 mét, nện trúng đầu không chết cũng chấn thương sọ não nha!

"Không được! Tuyệt đối không được! Tổng giám đốc, thật sự tôi đối với anh không có cảm giác gì, ấy không phải, ý của tôi là, anh là người rất tốt, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ của tổng giám đốc! Cho nên ... cho nên"

"Cho nên?"

"Cho nên vốn không có tình cảm, thì không muốn làm cho mập mờ." Diệp Kinh Chu nghiêm túc nói.

Bị người ta nói thẳng rằng đối với mình không có cảm giác là một đả kích rất lớn, có điều nghe qua một số nguyên tắc của nàng ngược lại cũng hơi có lý. Anh ta đang muốn nói, không ngờ nàng tiếp tục, "Xã hội bây giờ chuyện như vậy nhiều lắm, rất nhiều nữ nhân viên chấp nhận mập mờ trong tình cảm này, để cho sự nghiệp thăng tiến, thật ra không muốn kết giao với người ta. Kết quả là người nam rất cố chấp, kiên trì liều chết tấn công, bức người nữ nói ra một câu tuyệt tình, cuối cùng đã xảy ra chuyện giết người nha! Theo thống kê, công tác trong xã hội thời nay, có rất nhiều áp lực, rất nhiều đàn ông đều có vấn đề về tâm lý không tiện nói ra, dồn nén mãi đến lúc nào đó sẽ bộc phát, nhất thời xúc động, vì cái lợi nhỏ trước mắt mà cuối cùng lại bị mất luôn tính mạng, thật đúng là thảm kịch mà" Nàng nói đến đây ngược mắt lên đã nhìn thấy Ôn Nhược Hà mặt mũi xám đen, vội vàng đổi giọng, "Đương nhiên, tổng giám đốc tuyệt đối không phải là người như thế!"

Ôn Nhược Hà cười, anh thực sự rất hiếu kỳ, rất muốn biết trong đầu nàng còn chứa bao nhiêu ý nghĩ cổ quái như vậy nữa : "Cô yên tâm, tôi sẽ không bám mãi không rời đâu"

"???"

"Vậy có thể đi ăn rồi chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Trên đường đi, Diệp Kinh Chu bắt đầu suy nghĩ một vấn đề, vì sao tổng giám đốc lại có tình cảm với mình?

Vấn đề này hình như là không cần lý do, nhưng xưa nay Diệp Kinh Chu đâu phải là người có thể yên tâm thoải mái tiếp nhận lòng tốt của người khác. Thứ nhất nàng không phải bà con họ hàng với tổng giám đốc, thứ hai chưa từng biểu xén quà lễ, tổng giám đốc lấy lý do gì thích nàng?

Nàng suy nghĩ thật lâu, rốt cục khi Ôn Nhược Hà ngừng xe, người nàng hơi cúi về phía trước, giây phút ấy đột nhiên bùng tình ngộ.

Thì ra tổng giám đốc và nàng tư tưởng lớn gặp nhau !

Nàng đi xem mắt là vì muốn tìm một người đàn ông an toàn, chỉ cần bền lâu chứ không muốn tài giỏi đẹp trai. Xem ra, tổng giám đốc cũng nghĩ như vậy, vì vậy mới có cảm tình với một người không có tí ưu điểm nhưng lại rất an toàn như nàng.

Nàng nhan sắc tầm thường – tuyệt đối sẽ không tiêu hoa ghẹo nguyệt, đừng nói chi là lôi ong bướm.

Nàng công tác bình thường — tuyệt đối sẽ không ỷ sự nghiệp thành đạt mà áp đảo đàn ông, trở thành gánh nặng tâm lý của bọn họ.

Nàng nhát như chuột — tuyệt đối sẽ không có khả năng phạm tội. Nàng nhất định sẽ là một người vợ tam tòng tứ đức thập giai á.

Đây là nam a xứng với nữ d! Nàng quay nhìn Ôn Nhược Hà, mắt sáng như sao, tổng giám đốc, chúng ta đúng là trời sinh một cặp nha!

“Kinh Chu.” Ôn Nhược Hà xuống xe, đi vòng qua bên này, lịch sự mở cửa, gọi nàng một tiếng, Diệp Kinh Chu kích động nhìn anh, ánh mắt kia thật giống như nhìn thấy một bó tiền bảo hiểm nhân mạng to kékéch xù.

Nguyên do là nàng đã tìm được người tốt nhất để lựa, thế giới lớn như vậy, luôn có đồng loại.

Diệp Kinh Chu không phải lần đầu tiên cùng tổng giám đốc ăn cơm, nhưng lại lần đầu tiên được ăn thoải mái như vậy. Cẩn thận ngẫm lại, tổng giám đốc thật sự là một người đàn ông tốt trăm năm khó tìm, tuy thành đôi với nàng có hơi đáng tiếc một chút, giống như là cây phong lan quý cắm lên chỗ gì gì kia, bất quá chính tổng giám đốc đã khẳng khái chọn mình, là người an toàn đệ nhất, nàng có thể lý giải vì sao.

Cẩn thận nghĩ tiếp, thật ra mình cũng có cảm tình với tổng giám đốc, có điều tình cảm này phần nhiều theo kiểu văng vẳng dạ dạ của cấp dưới đối với cấp trên, bất quá nói đi thì nói lại, lúc nàng đi xem mắt đã cho rằng tình cảm không quan trọng rồi.

Nàng luôn tâm niệm rằng không có cảm giác thì sẽ không chấp nhận tình cảm của người khác, vì như vậy sẽ không công bình. Người ta đã bày tỏ hết cảm tình, nếu mình ngay từ đầu đã không có cảm giác, thì luôn luôn sẽ không có cảm giác, nếu nhận thì không phải lừa dối thiên hạ hay sao? Nhưng mà nếu như tổng giám đốc và mình ngay từ đầu đã luôn luôn đồng quan điểm, như vậy thì lại rất công bình.

Diệp Kinh Chu cúi đầu dùng bữa, đây là một nhà hàng Tây phương, trên nguyên tắc không ném ném quá nhiều loại gia vị, nàng chẳng những an tâm, ăn cũng rất ngon miệng.

Ăn uống no nê xong, Diệp Kinh Chu đứng dậy đi nhà vệ sinh. Nàng hai mắt nhìn thẳng, bước chân nhẹ nhàng đi về phía trước. Lúc đi qua một loạt những cái bàn kê gần cửa sổ của nhà hàng, giữa mỗi bàn đều được ngăn bởi tấm gỗ có khắc hoa văn rất đặc biệt. Nàng đi gần đến cuối dãy, đột nhiên nhìn thấy trong bóng tối thoáng xuất hiện một gương mặt quá quen thuộc, làm nàng hoảng hốt tới mức suýt chút nữa tè ra trong quần. Nàng thụt lui lại một bàn trong vô thức, cũng may trong lúc này không có ai, Diệp Kinh Chu liền ngồi xuống, lưng quay lại, tìm đập thỉnh thịch.

Nàng nhìn thấy Mai Oánh Oánh, đầu hơi ngẩng lên, khẽ xoay xoay cái ly trong tay, chất lỏng màu hổ phách sóng sánh, ánh đèn làm nổi bật vẻ cao ngạo của nàng ta, trông càng đặc biệt xinh đẹp.

Không phải nàng ta còn đang bệnh viện ở sao? Sao lại có thể đi ra ngoài ăn cơm? Diệp Kinh Chu dựa lưng vào ghế, suy nghĩ rất nhanh, hay là đổi hướng, may mắn vừa rồi nàng lẩn trốn kịp thời, nếu bị Mai nữ vương bắt gặp thì xui xẻo rồi.

Nàng khẽ dịch móng, chuẩn bị dợt, đột nhiên nghe một giọng nói quen thuộc, âm sắc trong sáng, ngữ điệu nhẹ nhàng: “Chuyện này, cô biết được bao nhiêu?”

Diệp Kinh Chu sững sờ, nàng chậm chậm quay đầu, lại sợ Mai Oánh Oánh trông thấy mình, bèn lấy tờ thực đơn trên bàn che khuất mặt, chỉ lộ ra hai con mắt, cố gắng nhìn sang qua khe hở của vách gỗ chạm khắc hoa văn hình rồng. Người kia ngồi quay lưng lại, bờ vai rộng, tóc nâu, áo somi trơn màu vàng nhạt, tay trái duỗi ra cầm lấy ly cà phê trên mặt bàn, móng tay gọn gàng sạch sẽ.

Mai Oánh Oánh nói, “Cái gì cần biết tôi đều biết cả.”

“Các người muốn gì?”

“Việc này nghe qua là việc của ba tôi, nhưng anh nên biết, ba tôi luôn chiều theo ý tôi.” Mai Oánh Oánh nhếch miệng. “Nhìn bên ngoài, ông rất bằng lòng anh đấy, ngay cả khi tôi bị bệnh cũng muốn chuyển đến bệnh viện anh đang làm việc. Nhưng mà, Kiều Lạc, tôi không có chút hứng thú với anh, thật không biết cha anh với cha tôi tính toán gì, có điều không ai có quyền quyết định việc của tôi đâu.”

Lời của nàng ta đã xóa tan chút ngờ vực còn sót lại trong lòng Diệp Kinh Chu. Kiều Lạc quả đúng là Kiều Lạc, phút trước vừa ngang tàng nói, nàng sinh ra để ở bên anh, phút sau, anh ta đã dây dưa cùng Mai Oánh Oánh.

Tuy nhiên Diệp Kinh Chu cực lực tự nói với mình, Kiều Lạc là anh trai của nàng, những lời kia của anh ta không thể nào là thật, nên nàng đã nói, "Em không muốn ở bên anh."

Nàng đã cự tuyệt anh, cũng đã tiếp nhận lời mời của tổng giám đốc, lẽ ra không nên xen vào việc của anh, nhưng đã lỡ nhìn, lỡ nghe rồi, trong lòng hỗn loạn không cách nào ức chế.

Bảy năm qua không gặp, anh có chuyện gì nàng đều không biết. Bởi vì anh ra khỏi cuộc sống của nàng, nên bị xao lãng, có điều xao lãng vĩnh viễn không có nghĩa là quên, chỉ cần anh vừa xuất hiện, nàng đã nhận không nổi muốn biết rõ mọi chuyện của anh.

Anh bình thản nói, "Kỳ thật tôi cũng không biết là việc này cần hai chúng ta đến giải quyết, chú Mai nghĩ như thế nào, cô nghĩ như thế nào, đều là chuyện của các người, không quan hệ tới tôi."

Mai Oánh Oánh là người cao ngạo, thường gây sự và khinh bỉ tất cả mọi người, nhưng với Kiều Lạc lại không hề chiếm đến một điểm thượng phong. Kiều Lạc chỉ có thể dựa vào ngôn ngữ, hành động và biểu hiện bên ngoài của nàng ta, còn Kiều Lạc thì khí phách là từ bên trong toát ra, hiện rõ trong thần sắc của anh.

"Vậy là tốt nhất." Mai Oánh Oánh trả lời, "Còn nữa, tôi phải nói rõ một điểm này, vị trí nữ chủ nhân bệnh viện của Kiều gia, đối với tôi không có chút hấp dẫn."

"Tôi biết." Kiều Lạc nhếch miệng, "Cho tới bây giờ, vị trí ấy là của mẹ tôi."

Mai Oánh Oánh sắc mặt lập tức thay đổi, thoáng xấu hổ, lời của anh ta, tựa hồ muốn nói cô muốn làm cũng chưa chắc được. Từ lúc biết được cái chuyện kia, nàng vẫn cho là mình chiếm thượng phong. Kiều Lạc là kẻ cạnh thù không khúm núm ít ra cũng nên ngoan ngoãn nghe nàng. Ở bệnh viện, nàng tìm đủ mọi cách làm khó dễ anh ta, nhưng vẫn không chiếm được chút tiện nghi nào, mãi về sau, nàng mới phát hiện, Kiều Lạc không phải là người dễ bị áp bức, mặc dù bệnh viện của anh ta sống hay chết đều phụ thuộc vào một câu nói của cha nàng, anh ta cũng sẽ không cúi đầu, ngạo khí của anh thực làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Diệp Kinh Chu nghe không hiểu lắm, có điều chợt cảm thấy câu nói trước kia của mẹ nàng "Không được ở chung với Kiều Lạc." dường như có chút quan hệ với chuyện này. Nàng cẩn thận nghĩ, việc lớn như vậy, Kiều Lạc lại không hề cho nàng biết. Tim nàng chợt nhói lên, đột nhiên cảm thấy nàng và Kiều Lạc dường như khác nhau một trời một vực cũng có chỗ tương đồng, đó là cả hai đều không thích đem việc của mình nói cho người khác biết, Kiều Lạc là do tự tin mình có thể tự giải quyết, còn nàng là do sợ mang phiền toái đến cho người.

"Tiểu thư ..."

"Oái ????" Diệp Kinh Chu hết hồn, quay đầu, thấy nụ cười lịch sự của nhân viên phục vụ

"Cô cần xem thực đơn ạ ???" Cô gái chỉ menu đang che mặt nàng có ý hỏi.

"Không ... không có" Diệp Kinh Chu vội vớt menu xuống, đứng lên, luống cuống xin lỗi, "Tôi đi ngang qua đây, chỉ muốn ngồi tí thôi, ... ơ ... thật ra tôi muốn đi WC" Nàng vội nhảy ra khỏi chỗ, lùi vài bước, lại nhìn thấy hai mắt nhú lại của Kiều Lạc, bắt đầu quýnh lên.

"Diệp Kinh Chu?!" Từ phía sau truyền đến giọng sắc bén như dao của Mai Oánh Oánh, nàng sợ tới mức vai tự nhiên thẳng đứng, máy móc quay đầu, miệng méo xệch "Mai Oánh ... Oánh Oánh ơ ... sao trùng hợp vậy ?"

Nhưng Mai Oánh Oánh lại không nhìn nàng, mắt của nàng ta ngó sang bên trái nhìn về phía sau của Diệp Kinh Chu, la một tiếng, "Anh họ ?"

Diệp Kinh Chu đã hoàn toàn hóa đá.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Nếu như trời ban cho mỗi người một cơ hội được sống lại thêm một lần nữa, để thay đổi một bước ngoặt nào đó trong cuộc đời, đối với Diệp Kinh Chu mà nói, lựa chọn bước ngoặt này đúng là khó khăn: ngăn cản sự ly dị của cha mẹ? thay đổi mối quan hệ rắc rối với Kiều Lạc? không về sống với cha, hay không nên tiếp tục sống ở thành phố S? Một cơ hội làm sao có thể thay đổi hết thảy những sự tình này?

Nàng không biết, cũng không nghĩ tới. Nhân sinh một khi bắt đầu, vĩnh viễn không cách nào quay đầu lại. Đã không thể quay đầu, thì không cần phải hối hận.

Diệp Kinh Chu chỉ lo lắng cho tương lai, rất ít khi nuối tiếc việc quá khứ. Bất chợt nàng nhớ đến một câu, "a person without regrets is a nincompoop"

(người không nuôi tiếc là kẻ đại)”, lời này nói rất đúng, nàng chính là một kẻ khờ dại.

Tỷ như đối mặt với tình trạng quần bách lúc này, nàng một câu cũng nói không nên lời, chỉ có thể trợn mắt há mồm giả ngốc.

Xem ra Ôn Nhược Hà cũng đang muốn đi về hướng toilet bên này, vừa đi đến đây, không ngờ lại nhìn thấy Diệp Khinh Chu đứng ở lối đi và Mai Oánh Oánh vừa từ chỗ ngồi đứng dậy.

“Trùng hợp quá vậy?” Anh hơi giật mình, lúc này Kiều Lạc vốn đang ngồi quay lưng về phía Diệp Khinh Chu cũng xoay người đứng lên, cười nhẹ tiếp lời, “Quả thật là trùng hợp.”

“Hai người” Ôn Nhược Hà nhìn họ, thoát tiên kinh ngạc, rồi tỏ vẻ hiểu ra, mỉm cười, xem ra là lừa gần rom lâu ngày cũng bén à.

Diệp Khinh Chu cúi đầu, cố ý lui về phía sau, lui đến bên cạnh Ôn Nhược Hà, không thêm giả vờ làm kẻ ngốc nữa, bắt đầu giả vờ làm cây cột.

“Anh họ, tại sao lại ở chỗ này?” Mai Oánh Oánh nhướn cao mày, lần trước anh và Diệp Khinh Chu cùng nhau đến bệnh viện thăm mình, bây giờ lại cùng nhau xuất hiện ở chỗ này, không khỏi quá trùng hợp đi.

Ôn Nhược Hà không thấy việc này có gì đáng xấu hổ, đáp rất tự nhiên, “Không có gì, cùng Khinh Chu cùng đi ăn cơm.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Diệp Khinh Chu không ngẩng lên, gật gật đầu, đến nỗi cảm sắp vào chạm ngực. Nàng cảm thấy da đầu cũng đang run lên, cảm giác được ánh mắt của Kiều Lạc bắn thẳng đến đỉnh đầu của nàng, nếu ngẩng lên, kẻ như là tiêu đời rồi.

“Lại ăn cơm?” Mai Oánh Oánh lập tức cao giọng, “Sao suốt ngày đi ăn cơm vậy?” Nàng ta từ nhỏ rất yêu mến người anh họ vĩ đại này, tuy không gần gũi lắm, nhưng không thể tiếp nhận việc anh luôn ở bên cạnh Diệp Khinh Chu, đương nhiên trong lời nói đầy ý châm chọc.

Có điều Ôn Nhược Hà không biết ân oán trong chuyện này, đương nhiên cũng không nghe ra mấy câu châm chọc này, Diệp Khinh Chu thở dài một tiếng, lại càng cảm thấy tổng giám đốc với nàng quả thật là đồng loại.

“Không có gì đâu.” Hình như Ôn Nhược Hà nghĩ việc mình cùng Diệp Khinh Chu ăn cơm không có gì đặc biệt, lại có lẽ cảm thấy việc này không cần phải ... giấu diếm em họ của mình và anh trai của Diệp Khinh Chu, vì vậy cởi mở nói, “Chúng tôi đang hẹn hò mà.”

Diệp Khinh Chu lập tức ngẩng đầu, mở to hai mắt nhìn tổng giám đốc, nàng muốn thu hồi ngay lời vừa nói lúc này, biểu hiện của nàng và giám đốc hoàn toàn bất đồng mà.

Kiều Lạc nheo mắt, “Hẹn?” Anh ta nhìn trừng trừng ai đó đang ghen ngào, “Tiểu Chu, em đang hẹn hò với Ôn tiên sinh đây sao?”

Diệp Khinh Chu nuốt nước miếng, liếm liếm đôi môi khô khốc, nắm chặt tay, căng thẳng đáp, “Đúng vậy!”

“Đùa hả?!” Mai Oánh Oánh lập tức kêu lên, “Hẹn hò với nó?!” Cách nói của cô ta lại một lần nữa khẳng định lập luận của Diệp Khinh Chu về việc phong lan quý khó có thể cấm trên chỗ gì gì, ít ra trong vấn đề này hai nàng có cùng quan điểm nha.

“Thì sao chứ?” Ôn Nhược Hà nhủ thầm, bọn họ nói chuyện khá lớn, khách ăn chung quanh bắt đầu quay lại nhìn, anh ta thoáng gợn tay làm động tác mời, ý bảo bọn họ cùng ngồi xuống. Anh tiến lên một bước, Mai Oánh Oánh xích vào trong, anh ngồi xuống. Kiều Lạc cũng lui vào phía trong, Diệp Khinh Chu chỉ còn cách ngồi xuống bên cạnh anh ta.

Ai nấy ngồi yên chỗ xong, Kiều Lạc thân mật hỏi, “Tiểu Chu, chuyện lớn như vậy, sao không nói cho anh biết?” Anh cười rất dịu dàng, mà Diệp Khinh Chu lập tức cảm thấy sau lưng cứng đờ, dưới chân bàn nơi hai người kia hoàn toàn không thể trông thấy, chân Kiều Lạc đang đang nhẹ nhàng vuốt ve bắp chân nàng, hơn nữa anh ta tỏ vẻ như thế này, nàng lại có cảm giác anh ta đang vừa mỉm cười vừa một miếng nuốt tươi nàng luôn.

“Chuyện này..... thật ra” Diệp Khinh Chu không dám nhìn anh, cẩn thận gác chân thật cao tránh né Kiều ác ma, rồi mới nói tiếp, “Chỉ là cùng nhau ăn một bữa cơm mà thôi.....”

Mai Oánh Oánh quay đầu liếc anh họ, tức giận nói, “Hết người rồi sao lại đi với nó ạ?”

“Oánh Oánh, sao em lại nói như vậy?” Ôn Nhược Hà bây giờ mới nghe ra ý tứ qua ngữ điệu này, mày cau lại.

Mai Oánh Oánh cũng không biết là mình có nhất thiết phải giấu cái sự thật là mình không thích Diệp Khinh Chu hay không, hơn nữa cũng không thấy Kiều Lạc này có gì đặc biệt hơn người, vì vậy nói thẳng, “Nói vậy thì đã sao, di dượng nhất định sẽ không chấp nhận nó.”

“Cô ấy thế nào?” Nàng nói như vậy, Ôn Nhược Hà ngược lại tỏ ra hiếu kỳ hơn là tức giận.

Diệp Khinh Chu cảm thấy tim thất lại, nàng lập tức đứng lên, “Tôi, tôi ... có lẽ tôi nên đi về trước.”

“Ồ!” Mai Oánh Oánh cong môi lên, “Sao thế chứ, quan hệ với anh họ tôi, lại không nói rõ hết thảy về cô, cô tưởng anh họ của ta là kẻ ngốc hay sao?!”

Tay Diệp Khinh Chu thoáng run rẩy, trước giờ nàng vẫn sợ Mai Oánh Oánh sẽ nói những chuyện này cho Ôn Nhược Hà, nàng ngẩng đầu, tựa hồ muốn khóc, giọng khàn khàn, “Mai Oánh Oánh, tôi, tôi với tổng giám đốc không có gì, tôi, tôi đi trước.” Nàng vừa nói vừa lấy giỏ xách định bước đi, không ngờ tay lại bị Kiều Lạc giữ chặt, anh ta đứng dậy, “Anh đi với em.”

“Đứng lại !”Mai Oánh Oánh cũng đứng lên, vẻ mặt vui như thể đang xem hài kịch,”Diệp Kinh Chu, vừa vặn hôm nay có mặt đông đủ mọi người, nói ra có phải là tốt hơn không?”

Ôn Nhược Hà hoàn toàn ngơ ngác,”Các cô đang nói chuyện gì vậy ?”

Diệp Kinh Chu quay đầu, môi hơi run rẩy, giọng van lơn,”Mai Oánh Oánh, tôi xin cô.....”

“Cô xin tôi ?”Nàng ta nở nụ cười,”Cô đừng quên nhé, lễ tốt nghiệp ở trường đại học hôm xưa, cô chơi tôi như thế nào , hôm nay tôi sẽ chơi cô như thế ấy .”

Diệp Kinh Chu cảm giác trong đầu mình có tiếng ong ong, văng vẳng bên tai một giọng nói,”Cô phải cố nén cảm xúc, bởi khi bệnh phát ra rồi , thì cô sẽ không thể kìm chế mình nữa . Cho tới giờ bệnh chưa nặng lắm, một khi phát nhiều lần, bệnh tình của cô sẽ ngày càng nghiêm trọng, hậu quả thật không thể nói được”Khớp xương ở hai chân nàng tựa như đang đánh nhau, hơi run lên, nàng cố gắng giữ bình tĩnh, mở miệng một cách khó khăn,”Mai Oánh Oánh, mình không có ý.....”

“Vậy bây giờ gạt anh họ tôi là có ý hả.”Thấy dáng vẻ của Diệp Kinh Chu, ngược lại nàng ta cười càng thêm kiêu ngạo.

Tuy Kiều Lạc có nghe Âu Dương kể mâu thuẫn ngày trước giữa Mai Oánh Oánh và Diệp Kinh Chu, nhưng chỉ đoán là do ganh tị ghen ghét, hơn nữa Âu Dương cũng không kể về buổi lễ tốt nghiệp, xem ra sự việc cũng không đơn giản. Anh cầm tay Diệp Kinh Chu, tay của nàng lạnh buốt, làm bác sĩ , trực giác nói cho anh biết, đó không phải là chuyện gì hay ho. Dù rất muốn biết những chuyện kia, nhưng trước mắt, anh cần phải mang nàng đi khỏi đây. Anh quay người, trả lời,”Em gái của tôi không được khỏe , tôi nghĩ chúng tôi nên đi trước tốt hơn .”

“Kiều Lạc!”Mai Oánh Oánh quát,”Anh không muốn biết, hay là anh không muốn cho anh họ của tôi biết ?”

Kiều Lạc trả lời,”Tôi không muốn biết.”, rồi quay hỏi Ôn Nhược Hà,”Ôn tiên sinh, anh muốn biết không ?”

Ôn Nhược Hà sững sờ, nhìn mặt Diệp Kinh Chu đã trắng bệch, vô ý thức nhớ tới lần trước nàng nhắc tới Phi Nhã điền sản, cũng với thái độ khó hiểu như vậy. Chuyện riêng tư của nàng, mình không việc gì phải ép, vì vậy lập tức trả lời,”Tôi cũng không muốn biết, Kinh Chu, nếu không khỏe , ngày mai cứ ở nhà nghỉ ngơi.”

Diệp Kinh Chu gật đầu, cảm thấy hơi thở có chút điều hòa trở lại, tay cũng bớt run, Kiều Lạc nhếch miệng với Mai Oánh Oánh, nàng ta cắn môi, liếc qua thấy Ôn Nhược Hà ánh mắt ân cần, nhìn ra phía trước thấy Kiều Lạc tay trong tay, nàng ta lại nhướng cao mày “Không muốn biết? Tôi lại càng phải nói!”

Kiều Lạc không thèm ngó, xoay người đi Diệp Kinh Chu bước đi, Mai Oánh Oánh ở sau lưng hô to một tiếng,”Cha của nó chính là tội phạm hút thuốc phiện ! Cuối cùng tự sát mà chết!”

Sau câu nói của nàng ta, cả nhà hàng bỗng dưng im phăng phắc . Ôn Nhược Hà sững sờ, đột nhiên kịp phản ứng, vừa kéo Mai Oánh Oánh, quát lớn,”Em nói bậy bạ gì thế !”

Diệp Kinh Chu sau lưng cứng đờ, chợt cảm thấy một thứ chất lỏng không rõ dâng tràn lên ý nghĩ. Kiều Lạc bước nhanh tới trước mặt Mai Oánh Oánh, ánh mắt sắc như dao,”Cô nói đủ chưa ? Nói tới chuyện riêng trong nhà người khác là khả năng của cô sao ? “

Mai Oánh Oánh ngẩng phát đầu,”Không muốn nghe chuyện nhà nó à, được lắm, vậy thì nghe chuyện hay của nó nhé ! Diệp Kinh Chu, sao bây giờ không lên con nữa ?! Sao vẫn chưa chịu giống như chó nhào ra cắn người ta đi ? “

Diệp Kinh Chu toàn thân run bần bật, từng khớp xương ngón tay dường như cũng đang run bắn, răng đánh nhau lập cập.Nàng chỉ muốn giơ tay lên ấn lên huyệt nhân trung của mình, nàng nhớ bác sĩ có nói, lúc nàng bắt đầu phát run lập tức phải tự bấm chặt lấy huyệt nhân trung của mình, chính là nàng đã không còn chút sức lực, nàng không có cách nào điều khiển tay mình vươn lên huyệt nhân trung dưới mũi nữa.

“Tiểu Chu ?”Kiều Lạc phát hiện biểu hiện khác thường của nàng, những triệu chứng này giống như triệu chứng của bệnh động kinh, anh vội quay người lại, nắm vai nàng, lập tức giơ tay lên muốn bấm vào huyệt nhân trung của nàng,nhưng Diệp Kinh Chu mạnh mẽ tránh ra, ánh mắt của nàng vô thần, tựa hồ đã không thể khống chế được, nàng xoay người thật mạnh nhào tới, Mai Oánh Oánh vừa thấy, lập tức trốn sau lưng Ôn Nhược Hà,”Anh họ, anh họ! Nó lên con kia ! Đứng rồi ! Đứng rồi !”

Lúc này Diệp Kinh Chu hoàn toàn không biết mình đang làm gì, trong mắt nàng hoàn toàn không thấy bất kỳ cái gì nữa, nàng xông đến, đẩy mạnh một cái hất tung bàn ăn lên. Ôn Nhược Hà cũng bị cảnh tượng trước mắt làm hết hồn, anh chưa bao giờ thấy qua nàng như vậy.

Nàng xông tới gần, tay quơ quào hoảng loạn như thể đang muốn chụp một cái gì đó, tựa hồ không nhìn thấy gì, nước mắt lại không ngừng tuôn rơi. Mai Oánh Oánh hét lên hãi hùng. Ôn Nhược Hà khiếp sợ, Kiều Lạc dùng hết sức kìm chế nhưng nàng đã không nghe không thấy không cảm giác. Khách có mặt trong nhà hàng chưa bao giờ gặp tình huống như vậy, kinh hoàng bỏ chạy tán loạn, nhân viên phục vụ muốn ngăn cản, nhưng cũng không dám tiến đến gần.

Lúc này Diệp Kinh Chu giống như phát điên, nhất nhất phải tấn công Mai Oánh Oánh, có điều Kiều Lạc vẫn quyết liệt giữ tay nàng, nàng cố hết sức giãy dụa, trong lòng mường tượng lại có chút tuyệt vọng, miệng nàng há to nhưng nói không ra lời, lại tựa hồ muốn cắn cái gì mới có thể khống chế, Kiều Lạc vươn người dùng cả hai tay ôm nàng thật chặt, Diệp Kinh Chu cúi đầu, cắn mạnh vào cánh tay trước mắt.

Vị máu tanh loang ra trên đầu lưỡi, hai chân dần dần mềm nhũn, nàng khụy xuống. Kiều Lạc nhìn trừng trừng nước mắt của nàng, một câu cũng không nói nên lời, thậm chí cũng không đẩy nàng ra, tựa hồ không cảm giác được cánh tay đang đau đớn.

Là bệnh công kích hình nhân cách chứng ngại.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Sau khi tới bệnh viện, một lần nữa bác sĩ lại khẳng định suy đoán của Kiều Lạc. Công kích hình nhân cách chứng ngại còn gọi là loại chứng ngại nhân cách bộc phát hoặc xúc động, là một loại hành vi của những người có dự vọng mãnh liệt cũng như có chứng ngại về tinh thần. Bởi vì trong quá trình phát tác có hành vi đột phát, hơi giống với chứng động kinh, nên còn được gọi là chứng động kinh hình nhân cách. Loại bệnh này thường mắc đối với những người còn nhỏ tuổi, bởi vì những chuyện nhỏ bé sẽ tạo thành tác động tới mặt tinh thần, sẽ có những hành vi bao lực bộc phát mãnh liệt, không chế không nổi chính mình, dễ gây thương tổn người khác.

Người có mầm bệnh công kích hình nhân cách chứng ngại chứng, hơn phân nửa đều không thể dự đoán cũng như biết trước hành vi và hậu quả. Mà hành vi khi bộc phát lại rất mãnh liệt không thể khống chế, thái độ của bệnh nhân lại không nhất định, có người vô cùng tốt, cũng có người cực xấu, còn có người tự làm tổn thương chính mình.

Cho nên ở nhà hàng, Kiều Lạc vừa thấy nàng có dấu hiệu bất ổn, lại nghĩ tới biểu hiện hàng ngày của nàng, lập tức đã đoán được vài phần. Tất cả những người mang bệnh công kích hình nhân cách chứng ngại khi lên cơn đều có tính chất ngẫu nhiên, cũng không phát tác theo chu kỳ cố định. Nếu trước khi bệnh nhân phát bệnh tận lực tiến hành ngăn cản, tần suất phát bệnh sẽ thấp, khả năng phát tác sau đó rất ít, nói cách khác, đối người bệnh mà nói nếu có thể nhẫn nại, nếu có thể đè nén, thì sẽ không phát bệnh.

Nhưng nếu như phát bệnh nhiều lần mà không có biện pháp ngăn ngừa, bệnh phát tác sẽ từ ngẫu nhiên chuyển sang theo chu kỳ, việc này chỉ càng làm cho bệnh tình chuyển biến xấu hơn, cho nên khi Tiểu Chu muốn bệnh, Kiều Lạc đã lập tức ngăn cản nàng, con người như Mai Oánh Oánh thật không đáng để cho Tiểu Chu vì nàng ta mà gia tăng bệnh tình.

Hơn nữa Tiểu Chu lúc lên cơn tuy không thể kiểm soát được hành động của mình, nhưng lại ý thức được mình đang làm gì, như vậy đối với nàng, tâm lý bị tổn thương rất nặng, cho nên khi cắn cánh tay Kiều Lạc, nước mắt của nàng không ngừng chảy, là vì nàng không cách nào ngăn được chính mình.

“Kỳ thật..... cô ấy đã hai năm nay chưa từng tái phát.” Vội vàng chạy đến bệnh viện, Âu Dương ngồi cùng ghế với Kiều Lạc ở ngoài phòng bệnh. Cánh tay phải Kiều Lạc quấn mấy vòng băng, Diệp Khinh Chu cắn cũng không nhẹ, khi anh mang vết thương đi băng bó, y tá đã trợn tròn hai mắt, thật sự là chưa thấy qua dấu răng sâu như vậy.

Kiều Lạc hỏi “Trước kia cô ấy thường lên cơn hay sao?”

“Cũng khá thường.....” Âu Dương suy nghĩ một chút “Trong khoảng thời gian cha cô ấy gặp chuyện không may, cứ vài ngày lại lên cơn một lần, chỉ cần xem tin tức trên báo, chỉ cần gì đó liên quan tới nhà mình, đều rất kích động.” Nàng ta đã từng chứng kiến Diệp Khinh Chu lên cơn, biết rõ rất là kinh khủng, mà cũng không chấm dứt nhanh như vậy, có điều lúc này đây, chưa gây ra chuyện gì đã được đưa tới bệnh viện, bất quá nhìn thấy cánh tay băng bó của Kiều Lạc, nàng cũng mơ hồ đoán được nguyên nhân, buột miệng nói, “Giả như lúc ấy có người anh làm bác sĩ như anh ở bên cạnh thì tốt biết bao.”

Kiều Lạc sững sờ, trong giây lát chợt hiểu ra lời của Diệp Khinh Chu, nàng nói không muốn cùng ở cạnh anh, có lẽ vì nàng giận, trong bảy năm thất lạc nhau, khi nàng cần anh nhất, anh lại không thể xuất hiện.

Bảy năm này có thể đền bù không ?

“Cũng rất may bây giờ anh ở đây.” Âu Dương thấy vẻ mặt hờn của anh, cảm giác mình đã lỡ lời, vội vàng nói tiếp “Hơn nữa con của cô ấy chưa bao giờ chấm dứt nhanh như vậy, cũng may không có xảy ra chuyện gì, cái giống người Mai Oánh Oánh này, sao không cắn chết ả cho rồi, chỉ là..... Như vậy đối Tiểu Chu mà nói, quá đau khổ.”

“Cô ấy đã từng tự tử?” Kiều Lạc đột nhiên mở miệng.

Âu Dương sững sờ, gật đầu, “Khi đó bác trai vừa ra khỏi cai nghiện không bao lâu, đã bị nhiễm trở lại, Khinh Chu bị kích động nặng nề, cô ấy đã vài lần lấy cái chết ra dọa nhưng ông ta vẫn không ngừng hút, cô ấy đã.....” Giọng hơi nghẹn ngào, nàng chớp mắt, “Bất quá sau này cô ấy đã không dại dột nữa.”

Dường như cảm thấy những lời này quá nặng nề, nàng cố đứng lên, “Thôi đi ! Đừng nói những lời ngạt thở này nữa! Nói chuyện vui chút đi nha ! Ví dụ như lễ tốt nghiệp hôm ấy, Mai Oánh Oánh mặc một bộ lễ phục hàng hiệu, lập tức thu hút ánh mắt mọi người, bất quá Khinh Chu nhà mình còn tao nhã

hơn nha, ăn mặc lại đẹp hơn nhiều, tiện đây mới nói, bộ quần áo này do chính tay em chọn đấy nhé. Lúc ấy vừa mới làm tang lễ cho bác trai không bao lâu, cô ấy cứ nhốt mình ở trong nhà, ngay cả lễ tốt nghiệp cũng không muốn dự. Em phải lôi cô ấy ra khỏi nhà đi sắm áo. Mặc dù Mai Oánh Oánh mang danh là hoa khôi ngành kiến trúc, chính là ngành kiến trúc cũng không có mấy con gái, cô ta coi như một cành hoa rồi, nhìn mặt của ả đúng là hồ ly tinh! Còn Khinh Chu nhà ta thuần khiết, mặt mày thánh thiện vóc dáng tao nhã, ồ, thêm chiếc áo đã làm cô ấy nổi bật, xinh đẹp không thể tưởng ! Mai Oánh lúc ấy mặt tái lại rồi, thật là đáng đời nha !”Nàng hai tay chống nạnh cười lên ha ha.

Kiều Lạc đẩy nhẹ kính mắt, ”Sau đó thì sao?”

“Ồi”Ấu Dương tiếng cười vụt tắt, lập tức ỉu xiu, ngồi trở lại xuống ghế, ”Sau đó Mai Oánh Oánh đem việc ba của Khinh Chu phạm tội hút thuốc phiện ra nói. Kỳ thật việc này ở thành phố S ai xem tin tức cũng biết , có điều trong trường học không mấy người biết Khinh Chu chính là con gái của Diệp Xương Mậu. Cô ấy không thích khoe khoang chuyện này, bọn em ở chung ký túc xá có biết, nhưng đều không nói ra. Lần ấy chính là lần cuối cùng Diệp Khinh Chu phát bệnh. Hôm đó trong giảng đường, cô ấy cười trên người Mai Oánh Oánh mà đánh một trận, lại còn tóm được một nắm tóc, cào mấy vết lên mặt, Mai Oánh Oánh phải nói là thê lương nha!”

Giọng nàng thoát tiền rất vui vẻ khích động, rồi từ từ chùng xuống.”Khi đó em cũng thật là ngốc, cứ tưởng rằng Tiểu Chu làm vậy là có tinh thần phản kháng, nên cũng mặc cho Mai Oánh Oánh chịu chút đau khổ, nên cũng không kéo cô ấy lại, nhưng là em sai rồi. Đó là lần đầu tiên cô ấy lên con ở trước mặt người ngoài, từ đó về sau, bạn bè không ai chơi với Khinh Chu nữa, bọn họ đều nói cô ấy bệnh tâm thần. Nhưng em biết rõ, nếu như không bị dồn đến đường cùng, có bao giờ cô ấy lại đi làm thương tổn người khác đâu?”

Ấu Dương không kiềm nổi thoáng roi lệ, nàng lau nhanh nước mắt nói tiếp, ”Cũng may là về sau bệnh không phát nữa, sau khi vào làm trong công ty AM cũng không ai biết chuyện, chỉ là cô ấy vẫn sợ bóng sợ gió. Từ sau khi xảy ra việc ấy, bạn bè mỗi lần họp mặt đều không mời, mà có mời cô ấy cũng không đi. Em cũng lười gặp bọn họ, trước kia họ gần gũi thân mật là vì Khinh Chu rất tốt bụng, bây giờ ngược lại tránh xa, thật sự đáng ghét.”

Kiều Lạc hơi nhíu mày, bảy năm trước anh vẫn cho là Diệp Khinh Chu tự mình ly khai. Chính nàng bỏ đi trước, không để lại dấu vết gì . Anh đi hỏi bà Diệp, bà chỉ nói là Tiểu Chu đi thăm cha của nàng. Lúc đó anh còn đang đi học, mặc dù biết, cũng không tìm được nàng, đợi lúc anh học xong về nhà, cũng không thấy nàng, bà Diệp chỉ nói nàng đã chuyển trường, dời hộ khẩu đi, lại không nói cho anh biết Tiểu Chu đi nơi nào.

Cha của anh, chính là cái vị cha dượng rất yêu thương chăm sóc cho Tiểu Chu, cũng nói “Kiều Lạc, giữa con và Tiểu Chu không thể nào đâu.”Lúc ấy anh cứ theo hỏi mãi đã khiến bọn họ sinh nghi.

Anh ngừng đầu lên hỏi “Tại sao ?”

“Còn hỏi tại sao? Cô ấy là em gái của con, hai đứa ở với nhau như vậy, ba mẹ phải tính sao ?”

“Thì tính chuyện vợ chồng.”Anh trả lời, không chút do dự.

“Con rốt cục có hiểu ta đang nói cái gì hay không? Nếu cứ như vậy, đừng hòng biết chỗ của Tiểu Chu !”

“Con không cần các người nói.”Kiều Lạc nhếch miệng, tự tin nói.

“Rồi có một ngày con sẽ hối hận vì tự tin của mình.”

Khi đó anh không hề tin có một ngày như vậy. Nàng ra đi, đối với bọn họ mà nói ngược lại là một chuyện tốt. Không ngờ nàng bỏ đi mới đó đã bảy năm, không ngờ nàng có thể kiên quyết như vậy, dẫu anh có cao ngạo cho rằng Diệp Khinh Chu không thể trốn thoát, thì trên thực tế, người bị vứt bỏ lại là anh. Sống tại cái nơi mà anh không biết, sống cuộc sống mà anh không hay, cả thời gian và không gian đã lấy họ ra làm một trò đùa.

Anh tin họ nhất định sẽ gặp lại nhau, cũng tin Diệp Khinh Chu nhất định là của anh, chỉ là lòng tin ấy không cách nào bù đắp được bảy năm mất đi, trải nghiệm của nàng, đau khổ của nàng, tất cả tất cả, anh có thể đền bù không, làm cho mọi thứ trở lại như bảy năm trước, vào buổi tối mùa hè hôm ấy, anh hôn nàng, rồi ôm eo nàng, nói với nàng, đừng hòng chạy.

Bảy năm sau, gánh nặng trên lưng anh, khổ sở của nàng, so với tình huynh muội ngày xưa, càng thêm tàn khốc vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

“Việc này có ảnh hưởng đến công tác của Khinh Chu sau này hay không ?”Ấu Dương thì thào một câu.

“Chúng ta không quyết định được.”Kiều Lạc trả lời, quay đầu nhìn Ấu Dương, ”Thật cảm ơn cô, bên cạnh Tiểu Chu luôn có một người bạn tốt như cô.”

“Chuyện nhỏ thôi mà.” Âu Dương thờ dài, “Làm người ai mà chẳng có lúc gặp khó khăn. Vào lúc khó khăn nhất của em, cô ấy đã luôn ở bên cạnh, em cũng nên làm như thế. Có điều thế giới nhiều người như vậy, có bao nhiêu người có thể tiếp nhận cô ấy? Tổng giám đốc ... ời ...”

Kiều Lạc không nói lời nào. Ở trong nhà hàng hôm ấy, sau khi Tiểu Chu bị anh sống chết ôm chặt lấy, Ôn Nhược Hà mới dần dần từ kinh sợ chuyển sang trấn tĩnh tinh thần. Nàng toàn thân vô lực ngã vào trong ngực Kiêu Lạc, ánh mắt si ngốc, là tỉnh hay là mê, chỉ sợ cũng chỉ có mình nàng biết rõ. Kiêu Lạc thấy nàng nhả miệng ra, mới thở phào một hơi, lúc này mới cảm thấy cánh tay có cảm giác đau, máu chảy ròng ròng.

Phải sợ hãi biết bao nhiêu, mới có thể làm cho nàng không thể nhìn nể nổi trước mặt người khác, lại có bao nhiêu phần nộ, mới có thể cắn ra vết thương như thế này.

“Anh Không có sao chứ?” Ôn Nhược Hà mở miệng, giọng không mấy trôi chảy.

Kiều Lạc nhếch miệng, cười yếu ớt, liếc qua cánh tay của mình, “Không sao, chích một mũi ngừa uốn ván sẽ không việc gì.” Anh vừa nói vừa nâng cánh tay kia lên, khom người xuống, nhấc hai chân Diệp Kinh Chu, một tay ôm lấy nàng, cho nàng tựa vào ngực của mình, nhìn Ôn Nhược Hà nói, “Nếu như không phiền, giúp tôi gọi số 120, đưa cô ấy đi bệnh viện.”

Ôn Nhược Hà gật đầu, lập tức bấm điện thoại. Bên kia Mai Oánh Oánh khẳng định không có việc gì, mới ló người ra, không ngờ nàng thật sự phát tác, nói thật, trông thấy đáng sợ lúc lên con của nàng chính ả cũng sợ chết khiếp, tựa hồ giống như buổi lễ tốt nghiệp năm đó. Chuyện này dù có qua bao lâu, mỗi lần nhớ tới đều phát sợ. Có điều tức giận vừa rồi đã vượt qua sợ hãi, trong lễ tốt nghiệp bị nàng làm nhục nhả như vậy, thù này nhất định phải báo.

Làm mất mặt Diệp Kinh Chu trước mọi người, chỉ sợ là anh họ không dám cho một người như vậy tiếp tục công tác ở công ty, nói chi là hẹn hò với nàng.

“Đúng là làm người ta phát sợ, anh họ, chúng ta đi thôi.”

Ôn Nhược Hà không nhúc nhích, lại nhìn Kiêu Lạc nói, “Tay của anh không sao chứ, hay là để tôi ôm nàng?” Bảo rằng trong lòng của anh ta tuyệt không sợ hãi, tức là nói dối, nhưng là bắt anh ta phải rời xa Diệp Kinh Chu vì sự việc này, đương nhiên cũng hoàn toàn không thể. Anh ta vẫn rất hiếu kỳ với Diệp Kinh Chu, nhưng lại không ngờ đã tìm được đáp án như vậy. Nguyên nhân sự ti, nhất gan của nàng, giây phút vừa rồi đã có lời giải thích chính xác nhất, làm cho anh ta tuyệt không có chút nghi hoặc nào.

“Anh họ, anh nói đùa hả, nếu nó cắn anh thì làm sao bây giờ?” Mai Oánh Oánh lập tức ré lên.

Kiều Lạc mở miệng, “Mai tiểu thư, Tiểu Chu đã ngậm miệng, sao cô vẫn cứ há mồm ra cắn người lung tung khắp nơi như thế?”

Mai Oánh Oánh sững sờ, giương mắt nhìn lại. Trong mắt của Kiêu Lạc, không hề có phần nộ, cũng không chán ghét, mà là một thứ bình tĩnh làm cho người phát lạnh, anh nói tiếp, ngữ điệu vững vàng, “Thứ nhất, cha Diệp Kinh Chu là kẻ nghiện thuốc, nhưng không có bất kỳ hành vi phạm tội nào, nên không thể nào gọi là « tội phạm hút thuốc phiện », đây là kiến thức cơ bản nhất mà cơ hồ ai cũng biết. Thứ hai, dù nghiện, ông vẫn là cha của nàng. Nếu nói cha mẹ đắc tội thì con cái phải gánh chịu, vậy thì Mai tiểu thư, cô không sợ là sau này con cái chỉ vì có một người mẹ như cô mà cả đời không góc đầu lên nổi hay sao?”

“Anh ...” Mai Oánh Oánh muốn trả đũa, lại một câu cũng nói không nên lời, bất quá nàng rất nhanh đã lại ngẩng cao đầu, “Anh đừng quên là chuyện giữa chúng ta đó, tôi sẽ không nhúng tay vào!”

Kiều Lạc nhếch miệng, “A? Hóa ra cô lại có nhiều sở thích như vậy, chẳng những thích nói, mà còn thích làm.”

Ôn Nhược Hà sững sờ, tựa như mơ hồ không hiểu chuyện gì đang xảy ra giữa hai người này, lúc đầu theo như anh thấy, quan hệ giữa họ chỉ là bác sĩ và bệnh nhân, bất quá với tình huống hiện giờ, có vẻ như anh đã không hiểu rõ lắm quan hệ của bọn họ.

“Ôn tiên sinh, nếu như có thể.....” Kiêu Lạc nói với anh, “Tôi thay mặt Tiểu Chu xin nghỉ bệnh vài ngày, tạm thời không đi làm.”

“Nhất định rồi” Ôn Nhược Hà vội đáp, ngừng một chút, sau đó nói tiếp, “Tôi sẽ không nói chuyện này với ai.”

Anh ta nói, sẽ không nói với người khác, có điều có thể giữ mãi không nói hay không, Kiêu Lạc cũng không thể khẳng định, nhưng dù sao một lời hứa cũng hơn là không có gì.

“Anh cũng đi nghỉ ngơi đi thôi.” Âu Dương đứng lên, vờn vai một mồi, lúc này đã là hai giờ đêm, “Để em trực đêm nay cho.”

“Không có việc gì, hay cứ để tôi.” Kiêu Lạc cười nhẹ.

“Sợ em chăm sóc không tốt sao?” Âu Dương bĩu môi, lườm anh.

Kiều Lạc không nói gì, chỉ khoát tay, nhếch miệng, “Tạm thời tôi cũng không rời bệnh viện.”

Âu Dương ngạc nhiên, rồi cười ha ha, rất tự nhiên vỗ nhẹ vai anh, “Được lắm, hai người cứ việc làm huynh muội hoạn nạn có nhau nha!”

Kiều Lạc không nói gì, nàng xoay người đi vài bước, đột nhiên ngừng lại, khẽ quay đầu, đã nhìn thấy Kiêu Lạc ánh mắt nhìn thẳng cửa phòng đóng chặt trước mặt. Nàng cúi đầu, nói lắp bắp “Anh Có phải là không hề xem Diệp Kinh Chu như em gái?” Nàng nói xong lời này tự mình cũng sững sờ một chút, không biết vì cái gì, nàng cùng Kiêu Lạc gặp mặt không nhiều, cũng không biết giữa hai anh em đã xảy ra việc gì, có điều càng không biết càng

hoài nghi, nàng là bạn thân nhất của Khanh Chu, nhưng nàng ta lại rất ít kể về người anh trai này. Nàng thật sự cảm thấy kì quái.

Dáng lưng Kiều Lạc cứng đờ, nghiêng mặt qua, khoe miệng hơi nhếch lên, đuôi lông mày cũng hơi nhướn, khẽ nói “Cô ấy cũng không hề xem tôi như là anh trai.”

Âu Dương chớp mắt, khẽ búng ngón tay, miệng tấm tắc, “Được nha! Hai người đều là em út của ngu a, ngu b!” Nói xong lắc đầu, bước nhanh đi ra ngoài.

Đêm hôm đó, Diệp Khanh Chu có một giấc mộng, trong mộng là một ngày thu, thời tiết hơi lạnh, đại hội thể dục thể thao mùa thu hàng năm của trường đã bắt đầu rồi.

Nàng không thể từ chối người khác, vì vậy quang vinh trở thành người làm gương cho nữ sinh cả lớp, tham gia đủ các hạng mục, chạy tiếp sức 4 x 100 mét, 400 mét, 800 mét cộng thêm 1500 mét. Nàng còn nhớ rõ lớp phó phụ trách văn thể mỹ đã kích động năm tay nàng, “Diệp Khanh Chu, tôi và toàn đội trông cậy vào bạn!” Kỳ thật chạy bộ đối với nàng không khó, nàng từ nhỏ chính là mạng chân chạy, chạy xuống tuy nhiên lấy không được thứ tự, thực sự sẽ không chạy đến một nửa tựu nghỉ com.

Chính là thể lực sẽ không nghỉ com, cũng không đại biểu không có ngoài ý muốn.

Ví dụ như cách trận đấu 2 ngày, nàng đã “bị”. Vừa biết tin, sáng sớm nàng đã chạy đi báo cho trưởng ban thể dục, có điều những nữ sinh khác nếu không tham gia những hạng mục thể thao khác, thì cũng không thể chạy được, vì vậy trưởng ban tóm lấy vai nàng đầy nghiêm túc, thần sắc bị thương nói “Diệp Khanh Chu, nếu bạn không chạy, thì cứ đi bộ cho hết vòng cũng được.”

Diệp Khanh Chu hai mắt đầm lệ, “..... nhưng tôi mà đi sẽ bị người khác chê cười rồi sao?”

“Minh đi đường của mình!” Lớp phó phụ trách văn thể mỹ đáp, “Người ta chạy đường người ta!”

“.....”

Bất quá nói là đi, súng hơi vừa vang lên, Diệp Khanh Chu nhanh chân chạy, đây là một loại phản xạ có điều kiện, nàng cân nhắc là nếu đi bộ ngay từ đầu, thì thà cứ chạy, khi nào hết hơi sẽ đi bộ tiếp.

Chạy hai trăm mét, Diệp Khanh Chu dần dần đã rơi vào hàng cuối cùng, nhưng là vẫn có thể chạy lên, chạy vài bước, còn giống như là có thể, nàng mới bắt đầu thoảng vui mừng, đột nhiên đã cảm thấy giữa hai chân có một cảm giác như “Sóng triều”, nàng lập tức ngừng lại, hít sâu một hơi, cố ngăn cơn sóng dữ, đáng tiếc sự thật chứng minh, vật chất quyết định ý thức, thể giới nguyên bản là vật chất, cuối cùng ý thức không cách nào quyết định vật chất, vì vậy Diệp Khanh Chu run rẩy cúi nhìn xuống dưới, trông thấy một đóa hoa đỏ tươi nở rộ, nàng lập tức quỳnh quáng, toàn thân hóa đá, tan rã như phấn, chờ mong một cơn gió thu thổi tới đem nàng theo gió mang đi.

Nàng tuyệt vọng vội ngồi xổm xuống, người xem trên khán đài không thấy rõ tình huống nơi này, mấy người đi lại lảng quăng ven đường chạy nguyên cũng chẳng để ý tới nàng, nhưng vì nàng đột nhiên ngồi chồm hổm một khối như vậy, tất cả mọi người nhìn tới.

Diệp Khanh Chu hai mắt đầm lệ nhìn trời, thánh thần ơi, cho hoàng tử cười bạch mã đến đây nhanh lên đi, công chúa bị bệnh con gái rồi, nhịn không được nữa!

Nàng quay mặt về phía khán đài của ban giám khảo, ngồi ở cái bàn bên phải, đúng là vẻ mặt mỉm cười của Kiều Lạc, vừa lúc ánh mắt của anh cũng đang nhìn tới.

Diệp Khanh Chu lập tức theo ánh nhìn này, phát ra tia SOS, Kiều Lạc ngưng cười, xoay người đứng lên. Ai đó đang ngồi chồm hổm trên mặt đất lập tức nhẹ nhàng thờ ra. Thời buổi kinh tế khó khăn, hoàng tử tới không được, vậy hãy để cho Hóa Long đến đây đi, tối thiểu, bị Hóa Long bắt cóc cũng tốt hơn nhiều so với việc ngồi xổm trong lúc này.

Kiều Lạc rất nhanh nhìn ra hoàn cảnh hiện tại, anh đến gần, người chung quanh nhìn thấy anh, ngược lại càng thêm chú ý Diệp Khanh Chu, hai mắt ai đó lại đầm lệ, thánh thần ơi, Hóa Long quá bảnh, sớm biết như vậy thì triệu bà đồng xấu xí đến cho rồi.

Kiều Lạc đi đến trước mặt nàng, Diệp Khanh Chu ngửa mặt lên ngẩng đầu nhìn, vì ngược nắng nên không rõ mặt mũi, chỉ thấy ánh sáng mặt trời từ xung quanh anh tỏa ra, cả người có vẻ có chút mờ mờ lung lung, anh mở miệng, “Té xỉu.”

“Hà?”

Kiều Lạc ánh mắt sắc bén như mũi tên nhọn bắn xuống, làm tan vỡ ánh nhìn run rẩy, Diệp Khanh Chu lập tức ngã xuống đất, ai đó cúi xuống, bế nàng lên, vẻ mặt nghiêm trọng nói với đám người vây xung quanh, “Xỉu rồi, đưa đến phòng y tế.”

Nép trong ngực anh, Diệp Khanh Chu len lén thò đầu ra, Kiều Lạc cúi xuống trừng mắt, nàng lập tức hai mắt nhắm nghiền, khi đó mặc dù là trời thu, nhưng thời tiết rất oi bức, hai người dựa vào nhau, nóng ướt, Diệp Khanh Chu đột nhiên cảm thấy, nàng quả thật đang bị say nắng.

Trên đường đi, những tiếng lao xao không ngớt bên tai.

“Kiều Lạc đang bế ai? Là ai thế nhỉ?”

“Nhìn cái gì, là em gái chứ ai !”

“A thì ra là em gáithào nào

“Bạn tưởng ai chứ ? Kiều Lạc lại bảo vệ cô em gái kia cẩn thận như thế sao”

“Nói nhảm, anh em nhà người ta lẽ nào không quan tâm!”

.....

Trên giường bệnh Diệp Khinh Chu trở mình, mơ hồ tỉnh lại, cảm thấy tóc sau hai tai ướt đầm, nàng mở mắt ra, trong phòng tối đen, chỉ có một ngọn đèn nhỏ ở đầu giường, nàng cảm thấy cổ họng khô khốc, ho nhẹ một tiếng, quay đầu muốn đi tìm một ly nước, xoay chuyển ánh mắt, nhìn thấy một người đang ngả trên ghế salon bên cạnh giường : Kiều Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Vừa nhìn thấy Kiều Lạc, trong đầu Diệp Khinh Chu dần hiện ra chuyện xảy ra hôm trước, lập tức trống rỗng, ngón tay đột nhiên lần nữa kìm không nổi run bắn lên, đầu lưỡi cũng run lên.

Chứng bệnh này bộc phát lần đầu tiên khi nàng bảy tuổi, vào ngày cha mẹ của nàng chính thức ly hôn, nàng đi theo mẹ đi ra cổng, Triệu Phi Nhã từ bên ngoài đi vào, đầu ngẩng lên, cười đắc thắng, “Chúc bà hạnh phúc .” Nhưng bất kỳ ai cũng có thể thấy giọng bà ta đầy giễu cợt.

Diệp phu nhân thân nhiên cười, “Tôi đương nhiên là hạnh phúc, có cha mẹ, có gia đình, có chồng trước, có con gái, lại có Tiểu Tam, coi như là người có đủ ngũ phúc rồi.

Triệu Phi Nhã nhếch miệng, cười lạnh một tiếng “Tôi là phúc của bà?”

“Đương nhiên.” Diệp phu nhân ôm chặt con gái, “Đồ không cần vất đi có người nhặt lấy, giải quyết hậu quả giúp tôi , kể như là giúp tôi rồi .”

Triệu Phi Nhã nhướng cao mày, hai mắt tối sầm, bất quá vẫn nở nụ cười, “Bà bị mất chồng cùng lắm thì sẽ tìm chồng khác, đứa nhỏ này bị mất phụ thân, đương nhiên không thể sinh ra phụ thân thứ hai.”

Bà Diệp sững sờ, đứng bên cạnh bà Diệp Khinh Chu dường như run rẩy, hai cánh tay níu chặt chéo áo của mẹ. Trước đó, Diệp Khinh Chu vẫn là người rất hạnh phúc, tuy trời sinh là gan hơi bé, nhưng tin tưởng sau lưng nàng luôn có người cha rất mực yêu thương, đâu xảy ra chuyện gì, cha đều gánh vác cho nàng, rồi bỗng nhiên có một ngày, chỗ dựa sau lưng nàng biến mất, mẹ nói với nàng, từ giờ trở đi, nàng phải học kiên cường.

Nàng xưa nay không dũng cảm, sau khi cha mẹ cãi nhau, chỉ đứng một bên khóc, dường như có rất ít chuyện gì có thể làm nàng phẫn nộ, nói cách khác , từ nhỏ đến lớn, nàng chưa bao giờ đặc biệt tức giận, nàng không biết giận, chỉ biết sợ hãi.

Chính là vào ngày hôm ấy, nàng đột nhiên rất giận người đàn bà đã cướp đi cha của nàng , cướp đi tất cả của nàng, nàng bắt chọt vùng khời tay mẫu thân, nhào đến cắn chặt tay người đàn bà kia. Kỳ thật nàng cũng không biết này dừng khi này từ đâu xuất hiện, nàng thậm chí không biết làm sao khống chế, mãi đến khi cái tát của cha giáng xuống , hung hăng đập vào mặt nàng, khiến cái đầu bé nhỏ của nàng bị bắn ra ngoài, nàng lao đảo , chới với ngã lăn ra đất, mà cha của nàng chỉ quan tâm vết thương trên cánh tay Triệu Phi Nhã.

Nàng ngã xuống , móng rất đau, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, đột nhiên nhớ tới trước kia, chỉ cần nàng vừa khóc, cha sẽ mua cho nàng món đồ chơi, nói với nàng, lêu lêu Tiểu Chu này, Tiểu Chu xinh xinh này vừa khóc vừa cười nhé !

Khoảnh khắc ấy, Diệp Khinh Chu đột nhiên thấu hiểu, dù có bao nhiêu hạnh phúc, một ngày nào đó cũng sẽ tan biến đi, mà ngày này, vĩnh viễn không bao trước.

Sau đó tâm tình của nàng cũng không có biến hóa gì đặc biệt, bà Diệp sợ tâm lý nàng bị việc ly hôn của cha mẹ làm tổn thương, mang nàng đi bệnh viện, kể lại sơ sơ tình huống lúc ấy, bác sĩ giải thích sơ rằng tâm lý đứa bé bị kích thích, hơn nữa hành vi cắn người này có vẻ như quái dị nhưng lại phù hợp với lứa tuổi không hiểu chuyện của nàng lúc ấy, cho nên mới có một hành động hơi quá khích. Nếu như không lặp lại, tâm tình này cũng sẽ tự nhiên mất đi.

Mãi đến khi nàng hai mươi tuổi, sau khi cha tái nghiện lần thứ hai, Diệp Khinh Chu bắt đầu trở bệnh. Vài lần, nàng đập vỡ vật dụng trong nhà, cho là mình quá xúc động, tự uống vài viên thuốc an thần , sẽ không có gì đáng ngại . Khi mẹ đến thăm, Diệp Khinh Chu giấu biệt chuyện này, thứ nhất là nàng cho rằng mình chỉ nhất thời xúc động, thứ hai tuy là việc của cha nàng, nhưng đối với mẹ nàng mà nói, ông chỉ là người chồng cũ mà thôi.

Bệnh của nàng chỉ được bệnh viện chính thức xác định hai năm sau, khi phụ thân nàng ra khỏi trại cai nghiện giáo dục lao động, lại tái nghiện lần thứ ba, Diệp Kinh Chu hoàn toàn sụp đổ. Chỉ cần trông thấy bột phấn màu trắng, kim chế không nổi, nổi giận rồi đập vỡ đồ vật hay cắn người, một lần, hai lần, ba lần

Âu Dương phát hiện nàng có vấn đề , ép nàng đi bệnh viện, lúc này mới chẩn đoán chính xác là công kích chứng ngại tâm lý, cũng may chỉ là chứng ngại tâm lý, hơn nữa là thời kỳ đầu, chỉ cần khống chế được cảm xúc của người bệnh, tận lực giảm yếu tố kích thích , bệnh này so với rối loạn tâm lý cũng không phải đến nỗi nghiêm trọng lắm.

Lúc ấy vừa nghe nói mình bị bệnh, Diệp Kinh Chu đã thấy căng thẳng, bác sĩ giảng giải, kỳ thật trên xã hội có rất nhiều người mang bệnh tâm lý, rối loạn tâm lý lại càng nhiều hơn. Ví dụ như vì áp lực quá lớn mà rụng tóc, đây chính là một loại bệnh tâm lý, hoặc là ngủ không an, luôn thấy ác mộng, hoặc là gặp một chuyện nhỏ cũng sẽ đau đầu ... tất cả đều là biểu hiện của suy nhược thần kinh, vốn cùng loại với rối loạn tâm lý. Hơn nữa cũng không thể tính là bệnh, chỉ là tâm lý hơi bất ổn, chỉ cần học được cách kiểm soát tâm tình của mình, thì sẽ không có vấn đề gì. Khoảng cách giữa các lần lên cơn càng xa, tỷ lệ phát bệnh càng thấp, nếu như trong một thời gian dài không lên cơn thì kể như khỏi hẳn.

Lời này đã khiến Diệp Kinh Chu bớt căng thẳng, theo như Âu Dương nói, từ lúc đó trở đi, Diệp Kinh Chu rút rề trở thành một Diệp Kinh Chu chết nhát, luôn sống trong nom nớp lo sợ. Về sau sức khỏe cha nàng ngày càng sa sút, Diệp Kinh Chu đau khổ nhận ra lời khẩn cầu của mình đối với cha không có ảnh hưởng gì so với mớ bột trắng kia, cho đến một ngày, Diệp Kinh Chu đầu óc chợt nổ tung, cầm dao gọt trái cây trên bàn trà cửa lên cổ tay của mình. Nàng vẫn luôn là người sợ chết, chính là chứng rối loạn tâm lý này đã đem lại cho nàng vốn sợ bệnh sợ chết một sức mạnh để tự sát.

Có đôi khi, sự việc tốt hay xấu thật sự khó có thể định nghĩa.

Tỷ như việc bị Kiều Lạc ức hiếp làm cho Diệp Kinh Chu sinh ra tính nhẩn nhện, lại tổng cũng sẽ không quá phận, tại thích hợp về sau hãy thu tay . Về sau nàng tự sát, phụ thân nàng tự sát, tự mình trải qua tử vong, tận mắt nhìn thấy tử vong, lại khiến cho nàng ham muốn sống, nàng luôn lo lắng hơi ga không đóng kỹ, cửa nhà không khóa, sợ thức ăn không sạch sẽ, mặc dù đối với người khác xem ra có chút hoang đường, nhưng nàng lại rất an tâm, hai năm sống một mình, rất ít khi đau ốm, cũng chưa từng xảy ra sự cố ngoài dự tính. Lại ví dụ như từ khi nàng phát bệnh ngay tại lễ tốt nghiệp, tất cả bạn bè cùng trường không ai thêm thăm hỏi, Diệp Kinh Chu mới hiểu được, lời Kiều Lạc nói trong lần gặp gỡ đầu tiên quả thật rất đúng, không có người nào yêu thích nàng, vì vậy nàng sống ngày càng thấp hèn, nịnh nọt thủ trưởng, trợ giúp đồng nghiệp , sống mà cứ phải nhìn mặt người khác mệt chết đi được, có điều nàng vẫn không thể không cố gắng, sao cho khỏi nuôi tiếc.

Chỉ là có một việc, mặc dù Diệp Kinh Chu là người như vậy, nhưng cũng không thể tránh ở bóng tối phía sau ánh đèn, mà lại phát bệnh trước công chúng.

Như vậy có nghĩa là, là vô luận Diệp Kinh Chu cố gắng như thế nào, đều không thể đền bù, nàng thấp hèn cỡ nào, cũng không thể thay đổi được suy nghĩ của người xung quanh.

Điều nàng một mực sợ hãi, lại vẫn cứ xảy ra.

Thời gian ngắn sau khi cha qua đời, bệnh của nàng phát tác nhiều lần, khi đó, mẹ của nàng luôn ở thành phố S ở với nàng. Bà mang việc này nói với chồng, hy vọng có thể tìm ra một phương pháp trị liệu, nhưng ông Kiều giỏi như vậy, cũng không có có thuốc để trị rối loạn tâm lý. Tâm bệnh cần tâm được, tâm được cho tâm bệnh của Diệp Kinh Chu là gì?

Về sau mẹ của nàng làm chủ mọi việc , bắt Diệp Kinh Chu đem công ty sang lại, bắt nàng triệt để tránh giao du với kẻ xấu, và bệnh của nàng ngưng phát tác. Không biết có phải là bà đã tìm ra tâm được hay không. ... nghĩa là dẹp tất cả những thứ có thể kích thích nàng, tóm lại bệnh Diệp Kinh Chu dần dần khỏi, bắt đầu làm cho bà, cho chính nàng và tất cả mọi người an tâm, tựa hồ là khỏi hẳn. Chính là hôm nay sự thật lại cho thấy, hết thầy chẳng qua là bởi vì nàng đã tránh xa những thứ có thể kích thích thần kinh nàng, một khi gặp lại, tức thì bắt lực.

Sự tình luôn không ngừng nặng hơn nữa, hai năm sau, Kiều Lạc đến đây, Mai Oánh Oánh đến đây, Triệu Phi Nhã xuất hiện, và bệnh của nàng cũng ngang nhiên tái xuất giang hồ, chính là cuộc sống tuyệt đối không giống như điện ảnh hay phim bộ nhiều tập, mỗi nhân vật đều không thể lặp lại chuyện quá khứ.

Dù có muốn bao nhiêu nàng cũng bắt lực không cách nào kiểm soát người khác.

Diệp Kinh Chu không biết sau khi chứng kiến, Kiều Lạc sẽ nghĩ gì, tổng giám đốc sẽ nghĩ gì, nàng chỉ biết là, nàng nên như thế nào. Một lần ở lễ tốt nghiệp đại học, các học sinh phần lớn là đường ai nấy đi, nàng ở lại thành phố S cũng không sao, nhưng hôm nay nàng phải chạy đi đâu?

Trong lòng nàng phát lạnh, cảm thấy tay càng run mạnh hơn, nàng vội cố gắng nghĩ sang chuyện khác, cố gắng bình tĩnh, cũng may Kiều Lạc đang ngủ, nếu như anh tỉnh, nàng thật không biết phải đối mặt với anh như thế nào .

Nàng xoay người bước xuống giường, tuy không biết mình phải làm gì, nhưng lại có một ý niệm trong đầu, là phải trốn, trốn thật xa.

Nàng mới phóng ra một bước, đột nhiên đã dừng lại, bởi vì sau lưng vang lên tiếng nói, "Em muốn làm gì?"

Cổ nàng cứng đờ, ngay cả đầu cũng bất động, chỉ nghe tiếng người phía sau đứng lên, hai chân nàng giống như những chì nặng kinh khủng, tiếng bước chân tới gần, mang theo hơi ẩm quen thuộc, đột nhiên đã bị ôm lấy từ phía sau, mảng lưng lạnh buốt đã dán lên một vùng ngực ấm áp, anh nói, "Em cứ chạy trốn như vậy, thì làm sao anh có thể làm chỗ dựa cho em được?"

Chương 39

Mũi Diệp Khinh Chu chột cay cay, nàng nhớ tới rất nhiều năm trước kia, chỗ tựa sau lưng nàng đột nhiên biến mất, cảm giác bất lực trong giây lát lúc mình đột nhiên biến mất chỗ tựa, mà ở lúc này, nàng lại tạm thời lại có một chỗ tựa vào.

Giống như rất nhiều năm trước, cái chỗ dựa này cũng không hoàn mỹ, nhưng thế là đủ, mặc dù nàng rất thỏa mãn, nhưng rốt cuộc cũng có phải của nàng đâu, rất là mâu thuẫn..

Kỳ thật Kiều Lạc nói không sai, xưa nay toàn là nàng bỏ chạy, anh đuổi theo. Nàng tại sao phải chạy hết lần này đến lần khác, là vì biết không thể dựa vào, hay vì vẫn tin tưởng anh nhất định sẽ đuổi theo?

Diệp Khinh Chu thoáng chớp chớp mắt, cố ngăn khiến dòng lệ đang sâm sập nơi khóe mắt chảy ngược vào trong, cái khả năng này, dạo gần đây nàng rất thông thạo, sau đó liếm đôi môi khô khốc nói : “Ồ Em muốn đi WC.”

Tay Kiều Lạc đang giữ nàng khựng lại, hơi nheo mắt, người này chết cũng không đổi tính tình, anh buông tay, lui về phía sau một bước, khẽ nói, “Thật không?”

“Đúng vậy đúng vậy, bàng quang sắp nổ tung rồi , tặc ngữ nói đúng, chuyện gì cũng nhìn được trừ nhện tặc nha.”Diệp Khinh Chu lập tức mở miệng nói nhăng cuội, cúi đầu xoay người, thoáng liếc lại, lại thấy cánh tay phải Kiều Lạc băng bó, lập tức ngừng đầu mở to mắt, “Tay của anh

Kiều Lạc mặt không tỏ vẻ gì, khóe miệng hơi nhếch lên, thân nhiên cười nhẹ, “Không có việc gì, anh thuận tay trái.”

“Em” tìm Diệp Khinh Chu thất lại, anh càng thân nhiên, nàng lại càng áy náy, “Thật xin lỗi.”

“Cảm thấy có lỗi với anh sao ?” Kiều Lạc cúi đầu chăm chú nhìn nàng, “Bổn đầu rằng, không biết sau này có để lại sẹo hay không , ời cánh tay thon dài xinh đẹp thế này của anh

“Khụ”Diệp Khinh Chu nuốt nước miếng, chẳng lẽ Kiều ác ma muốn giờ trò gì sao? Bất quá hình như nàng cũng không có cơ hội phản kháng, dù sao người cần là nàng, bằng chứng phạm tội quá rõ ràng a !

Kiều Lạc thấy nàng cúi đầu nhận tội, nói tiếp, “Nếu cảm thấy có lỗi với anh, vậy đền bù tổn thất cho anh đi thôi.”

“Đền bù tổn thất ?!”Diệp Khinh Chu hai mắt tròn tròn, vội vàng hỏi, “Anh muốn đền cái gì ?”

Kiều Lạc không trả lời, chỉ thoáng cười nham nhở , “Ấy ấy, không phải bàng quang của em sắp nổ tung à, sao không vội chút nào thế ?”

“.....”Diệp Khinh Chu nuốt nước miếng, nín tiểu thật ra mới tốt cho thận nha !”

“Thật không?” Kiều Lạc hí mắt cười ranh mãnh, “Vậy cô nín đi nhaa.”

“Cái này.....”Diệp Khinh Chu chỉ vào cánh tay của anh, “Muốn đền cái gì?”

“Vấn đề này phải nghĩ thật kỹ.” Kiều Lạc ngồi xuống trên giường bệnh, tay trái đưa ra sau chống trên nệm, ngửa đầu nhìn trần nhà, như đang nghiêm túc suy nghĩ. Yên lặng làm cho Diệp Khinh Chu càng sợ hãi, bất quá nàng tự biết tội không thể xá, chạy trời không khỏi nắng, chỉ đành đứng im chờ chết.

“A.....” Kiều Lạc đột nhiên hít một hơi, ngồi thẳng lên, nhìn Diệp Khinh Chu đang toát mồ hôi lạnh mà phán “Lấy thân báo đáp đi !”

Diệp Khinh Chu chân lão đảo, thiếu chút nữa ngã lăn quay ra đất, “Anh, anh nói đùa gì vậy!” Nói rồi nuốt nước miếng, xoay người bỏ đi, “Em, em muốn đi WC! Nín, nín không được nữa!”

Kiều Lạc nhìn bóng lưng thon xinh xắn của nàng, gọi một tiếng, “Diệp Khinh Chu, em muốn cả đời làm con rùa đen chạy trốn sao?”

Diệp Khinh Chu quay đầu, có lẽ tinh thần nàng lúc này chưa hoàn toàn bình phục, mới có gan trả đùa Kiều ác ma, “Con rùa đen thì sao ! Sống lâu trăm tuổi! Tuổi thọ kéo dài ! Phúc như Đông Hải! Thọ sánh Nam Sơn!” Nàng rống một hơi, thở hổn hển.

Kiều Lạc bật cười, cũng không phải nụ cười phớt trước sau như một như ngày xưa, mà là ngửa đầu cười to, cười ngặt nghẽo. Đứng thờ đốc ở cửa ra vào , Diệp Khinh Chu ngăn người, không biết vì cái gì mà anh lại cười vui vẻ đến như vậy, xấu hổ cần cần khóe môi mấy cái, rất tốt, Kiều ác ma cũng giống như mình, đều là thần kinh có vấn đề.

Anh ngưng cười, ngồi thẳng người, hai mắt chăm chú nhìn Diệp Khinh Chu, mắt trong và sâu thẳm, phảng phất làm cho người có cảm giác bị nhấn chìm

trong ấy, Diệp Kinh Chu gấp ánh mắt này, cả người choáng váng, giọng anh thật ngọt :”Vậy chúng ta đánh cuộc một lần, nếu như anh có thể kéo em ra được khỏi mai rùa, nghĩa là em đã thiếu anh một món nợ.”

Diệp Kinh Chu miệng méo xệch “Tại sao em phải đánh cuộc với anh”Nàng đặt tay lên nắm cửa, dù sao nàng đã chuẩn bị đào tẩu, Kiều ác ma cũng không còn đáng sợ!

Kiều Lạc nhếch môi, giọng nói như mũi tên nhọn bắn thẳng vào tim nàng,”Bởi vì, thật sự em cũng không muốn chạy trốn.”

Diệp Kinh Chu sững sờ, anh nói không sai, thật sự nàng cũng không muốn trốn, nói đúng hơn , cho tới bây giờ nàng vẫn chưa nghĩ tới việc chạy trốn, chỉ là không biết ở lại bằng cách nào.

Xưa kia nàng không biết cách nào lưu lại nhà của Kiều gia, cùng đối mặt cùng gia đình họ, cho dù Kiều Lạc ở nội trú đại học, trước sau cũng sẽ quay về .

Bây giờ nàng không biết làm sao xa thành phố S, nơi nàng có bạn bè, có công việc và có Kiều Lạc, chỉ là nàng thật sự không biết ở lại bằng cách nào .

Thấy nàng không nói lời nào, Kiều Lạc nói tiếp,”Một tháng được không ? Thời hạn trong vòng một tháng “

Diệp Kinh Chu kinh ngạc nhìn anh, không biết nên nói cái gì cho phải, nên cự tuyệt, hay nên đáp ứng, dường như là một quyết định tới quan trọng.

“Đúng rồi, nếu như em không thể kiên trì nổi ở đây trong vòng một tháng.”Kiều Lạc thoáng cười xấu xa “Cũng coi như em thua.”

“.....”Diệp Kinh Chu miệng méo xệch “Trời ơi , nói đùa gì vậy, toàn là hiệp ước không công bằng, em làm được hay không làm được anh đều thắng sao ? Vạn nhất anh dùng cái thủ đoạn người và thần đều kinh hãi, gào khóc thảm thiết, bi thảm cực độ, nhất định em sẽ bị khuất phục dưới sự tàn ác của anh.”

“Sao thiếu tự tin vậy ?”Kiều Lạc chép miệng,”Thật ra em nên biết, nếu như thắng, thứ anh muốn chưa chắc sẽ bắt lợi cho em.”

Diệp Kinh Chu tiếp tục giữ chặt nắm cửa, chết cũng không buông tay, Kiều ác ma quá đen tối, lòng dạ hiểm độc đến mức chẳng có chỗ nào không đen, nói chuyện hợp tác với anh, quả thực là tự tìm đường chết! Nàng lắc đầu lia lịa : “Em không thèm đánh cuộc với anh.”

“Tự ý bỏ cuộc ? “Kiều Lạc nhướn mày “Cũng kể như thua.”

“.....”Diệp Kinh Chu đột nhiên tỉnh ngộ, thật ra sai lầm của nàng không phải là chút dao động ban đầu , mà là ngay từ khi Kiều Lạc bắt đầu, lẽ ra nàng không nên nói chuyện với anh !

“Được !”Kiều Lạc bất ngờ buông gọn một tiếng , đứng lên,”Im lặng có nghĩa là đồng ý, vậy thì bắt đầu nhé.”

“???”Diệp Kinh Chu đột nhiên có cảm giác giống như mình chưa kịp làm gì, chưa kịp nói gì, đã bán bég mình rồi, hơn nữa lại còn bán miễn phí !

Kiều Lạc đến gần, kéo tay nàng đang níu chặt nắm cửa, nàng vô ý thức buông tay, Kiều Lạc vừa vặn tóm từng ngón tay của nàng đến trước mặt mình, cúi đầu nhìn nàng,”Bắt đầu từ bây giờ , đầu tiên là tự luyện nhé “

“Tự luyện ?”Diệp Kinh Chu quýnh quýng “Không phải là bắt đầu từ tự tin sao?”

“Cấp bậc của em quá thấp, nhảy thẳng lên đây chưa hẳn là tốt .”

“..... Tự luyện như thế nào ạ ? “Học trò Diệp chớp mắt ngây thơ thỉnh giáo.

Kiều Lạc đột nhiên cúi đầu, rất nhanh hôn mạnh lên môi nàng, nàng còn chưa lấy lại tinh thần, anh đã ngẩng lên, hỏi : “Tại sao anh hôn em ?”

“???”Diệp Kinh Chu mặt đỏ lên, cúi đầu bắt đầu xoắn vạt áo,”Ồ tại vì vì anh là Kiều Đại thần, anh muốn làm cái gì cũng được”

“Cần phải tự luyện.”Kiều Lạc nhắc nhở .

Diệp Kinh Chu suy nghĩ một chút : “Tại vì, anh tự nhiên thích hôn.”

“Không đủ.”

“Tại vì em là con gái. “

“Quá kém.”

“Vì em không những là con gái miệng lại vừa đúng tầm “

“Tự luyện!”Kiều Lạc rốt cục nhìn không được quát.

Diệp Kinh Chu mặt đầm lệ ngẩng đầu, hít sâu một hơi, nắm chặt tay thốt : “Vì anh muốn tìm em để phát tiết dục vọng !”

Kiều Lạc lạnh lùng nhìn nàng, nếu đôi lại đang đứng ở trong khoa giải phẫu hành động này tương đương với việc gửi giấy báo tử, anh mặt đen xì quát một cách hung hăng : “Được lắm, anh phát tiết ngay bây giờ cho em xem”

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Nghे xong lời của anh, trong đầu Diệp Khinh Chu chỉ có một ý nghĩ, Kiều ác ma ngay từ đầu đã tính toán kỹ, có điều trên đời này làm gì có cái thứ gọi là thuốc hồi hậп, nàng luôn luôn hiểu rất rõ ràng, vì vậy lập tức đã bị ai đó ném lên giường bệnh, đè sập trên người nàng.

“Chỉ muốn thôi nha!” Diệp Khinh Chu la lên, “Chỉ muốn thôi, không phải làm thật nha!”

Kiều Lạc nhếch miệng, trời mùa hè, tuy mới vừa rạng sáng, nhưng sắc trời đã hơi tối, Diệp Khinh Chu chẳng những cả khuôn mặt đỏ bừng, xương cốt toàn thân cũng hồng rực lên, nàng mặc một bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình, cổ áo mở rất sâu, tiếng thở dốc làm ngực nhấp nhô phập phồng, mắt mở tròn nhìn lão liên khắp nơi, tựa hồ muốn lảng tránh cái cục diện xấu hổ này. Anh cười nói : “Cái chuyện anh nghĩ, tại sao lại không làm thật ?”

“Cái này, cái này.....” Diệp Khinh Chu bắt đầu đỏ mặt hơi lạnh, “..... Là phạm tội nha!”

Kiều Lạc tay phải quấn băng, tay trái giữ Diệp Khinh Chu, không có tay thứ ba để phạm tội, nên chỉ có thể cúi đầu xuống, áp mũi lên chóp mũi hơi lạnh của nàng : “Sao anh không cảm thấy vậy ?” Tiếng nói anh không lớn, vừa nói vừa hơi nghiêng mặt, hơi vuron lưỡi ra khẽ liếm mặt nàng, lại cười, “Mặt sao như bị phỏng vậy ? Thành thật mà nói, không phải em cũng rất kích động sao?”

“Em xúc động hồi nào chứ !” Diệp Khinh Chu nghiêng đầu tránh “Mặt đỏ là phản ứng sinh lý bình thường, tỷ như thẹn thùng, tỷ như táo bón.”

“Vậy em ... thuộc loại nào ?” Anh vẫn cười.

“Em muốn đi nhà cầu!” Diệp Khinh Chu một lần nữa đưa ra vấn đề nghiêm túc này, mặt của nàng đỏ lên, toàn thân hơi run rẩy, Kiều Lạc ở gần như vậy, báo hại nhiệt độ toàn thân nàng đều tăng vọt lên, miệng đắng lưỡi khô, nhìn không được là lưỡi liếm môi.

Kiều Lạc neho mắt, nhìn cái hành động mờ ám này của nàng, đột nhiên buông lỏng cánh tay đang chống trên giường, cả người áp mạnh xuống người nàng, ai đó lập tức không chịu nổi sức nặng, kêu lên, “Ui da!” Nàng càng giẫy giụa, lại càng khiến người dán sát vào Kiều Lạc, thân thể càng nóng bỏng, đột nhiên đầu óc ong lên một tiếng, giống như được trời ban cho một sức mạnh thần kỳ, vội đẩy mạnh Kiều Lạc đổ qua một bên, “Ngán van lãn không thể được !” Giọng tuyệt vọng thể lương của nàng xem ra cũng dọa được Kiều Lạc , bất quá miệng anh lại thoáng nở nụ cười, “Tại sao ?”

Diệp Khinh Chu vội vàng ngồi dậy, miệng há to thở phì phò nói, “Điều tra xã hội cho thấy, rất nhiều nam nữ bởi vì nhất thời xúc động mà XXOO, dẫn đến việc chưa kết hôn đã có con, con gái không thể không đi phá thai, bởi vì phá thai nhiều lần mà trở thành vô sinh, từ đó về sau sống một đời đầy tiếc nuối nha” Nàng nói cứ như ngày tận thế, vẻ mặt đầy chính nghĩa, tiếp tục nhìn Kiều Lạc ân cần nói, “Việc kia..... siêng năng quá không tốt đó nha, hại thân, yếu thận, rồi hư luôn thận đó nha.....”

“Cho nên?” Kiều Lạc mặt đen lên hỏi.

“Chúng ta nên học tập Hàn Quốc !” Diệp Khinh Chu xoắn tay nói : “Mồm miệng làm thương thận, ý dâm dầy nước !”

“Em nói sai rồi” Kiều Lạc neho mắt, chậm rãi nói, “Anh cũng không phải chỉ nói miệng, chỉ là miệng”

Môi Diệp Khinh Chu thoáng run rẩy, “Nói xạo, gian xảo quá đi “Nói rồi quyết liệt lùi ra xa .

Bất quá cũng giống Diệp Khinh Chu đã biết rõ, tuy Kiều Lạc thích áp bức nàng, nhưng cũng chưa bao giờ vượt quá giới hạn, như câu nói kia” Anh phát tiết ngay bây giờ cho em xem “bất quá chỉ là thuận miệng nói thôi.

Nàng đứng thẳng vuron vai, vừa mới ăn trưa xong, vào phòng vệ sinh đánh răng. Trong gương hiện ra mặt của nàng, ba cái “vết hồng” đọng trên cổ, nàng bĩu môi, tự an ủi, bất quá chỉ là vết môi, chỉ là vết môi thôi mà! Mùa hè muỗi luôn rất hung hăng ngang ngược, nhìn bên ngoài những điểm hồng kia chẳng khác gì so với vết muỗi cắn.

Đột nhiên ngoài cửa vang lên một giọng nói lạnh lùng “Không chút tiến bộ!”

Diệp Khinh Chu nghiêng đầu, quả nhiên là Kiều Lạc khoác áo blue trắng, nàng đang ở phòng bệnh thuộc khoa tâm thần, mà Kiều Lạc lại là bác sĩ ngoại khoa, giờ làm việc chạy tới nơi này, dĩ nhiên không phải để khám bệnh Nàng kêu lên “Anh trốn việc?!”

Kiều Lạc lườm nàng “Chỉ cần không ra khỏi bệnh viện, không thể gọi là trốn việc.”

Diệp Kinh Chu không nói gì, nàng và Kiêu ác ma bất luận là tính cách hay là phong cách làm việc đều khác nhau một trời một vực, bản tính hoàn toàn không hợp, tỷ như nàng khi đi làm ngồi toilet cũng không dám ngồi lâu vì sợ lỡ tổng giám đốc tìm mình mà không thấy sẽ để lại ấn tượng không tốt, còn Kiêu Lạc cũng đang giờ làm việc lại ngهنh ngang đi chơi loạn, thật đúng là không thể so sánh.

Nàng ử rử gục đầu, “Em làm sao mới tiến bộ đây.....”

Kiều Lạc đi vào buồng vệ sinh, mắt nhìn lướt qua cổ của nàng, tùy ý nói, “Phản kháng đi!”

Diệp Kinh Chu hai mắt đầm lệ, “Cái này không phải là kết quả của phản kháng hay sao?”

Kiều Lạc thoáng cười xấu xa, nhưng không trêu chọc nàng, chỉ nghiêm mặt nói, “Bác sĩ nói, nếu như tâm tình ổn định, em có thể xuất viện, chiều nay tan sở, đi về với anh.”

“Về nhà?” Diệp Kinh Chu đột nhiên sững sờ, mặt bỗng tái xanh, lùi về phía sau một bước, lẩm bầm “..... nghĩa là ra ngoài gặp người khác ?”

Kiều Lạc thoáng nhìn chung quanh, một mình một phòng bệnh, bình thường chỉ có y tá hay bác sĩ ra vào, hơn nữa bệnh nhân chung quanh đều cũng có bệnh tâm lý, ở trong này, nàng tựa hồ cảm thấy có thể tránh né thế giới bên ngoài, nhưng dù sao đi nữa họ vẫn phải đi ra ngoài. Anh nhướn mày “Vậy cũng tốt, anh kêu người khác đến đây thăm em.....”

“Đừng, đừng nha!” Diệp Kinh Chu vội vã kêu lên, “Em tự ra ngoài được rồi.”

“Anh đã xin phép tổng giám đốc Ôn cho em nghỉ phép, nhưng từ xưa tới nay em vẫn từ chối nghỉ phép, bây giờ lại nghỉ hai lần liên tiếp, em không sợ sẽ khó giữ công việc này hay sao? “Anh vừa nói, vừa theo dõi nét mặt nàng, quả nhiên sắc mặt lại biến đổi, cúi thấp đầu, “Anh ấy..... đã nhìn thấy cả rồi..... Như vậy, công việc của em.....”

“Anh ta hứa sẽ không nói với ai.” Tuy Kiêu Lạc không mười phần tin tưởng lời nói của Ôn Nhược Hà, nhưng đối với Diệp Kinh Chu, phải cho nàng một câu trả lời khẳng định.

“Thật vậy sao?” Về mặt Diệp Kinh Chu lập tức rạng rỡ, ánh mắt sùng kính “Tổng giám đốc đại nhân, quả nhiên là người tốt !”

Kiều Lạc trên mặt thoáng lộ ra vẻ không vui, hừ một tiếng, “Hắn ta chỉ cần không nói câu nào, mà đã là người tốt rồi ?”

“Chẳng lẽ không phải à ?” Diệp Kinh Chu hoàn toàn không chú ý tới nét mặt của anh, vẫn đắm chìm trong sự sùng kính đối với tổng giám đốc, tổng giám đốc đúng là thánh nhân nha.

Kiều Lạc neho mắt, đột nhiên mở miệng, “Chiều nay đi gặp Mai Oánh Oánh.”

“Đề làm gì ?” Diệp Kinh Chu lập tức cả kinh, nghẹn ngào kêu lên.

Kiều Lạc đẩy nhẹ kính mắt, “Cô ta không phải là em gái của người tốt sao? Sợ cái gì?”

“..... Cái này.....” Diệp Kinh Chu nuốt nước miếng, “Kỳ thật, Mai Oánh Oánh và tổng giám đốc khác nhau rất nhiều, hơn nữa bọn họ hoàn toàn bất đồng.....”

“Hừm.....” Kiêu Lạc cười lạnh một tiếng, xoay người đi : “Chiều nay nhớ thu dọn đồ đạc nhé.”

“Vâng vâng vâng.....” Diệp Kinh Chu gật đầu như bầm tỏi, kỳ thật tính Kiêu Lạc cũng không coi như quá xấu, chỉ là nàng thật sự không thể nhìn mặt Kiêu Lạc mà nói anh là người tốt, hơn nữa..... có lẽ Kiêu Đại thần tình nguyện để nàng nói anh là ác ma, cũng sẽ không thích nàng khen anh là người tốt đâu.

Buổi chiều trở về nhà, Âu Dương gọi điện thoại tới hỏi thăm nàng, đồng thời cũng cho nàng vài viên thuốc an thần, rằng đối với việc nghỉ phép của Diệp Kinh Chu, tổng giám đốc chỉ nói là nàng trạng vị lại tái phát nhỏ, lúc nào nàng muốn đi làm lại cũng không có vấn đề gì.

Diệp Kinh Chu trước giờ rất lo lắng, thực sự đã được vài phần an tâm.

Trong lúc nàng nói chuyện, Kiêu Lạc cũng nhận được một cú điện thoại, người gọi chính là Diệp phu nhân, bà đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp hỏi Kiêu Lạc có ở cùng một chỗ với Tiểu Chu hay không. Anh đang nghĩ xem đáp hay không đáp là có, đầu bên kia điện thoại bà Diệp lập tức cao giọng “Tiểu Chu, lại không chịu nghe lời mẹ.....”

Kiều Lạc theo lời bà mà đoán, đại khái biết được thái độ khác thường của Diệp Kinh Chu hôm trước tám phần là có quan hệ đến việc này, anh không nói tiếp chuyện ấy, báo tin cho bà Diệp, Tiểu Chu lại phát bệnh.

Bà Diệp vừa nghe, lập tức thay đổi giọng điệu, muốn đến thăm Tiểu Chu ngay, Kiêu Lạc dịu dàng ngăn lại, nói Tiểu Chu đã không có việc gì.

Bà Diệp trầm mặc một hồi, mới chậm rãi mở miệng, “Kiêu Lạc, tuy nhiên con gọi ta một tiếng mẹ, có điều hai chúng ta đều biết, ta với con không phải mẫu tử ruột thịt.....”

Kiều Lạc không biết vì sao bà nói lên những này, rồi khỏi phòng ra ngoài ban công, đóng cửa lại, bà Diệp nói tiếp : “Ta biết rõ, mẹ của con mất đi là do việc ngoài ý muốn, đối với sự xuất hiện của ta và Tiểu Chu, con tiếp nhận đã rất không dễ dàng, huống chi, con vẫn đối với Tiểu Chu không tệ. Theo đạo lý mà nói, các con cũng không phải thân sinh huynh muội, con ưu tú như vậy, mà Tiểu Chu lại là một đứa bé rất đơn thuần, ai đối với nó tốt một chút, nó sẽ dễ dàng cảm động, tính nó rụt rè nhút nhát, khi được con che chở, nó tự nhiên sẽ dựa vào con. Có điều hai con lúc ấy dù sao trên danh nghĩa cũng là huynh muội, chuyện như vậy, luôn không dễ nghe, ích kỷ mà nói, khi Tiểu Chu bỏ đi, ta đã thờ phào nhẹ nhõm. Về sau ngẫm lại, đối xử với con như vậy chưa chắc đã là không tốt, nó đòi hộ khẩu đến ở cùng phụ thân, hai đứa ở riêng hai nơi, khi Tiểu Chu lớn lên, nếu các con vẫn còn yêu thương nhau, thì cũng không phải là không thể.”

Bà thờ dài,”Tuy nghề nghiệp của ta suốt ngày phải đi công tác, cũng không thể thường xuyên quan tâm tới Tiểu Chu, nhưng nó dù sao cũng là con gái của ta, ta không thể không suy nghĩ cho nó, tính cách của nó như vậy, nếu quả thật gả ra nhà người khác thì không biết thế nào.”Đầu bên kia điện thoại khẽ vọng lại tiếng cười nhẹ mệt mỏi của bà ,”Nếu gả cho con, đương nhiên ta sẽ là mẹ nó, đương nhiên cũng không để nó bị bắt nạt.”

Kiều Lạc cũng cười nhẹ, bà Diệp nói tiếp,”Có điều sau đó Tiểu Chu phát bệnh, ta không biết phải làm sao, trở về thảo luận với cha của con, cũng không nghĩ ra được biện pháp nào, thật may sau này bệnh của nó không phát nữa, không biết sao hôm nay lại.....”

Kiều Lạc hơi nhú mồm, mở miệng,”Cha của con biết rõ Tiểu Chu bị bệnh?”

Đầu dây bên kia bà Diệp im lặng một lúc mới mở miệng lần nữa “Đúng vậy.”

Kiều Lạc tiếp lời,”Cú điện thoại này, cũng là theo lệnh của ông ấy ? “

“..... Không phải.”Bà Diệp trả lời,”Mặc dù ông ấy không bảo, ta cũng muốn gọi cho con, không phải để nói chuyện của nhà họ Mai, mà nói chuyện của Tiểu Chu.”

Kiều Lạc trầm lặng một lúc, rồi mở miệng “Mẹ, con có thể làm cho Tiểu Chu khỏe lại, mẹ tin tưởng con không ?”

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Sáng sớm hôm sau, Kiêu Lạc bảo anh nghỉ làm, cùng Diệp Kinh Chu đi phố mua sắm gì đó, ai đó lập tức lắc đầu lia lịa : “Không được đâu nha, không được, em là người đang xin nghỉ bệnh, đi dạo phố nhờ gặp đồng nghiệp, người ta ai cũng đi làm em lại đi dạo phố là không được đâu !”

Ánh mắt lạnh lùng của Kiêu Lạc thoáng quét qua : “Người ta ai cũng đi làm, làm sao biết em đi dạo phố?”

“Tóm lại là không thể.”Diệp Kinh Chu kiên quyết nói,”Dù xác suất chỉ một phần vạn thôi, cũng không thể mạo hiểm!”

Kiều Lạc khẽ cười nham nhở, đột nhiên xích tới gần nàng,”Nếu không đi ra ngoài vận động, vậy ở trong nhà vận động nha ! Vận nhé ? Tiểu Chu.”

Thân thể Diệp Kinh Chu lập tức cứng đờ : “Chúng ta đi thôi!”

Đồng ý đi rồi , Diệp Kinh Chu chỉ đành phải đi thay quần áo, chuẩn bị đi, Kiêu Lạc liếc nàng : “Ăn mặc thế này đi ra đường à ?”

“Làm sao vậy?”Diệp Kinh Chu cúi đầu nhìn trang phục rất đúng tiêu chuẩn, T-shirt màu trắng, quần bò lửng, cộng thêm giày đế bằng.

“Bình thường đi làm mặc cái gì?”Kiêu Lạc hỏi.

“Cứ như vậy, T-shirt hoặc là áo somi.....”Tay nàng khẽ ra hiệu ngang đầu gối : “Váy hoặc quần dài tới đây.”

Kiều Lạc nhìn kiểu mặc cứng nhắc của nàng, nhìn không được nói : “Lần trước đi xem mắt không phải mặc váy sao?”

“Đó là tình huống đặc biệt thôi.....”Diệp Kinh Chu trả lời : “Bình thường mặc nhiều quá không hay lắm, đi làm mà, còn phải làm việc mà ! Hơn nữa mặc ít quá cũng không tốt, dạo này ti lệ phạm tội trong xã hội rất là cao đó nha, ồ lại còn nghe nói gần đây có một kẻ tình nghi đến nay vẫn chưa sa lưới...”

Kiều Lạc không thềm nói với nàng nữa, đi thẳng vào phòng nàng mở tủ quần áo ra, áo chỉ một sắc phối hợp với váy tới gối hoặc quần lửng tới ngang bắp chân, nhìn bên ngoài không có gì khác nhau : “Tất cả đều cùng một thứ à ?”

“Không phải !”Diệp Kinh Chu lập tức xông lại giải thích,”Anh xem, cái áo somi này không có cổ, đây là cổ tròn, đây là cổ chữ v, đây là.....”

Kiều Lạc lướt mắt qua, cả tủ quần áo đại khái cũng chỉ có duy nhất một cái váy lần trước nàng đã mặc “Chỉ có một cái váy này thôi?”

“Cái này em chỉ mặc một lần!” Diệp Kinh Chu cảm khái “Thật sự là quá lãng phí, tốn nhiều tiền lắm nha, nếu như Âu Dương không ép mua, em thà là mua cửa có khả năng chống trộm.”

Nói đến đây nàng lại tức phát khóc, đó là một tháng trước khi nàng nằm bệnh viện, cuối tuần cùng Âu Dương đi dạo phố, ngang qua một chỗ bán loại cửa chống trộm đa năng đang được tiêu thụ mạnh trên thị trường, cửa này chẳng những dày gấp đôi so với cửa bình thường, còn có hệ thống cảnh báo khi bị phá, quả thực là phúc đức của nàng a! Diệp Kinh Chu ngay lập tức muốn mua cái cửa khiến mình động tâm này, chính là Âu Dương lại lôi nàng vào trong shop mua một cái váy lụa tơ tằm nghe nói là mẫu dành cho đầu hè, vì vậy tháng đó sau khi Diệp Kinh Chu nộp hết tiền bảo hiểm và quà lễ cúng tiến cho nữ vương xong, đã trở thành cặn túi.

Lúc đó nàng đã thầm nghĩ tới việc rút tiền gửi ngân hàng trước kia ra đi mua cửa chống trộm, nhưng lại bị nhập viện, việc này đã bị hoãn lại, hôm nay vừa nghĩ tới, nàng lập tức nhanh chân chạy đến phòng khách bắt đầu tính toán việc thay đổi cửa ra vào.

Kiều Lạc tiếp tục tự mình tìm kiếm trong tủ áo của nàng, Diệp Kinh Chu quyết tâm phải thay cửa, bắt đầu bôi đồng quảng cáo tìm tằm danh thiếp nàng đã lấy ở cửa hàng bán cửa chống trộm lần trước, lập tức chuẩn bị đặt hàng.

Kiều Lạc đột nhiên từ trong phòng đi ra, trong tay cầm một cái áo váy màu lam, đứng tựa bên khung cửa, “Đây là cái gì?”

Diệp Kinh Chu thò đầu ra khỏi đồng giấy tờ quảng cáo, giương mắt nhìn, lập tức hai mắt tròn tròn, giống như con báo nhảy bổ nhào tới, túm lấy váy, nhét trong khe ghế sofa : “Vật này tuyệt đối không được xuất hiện!”

Kiều Lạc không hiểu vì sao nàng phản ứng mạnh như vậy, bất quá tựa hồ nhìn bên ngoài cũng rất có ý tứ, “Cái váy này rất khéo gọi nhỉ?”

Diệp Kinh Chu đặt hai cái đệm chông lên cái váy, lại nhòm mông ngồi lên trên, cúi thấp đầu nói : “Cái váy này..... là cái em mặc trong buổi lễ tốt nghiệp hôm ấy, cũng là do Âu Dương chọn mua cho.....”

Kiều Lạc nhớ tới lời nói Âu Dương lần trước, thì ra nàng đã mặc cái váy đoạt đi tiếng tăm của Mai Oánh Oánh, sau đó lại còn đánh cho ả ta một trận, anh cười cười, xem ra cái váy này đã mang lại “lịch sử quang vinh” cho nàng, thảo nào nàng vừa thấy nó đã căng thẳng toàn thân. Nàng da trắng nõn, mặt búp bê mũm mĩm, cái váy này ngược lại rất thích hợp với nàng, khó trách cái cô nàng Mai Oánh Oánh thích gây chuyện gần đây phải ghen ghét.

“Váy hôm nay mặc váy này !”

“Oái?” Diệp Kinh Chu kêu lên, “Không được, nhất định không được, ngàn vạn lần không được”

Kiều Lạc đi tới : “Váy chúng ta đi mua cái mới càng tốt.”

Diệp Kinh Chu chép miệng keo kiệt, tay chậm rãi lôi ra một góc váy nhét dưới mông, nói với vẻ tội nghiệp : “Muốn mua một cái như vậy sao ? Quá sức hờ hang, dạo này tăng ô-zôn mỏng đi rồi , tia tử ngoại sẽ chiếu thẳng vào làm sinh bệnh ung thư da, cho nên tốt nhất không nên để da lộ ra quá nhiều dưới ánh mặt trời....”

Dĩ nhiên rồi. Kiêu Lạc mỉm cười gật đầu.

Diệp Kinh Chu lập tức đứng lên, “Được lắm, vừa may em cũng muốn đi mua một cái quần”

Kiều Lạc đi tới, kéo váy ra, cười nói, “Nếu ngắn hơn cái váy này thì OK.”

Khi đi mua quần áo, Diệp Kinh Chu trông lên la lên lút, bám đuôi Kiêu Lạc, lén lút nhìn quanh, Kiêu Lạc phải tóm nàng như tóm một con gà con, đẩy ra trước mặt nhân viên bán hàng , mỉm cười, “Tìm giúp nàng vài cái váy nhé” Sau đó thêm một câu, “Càng ngắn càng tốt.”

Diệp Kinh Chu miệng méo xệch, cười gượng gạo : “Hắc hắc..... Quần áo trong này có lẽ không có cái nào tôi mặc vừa”

“Sao lại thế ? “Nhân viên bán hàng cười “Dáng người của cô rất đẹp, da lại trắng, mặc cái gì cũng hợp !”

Diệp Kinh Chu liếm môi “Xin cô kín đáo một chút”

Nhưng dù nàng có nói gì cô bán hàng cũng không thể không làm việc, lập tức cầm tới bốn năm cái áo váy đủ kiểu, nhét vào tay Diệp Kinh Chu, đẩy nàng vào phòng thử áo.

Diệp Kinh Chu run run xỏ vào một cái váy ngắn cổ xẻ sâu màu hồng, nó ôm sát lấy thân thể của nàng, nàng nhìn chăm chăm vào tấm gương lớn trong phòng thử áo, thoáng run rẩy, kiểu áo này..... thực cũng như trần truồng nha. Nàng nom nớp lo sợ mở cửa, chậm chạp đi ra, nhân viên bán hàng lập tức reo lên tán thưởng “Tiểu thư, ôi, dáng của cô quá đẹp, nếu dáng không đẹp mặc áo này sẽ không đẹp như thế đâu, thật hấp dẫn nha!”

Diệp Kinh Chu hai mắt đắm lệ nhìn nàng ta, tiểu thư, có phải cô nghĩ tôi là con gà béo không. Nếu nghĩ như vậy, thì cô sai rồi, tôi sẽ tuyệt đối không mua.

Nhân viên mặt dịch tựa hồ cảm thấy tăng bốc Diệp Kinh Chu không có kết quả , bèn quay sang tấn công Kiêu Lạc, “Tiên sinh, ông giúp bạn gái mua

quần áo à, có bạn gái xinh đẹp như vậy thật sự là hạnh phúc nha!”

Diệp Khanh Chu lập tức xông lại,”Ày, không phải, tôi không phải là”

Kiều Lạc thuận tay kéo nàng : “Không phải bạn gái, mà là bà xã “

Diệp Khanh Chu hóa đá.

Nhân viên bán hàng vừa nghe lời này, lập tức hoan hô ríu rít, liền tìm thêm vài bộ áo cho Diệp Khanh Chu, ai đó hóa đá máy móc xò từng cái một, lơ mơ đi ra đi vào phòng thử áo, trong đầu đầy áp câu nói kia “Là bà xã.”Kiều Lạc hài lòng xem nàng thử từng cái áo, cuối cùng khi nàng mặc một cái váy có thắt lưng to bản ở eo liền phát tay ra lệnh,”Xong rồi , cái này được lắm”

Diệp Khanh Chu định thần lại, kiên quyết phản kháng, đáng tiếc giọng kháng nghị quá yếu, không được để ý tới. Bạn Kiều chọn lấy vài thứ đưa cho nhân viên bán hàng, kéo ai đó ra đứng trước gương “Nói đi, cảm giác thế nào?”

Diệp Khanh Chu ngó người trong gương, nhìn lên, nhìn xuống, nhìn trái, nhìn phải, cuối cùng ra kết luận : “Mặc áo như thế, sẽ làm cho tỉ lệ phạm tội trong xã hội tăng cao, sẽ phá hỏng cân bằng trong xã hội một cách nghiêm trọng !”

Kiều Lạc liếc nàng một cái,”Hỏi người, không phải hỏi quần áo.”

“Người?”Diệp Khanh Chu nhìn kỹ hơn “Không phải là em sao?”

Kiều Lạc không thêm cái cọ vô vị với nàng, nói thẳng : “Cho em ba cơ hội tự khích lệ mình trước gương, làm không được thì đừng trách tôi nay anh sẽ cho em biết em có thể tăng tỉ lệ phạm tội trong xã hội hay không !”

Diệp Khanh Chu lập tức choáng váng, chỉ có thể hai tay chỉ loạn vào gương, người trong gương bắt đầu lấp bấp một cách khó khăn “O, thân hình của em, tỷ lệ không cân đối, bấp chân hơi ngắn !”

“Một lần .”

“Oái ôi mặt của em.sao kia? Mặt sao lại tròn như vậy chứ ! Y như là cái bánh nướng !”

“Hai lần.”

Diệp Khanh Chu nuốt nước miếng, miệng méo xệch “A, a..... thật ra thì, đúng là người đẹp nhờ lụa, Phật nhờ áo cà sa, người như em mà mặc bộ váy áo như vậy nhìn sơ qua cũng không đến nỗi nào, anh thật là có mắt nhìn nha!”

Tự luyện không xong, nàng chuyển sang vuốt mông ngựa, cũng may có nhiều năm kinh nghiệm vuốt mông ngựa, vừa mới vuốt một cái, Kiều ác ma đã có chút hài lòng, không làm khó nàng nữa .

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Trải qua buổi rèn luyện đạo phổ cuối tuần, rốt cuộc Diệp Khanh Chu có thể học được cách tự khích lệ chính mình bằng một câu nói,”Kỳ thật mình phát hiện ra người mình rất dễ mua quần áo, cái gì cũng mặc được.”

Nhờ câu này, Diệp Khanh Chu cảm giác dường như mình đã tìm được tự tin rồi, sáng thứ hai lúc đi làm rồi, lập tức luôn mồm lẩm nhẩm “Kỳ thật mình phát hiện ra người mình rất dễ mua quần áo, cái gì cũng mặc được.”, để tự cấp thêm dũng khí cho mình. Nguyên là Âu Dương đã bảo nàng đừng vội đi làm, có ai lại không muốn nhân cơ hội này nghỉ ngơi , riêng nàng thì khác, có bệnh cũng không thêm nghỉ ngơi!

Ngược lại chính Kiều Lạc lại muốn nàng đi làm, đêm chủ nhật hôm đó, Diệp Khanh Chu cứ đi lại lòng vòng quanh phòng, cứ phân vân không biết nên đi làm hay không. Nếu không đi, thì nghỉ việc nhiều quá không tốt , còn nếu đi lại không biết phải đối mặt tổng giám đốc như thế nào.

Lúc Kiều Lạc đi ra từ phòng tắm, cánh tay phải hầy còn quần băng không thấm nước, miệng vết thương đã bắt đầu kết vảy, tay trái cầm khăn lau lau khô mái tóc còn ướt sũng, đã nhìn thấy ai đó lỉnh quính đảo quanh phòng như con rùa đen : “Em ở đây làm gì ?

Diệp Rùa Đen dừng bước lại, hai mắt rung rung than thở : “Hôm nay là..... Chủ nhật.....”

“Hừm “Kiều Lạc lên tiếng, ngồi vào trên ghế sa lon,”rồi sao?”

“Ngày mai là thứ hai.”Diệp Khanh Chu bĩu môi tiếp .

“Thì sao?”

“Là lúc phải đi làm.”Diệp Khanh Chu ngồi nhấp nhòm trên sofa cạnh bàn trà, khẽ nói.

“À.”Kiều Lạc lên tiếng, tiếp tục nghịch tóc của mình, những giọt nước li ti rơi xuống mặt Diệp Khanh Chu, nàng lập tức giơ tay lên xoa một cách qua loa, lui hai ba bước.

Kiều Đại thần lau sạch khô tóc, ngồi thẳng người lên, lập tức ra lệnh, “Thì đi thôi.”

“Đạ ?”Diệp Khanh Chu lập tức đứng lên, “Như vậy sao được Hôm đó tổng giám đốc đã ở trong nhà hàng.”Nàng càng nói, giọng ngày càng nhỏ, cuối cùng chỉ còn lí nhí như tiếng muỗi kêu.

Kiều Lạc đứng lên, “Vậy càng phải đi.”

Diệp Khanh Chu mở to hai mắt, kỳ thật nàng biết càng khó càng phải làm, cũng hiểu rõ cần phải vượt qua sự sợ hãi trong lòng, nhưng quá trình này có phải cần tiến hành từng bước một không ? Làm sao mà nàng có được cái khả năng của Kiều Lạc .

Kiều Lạc nhìn ra trong lòng nàng đang nghĩ gì, cũng đứng lên, cúi nhìn nàng nói, “Em để ý tới lời của người khác lắm à ?”

Diệp Khanh Chu liếc mắg gật đầu, trong lòng thầm nói, Kiều ác ma quen nàng lâu như vậy lẽ nào không biết thói quen nhỏ ấy của nàng ? Chẳng lẽ vì anh ta sống với mình lâu quá, tinh thần cũng có vấn đề hay sao?

Kiều Lạc đi tới, vắt khăn trên ghế sa lon, tay nâng cằm nàng lên, nheo mắt hung hăng nói “Lúc ấy anh bảo em đừng chạy, tại sao em vẫn cứ chạy?”

Diệp Khanh Chu lập tức quỳnh lên , sao nàng lại dám cho rằng chỉ số IQ của Kiều ác ma tụt dốc chứ, rõ ràng trong đầu nàng toàn mịt đặc rồi !”A”

“Tiểu Chu.”Kiều Lạc dí sát khuôn mặt vào mặt nàng, cái mũi cao và thẳng của anh chạm nhẹ trên chóp mũi nàng, tựa hồ như vẫn còn mang mấy giọt nước, thấm vào da nàng lạnh buốt : “Em thích anh hả ?”

Diệp Khanh Chu cảm thấy sau lưng lạnh toát, xong rồi, nguyên lai nàng cứ tưởng rằng mình còn chút bí mật giấu Kiều Lạc đủ che ba điểm[13], hóa ra, việc của cha nàng, bệnh của nàng anh đều đã biết cả, hôm nay ngay cả chút tâm tư nhỏ xíu ấy của mình cũng bị phát hiện, đúng là hoàn toàn trần trụi rồi .

Dường như Kiều Lạc cũng cảm thấy nói vậy không phù hợp với khẩu khí của đại thần của anh, nên vội bỏ sung “Em hẳn là thích anh ghê lắm, nhưng vì không dám yêu anh, cho nên mới bỏ chạy.”

Diệp Khanh Chu lập tức chết lặng, đúng là khí thế nha ! Đến bao giờ nàng mới có được cái khẩu khí tự tin như vậy !

Kiều Lạc lại nâng cằm nàng, nghiêm túc nói, “Vậy thì em nghĩ rằng tại sao anh phải đuổi theo không ?”

“.....”Bạn Diệp ngây ngẩn cả người, chẳng lẽ hôm nay Kiều ác ma muốn đuổi cùng giết tận sao? Hai mắt nàng đăm lẹ, “Vấn đề này cũng coi như thuộc bài học tự luyện hay sao?”

“Dĩ nhiên !”

Diệp Khanh Chu nuốt nước miếng, vì tự luyện nha, vì thoát khỏi bóng tối, phải liều mạng nha : “Bởi vì anh cũng thích em !”Xin thề, lớn từng này tuổi, nàng chưa bao giờ có được dũng khí như bây giờ.

Đáng tiếc nguyên tắc là một thứ từ trước đến nay chỉ có tác dụng bị phá bỏ, dũng khí cũng nhất định bị thất bại, vì vậy Kiều Lạc chau mày, ưỡn thẳng lưng, có vẻ hơi bất đắc dĩ lắc đầu : “Em tưởng tượng nhiều quá.”

Vì vậy lần đầu tiên trong đời lấy hết dũng khí tự luyện của bạn Diệp Khanh Chu đã lập tức đã bị thất bại thảm thương : “..... Vì anh thích áp bức em ?”

Kiều Lạc liếc xéo nàng “Anh mà áp bức em sao?”

“Không không không.”Nàng vội vã lắc đầu, Kiều Đại thần sao lại áp bức nàng chứ? Coi như là áp bức, cũng không thể là áp bức, đó là âu yếm nha!

“Vậy thì là cái gì ?”Kiều Lạc cười tủm tỉm

Diệp Khanh Chu thoáng suy tư, câu trả lời thứ nhất nàng vượt qua tự luyện, như vậy rõ ràng đã muốn cướp đi phong thái của Kiều Đại thần, để xem Kiều Đại thần nói như thế nào, “Em thích anh “, còn nàng đã nói gì ,”Anh cũng thích em “, soi với lời anh nàng lại có thêm một chữ “cũng”! Chà chà, đúng là lờ lờ rồi nha.

Vì vậy câu trả lời thứ hai lại càng không đúng, lại còn trực tiếp nghi vấn hành động của Kiều Đại thần, cái này rõ là bất kính nha, rõ ràng là muốn chết.

Đến lần thứ ba, Diệp Kinh Chu suy nghĩ cẩn thận, dò trước đoán sau, tiếp nhận giáo huấn, phát triển kinh nghiệm ần trước, lập tức nịnh nọt : “Bởi vì em đây quá tội nghiệp, cái gì nê, tựa như bước vào nơi sơn cùng thủy tận không tìm thấy lối ra, lại vô tình nhìn thấy một thôn xóm.” Nói một hồi nhận ra mình đã quên tự luyện , vì vậy vội vàng bổ sung ”Cộng thêm ôi đáng yêu này, lương thiện này ơ Ông trời cảm thấy những ngày an nhàn của em đã tới rồi, vì vậy phái đại thần như anh tới cứu vớt cái thanh củi mục là em đây !”

Đáp án này thêm một lần nữa chứng minh, chạy đông chạy tây cũng không bằng vượt mộng ngựa. Kiều Lạc lập tức hải lòng gật đầu, “Ngày mai đi làm cho tốt nhé.” Anh ngừng một chút, nói thêm một câu : “Nhớ kỹ, phải mặc áo mới anh mua cho em đấy “Vì vậy Diệp Kinh Chu hiểu ra, vì sao Kiều ác ma lại phê chuẩn cho nàng đi làm, là do mộng ngựa đã được vượt đúng chỗ, tự cảm thấy lảng lảng, nên muốn nàng mặc quần áo kia để chứng tỏ ánh mắt trác tuyệt của đại thần.

Vì vậy sáng thứ hai, Diệp Kinh Chu rời giường rất sớm, với ý muốn khiêu chiến uy quyền của Kiều Lạc, hy vọng nàng có thể ra khỏi cửa vào lúc 7h, mặc quần áo nàng bình thường vẫn mặc, chắc chắn lúc đó Kiều Lạc còn đang ngủ. Đáng tiếc, sáng sớm nàng mở cửa phòng, đã lập tức hoa mắt choáng váng, Kiều Đại thần đã ngồi chễm chệ trong phòng khách, nhử mày nhìn ai đó mặc áo somi cùng quần lửng, nàng lập tức ném vội cái ví trên tay xuống : “Ôi trời ! Em còn tưởng rằng hôm nay là ngày nghỉ , chuẩn bị đi mua đồ ăn, ha ha ha ha.....”

Kiều Lạc mở ti vi, bắt đầu xem tin tức buổi sáng, khề khoát tay, ai đó lập tức hai mắt đăm lẹ đi thay đổi y phục, nhăn nhăn nhó nhó ra khỏi nhà, bắt đầu một ngày mới.

Trước khi ra cửa, Kiều Lạc đang xem báo, nói không ngẩng đầu lên : “Không có việc gì cũng đừng lo lắng quá .”

“Dạ ?” Đang đi giày , Diệp Kinh Chu sừng sốt quay sang, anh nói tiếp, “Xe đến trước núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.”

Diệp Kinh Chu đột nhiên cảm thấy trong lòng ấm áp, mỉm cười “Vâng ạ !”

Sau khi tới công ty, hết thấy đúng như Kiều Đại thần nói, đều là do chính nàng lo sợ vớ vẩn . Kỳ thật nàng cũng không thích lo lắng, chỉ là sợ xảy ra chuyện tự mình giải quyết không được, vì vậy mà bắt đầu sợ bóng sợ gió, sợ cái này cái kia, có điều bây giờ không biết vì sao lại an tâm, tựa hồ sau lưng có một người như vậy, chuyện khó khăn cỡ tới nào, người đáng sợ cỡ nào, anh cũng có thể đi giải quyết một cách đơn giản. Vì vậy chiếc thuyền nhỏ là nàng đây giống như đã tìm được một vòm cầu để chắn gió dụt mưa. Diệp Kinh Chu không phải hình ảnh thanh xuân tiêu biểu, nàng chỉ thầm mong tìm một chỗ trú ẩn nho nhỏ như vậy, tránh ở trong ấy, đứng nhìn gió táp mưa sa hoặc chói chang nắng gắt bên ngoài.

Các đồng nghiệp, ngay từ đầu, hoàn toàn không biết chuyện của nàng, đối với việc nghỉ phép của nàng không thắc mắc nhiều, ngoại trừ Lê Na thoáng ân cần hỏi nàng dạo này vì sao hay bệnh. Ngược lại cách ăn mặc của nàng lại làm mọi người chấn động không ít, nhất là mấy nam đồng nghiệp trong văn phòng, sớm đã để ý Diệp Kinh Chu, bắt quả do tính cách thật sự quái dị, cộng thêm thái độ lẩn tránh đối với phái nam của nàng, ngay từ đầu đã không dám tỏ ý gì. Hôm nay nàng đột nhiên thay đổi ngoại hình, lập tức làm cho những ánh mắt kia sáng rực lên.

Âu Dương thông thả tới gần, trầm giọng bức cung “Thành thật khai báo đi, ai đã tẩy não cho cậu ?”

Diệp Kinh Chu thẳng thắn, “Là anh của mình .”

Âu Dương lập tức lộ ra ánh mắt thâm ý, cười chế nhạo : “Quen cậu lâu như vậy, thật không ngờ cậu thuộc loại phát triển muộn, muộn hẳn mười năm, mới bắt đầu dậy thì! Hàng tốt vậy sao không dùng, báo hại mình tới ngày lo lắng việc chung thân cho cậu, tích cực mai mối cậu và tổng giám đốc, thật sự là hoàng thượng không vội thái giám gấp mà!”

Diệp Kinh Chu đang muốn nói thật ra nàng và tổng giám đốc ngay từ đầu đã không thể bắt đầu, còn nữa tương lai của nàng và Kiều Lạc không ai biết được .

Đột nhiên Ôn Nhược Hà mở cửa văn phòng, nhìn Diệp Kinh Chu gọi một tiếng, “Kinh Chu, cô vào đây một chút “

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Trông thấy mặt tổng giám đốc, Diệp Kinh Chu thoáng run rẩy toàn thân, nghĩ tới chuyện ngày hôm ấy, nàng nắm chặt tay, móng cào vào trong da thịt, Âu Dương khề dầy nàng, thì thầm “Không sao đâu, tổng giám đốc không phải người như vậy.”

Diệp Kinh Chu gật đầu, lê bước chân nặng nề vào văn phòng tổng giám đốc, đóng cửa lại, xoay người, đối diện với ánh mắt dụ dằng của Ôn Nhược Hà, “Tổng giám đốc.....”

Ôn Nhược Hà nhìn ra sợ hãi trong mắt nàng, biết rõ nàng đang sợ cái gì, cười nhẹ “Cô đừng quá căng thẳng.....”

Anh nói nhẹ nhàng như vậy, ngược lại càng khiến mũi Diệp Kinh Chu cay cay : “Tôi , tôi không căng thẳng “

“Ngồi đi.” Ôn Nhược Hà trông thấy nàng nắm chặt hai tay, biết rõ lời của nàng bắt quá là che dấu mà thôi. Diệp Kinh Chu gật đầu, ngồi trên ghế xoay bên cạnh, đầu cúi thấp.

Ôn Nhược Hà nhìn nàng, không biết vì sao hôm nay nàng đổi khác như vậy, trải qua chuyện hôm đó, anh bắt đầu hiểu rõ nhu nhược của nàng do đâu mà có, vốn tưởng rằng nàng tạm thời sẽ không đi làm, lại không ngờ nàng chẳng những đến đây, hoàn toàn không có chút sa sút tinh thần, lại còn ăn mặc rất đẹp. Không biết vì nàng đã không còn yếu đuối, hay nàng dùng cách này để che dấu sự yếu đuối.

Anh suy nghĩ một chút, rồi mở miệng, “Diệp Kinh Chu, chúng ta kết giao nhé.”

Đang cúi đầu chờ tổng giám đốc tuyên án tử hình , trong đầu Diệp Kinh Chu đầy áp lực của Kiều Lạc cổ vũ nàng, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng. bất ngờ nghe được một câu như vậy, lập tức hoài nghi mình đã nghe nhầm, “Cái gì?”

Ôn Nhược Hà đón ánh mắt nàng, “Không nghe thấy ? Hay là không tin?”

Diệp Kinh Chu lắc đầu, “Không phải, tôi nghi ngờ lỗi tai mình có vấn đề. Tổng giám đốc, tôi có thể về sớm để đi khám được không ?”

“Không cần khám, tai rất tốt.” Ôn Nhược Hà cười, “Vấn đề này trước khi cô nghỉ bệnh chúng ta đã nói qua rồi, nên cũng không có gì bất ngờ, khi ấy chẳng phải tôi đã nói rất có cảm tình với cô hay sao?”

“Có điều hôm đó.” Diệp Kinh Chu lấp bắp : “có điều tối hôm đó.”

“Tối hôm đó làm sao vậy?” Ôn Nhược Hà có ý giả ngốc.

Diệp Kinh Chu xoắn ngón tay, “Sau việc kia Tổng giám đốc, anh cảm thấy còn có thể kết giao với một người như vậy sao?”

“Tại sao không? “ Ôn Nhược Hà hỏi ngược lại.

“.....” Diệp Kinh Chu hơi xịu mặt, “Vì, vì. Bởi vì kết giao sẽ không mang lại cái gì cả....”

Ôn Nhược Hà nghiêm trang nói, “Không thử thì làm sao biết sẽ không thành ?”

“Tổng giám đốc.” Diệp Kinh Chu ngẩng đầu, “Anh nói đi, nếu như không thành, anh sẽ bỏ rơi tôi , tôi sẽ rất thê thảm.”

Ôn Nhược Hà thở hắt ra , mỉm cười “Biết đâu sẽ thành ?”

“Biết đâu thôi ? “Diệp Kinh Chu nhếch miệng, “Tổng giám đốc, anh chính là toàn bộ hy vọng của tôi Vạn nhất anh một nửa cũng không chấp nhận là thành ? Như vậy thời gian chờ đợi không phải là đang làm xiết đi trên dây sao, quá hão huyền ! Không nên , không nên.”

Ôn Nhược Hà trầm tư một hồi, lại mở miệng, “Cô không sợ tôi sẽ khai trừ cô hay sao?”

Diệp Kinh Chu lập tức ngơ ngẩn, một lần nữa hoài nghi tại mình có vấn đề, không ngờ tổng giám đốc người tốt vô địch trong truyền thuyết lại nói ra lời sét đánh như vậy, đây mới chính là uy hiếp trắng trợn nha! “Tổng giám đốc. Anh nói cái gì?”

Ôn Nhược Hà tựa vào ghế xoay , vẻ mặt vẫn tươi cười dịu dàng, “Tôi không hay nói giỡn .”

Diệp Kinh Chu choáng váng, kỳ thật ngay từ đầu nàng không nên tin tưởng tổng giám đốc là người tốt chính trực thiện lương, ngay sau lần gặp đầu tiên, nàng nên tin tưởng vào cảm giác của mình, tin tưởng chắc vào suy đoán của mình, một người như anh ta về ngoài ôn nhu với mọi người tất cả giấu một quả tim đầy bít ! Có điều hôm nay Diệp Kinh Chu đã không còn là nàng hôm xưa, mỗi lần bị tổng giám đốc uy hiếp đều lập tức đầu hàng, cũng không phải nàng dũng cảm, mà bởi vì nếu nàng về phe tổng giám đốc lập tức trở thành đối địch với Kiều Lạc

Mang Kiều Đại thần cùng Ôn tổng giám đốc đặt lên bàn cân, Kiều Đại thần tuyệt đối nặng hơn !

Vì vậy Diệp Kinh Chu nắm chặt tay, “Tổng giám đốc, tôi , tôi sẽ không bị uy hiếp!”

Ôn Nhược Hà không ngờ tới nàng sẽ nói như vậy, suy nghĩ cẩn thận, dù là Diệp Kinh Chu yếu đuối bất lực cũng có lúc kiên cường, “Tại sao ?”

“Bởi vì.” Diệp Kinh Chu nuốt nước miếng, vì sao á ? Đương nhiên là bởi vì Kiều ác ma so với anh còn khủng bố gấp một vạn lần chứ sao nữa ! “..... Bởi vì Mai Oánh Oánh là em gái của anh !” Nàng nghĩ nửa ngày rốt cục rặn ra được ra những lời này, có cảm giác khoái cảm giống như bị tảo bón nhiều năm được giải tỏa.

Ôn Nhược Hà sững sờ, “Thì ra là vậy?”

“Vâng ạ !” Diệp Kinh Chu gật đầu, “Tổng giám đốc, em của anh không phải là em chồng của tôi hay sao, vạn nhất chúng ta kết giao, quan hệ không tốt giữa tôi và cô ấy sẽ trở thành vấn đề nghiêm trọng của gia đình nha.”

“Cô suy nghĩ nhiều quá .” Ôn Nhược Hà nghiêng đầu ,”Bất quá chỉ là kết giao thôi, không cần phải nghĩ xa xôi như vậy .”

Diệp Kinh Chu lập tức nghiêm mặt nói,”Tổng giám đốc, tôi đây chỉ chấp nhận kết giao với điều kiện đi tới hôn nhân !”Không kết hôn thì kết giao làm gì? Yêu tới yêu lui rồi chia tay à ? Để tới khi hoa tàn bướm rũ có chút kỷ niệm về mối tình đầu sao? Quá nhảm chán! Diệp Kinh Chu kiên quyết khinh bỉ hành vi như vậy, những người gặp dịp thì chơi bời, tuổi trẻ khinh cuồng, ngoài việc ảnh hưởng xấu đến sức khỏe, còn không tránh khỏi tổn thương tinh thần.

Nét mặt của nàng mười phần nghiêm túc, tuyệt đối không phải đang nói đùa, Ôn Nhược Hà sùng sốt,”Cô thật là.....”

“Kỳ quái phải không ?”Diệp Kinh Chu vội tiếp lời,”Con người của tôi tư duy bất thường, không chỉ vậy, tôi rất tâm thường, không có bản lãnh gì, hoàn toàn không có chút ưu điểm nào đáng nói.....”Mặc dù so với Kiều Lạc, Ôn Nhược Hà kém một chút, nhưng nàng cũng không dám đắc tội thù trưởng ! Cho nên biện pháp tốt nhất chính là tự hạ thấp chính mình, đem uy tín mình chôn sâu dưới mặt địa cầu luôn.

Ôn Nhược Hà gật đầu, đột nhiên nói,”Cô sợ người khác thích cô, hay là sợ cô sẽ thích người khác ?”

Diệp Kinh Chu ngẩn người, nhìn ánh mắt trong sáng của tổng giám đốc, cúi gằm xuống, nhìn ngón chân mình thò ra khỏi mũi giày sandal, thì thào “Tôi sợ cả hai, cái nào cũng tiền đồ hắc ám.....”

“Tốt lắm, không nói việc tư nữa, bây giờ nói việc công nhé.” Ôn Nhược Hà đột nhiên cắt đứt đề tài này, cầm tập hồ sơ màu đỏ trên bàn đưa tới “Đây là quảng cáo Lệ Na mới làm, tuy tôi đã đồng ý miễn cho cô bất cứ việc gì liên quan tới Phi Nhã điền sản, nhưng khách hàng này cứ không ngừng bắt lỗi, Lệ Na sửa rất nhiều lần rồi cũng không chịu thông qua.”

Tình huống này Diệp Kinh Chu đã sớm biết, có điều nàng thật không cách nào hỗ trợ, trong lòng cũng rất áy náy, Ôn Nhược Hà nói tiếp “Tôi không muốn cô làm hết, chỉ là cô vẽ họa đồ rất tỉ mỉ, cô xem qua cái này, giúp sửa chữa cho nhanh nhé “

Diệp Kinh Chu gật đầu, nhận lấy bản đồ họa, đây chính là sở trường của nàng, giúp đỡ việc này dĩ nhiên không có vấn đề. Nàng cầm hồ sơ nhanh chóng chạy ra ngoài, Ôn Nhược Hà nhìn theo bóng lưng vội vàng bỏ đi của nàng, hơi nhíu mày, có lẽ Diệp Kinh Chu sợ yêu người, vì sợ người không yêu nàng, vì sợ chia tay.

Diệp Kinh Chu đi trở về chỗ ngồi của mình, Lệ Na bỏ ly bột ngũ cốc chạy đến,”Tổng giám đốc rốt cục giao cho cậu à! Trời đất ! Mình bị hành sắp chết đến nơi , phải chi ngay từ đầu giao cho cậu thì đỡ rồi.....”

Âu Dương lừ mắt,”Sao lại bắt Kinh Chu làm, cô ấy vừa mới hết bệnh !”

“Thì giúp đỡ chút thôi mà.....”Lệ Na bắt đầu nịnh nọt.

“Không sao , không sao.”Diệp Kinh Chu cười nói, lúc này mới cố lấy dũng khí mở hồ sơ ra, trực tiếp lật đến trang đồ án, quả thật có chút lỗi, vì vậy bảo Lệ Na mở máy tính, bắt đầu sửa chữa.

Lệ Na kéo một cái ghế ngồi bên cạnh Diệp Kinh Chu,”Ồ ồ, Tiểu Chu cậu thật là lợi hại nha! Ôi..... Tiểu Chu cậu giỏi thật đấy! A..... Tiểu Chu sau này chỉ bảo mình nha!”

Diệp Kinh Chu cảm thấy trong lòng ấm áp, có lẽ Kiều Lạc nói đúng, xe đến trước núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, nàng không nên quá lo lắng. Có lẽ tất cả mọi việc đều do nàng quá lo lắng mà xảy ra, hay là tất cả mọi việc xảy ra đều khiến nàng lo lắng quá mức ? Nếu như trước kia, có người nói với nàng như vậy, làm cho nàng an tâm như vậy, có lẽ hoàn cảnh đã khác bây giờ hay không ?

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Năm Diệp Kinh Chu bảy tuổi, gia đình từng viên mãn hạnh phúc của nàng đã vỡ tan, mà cách đây hai năm, Kiều Lạc cũng ở năm bảy tuổi như nàng sớm cũng trải qua những biến cố gia đình như thế này, không phải cha mẹ ly dị, mà là mẹ của anh qua đời.

Kiều Lạc còn nhớ rõ đầu xuân năm ấy, mẹ nói đau bụng, vào nằm bệnh viện của gia đình, cha anh nói, trong bụng của bà có một khối u, sau khi cắt bỏ đi sẽ khỏi.

Mẹ vuốt đầu anh nói,”Kiều Lạc, phải ngoan ngoãn nghe lời, không được ăn uống bậy bạ, kéo sẽ đau bụng như mẹ đấy !”

Anh gật đầu thật mạnh, bắt đầu từ đấy có thói quen chú ý đến những gì mình ăn. Sau khi mẹ nằm viện, mỗi cuối tuần anh đều đến thăm Người . Nhà họ Kiều từ thời xa xưa, tổ tiên đã là y quán nổi danh, đến đời ông nội đã chuyển y quán thành phòng khám bệnh tư nhân. Ông Kiều cha anh tiếp tục mở

rộng phòng khám thành bệnh viện, từ lúc Kiều Lạc còn nhỏ, phòng khám bệnh mới bắt đầu mở rộng quy mô, tương lai vô cùng sáng lạn.

Kiều Lạc từ nhỏ đã chạy chơi khắp nơi trong bệnh viện, có khi vừa tan học, đã tự mình chạy tới bệnh viện thăm mẹ. Sau khi giải phẫu, lẽ ra Kiều phu nhân nên xuất viện nhưng vẫn ở mãi trong nhà thương, sắc mặt ngược lại càng kém hơn trước. Kiều Lạc rất thích kéo cái ghế nhỏ ngồi bên cạnh, đầu tựa lên giường bệnh, ngửi mùi thuốc thoang thoang, nhìn mẹ “Mẹ ơi, mẹ..... Khi nào mẹ mới về nhà ạ? Mẹ nói khi nào con thi được 100 điểm sẽ mang con đi công viên chơi, con đã được 100 mấy lần rồi.....”

Ngắn kéo bên cạnh bàn học của Kiều Lạc dùng để đựng tất cả bài thi điểm tối ưu, từ khi Kiều phu nhân nằm viện, cậu bắt đầu cất những bài thi vào đó, từng bài từng bài một, ngày càng nhiều, cuối cùng đã được 20 bài, Kiều Lạc đang cầm bài thi mới với điểm cao nhất cẩn thận xếp vào tủ, đột nhiên bà ngoại kinh hoàng xông vào phòng, “Tiểu Lạc, nhanh, nhanh, theo bà đến bệnh viện!”

Khi đó Kiều Lạc cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, đi bệnh viện đối với anh lúc ấy nghĩa là có thể khoe với mẹ bài thi lại thêm lần nữa đạt 100 điểm, nhưng anh không ngờ, đây lại là lần cuối cùng được nhìn thấy mẹ.

Từ ấy số bài thi 100 điểm trong ngăn kéo ngừng lại ở số hai mươi, mỗi lần đi thi, Kiều Lạc đều cố ý làm sai một câu, 99/100, vĩnh viễn không có thêm bài nào 100 điểm.

Người đã từng vượt đầu anh, cười nói “Tiểu Lạc, cứ mỗi lần con được 100 điểm, bệnh của mẹ sẽ thuyên giảm một chút đấy “vĩnh viễn đã mất, một đồng bài thi một trăm điểm như vậy, kết thành một lời nói dối tày trời.

Sự ra đi của mẫu thân, đối Kiều Lạc là một đau đớn vĩnh viễn không thể vãn hồi, và từ trong đau đớn anh học được kiên cường, anh có thể lờ những đứa trẻ chọc mình không có mẹ ra đánh tới mặt mũi tím bầm, rồi mỉm cười với vẻ mặt ngây thơ ngỡ ngàng, làm cho người lớn không cách nào tin nổi chính anh làm.

Không còn mẹ trong đời, Kiều Lạc phải tự bảo vệ mình.

Năm mười hai tuổi, ông Kiều giới thiệu với anh một người mẹ mới. Trong lòng Kiều Lạc không thể không bài xích cái người đột nhiên xâm phạm tới chữ “mẹ” trong đời anh, có điều chính anh cũng biết, phải chấp nhận tất cả.

Mà mẹ mới lại mang theo một đứa em gái nhỏ vào Kiều gia, Kiều Lạc đối với “con của chồng trước “này bỗng dưng cảm thấy rất có hứng thú.

Anh đã gặp Diệp phu nhân, đó là một phụ nữ rất khôn khéo, nói năng lưu loát, phong cách tiêu sái, tóm lại hoàn toàn ngược lại với những gì anh tưởng tượng – là một người đàn bà yếu ớt dựa vào ông Kiều – điểm trái ngược này làm cho Kiều Lạc giảm bớt sự đối nghịch với bà, dù sao những chuyện sau đó cũng không thể tránh khỏi, do một người mà anh không phản cảm lắm tới sấm cái vai mẹ kế này, giảm bớt được những phiền nhiễu cũng tốt.

Một phụ nữ tính anh như vậy, sẽ có con gái như thế nào, Kiều Lạc lại có vài phần mong đợi. Nàng và mình tuy hoàn cảnh không giống nhau nhưng lại có điểm tương tự, bảy tuổi đã bị phụ thân vứt bỏ, trải nghiệm và chấp nhận ấy sẽ biến nàng thành một con người như thế nào nhỉ? Có lẽ cũng giống như mình, bề ngoài và nội tâm không giống nhau, lại có lẽ là một nhân vật hung ác từ trong ra ngoài, Kiều Lạc xoa tay, háo hức mong chờ được hội ngộ tiểu muội này.

Đáng tiếc kết quả lại làm cho anh triệt để thất vọng, Diệp Kinh Chu trốn sau lưng mẹ như một chú cừu non, rụt rè thò đầu ra, “Anh Kiều, em, em tên là Diệp Kinh Chu, Diệp Kinh Chu có nghĩa là”

Kiều Lạc mỉm cười trả lời một câu, “Thật là một cái tên văn nhã, rất hay.” Lúc bấy giờ, anh kết luận, tiểu nha đầu này cũng giống như mình, nội tâm và bề ngoài hoàn toàn trái ngược.

Có điều trong đôi mắt mở tròn xoe kia, chỉ có thể nhìn thấy sự cảm động, tựa hồ không có chút giấu diếm. Tiểu nha đầu này đóng kịch cực kỳ giỏi nha, Kiều Lạc nghĩ, anh tiến lên một bước, kéo nhẹ tay của nàng “Diệp, cháu có thể đưa em đi xem phòng của em không ạ?”

“Phòng của em?” Giọng nàng vui vẻ đến kinh ngạc, mũi thoáng ửng đỏ, mắt sáng như sao, Kiều Lạc thoáng cau mày, kéo nàng đi, vừa vào phòng lập tức dùng khuỷu tay ép chặt nàng vào cánh cửa, hung dữ nói, “Nếu như mày muốn cùng mẹ mày ở yên chỗ này, phải biết điều với tao có biết chưa.....”

Anh tưởng lúc này nàng sẽ lộ mặt thật ra, nhưng nàng chỉ tỏ dáng vẻ đáng thương, nước mắt lưng tròng, nàng cố gắng gật đầu, đi theo anh ra khỏi phòng, đầu cúi thấp, hạ giọng đáp lại lời nói của ông Kiều “Vâng, phòng rất đẹp ạ.....”

Lúc này Kiều Lạc đã có thể khẳng định, tiểu nha đầu này thật sự không giống mẹ của nàng, triệt để là một quả hồng mềm.

Mình bạch điểm này, Kiều Lạc có thể xác định, đem nàng trở thành công cụ để cho anh phát tiết hết thảy tâm tư chống đối, anh đã quá mong chờ được cùng đầu một trận với đối thủ lợi hại, không ngờ gặp cảnh khốn cùng này, hưng phấn ban đầu liền giảm xuống hơn phân nửa. Bất quá Kiều Lạc dần dần phát hiện, dọa nạt nàng, kỳ thật so với việc tìm ra và đầu với nhân vật lợi hại lại càng có ý nghĩa hơn nhiều.

Mỗi ngày đều là khiêu khích sức chịu đựng của Diệp Kinh Chu.

Mà sức chịu đựng của nàng tựa hồ vĩnh viễn không có giới hạn, vô luận anh sai bảo nàng như thế nào, hù dọa nàng như thế nào, nàng cũng không phản kháng, cũng không tức giận.

Anh nói, “Ngoại trừ ba của tao người tốt như vậy, không ai thích nổi quả hồng mềm như mày!”

Nàng chỉ cúi đầu nhỏ giọng đáp “Anh, anh ơi, chỉ cần mọi người không ghét bỏ em đã tốt lắm rồi.”

Kiều Lạc lập tức không biết phải xử sao, anh thật không hiểu, nàng sao có thể nhẫn nại đến như thế, nhìn nàng cúi đầu xuống ừ ừ, lộ ra cái cổ mảnh khảnh, có thể trông thấy lưng hờ ra một chút, Kiều Lạc đột nhiên nhớ tới chính mình rất nhiều năm trước, cũng như vậy ừ ừ cúi đầu bên giường bệnh, có phải mẹ cũng đã nhìn ra anh như thế hay không ?

Nhưng Kiều Lạc vẫn như trước thích bắt nạt nàng, nàng ăn uống quạ vặt, Kiều Lạc nói những thứ ấy bên trong chứa toàn chất độc, uống vào bụng sẽ đau, nàng quả nhiên sẽ không uống.

Anh nói qua đường không cần thận sẽ bị xe đụng, sau đó còn dùng quả cà chua để tạo hình cái đầu vỡ nát, Diệp Kinh Chu lập tức đã nôn mửa, từ đấy về sau khi qua đường luôn chú ý chờ đèn xanh, thời gian ít hơn 30 giây kiên quyết không đi.

Anh nói xã hội ti lệ phạm tội cao, rất nhiều kẻ gian rình rập bên ngoài muốn phá cửa sổ vào phòng nàng, nàng quả nhiên sợ tới mức không dám ngủ, Kiều Lạc chen lên giường của nàng, nàng luôn chờ anh ngủ say rồi mới nắm chặt góc áo của anh, kỳ thật việc này, anh đều biết cả.

Nàng mềm như bánh mật, tựa vào một bên anh, gọi một tiếng.”Anh ơi.”

Có một ngày, là sinh nhật của mẹ, Kiều ở trong phòng mình xem album, nhìn không biết một mỗi khuôn mặt tươi cười trong những tấm ảnh , Diệp Kinh Chu sợ sệt mở cửa phòng, thò vào cái đầu nhỏ nhắn,”Anh ơi, em có bài học không hiểu.”

Kiều Lạc luôn bắt nàng học thật giỏi, Diệp phu nhân đối với việc này rất tán thưởng, khen Kiều Lạc hiểu chuyện, biết quan tâm việc học tập của em gái, đã giảm không ít nỗi lo của bà. Kỳ thật Diệp Kinh Chu cảm thấy rất miễn cưỡng, nàng vẫn cho rằng thành tích học trên trung bình là được rồi, không cần phải quá xuất sắc, chính là Kiều ác ma không cho phép nàng lười biếng, còn quy định nếu như bài thi không tốt sẽ tra tấn nàng gấp bội, Diệp Kinh Chu không thể không cố gắng học tập.

Nàng đi vào, đến bên cạnh, cúi đầu nhìn người trong ảnh,”Đây là mẹ của anh à ?”

Kiều Lạc không lên tiếng, tiếp tục lật ảnh, Diệp Kinh Chu chớp nhanh mắt,”Mẹ anh thật là xinh đẹp nha.”Khi nàng nói chuyện , mùi sữa thơm thoang thoang.

Kiều Lạc nhếch miệng,”Mẹ của tao vì lén ăn vụng cái gì đó, mới đau bụng qua đời.”

Diệp Kinh Chu lập tức sau lưng cứng đờ, nàng vừa mới vụng trộm ăn một cái kẹo, đã lập tức sợ tới mức mặt tái mét,”Thật, thật vậy sao?”

Kiều Lạc gật đầu, bĩu môi tiếp “Mày lại tiến gần một bước tới chỗ bệnh rồi.”

Diệp Kinh Chu lập tức chếp miệng, mắt long lanh nước,”Anh ơi, thì ra vì thế anh mới không cho em ăn quạ vặt ? Anh ơi, anh thật tốt.”

Có đôi khi Kiều Lạc thật sự không biết trong đầu của nàng đang nghĩ gì, xưa nay anh vẫn có khả năng đọc ý nghĩ người khác, chỉ duy nhất khi gặp nàng, không hiểu nổi những ý nghĩ kỳ quái trong đầu của nàng từ đâu đến. Anh khép sách lại, nhìn nàng “Tao cứ luôn bắt nạt mày, mày không giận sao?”

Diệp Kinh Chu ngẩng đầu nhìn anh, mắt nâu tròn tỏa ra ánh sáng trong trẻo, nàng nói,”Anh ơi, thật ra chúng ta đều giống nhau mà! Em, em không có cha, anh không có mẹ. Em nhát gan, chỉ biết trốn chỉ biết khóc, anh tuy dũng cảm, nhưng trong lòng nhất định hẳn rất khó chịu, cho nên anh mới bắt nạt em, làm như vậy anh sẽ không nhớ đến những đau khổ kia.”

Kiều Lạc nhìn nàng, đột nhiên trong lòng dâng lên một ý niệm, tiểu nha đầu này, anh thật muốn bắt nạt nàng suốt đời!

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Diệp Kinh Chu cùng Kiều Lạc cùng nhau lớn lên, ngoại trừ việc cao lên thêm, còn lại hình như nàng cũng không thay đổi nhiều , mặt vẫn như búp bê , tính tình vẫn nhu nhược .

Nếu như nói có cái gì đó thay đổi, thì đại khái là Diệp Kinh Chu nguyên chi thuộc về mình Kiều Lạc, giờ bắt đầu càng ngày càng có nhiều người để ý tới.

Một ngày đầu tháng ba, Kiều Lạc đang cùng bạn học đi ngang qua sân thể thao của trường học, người đi bên cạnh chợt mở miệng “Kia có phải là tiểu nữ của lớp 1.7 không nhỉ ?”Xưa nay anh không có hứng thú với việc này, nhưng vẫn quay lại nhìn theo hướng chỉ tay của bạn, thấy Diệp Kinh Chu đang cúi đầu tay ôm một chồng sách vở.

“Cả chuyện đó mà cậu cũng biết sao ?” Anh hừ một tiếng.

Người bạn liền trả lời “Mấy em năm thứ nhất thì mình làm gì rảnh rỗi tới mức đi điều tra, đều do bọn hắc tử và bạch tử nói lại, bọn họ nói tiểu nữ mới vào năm thứ nhất kia, có vẻ trong trắng ngây thơ !”

Kiều Lạc nhíu mày, Diệp Kinh Chu mặc một cái váy ngắn màu hồng có thắt lưng, mái tóc mềm mại buộc hai cái nơ, bước từng bước ngắn, đi hai bước lại liếc nhìn xung quanh, xem ra là sợ người chơi trên sân ném bóng trúng đầu nàng, nàng vừa quay mặt, nhìn thấy Kiêu Lạc, lập tức lúp xúp chạy tới, “Anh ơi.”

Kiều Lạc càng chau mày hơn, trong mắt lóe ra một tia sáng sắc lạnh, Diệp Kinh Chu lập tức sợ tới mức chân bủn rủn, nàng đã làm sai cái gì ?

Bạn học của Kiêu Lạc không ngờ gặp được tình huống này, lập tức xông tới nhanh nhẩu đáp lời, “Tiểu muội muội ơi, đây là anh của em à?”

Diệp Kinh Chu nhìn Kiêu Lạc, nuốt nước miếng, ánh mắt của anh giống như phát ra từ địa ngục, vì vậy một kẻ vốn chưa bao giờ dám vô lễ đối với bất kỳ ai như nàng, lần đầu tiên cố lấy dũng khí xem bạn của anh mình như không khí, nhanh chân bỏ chạy! Anh trai Thật là đáng sợ!

Kiều Lạc nhìn xem bóng lưng của nàng, thoáng mỉm cười hài lòng, quay đầu nhìn người bên cạnh “Nhìn cái gì chứ, nhận lầm người thôi.”

Từ lần ấy, Kiêu Lạc cảm thấy có trách nhiệm trông giữ Diệp Kinh Chu đừng trở thành chiếc thuyền nhỏ bị gió thổi bay đi mất, ví dụ như lại có một lần anh trông thấy nàng mặc váy ngắn đi trên cầu thang, ngay chỗ rẽ một nam sinh xấu tính gọi nàng, bảo nàng vừa đánh rơi vật gì đó, nàng lập tức khom xuống nhìn khắp nơi, không phát hiện gì ngoài tờ giấy vụn, cười nói, “Cái này không phải của tôi !”

Kiều Lạc lúc ấy đang ở lầu ngay trên lối rẽ, khi nàng cúi người, anh nheo mắt nhìn thấy một phần lưng trắng ngần của nàng hở ra dưới áo sơ mi, khẽ nhếch miệng. Có điều khi nhìn lại nam sinh kia, lập tức đã nhủ mảy.

Tối hôm ấy, Kiêu Đại thần đột nhiên nổi hứng lên muốn xem chương trình khoa học, sau đó bình tĩnh nói với Diệp Kinh Chu, xã hội bây giờ, ung thư da là bệnh rất phổ biến, nguy hiểm nhất là những người mặc quần áo hở hang, ai đó lập tức sợ tới mức mặt trắng bệch, từ lúc ấy bắt đầu chú ý khi mặc quần áo.

Lúc trước thuận miệng chọc nàng giật mình, lại khiến nàng một mực tin cho tới hôm nay, nghĩ tới đây, Kiêu Lạc chợt cười khổ, nàng quả thật nghe lời anh như thế, tại sao lại trốn chạy xa anh suốt bảy năm liền ?

Diệp Kinh Chu rất vâng lời mẹ, lời của bà đối với nàng tựa hồ như thánh chỉ bất khả kháng, lúc đầu Kiêu Lạc nghĩ là do tính tình của nàng, về sau mới dần dần phát hiện, sự vâng lời của nàng đối với mẹ và đối với mình hoàn toàn khác nhau. Có lần nàng phạm lỗi, Diệp phu nhân trách một câu, sau đó đi khỏi nhà, Diệp Kinh Chu trốn ở trong phòng, mặt cả hồn vía, Kiêu Lạc tức chân mền trườn kín đầu nàng ra, nhìn thấy bên dưới nàng nằm cuộn tròn trong chăn khóc thút thít “Liệu mẹ có không cần em nữa hay không anh ?”

Lúc đó Kiêu Lạc mới phát hiện ra, đối với anh nàng chỉ sợ, chỉ là cảm thấy muốn nghe lời của anh, chỉ vì muốn một chỗ trú yên ổn ở Kiêu gia, chứ không phải là lưu luyến không muốn xa rời.

Bắt đầu từ lúc ấy, Kiêu Lạc cảm thấy, anh phải khiến cho Diệp Kinh Chu mãi tựa vào mình, trốn không thoát, chạy không được.

Nàng nhất gan thường bị chọc ghẹo bắt nạt, anh luôn giúp nàng giải quyết, kỳ thật có đôi khi chính anh cũng không hiểu, anh rõ ràng là muốn làm kẻ bắt nạt, vì cớ gì lại trở thành thần hộ mạng cho nàng ? Đây cũng không phải là phong cách của anh, vì vậy Kiêu Lạc sáng chế ra một phương pháp song song cả hai thứ tra tấn và trông nom, nói đơn giản chính là một tay bảo vệ, một tay bắt nạt nàng.

Nàng nói, nàng sợ nhất bị người bắt nạt.

Vì vậy, hàng năm nghỉ hè anh đều đi học Karaté, càng khiến nàng sợ anh hơn, sợ chọc giận anh sẽ bị hành hung.

Nàng nói, nàng sợ nhất là ngã bệnh vì sợ phải uống thuốc.

Bắt đầu từ trung học năm thứ hai, một học sinh hàng đầu trong môn vật lý như anh lại tuyển học sinh và hóa. Ông Kiêu rất cao hứng vì có con kế thừa gia nghiệp, nàng cũng gật gù hòa theo.

Nàng nói, nàng sợ nhất bị giải phẫu.

Sau khi học y, anh vốn có năng khiếu bẩm sinh về tâm lý học đã quyết định chọn ngoại khoa, mặc dù lúc ấy không có nàng, anh tin tưởng, một ngày nào đó, nàng sẽ nằm trên bàn giải phẫu mặc cho anh xâm lược.

Trên con đường này, Diệp Kinh Chu vừa phải sợ hãi Kiêu Lạc, vừa phải tựa vào anh.

Diệp Kinh Chu cũng không phải một người kiên cường, đối với nàng mà nói, chỉ có người dựa vào mới có thể kiên cường, tất cả con người nàng Kiêu Lạc đều rõ như lòng bàn tay, không ai có thể hiểu nàng hơn anh, không ai xứng đáng cho nàng tựa vào hơn anh nữa.

Kiều Lạc vẫn luôn tin như vậy.

Chính là lòng tự tin của anh lại bị thời gian bảy năm đánh vỡ, trong bảy năm này, trải nghiệm của nàng, anh vô lực thay đổi, mất mát của nàng, anh vô lực vãn hồi, anh chỉ còn cách, mỗi bảy năm kể tiếp, khiến cho nàng an tâm, khiến cho nàng dựa vào.

Vào đại học, anh tự tin nghĩ, Diệp Kinh Chu sẽ không ly khai anh, cũng không dám vi phạm lời của anh, lúc ấy, tự tin của anh đã trở thành tự phụ. Lúc Diệp Kinh Chu ra khỏi Kiều gia, anh vẫn cố chấp như trước cho rằng, Diệp Kinh Chu bỏ đi chỉ để thay đổi quan hệ anh em giữa hai người, cho nên anh tràn đầy tự tin đợi kỳ nghỉ hè đầu tiên của trường đại học.

Có điều Diệp Kinh Chu đã thật sự ra đi, không nói cho anh biết nàng đi nơi nào, cũng không để ai nói cho anh biết, Kiều Lạc hỏi mãi không được câu trả lời, dù anh rất muốn đi tìm nàng, đã có phần tức giận không thêm đi, có lẽ tựa như nàng đã nói, bắt nạt nàng có thể làm cho anh quên đi đau khổ mất mát, thế thì đi giết thời gian ở một chỗ khác có lẽ sẽ quên được nàng chăng ?

Vì vậy Kiều Lạc chạy tới nhà bà ngoại nghỉ hè, bà ngoại rời Kiều gia từ khi mẹ anh mất, về sống dưỡng già trong một ngôi làng nhỏ cạnh thành phố S. Kiều Lạc ở đây rất lâu, lại không thể quên Diệp Kinh Chu. Gần hết hè, anh đành chuẩn bị trở nhà.

Buổi sáng trước khi đi, anh ngoài ý muốn thức dậy rất sớm, ra khỏi phòng của mình, nghe thấy tiếng nói rất nhỏ từ phòng của mẹ anh vẳng ra. Ông bà ngoại vẫn giữ nguyên phòng của mẹ y như trước khi bà đi lấy chồng, trưng bày rất nhiều di ảnh của mẹ, từ khi ông ngoại qua đời, bà ngoại sống một mình, giữ tất cả những vật dụng trong ấy, giành hết thời gian rảnh rỗi thường xuyên quét dọn.

Kiều Lạc nửa tỉnh nửa mơ đi đến gần, nghe giọng nói.

“..... Tiểu Bình ơi, năm nay tiểu Lạc đến thăm mẹ, thằng bé này, đã cao hơn nhiều rồi”

Kiều Lạc biết rõ, bà ngoại sợ mình thương tâm, hàng ngày một mực tránh nhắc đến mẹ của anh, hôm nay anh chuẩn bị đi nên bà mới không nhịn được phải vào lại căn phòng kia.

“Con nói đi, sao lúc ấy con lại khờ khạo đến thế ? Nếu con còn sống, xem tiểu Lạc lớn lên giỏi thế này Nó càng lớn càng giống con, người ta nói con trai giống mẹ thật không sai, thật không sai chút nào mà. Con ra đi quá sớm, mới đầy đã mười năm, Kiều Lâm cũng đã cưới đàn bà khác, có thật vì tiểu Lạc cần một người mẹ hay không ? Ôi trước khi con gặp chuyện không may, các con một nhà ba người thật là tốt..... còn có thể chứa bà lão này ... tuy Kiều Lâm thấy mẹ sống một mình như thế này rất lo lắng, rất muốn đón mẹ tới ở chung với nó, nhưng mẹ đã già rồi, không thể hờ hững như thế được , mẹ mà đi ở chung với bọn họ thì không ra thể thống gì nữa . Có đứa cháu ngoại này đến thăm thì mẹ cũng đã vui lắm rồi”

Kiều Lạc cảm thấy mũi cay cay, cổ họng nghẹn lại, xoay người định bỏ đi, lại bị lời nói kế tiếp níu bước chân lại.

“Nếu không vì sai lầm của Kiều Lâm, thì con đã không phải ra đi sớm như vậy..... Bất quá tình hình lúc này rất tốt, bệnh viện của Kiều gia càng lúc càng phát triển, sau này khi tiểu Lạc kế thừa bệnh viện, lại sẽ càng tốt hơn. Kiếp làm mẹ này của con kể như là vì tương lai của đứa con.....”

Kiều Lạc giật mình đẩy mạnh cửa, trừng mắt ,”Ba của con phạm sai lầm ? Sai lầm gì ạ ?”

Bà lão tóc trắng xóa đang ngồi trên giường bị giọng nói bất thình lình làm hoảng sợ, khung ảnh con gái cầm trong tay bà rơi xuống đất đánh xoảng “Tiểu Lạc.....”

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Vào năm Kiều Lạc mười chín tuổi, anh mất đi Diệp Kinh Chu, nhưng lại bất ngờ biết được một bí mật không thể tưởng tượng nổi. Thì ra mười hai năm trước mẹ đột nhiên qua đời không phải vì lý do anh vẫn tưởng, không phải vì sức khỏe khiến cho bệnh chuyển biến xấu sau khi phẫu thuật, mà là bởi vì bác sĩ giải phẫu chính đã phạm lỗi làm cho giải phẫu thất bại, nếu bệnh tình mới chuyển biến xấu sau khi phẫu thuật.

Mà vị bác sĩ ấy chính là phụ thân của Kiều Lạc.

Lúc bấy giờ bệnh viện của Kiều gia vừa mới mở rộng quy mô, danh tiếng chưa có, nếu như tin chữa bệnh gặp sự cố lan ra ngoài, đối với bệnh viện mà nói chính là một đòn trí mạng. Vì vậy bí mật này ngoại trừ người rất thân trong nhà, không ai biết, kể cả Kiều Lạc.

Mẫu thân chết do lỗi của cha mình, Kiều Lạc thật sự không cách nào tiếp nhận sự thật này, điều làm anh càng không thể tiếp nhận chính là, phụ thân trên vai mang tội không thể tha thứ lại còn có thể tái giá với một người đàn bà khác.

Ông đã có được một gia sản khổng lồ, chức viện trưởng lừng lẫy , hết thầy hết thầy đều tạo nên dựa trên cái chết của mẹ, sao ông lại có thể an lòng hưởng thụ?!

Bà ngoại thấp giọng nói “Bây giờ còn nói gì nữa..... Đều là chuyện đã rồi , hơn nữa đều do mẹ của con tự nguyện.....”

Kiều Lạc không có cách nào để có thể tha thứ cho phụ thân, cũng như không cách nào tiếp nhận bà Diệp, ông đã lấy người đàn bà này thay thế mẹ của anh, đem hy sinh của mẹ đổi lấy hạnh phúc hiện tại, bà ta lại còn là viện trưởng phu nhân, trong những lúc chuyện trò vui vẻ bên nhau, có ai nhớ đến mẹ của anh không ?

Kiều Lạc giận dữ rời khỏi nhà bà ngoại, trở lại trường đại học, suốt bảy năm không một lần bước chân về nhà, anh không muốn nghe cha giải thích, cũng không muốn trở lại nơi đã vắng bóng Diệp Khinh Chu.

Chỉ có họ mới thấu hiểu nhau.

Cha mẹ có gút mắc, kẻ bị tổn thương vĩnh viễn là con cái, những nỗi đau đớn cũ bọn họ có thể dùng mọi tình cảm mới để bù đắp, nhưng người đã chết thì cơ hội sẽ vĩnh viễn biến mất.

Suốt bảy năm, anh bắt chính mình bận rộn, không biết làm sao đối mặt Diệp Khinh Chu, chỉ cần nghĩ đến nàng, lại nghĩ đến sự xâm lấn của hai mẹ con nàng, rồi nghĩ đến gia đình trọn vẹn xưa kia của mình , giống như một cái vồng vây chặt lấy anh không rời được, liệu chết đây chưa.

Bảy năm sau, đã thấy nhiều sinh ly tử biệt, tựa hồ tuổi trẻ bông bột cũng dần dần có thể bình tĩnh lại, không phải là quên, chỉ là tự cảm thấy phải tiếp nhận. Kiều Lạc lần đầu tiên trở về nhà, cùng phụ thân triệt để bàn thảo vấn đề này.

Không còn là thiếu niên phần nộ gào thét , mà là lý trí đi đối mặt quá khứ, phụ thân chỉ đưa cho anh một quyển nhật ký, bìa nhung màu đỏ sẫm, trang giấy hơi ố vàng, Kiều Lạc mở ra, mỗi trang giấy đều hơi nhăn, dường như còn ẩm ướt.

Khi cha xoay người bước ra khỏi cửa, Kiều Lạc lúc này mới phát hiện tóc của ông đã hoa râm, bảy năm có thể khiến một thiếu niên xúc động thành bình tĩnh, cũng có thể biến người đàn ông tráng kiện thành già yếu.

Quyển nhật ký của mẹ không dày, cũng không viết hết , đơn giản chỉ có mười trang, dựa theo ngày tháng trên tờ thứ nhất, đúng là vài ngày sau khi bà giải phẫu, câu đầu tiên là ...”Tiểu Lạc phải làm sao bây giờ?”

Tay cầm sổ của Kiều Lạc run lên một cái, cảm thấy những hàng chữ thanh tú kia như mờ đi, đột nhiên nhớ tới giọng nói quen thuộc, tiểu Lạc.....

Nhật ký mỗi ngày cũng không dài, ít thì một câu, nhiều nhất chỉ mười câu.

“Hôm nay đau lắm, nhưng khi tiểu Lạc khoe bài thi lại được 100 điểm thì dường như không thấy đau nữa .”

“..... Kiều Lâm khóc, mình bắt anh ấy không được khóc, không được cho tiểu Lạc trông thấy, thật ra cuộc sống con người luôn có việc ngoài ý muốn, có những tai họa muốn tránh cũng tránh không nổi.....”

“..... Mình biết rõ, tình trạng đã không thể khá hơn , có trách ai cũng không thể thay đổi được gì, bệnh viện là tâm huyết của Kiều Lâm, cũng là tương lai của tiểu Lạc, mình đã không thể cống hiến gì cho cơ nghiệp này, nhưng ít ra, mình có thể bảo vệ nó”

“Tiểu Lạc lại muốn đi chơi công viên, có điều Kiều Lâm bận quá. Đạo này mình cảm thấy phải chi lúc trước vì tiểu Lạc sinh thêm một em trai hoặc em gái, như vậy sau này con cũng không đến nỗi quá cô đơn.”

“Mẹ đến thăm, mắng mình khờ dại, thật ra mình không ngốc, mình hiểu, không ai có thể biết rõ sức khỏe của mình bằng chính mình đâu .”

“Đạo này sắc mặt rất khó coi, tiểu Lạc cũng sinh nghi, mình bảo Kiều Lâm mang đến một hộp phấn hồng. Lâu rồi không soi gương, hôm nay xem lại, ngay cả mình còn sợ hãi, khó trách tiểu Lạc đã nhìn ra. Điểm chút phấn hồng, buồn cười , buồn cười.....”

...

“Mình biết, tóm lại là sẽ không có ngày mai, Kiều Lâm ở bệnh viện suốt ngày với mình , mẹ ở nhà săn sóc tiểu Lạc, mình không muốn con biết, có lẽ cuối cùng cũng hết cách giấu diếm, nhưng mình vẫn muốn là một người mẹ xinh đẹp trong lòng con như xưa.....”

Xem hết quyển nhật ký, trang giấy vốn đã nhăn lại một lần nữa ướt đầm, anh khép vở lại, nhưng cửa lòng rộng mở, những phần nộ trước kia, những phản kháng trước kia, vào lúc này lại trở thành quá nhỏ bé.

Kiều Lạc không biết anh có thể tha thứ cho cha hay không, có thể tiếp nhận gia đình mới hay không , chỉ biết là anh muốn sống thật tốt , kế thừa bệnh viện của Kiều gia, bởi vì đó là hy vọng của mẹ.

Kiều Lạc đột nhiên phát hiện anh rất nhớ Diệp Khinh Chu, nói đúng hơn hoài niệm này chưa bao giờ biến mất, chỉ là bị anh giam chặt lại trong lòng, mà hôm nay cửa lòng vừa mở , nỗi nhớ cũng tuôn ra theo, mãnh liệt vô cùng.

Anh nhớ rõ khi còn bé, luôn vỗ ngực nói, khi con lớn lên sẽ bảo vệ mẹ!

Chỉ là sau này người anh muốn bảo vệ đã ra đi, và Diệp Khinh Chu lại xuất hiện.

Nhìn nhật ký của mẹ, Kiều Lạc nhớ tới một Diệp Khinh Chu luôn khép nép, nàng chớp hai mắt, nhìn anh rất tội nghiệp, không biết bảy năm sau nàng đã

trở nên kiên cường, hay càng thêm nhu nhược? Đã trưởng thành, hay là vẫn như trước? Đã trở nên đội trời đạp đất, hay là vẫn nhát như chuột giống ngày xưa ?

Nỗi nhớ quán lấy anh không cách nào ngăn lại, anh cần tìm kiếm con thuyền cứu hộ trên biển lớn này, cho dù cái thuyền nhỏ đó đã bị gió thổi đi rất xa.

Có điều sau bảy năm, bọn họ – không còn là anh em – còn có thể thuận buồm xuôi gió hay không? Anh nhớ rõ lời của phụ thân “Con không được đi tìm Tiểu Chu, nó là em gái của con !”

Anh ngẩng đầu lên, “Ngay từ đầu nàng đã không phải .”

“Con nên tận lực vì bệnh viện của Kiều gia !”

Anh giương mắt, “Con đi tìm Tiểu Chu không có nghĩa là vứt bỏ bệnh viện, hai thứ này, con đều muốn có!”

Cha tròn mắt, “Con con tự tin quá đáng rồi !”

Anh nhếch miệng, “Nếu như mẹ của con đã hy sinh mạng sống của người để bảo vệ thứ mà cha không có lòng tin đi lấy lại, thì con nghĩ cha tạm thời không có tư cách phê phán lòng tự tin của con!”

Giọng của cha lập tức thấp hẳn “Con đi đi Chưa chắc con sẽ tiếp nhận Tiểu Chu đâu”

Khi đó Kiều Lạc căn bản không mang những lời này để trong lòng, nói cách khác, anh một mực tin tưởng anh sẽ tìm được nàng, chưa bao giờ nghi ngờ điều này.

Như vào buổi trưa hôm ấy, anh ngồi ở trong phòng làm việc, đột nhiên y tá gọi anh một tiếng, trong lòng anh bỗng chấn động, cảm giác giống như mơ ước đã lâu cuối cùng có thể thành sự thật, anh đứng dậy, đi ra ngoài, rồi nhìn thấy nàng đang nằm trên giường bệnh.

Anh không khỏi nhếch miệng, nàng dường như không thay đổi gì, mặt vẫn búp bê, chỉ là con mắt to tròn đang nhắm nghiền, mày khẽ chau, mỗi một bước anh đến gần nàng, tim đập càng nhanh.

Anh nghĩ, Tiểu Chu, bắt được em rồi.

Cho tới ngày nào đó, nhìn về giận dữ trong lúc lên con của nàng, Kiều Lạc lập tức nhớ tới lời cha , có lẽ ông đã sớm biết, cho nên mới nói như vậy.

Anh vuốt ve mặt nàng trong lúc ngủ mơ, nhớ tới rất nhiều năm trước kia, nàng cũng thút thít rơi nước mắt trong khi ngủ như thế “Có phải mẹ không muốn con nữa hay không?”

Kiều Lạc cười khẽ, sau khi nàng tỉnh lại nhất định phải sửa lại những lời này, phải là “Có phải anh Lạc cũng không muốn em nữa hay không?”

Anh nghĩ, anh sẽ đáp , không phải .

Bởi vì Diệp Kinh Chu sống là người của Kiều Lạc, nàng bệnh thì là người bệnh của Kiều Lạc, nàng chết thì là người chết của Kiều Lạc!

Nàng hẳn là sẽ sợ tới mức mặt tái mét, nom nớp lo sợ nhìn mình, nghĩ tới đây, Kiều Lạc nhìn không được khẽ bật cười.

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, chiếc thuyền nhỏ bé nàng đã gặp cây cầu là anh đây, còn có thể chạy hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Diệp Kinh Chu đang ngồi sửa đồ họa trên máy thì Lệ Na bắt đầu tới sau lưng nàng lăm bằm ai oán : “Tiểu Chu, Tiểu Chu, nghĩ giúp mình lời kết đi” Vừa nói vừa mở hồ sơ ra, cầm vài trang quảng cáo gờ ra trước mắt nàng, ai đó có muốn không nhìn cũng không được, chỉ có thể hai mắt đắm lệ hỏi : “Làm sao vậy?”

“Mãi mà mình không nghĩ ra được câu kết.” Lệ Na dùng ngón tay chỉ đoạn cuối cùng của bài quảng cáo , “Tạo ra căn nhà trong mộng của bạn, tổng giám đốc nói thiếu sáng tạo, có điều quảng cáo cho nhà đất không phải chỉ là vài câu này hay sao?”

“Ồ” Diệp Kinh Chu hơi nghiêng mình, cầm lấy nhìn kỹ hơn một chút: “Không phải khu biệt thự này nằm dưới chân núi Tử Dương sao, chỗ ấy có điểm thắng cảnh gì nhỉ ?”

Lệ Na vò đầu, "Hình như có cái gọi là Vọng Nguyệt Phong, rồi Tiên Nhân Cốc á."

"Vậy đổi thành 'Tạo ra tiểu tiên cốc trong mộng của bạn' là được rồi!" Diệp Kinh Chu nói tiếp, "Như vậy cũng hợp với phong cảnh."

"Tiểu tiên cốc?" Lệ Na nghiêng đầu suy nghĩ một chút, bắt đầu mỉm cười, "Không tệ không tệ, mình sẽ sửa lại ngay."

Đi làm lâu như vậy, lần đầu tiên trong đời Diệp Kinh Chu bắt đầu mong tới giờ tan sở, mắt không hiểu sao luôn liếc về cái đồng hồ ở góc máy tính, không biết là do sợ tổng giám đốc lại gọi nàng, hay là mong được về nhà gặp Kiều Lạc.

Cũng may sau buổi trưa, Ôn Nhược Hà đã vội vàng đi tổng công ty có việc, Diệp Kinh Chu nấp ở đằng sau máy tính thở phào một hơi, Âu Dương đột nhiên chạy tới phía sau nàng, trầm giọng nói: "Thành thật khai báo, hôm nay cậu có ý gian gi, đã nhìn giờ ba mươi hai lần rồi!"

Diệp Kinh Chu không ngờ hành động nho nhỏ của mình đã bị nàng ta thu hết vào mắt, vội vàng giải thích "Không có nha....."

"Không có cái đầu cậu á!" Âu Dương phun ra, "xưa nay đi làm cậu chỉ hận không thể mang hết tuổi trẻ và cuộc đời ra cống hiến, dâng cả thể xác lẫn linh hồn, bây giờ lại hận không thể lấy lại tuổi xanh chứ gì."

"....." Diệp Kinh Chu không nói gì, được rồi, kỳ thật nàng đúng là loại chỉ thích rước mệt vào thân, không có gì phải thắc mắc.

Tối về nhà, Diệp Kinh Chu nấu ăn xong, Kiều Lạc vẫn chưa về. Kiều ác ma không có nhà, lẽ ra phải là phước bảy đời của nàng, nhưng hôm nay lại thấy lòng trống rỗng, gọi điện thì anh đã tắt máy, nàng đi đi lại lại trong phòng vài vòng mà anh vẫn chưa về.

Nàng bĩu môi, thầm oán Kiều Lạc nếu có chuyện cũng nên gọi điện thoại nói cho nàng biết chứ, mà cho dù không gọi cũng không nên tắt máy như thế! Bất quá nghĩ tới việc tắt máy này, Diệp Kinh Chu lại có phần áy náy, nhớ tới lần trước chính mình chạy tới biệt thự cũng đã khóa điện thoại, thật không hiểu sao Kiều Lạc có thể tìm được nàng, nghĩ tới đây, tim chợt âm lại.

Khi đã đói đến mức chịu không được nữa, nàng đành bóc com, mới ăn một miếng, cửa bỗng nhiên mở, Diệp Kinh Chu giống như ăn trộm bị bắt gặp quả tang, lập tức vứt chén, đứng lên.

Kiều Lạc đẩy cửa bước vào, nhìn lướt qua, "Đến giờ này em vẫn chưa ăn com sao?"

"Chờ, chờ anh mà....." Diệp Kinh Chu nhỏ giọng nói, liếc mắt thấy đã 8:30.

"Hôm nay ở bệnh viện có bệnh nhân đột nhiên trở nặng, phải làm thêm giờ." Kiều Lạc vuốt tóc, về một mình.

Tuy anh nói rất hợp tình hợp lý, Diệp Kinh Chu lại cảm thấy trong lòng có chút đáng thương, cũng không biết là ai cho nàng mượn lá gan, lại dám nhỏ giọng thì thào một câu, "Vậy thì cũng nên nói cho người ta một tiếng chứ....."

Kiều Lạc hơi mỉm cười, rồi rất nhanh nghiêm mặt "Em bỏ chạy bảy năm cũng không nói với người ta một tiếng nào."

Diệp Kinh Chu như bị một kiếm đâm trúng chỗ hiểm, nói không ra lời, vì vậy Kiều Đại thần từ bị động chuyển thành chủ động, thẳng người lên, giễu cợt "Nói không ra à?"

Diệp Kinh Chu ngẩng đầu nhìn anh, mở miệng, "Cám ơn anh..... Bảy năm rồi, vẫn đi tìm em." Kiều Lạc sững sờ, nàng nói tiếp, "Lại còn..... Bệnh của em....."

"Không cần cảm ơn." Kiều Lạc đến gần, ôm lấy vai nàng, hơi cúi đầu xuống, tay khẽ vuốt tóc nàng, Diệp Kinh Chu chợt cảm thấy người mềm nhũn, vừa định mở miệng, anh đã nói tiếp, "Dù gì cũng không phải là anh làm không công"

"WHAT?" Diệp Kinh Chu sững sờ, vụt ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai mắt nhắm tít lại của anh, "Tiểu Chu, trên đời này không có gì miễn phí, chẳng lẽ đạo lý này em vẫn không hiểu?" Anh nhếch miệng, mày như rởm lên.

Diệp Kinh Chu nuốt nước miếng, run rẩy hỏi, "Anh muốn cái gì?"

Kiều Đại thần ngẩng đầu lên, nhìn lướt một vòng xung quanh "Em không cảm thấy trừ em ra, ở đây còn có cái gì đáng giá hơn sao?"

Đêm, Diệp Kinh Chu cuộn người trong chăn, hai mắt mở thao láo, kỳ thật những ngày gần đây nàng đột nhiên dám lớn mật nảy sinh ra những tư tưởng không đúng, có điều biểu hiện của Kiều đại thần cũng khó đoán, nàng gan quá nhỏ, nếu không phải nói là rất khó khạo, bây giờ mới nhớ lại rất nhiều chuyện trước kia, anh rõ ràng chỉ hung ác đùa giỡn ngoài miệng mà thôi. Bất quá xưa kia nàng không dám nghĩ như vậy, bây giờ nhờ Kiều Lạc nàng đã có gan đi đoán mò, đã bắt đầu có ý nghĩ kỳ quái.

Mà chỉ tự mình suy nghĩ thôi, nhưng không có được sự khẳng định của Kiều Lạc, Diệp Kinh Chu lá gan chỉ so với con chuột lớn một chút có dám khẳng định không, rằng Kiều Đại thần thật ra cũng có yêu mình một tí xíu xiu?

Diệp Kinh Chu bị chính ý nghĩ của mình làm sợ hãi, lại cảm thấy có chút kích thích, ngấm đi ngấm lại, chẳng lẽ Kiều Đại thần để ý nàng đã lâu rồi? Đoán ra việc này đúng là càng to gan lớn mật nha, Diệp Kinh Chu cảm thấy má nóng lên, kéo chăn trùm kín đầu, vùi mặt vào trong gối, thật sự là quá ngượng ngùng!

Cả đêm hôm đó Diệp Kinh Chu đắm chìm trong cái ảo tưởng mơ hồ đó, hôm sau đến công ty cái bối rối nhỏ đó lập tức biến thành một cái đại bối rối. Sáng hôm ấy, một nhân viên bảo vệ ôm một bó hoa đưa vào, nói là của Diệp Kinh Chu, làm cả văn phòng dậy sóng, một bó hoa hồng trắng rất to, Diệp Kinh Chu sợ hãi đón lấy, không biết là ai tặng.

Âu Dương lập tức bắt đầu lục lọi bó hoa tìm kiếm danh thiếp, Diệp Kinh Chu cũng cúi đầu xem xét, tấm thiếp cài trên đóa hoa ở giữa ngay gần ngực nàng, liếc nhìn sơ, thấy một chữ “Ôn”, lập tức tái mặt, vội vàng gỡ tấm thiếp, lén lút tìm chỗ nhét sau lưng, nhét hoài không được vào túi quần, lúc này mới khôn khéo nhận ra nàng đang mặc váy, không phải quần lửng, nhất thời vô cùng hối hận!

“Cậu bị trĩ à ?” Lê Na nghiêng đầu hỏi.

Diệp Kinh Chu cười ngượng ngịu, “Quả thật muốn đi WC!” Vừa nói vừa tổng bó hoa cho Âu Dương đang hết sức nghi ngờ, nhắm hướng WC nhanh chân chạy. Vào trong toilet rồi, mới cẩn thận xòe ra tấm danh thiếp, trên mặt chỉ viết một hàng chữ, “Chúc vui vẻ! Ôn.”

Đơn giản mấy chữ, cũng đủ chán kinh, Diệp Kinh Chu nuốt nước miếng, không biết xử trí vật này như thế nào, lấy về khẳng định không được, nhét vào trong nhà vệ sinh lại có chút bất lễ với tổng giám đốc, do dự mãi, quyết định mang tấm thiếp tạm thời gửi trong thùng giấy bên cạnh bồn rửa tay, chờ giờ trưa quay lại lấy.

Nàng nghĩ không ra tổng giám đốc tại sao phải tặng hoa, chẳng lẽ nàng nói còn chưa đủ rõ ràng sao? Hay là.....

Tổng giám đốc cũng là ác ma, liếc một cái đã nhìn thấu tâm can của nàng, cảm thấy qua thôn này sẽ không tìm thấy nhà nào nữa sao ?

Đi trở về trong văn phòng, Dương Dương lập tức nhanh nhẩu hỏi tới, “Kinh Chu, tổng cộng là 30 đóa hoa!! Có nghĩa là xin hãy tiếp nhận tình yêu của anh đó nha !! Ai đang theo đuổi cậu thế ?”

Diệp Kinh Chu đối với ý nghĩa của hoa không rõ lắm, nói khẽ, “Ah, không phải hoa hồng trắng chuyên dành cho người chết sao ?”

Trong văn phòng lập tức hoàn toàn yên tĩnh, Âu Dương chau mày “Hoa hồng trắng có nghĩa là ngây thơ trong sáng đó nha!”

“Thế à.....” Diệp Kinh Chu thật thà gật đầu, Tiêu Hà cúi đầu ngẫm, “Thật thơm quá.....”

Diệp Kinh Chu lập tức ngăn lại, “Đừng nha! Những loài hoa thơm đều có sâu nhỏ không biết tên, lúc trước tin tức đã nói, có người ngửi hoa bị sâu bò vào trong mũi, lại ăn mất đi nửa cái mũi !”

Tất cả mọi người trong văn phòng đều rung mình, lưng lạnh toát, Tiêu Hà lập tức nức nở bỏ chạy.

Âu Dương cầm hoa đưa tới, vỗ vỗ vai nàng, “Rất tốt, người nào theo đuổi cậu chắc đang khóc thầm.”

Diệp Kinh Chu hai mắt đầm lệ nhìn nàng, “Kỳ thật chính mình mới đang muốn khóc đây.....”

Trong lúc ăn trưa Diệp Kinh Chu mang toàn bộ tình huống thành thật khai báo với Âu Dương, cuối cùng hai mắt đầm lệ nói “Mình không muốn trở thành Trùng Lâm đại tẩu thân này xê làm hai đầu nha?”

Âu Dương vỗ vỗ vai của nàng, “Rất tốt, cậu đã luyện thành cao thủ tự luyện rồi nhé “

“???” Diệp Kinh Chu giương mắt, vẻ mặt mê muội.

“Dám nhận mình bất cá hay tay, đúng là thời khắc lịch sử nha!” Âu Dương chọc ghẹo.

“.....”

“Thôi được rồi.....” Âu Dương khoát khoát tay, “Không trêu cậu nữa, bắt quá theo như mình thấy hành động của anh cậu, chẳng lẽ anh thật là chơi trò nuôi cô dâu từ nhỏ à?”

Diệp Kinh Chu cúi đầu bĩu môi, “Không biết.”

“Không biết thì đi hỏi” Âu Dương lờm.

“Hỏi Kiều Đại thân á?” Diệp Kinh Chu hai mắt rung rung, chẳng lẽ bắt nàng làm chuột bạch thí nghiệm hay sao chứ ?

Âu Dương liếc nàng, “Đồ ngốc, muốn hỏi thì mang hoa về hỏi.”

“Mang hoa về hỏi?”

Được Âu Dương chỉ điểm, Diệp Kinh Chu ôm bó to hoa đứng, khí phách hùng dũng oai vệ hiên ngang về nhà, trong bụng đánh lô tô, nhưng ngoài mặt vẫn cố trưng ra cái vẻ đầy kiêu căng.

Sách lược của bạn Âu Dương — nếu yêu tất sẽ ghen với nàng!

Đáng tiếc , Kiều Lạc đang ngồi trong phòng khách chỉ nhìn lướt qua, lập tức xua tay nói, “Bình không đủ lớn, em mua nhiều hoa quá.”

Diệp Kinh Chu cố lấy dũng khí, “Hoa này, không phải em mua, là của người khác tặng !”

Kiều Lạc thả tạp chí trong tay xuống, đẩy kính, mắt nheo lại, ánh nhìn sắc nhọn như guom, Diệp Kinh Chu nuốt nước miếng, “Ồ Là tổng giám đốc, anh ấy, anh ấy nói muốn, muốn.....”

“Muốn gì?”

Giọng Kiều Lạc không lớn, nhưng trầm thấp đáng sợ, làm cho nàng nhin không được thoáng run rẩy, “Muốn.....” Nhìn Kiều Đại thần toàn thân toát ra khí âm lạnh lẽo, Diệp Kinh Chu thật muốn co giò bỏ chạy , “Muốn em lấy tiền đi mua!”

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Kết quả đầm máu đã chứng minh, cách mạng vẫn chưa thành công, các đồng chí cần cố gắng. Diệp Kinh Chu đang chăm chú khuấy nồi cháo táo đỏ, đột nhiên tự cảm khái một câu như vậy, Kiều Đại thần không những đã trực tiếp phủ định suy đoán của nàng, mà đám chua cũng không thêm ăn, quả thật là thần thánh bất khả xâm phạm nha!

Diệp Kinh Chu múc hai chén cháo từ phòng bếp mang ra phòng khách, dạo gần đây vẫn ngồi nghe tin tức buổi sáng, Kiều Lạc lúc này cũng đang loay hoay với hai giấy rất lớn, nàng tò mò quay đầu xem xét, lập tức phát hoảng, hai tờ giấy kia thật ra là hai tấm poster lớn, một tấm là Triệu Phi Nhã, một tấm là Mai Oánh Oánh.

“Cái này, cái này” Nàng lập tức lùi lại vài bước liền, không hiểu bằng cách nào Kiều Đại thần có được những tấm poster kia, càng không hiểu tại sao anh làm vậy ?

Kiều Lạc không thêm để ý đến vẻ khiếp sợ của nàng, xoay người lo dán hai tờ poster lên tường phòng khách, xong việc mới hài lòng nhìn Diệp Kinh Chu nói, “Không tệ.”

“Không, không tệ? “Diệp Kinh Chu lệ ướt đầm mặt, cái gì không tệ chứ, đây quả thực là tệ tới mức không thể nào tệ hơn được nữa rồi!

Kiều Lạc nhìn vẻ quần bách của nàng, đẩy nhẹ kính, “Không phải em rất sợ hai người này hay sao? Vậy thì nhìn thường xuyên sẽ hết sợ.....”

“Ồi.....” Diệp Kinh Chu buông chén, run rẩy chỉ tay vào Triệu Phi Nhã, “Làm sao anh biết được bà ta là ai?”

“Là chủ tịch Phi Nhã điền sản, là tình nhân của ba em, đáng tiếc lại không được coi như kế mẫu của em” Kiều Lạc thần nhiên nói, tựa hồ như những bí mật kia của Diệp Kinh Chu chẳng khác gì mấy cái tin tức truyền thông vẫn được thông báo tới toàn dân.

Diệp Kinh Chu nín thở, nói nhỏ, “Với anh em còn không đối phó được, đừng nói chỉ là hai người này.....”

Kiều Lạc nháy mắt, “Đám mạng anh xếp chung loại với họ à ?”

“.....” Diệp Kinh Chu lập tức phát hiện mình nói sai, vội vàng đính chính, “Ồi, sao lại thế, anh là đại thần nha, vị trí của đại thần bắt di bắt dịch nha.....”

Kiều Lạc khề hừ một tiếng, ngồi xuống bắt đầu ăn cháo, nhìn mặt sượng sùng của Diệp Kinh Chu nói, “Nhớ đấy, mỗi ngày xem ba lần, mỗi lần mười phút, mỗi phút mắng mười câu, nửa tháng sẽ thấy hiệu quả.....”

Diệp Kinh Chu cố gắng hướng mắt về phía hai người kia, lại giật bản mình, đột nhiên nhớ việc gì, quay đầu nhìn Kiều Lạc, “A..... lần trước ở trong nhà hàng anh đi với Mai Oánh Oánh, là có chuyện gì?”

Tay đang cầm thìa của Kiều Lạc hơi sững lại một chút, rồi lại tiếp tục múc cháo, “Không có gì “

Diệp Kinh Chu tiến đến bên bàn, ngồi đối diện với anh, ngón tay nhẹ nhàng vuốt cái chén ấm bên cạnh, cúi đầu nói nhỏ, “Thật ra..... mẹ có gọi điện thoại cho em.....”

“Thế à.” Kiều Lạc lên tiếng.

Nàng nói tiếp, “Mẹ bảo em không được ở chung với anh..... Chuyện này có phải liên quan tới Mai Oánh Oánh hay không ?”

Hai con mắt dưới đôi tròng kính của Kiều Lạc hơi cụp xuống, dùng thìa quấy cháo trong chén, "Em muốn biết cái gì?" Anh đột nhiên hỏi, Diệp Kinh Chu mở to mắt, "Em."

Kiều Lạc buông thìa, "Em muốn biết những chuyện khiến cho hai bọn mình không thể ở chung một chỗ sao?" Anh nhìn thẳng Diệp Kinh Chu, nói tiếp, "Nói đúng hơn là em muốn tìm một lý do để một lần nữa rời khỏi anh?"

Diệp Kinh Chu nói không ra lời, Kiều Lạc nhếch miệng, "Anh sẽ không nói cho em biết bất cứ chuyện gì, nếu nó lại là nguyên nhân có thể làm em lại chạy trốn."

"Nhưng" Diệp Kinh Chu nhỏ giọng nói, "Anh không chịu nói với em, nghĩa là, việc kia có thật ..."

"Có thật thì đã sao? "Kiều Lạc ngẩng đầu lên, "Em chỉ cần đi theo sau anh như xưa kia là được rồi."

Diệp Kinh Chu nói không ra lời, mỗi lần đối mặt với Kiều Lạc tự tin như vậy, lại càng cảm thấy thẹn vì sự tự ti của chính mình. Cho tới bây giờ, nàng thậm chí không thể tuyệt đối an tâm, hay tin tưởng nàng và Kiều Lạc có thể ở bên nhau, xưa nay nàng rất vâng lời mẹ, tự nói với mình, một tháng này chẳng qua là do ông trời vì muốn đền bù những đau khổ nàng đã trải qua, mà ban cho nàng một cái ơn nhỏ nhoi, như là một thứ xa xỉ phẩm. Nàng đang lo lắng, nếu như Kiều Lạc làm cho nàng trở nên tự tin, nàng sẽ có dũng khí cãi lời mẹ hay không, kết quả như vậy, sau cùng sẽ là tốt hay xấu?

Nàng ngẩng đầu nhìn Kiều Lạc đang ăn cháo, trong lòng mơ hồ có chút bất an, thời gian yên tĩnh này có thể kéo dài được bao lâu.

Thực tế chứng minh, lo lắng xưa nay của Diệp Kinh Chu không phải không có căn cứ, nàng cảm thấy mọi thứ sẽ không yên lặng trôi qua, nhất định phải có chút gợn sóng, có điều nàng quả thực không ngờ, điểm phát sóng lại chính là tổng giám đốc.

Bởi vì bắt đầu từ ngày đó, Diệp Kinh Chu mỗi ngày đều nhận được một bó hoa, thậm chí có ngày, hoa vừa mới đưa tới, Ôn Nhược Hà từ văn phòng đi ra trong lúc nàng đang tiếp nhận, về mặt bối rối, tổng giám đốc nhìn nàng một cách lộ liễu, Diệp Kinh Chu sợ đến mức run tay suýt nữa đánh rơi bó hoa.

Âu Dương đập chân một cái, ghé xoay chạy tới bên nàng, tay sờ lên cằm, "Ánh mắt của tổng giám đốc lộn xộn ghê nha!"

Diệp Kinh Chu nuốt nước miếng, ánh mắt kia đâu chỉ lộn xộn, quả thực chính là ma ám! Nàng buông hoa xuống, quyết định tìm tổng giám đốc nói chuyện cho ra lẽ, suốt một tuần lễ nàng mỗi ngày trong giờ cơm đều nhìn mặt Mai Oánh Oánh, dần dần, ăn cơm lại còn thấy ngon miệng hơn trước! Cho nên Diệp Kinh Chu bây giờ có dũng khí đi tìm tổng giám đốc nói chuyện!

Ôn Nhược Hà vừa về đến, đã nhìn thấy Diệp Kinh Chu ngồi ngay ngắn trong văn phòng, ngẩng đầu ưỡn ngực, hai tay đặt ở trên đầu gối, tư thế ngồi tiêu chuẩn của học sinh tiểu học, anh thờ phào một hơi, mỉm cười "Cô đang đóng giả làm tượng điều khắc đây à?"

Diệp Kinh Chu quay đầu, "Tổng giám đốc, tôi rất nghiêm túc muốn nói chuyện với anh về vấn đề tặng hoa."

Thấy vẻ mặt chính nghĩa của nàng, Ôn Nhược Hà đã muốn cười, nhưng nghe lời của nàng, anh nín cười hỏi, "Hoa đẹp không?"

"Trời đất." Tức giận mà Diệp Kinh Chu đã dùng hết tâm ý vận khí đan điền nén lại thật vất vả bây giờ bị câu nói nhẹ nhàng như vậy của anh làm bùng lên, "Tổng giám đốc. Bây giờ là lúc bàn chuyện hoa đẹp hay sao?"

"Bàn chuyện gì?" Ôn Nhược Hà cười nói.

Diệp Kinh Chu lại hít một hơi, tay nắm chặt, "Tổng giám đốc, anh không cần tặng hoa cho tôi, bởi vì chắc chắn tôi sẽ không tiếp nhận anh!" Được rồi, cùng lắm thì khai trừ thôi, gần đây nàng phát hiện khu nhà đường lão đang tuyển nhân viên hộ lý, rất thích hợp với nàng!

Ôn Nhược Hà nghe xong lời của nàng, không sợ chút nào, thản nhiên nói, "Cô có chồng rồi sao?"

Diệp Kinh Chu lắc đầu.

"Vị hôn phu?"

Tiếp tục lắc đầu.

"Bạn trai?"

Liều lĩnh lắc đầu.

"Vậy thì vì sao tôi không thể tặng hoa cho cô được?" Ôn Nhược Hà mỉm cười hỏi.

"....." Diệp Kinh Chu nhất thời nghẹn giọng, giống như chính mình xác thực không có gì lo lắng.

Ôn Nhược Hà neho mắt, lại mở miệng, "Hay là trong lòng cô đã có đối tượng rồi?"

Diệp Kinh Chu khẽ giật mình, trong đầu bỗng lóe lên hình ảnh của Kiều Đại thần, tim đập mạnh, quả thật nàng yêu Kiều Lạc, có điều chưa bàn tới việc nàng có thể được ở bên Kiều Lạc hay không, thậm chí nàng cũng không biết Kiều Lạc có yêu mình hay không. Nàng lắp bắp "Khụ. có." Từ

trước đến nay nàng không dám nói dối, nhất là khi đối mặt cấp trên.

Ôn Nhược Hà trầm lặng một hồi, đứng lên, đi đến bên cửa sổ, kéo màn ra, văn phòng lập tức tràn ngập ánh sáng, anh nói, "Có phải là bác sĩ Kiều không?"

Diệp Kinh Chu sững người, máy móc quay đầu nhìn lưng của anh, chẳng lẽ tổng giám đốc này cũng là siêu nhân việc gì cũng biết hay sao?

Thấy nàng không nói lời nào, Ôn Nhược Hà nói tiếp, "Tôi cũng nhận ra, nhất là ở nhà hàng hôm đó, ánh mắt của anh ấy cũng giống như tôi, đầy kinh ngạc, dường như anh ấy cũng không tưởng được là cô sẽ có hành động quá khích như vậy, nhưng trong khi tôi bị dọa hết hồn, anh ấy lại vờn tay ra....."

Diệp Kinh Chu không thấy mặt của anh, chỉ nghe được chút buồn phiền trong giọng nói, anh tiếp, "Nhưng nếu quả thật người trong lòng của cô là Kiều Lạc, thì cô càng nên tiếp nhận tôi." Anh quay người, nhìn nàng đắm đắm.

Nàng lại rơi vào trạng thái mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Diệp Kinh Chu đoán, tổng giám đốc Ôn nhất định là biết gì được gì đó thông qua Mai Oánh Oánh, dù sao thì ở nhà hàng tối hôm đó, khi Kiều Lạc cùng Mai Oánh Oánh xuất hiện, không riêng gì nàng, cả tổng giám đốc cũng cảm thấy kỳ lạ. Nàng đã hỏi Kiều Lạc, nhất định tổng giám đốc cũng đã hỏi em họ của mình, Kiều Đại thần không nói gì với nàng, không có nghĩa là Mai Oánh Oánh cũng không nói gì với Ôn Nhược Hà.

"Tổng giám đốc, nói vậy là ý gì chứ ạ?"

Ôn Nhược Hà hơi nhíu mày, "Chẳng qua là nhắc nhở tí thôi, cô đừng hỏi tôi nhiều quá ... hừm." Anh cười nhẹ, giọng nói có phần bất đắc dĩ.

Diệp Kinh Chu lắc đầu, "Tôi không hỏi việc ấy, chỉ muốn biết tại sao là tôi? Có phải vì anh biết cái gì, nên mới muốn kết giao với tôi phải không?"

"Trái lại." Ôn Nhược Hà trả lời.

"Sao cơ ạ?"

"Bởi vì muốn kết giao với cô, cho nên mới đi tìm hiểu những thứ đó." Ôn Nhược Hà ngập ngừng, ánh mắt chân thành, Diệp Kinh Chu lại có điểm không hiểu: "... Anh tìm hiểu cái gì?"

Không biết có phải hai mắt sáng như sao của Diệp Kinh Chu có sức mạnh chết người hay không, tóm lại Ôn Nhược Hà không đành lòng, thay đổi quyết tâm của chính mình lúc này, "Thật ra..... tôi cũng không biết nhiều. Cô biết đấy, tôi và em họ không thân lắm, có rất nhiều việc, cô ấy không nói, tôi cũng không tiện hỏi, chỉ là nghe mẹ tôi nói qua, dường như đi tôi muốn em họ tôi và Kiều Lạc cùng nhau."

Diệp Kinh Chu hồi tưởng lại những lời nghe được lần trước, dường như Mai Oánh Oánh đã nói hai bên gia đình có liên hệ, xem ra bọn họ thật là có quan hệ, nhưng hai người họ nói chuyện không hợp khẩu, nhìn kiểu nào cũng không giống như đang bàn chuyện hôn nhân, nàng hơi nhíu mày, lẩm bầm, "Có điều chuyện này....."

Tuy nàng biết rõ tổng giám đốc không phải người thích đùa, chỉ là trong lòng vẫn không dám tin, một mặt hoài nghi, rồi lại một mặt tin tưởng, hoài nghi không biết anh và nàng có nên ở bên nhau hay không, tin tưởng đây quả thật chính là lý do làm nàng chạy trốn, cho nên Kiều Lạc mới không chịu nói.

Ôn Nhược Hà nói xong lời này, tự cảm thấy mình đã nói quá nhiều, lập tức dừng lại, "Tóm lại, cô và tôi đều là người đứng ngoài cuộc, chỉ có hai người họ ở trong mối hiểu, nếu bỏ chuyện này qua một bên, tôi cũng thấy cô và Kiều Lạc không hợp."

Diệp Kinh Chu không ngờ tổng giám đốc nói thẳng như vậy, miệng tròn thành hình chữ O, "Sao, tại sao nói như vậy?"

"Thật ra tôi không tiếp xúc nhiều với Kiều Lạc, nhưng....." Anh vừa nói vừa trở lại ghế ngồi, "Chỉ là cảm giác, hai người ... quá tương phản."

Một câu đơn giản quá tương phản lại đâm thẳng trúng tử huyệt của Diệp Kinh Chu, nàng lập tức bị trúng chiêu, nhũn người ra trên ghế, "Thật ra..... tôi cũng cảm thấy như anh....."

Dù tổng giám đốc không nói ra, trong lòng nàng cũng đã nghĩ như vậy. Nàng nhút nhát, anh mạnh mẽ, nàng tự ti, anh tự tin, họ không có điểm nào tương tự, lại đối lập nhau một cách kỳ lạ, hai người như thể mà ở bên nhau, chỉ làm người ta cảm thấy buồn cười. Lại nghĩ đến nguyên tắc hôn nhân của nàng,

Kiều Lạc quá sức vĩ đại, từ nhỏ đến lớn, nàng vẫn luôn ngưỡng mộ anh, một người đàn ông như vậy, nàng thật sự không có lòng tin rằng anh lại tình nguyện ở bên nàng, anh thậm chí chưa bao giờ nói yêu nàng.

Hết thầy thoát nhìn giống như là anh bảo vệ súng vật của mình, mà súng vật này lại còn rất trung thành tận tâm.

Được rồi, Diệp Kinh Chu về mặt đầy đau khổ, thân phận nàng thật chính là Diệp Rùa Đen vô địch vũ trụ.

Ôn Nhược Hà nhìn nét mặt nàng biến đổi thất thường, không biết nàng đang suy nghĩ gì, ho nhẹ một tiếng cắt đứt suy nghĩ của nàng. "Tôi nói sai rồi sao?"

Diệp Kinh Chu ừ ừ cúi đầu, khẽ lắc "Không có....."

"Kỳ thật cũng không phải tôi muốn phá đám hai người cái gì, chỉ cảm thấy, nếu như cô thật yêu anh ấy thì không nên né tránh vấn đề này, mà nên đi đối mặt." Ôn Nhược Hà nói thêm, "Đương nhiên, nếu như cô không muốn đối mặt, vậy thì chọn tôi đi."

Diệp Kinh Chu ngẩng đầu, đối diện với nụ cười của anh, thoáng run rẩy, không hiểu sao lại thấy nụ cười của tổng giám đốc quá thâm hiểm, tựa hồ biết rõ nàng nhất định sẽ cong đuôi chạy khắp nơi, không cẩn thận chắc sẽ lạc tới chỗ anh ta! Nàng nhỏ giọng nói, "Tổng giám đốc..... tôi có thể hỏi một câu không, tại sao anh lại theo đuổi tôi?" Nàng thật sự không biết mình hấp dẫn người khác ở chỗ nào, đem vấn đề này hỏi Kiều Lạc chắc chắn là sẽ không bao giờ có đáp án, anh ta nhất định sẽ ngẩng cao đầu "Bởi vì em làm cái gì cũng sai, bản đại thần đây trái tim nhân ái cao cả, đành phải chiếu cố tới em."

Ôn Nhược Hà thoáng trầm tư, cảm thấy đây là lúc phải nói rõ ràng, anh đáp, "Cha tôi là Ôn Chí Thanh, hẳn cô có quen biết?"

Diệp Kinh Chu lập tức ngây ngẩn cả người, "Anh là....."

"Tôi vẫn nhớ cô rất rõ." Ôn Nhược Hà sờ nhẹ lông mày một cách vô thức "Cô không thấy tôi rất quen mặt hay sao?"

"Đúng vậy đúng vậy....." Diệp Kinh Chu gật đầu, thảo nào lúc trước nàng cảm thấy mặt tổng giám đốc quen quen, bây giờ mới nhớ ra, ngày đó nàng ở nhà của bác Ôn đã va vào một người, không ngờ thế giới nhỏ như vậy, nàng nghĩ, sắc mặt lại đột nhiên biến đổi, nếu như tổng giám đốc là con của bác Ôn, hẳn là rất minh bạch chuyện của nàng.

Ôn Nhược Hà trông chừng thay đổi trên mặt nàng, vội nói, "Thật ra, dạo gần đây tôi mới đi hỏi cha về chuyện của cô, ý của tôi là, vì có cảm tình với cô nên tôi mới đi tìm hiểu việc này."

Diệp Kinh Chu cắn cắn môi, "..... Tổng giám đốc, anh thương hại tôi sao?"

Ôn Nhược Hà đột nhiên cười lớn, "Diệp Kinh Chu, cô có chỗ nào đáng thương hại?"

"Sao ạ?"

"Cô đã từng nói, cô không hối hận quá khứ, tất cả những chuyện đã qua đều là không thể tránh khỏi, dưới tác động của một số những chuyện mà cô không thể tránh né, cô vẫn có thể tiếp tục cuộc sống tích cực như trước, vẫn có gia đình, có công việc, có anh, còn có..." Anh cười cười tiếp, "tôi đây là một người đang theo đuổi cô, cô thật là hạnh phúc đấy chứ."

Diệp Kinh Chu nghe đến đây, miệng thoáng méo xệch, "Tổng giám đốc..... anh có chút tự kỷ nha....."

"Vây cũng phải có điểm khiến người ta yêu mến chứ." Ôn Nhược Hà nói tiếp, "Ví dụ như cô, cô có biết vì sao em họ tôi lại không ưa cô không?"

Vừa nhắc tới Mai Oánh Oánh, ai đó lập tức sắc mặt đại biến, tổng giám đốc, sợ người ta quên Mai Oánh Oánh là em của anh hay sao chứ?

"Đó là bởi vì cô ta cảm thấy mặt mũi đã bị cô đoạt đi mất, cô đã hơn hẳn cô ấy rồi, sao lại còn có thể mặc cảm tự ti? Tối thiểu, anh họ của cô cô ấy cũng đã đứng về phe người ngoài rồi." Những lời sau cùng này, anh cố ý pha giọng vui đùa, làm cho căng thẳng trong lòng Diệp Kinh Chu giảm bớt, cuối cùng thêm một câu, "Trừ phi cô còn hận cha tôi năm ấy đã không giúp cô."

Sắc mặt của nàng dần dần giãn ra, khóe miệng run run, "Việc kia..... Tổng giám đốc....." Nàng cúi đầu xoắn ngón tay, "Xin chuyển lời hỏi thăm bác Ôn giùm tôi nhé, thật ra việc năm ấy, tôi không trách bác, bác nói rất đúng, công ty ở trong tay tôi chỉ còn đường chết." Nàng ngẩng đầu, khóe miệng hơi cong lên thành một nụ cười: "Tổng giám đốc, cảm ơn anh đã động viên, bất quá..... tôi cảm thấy, đến giờ này tôi còn chưa rõ quan hệ với anh tôi như thế nào..... nên việc tiếp nhận anh....."

"Cái này không vội." Ôn Nhược Hà lập tức tiếp lời, "Tôi cũng mong cô có thể làm cho mọi việc rõ ràng, bất quá....." Anh đổi giọng "Tôi có thể tiếp tục tặng hoa không?"

Diệp Kinh Chu khẽ giật mình, thoáng mỉm cười, nói thẳng, "Tổng giám đốc, thật sự tặng hoa không tốt lắm đâu nha, cửa hàng bán hoa dạo này vì muốn giữ hoa tươi lâu đều phun chất Formalin, rất có hại cho sức khỏe, thay vì vậy, chi bằng anh ban cho tôi kim bài miễn tử đi." Mặt nàng sáng lên "Đúng rồi..... Chi cần anh ghi trong suốt thời gian tại chức tuyệt đối sẽ không khai trừ tôi!"

Ôn Nhược Hà bĩu môi "Không ghi, mỗi ngày cô vẫn phải cố gắng làm việc, coi chừng tôi khai trừ cô đấy!"

Diệp Kinh Chu lập tức rùn vai, ỉu xiu, "Tổng giám đốc, sao anh công tư rõ ràng quá vậy?"

Tuy rằng qua tổng giám đốc biết thêm một việc, nhưng Diệp Kinh Chu cũng không định đi làm rõ ràng với Kiều Lạc, thứ nhất nàng chưa chắc sẽ tìm được đáp án, thứ hai cảm thấy so với việc tìm anh hỏi, chẳng thà cẩn thận giấu lại quan hệ giữa nàng và Kiều Lạc, nếu như không có những ngày cách trở, cứ như vậy tiếp tục, thì có thể sẽ khác bây giờ hay không?

Nàng và Kiều Lạc, có lẽ chỉ là tựa vào lẫn nhau, bởi vì không... có người nào khác hiểu về những gì đối phương đã trải qua hơn chính bọn họ, mặc dù bọn họ khác nhau một trời một vực. Có điều đã đi qua những con đường cần đi, như vậy bọn họ, còn có thể ở bên nhau hay sao?

Tuần lễ kế tiếp, Diệp Kinh Chu vẫn án binh bất động. Thời tiết chuyển mát, mùa hè oi bức rốt cục đã sắp qua. Lệ Na mời nàng một bữa cơm trưa, nói là nhờ vào sự giúp đỡ của nàng, công tác của cô ta mới có thể hoàn thành thuận lợi.

Từ khi nói đến việc Mai Oánh Oánh, Kiều Lạc trong lòng có chút lo lắng, anh tự tin giải quyết hết thảy mọi việc, lại không tự tin mình có thể làm cho Diệp Kinh Chu tin tưởng, càng không có lòng tin sau khi nàng biết rõ tất cả sẽ không bỏ chạy, Kiều Lạc có thể đoán được tâm tư tất cả mọi người, lại đoán không ra Diệp Kinh Chu nghĩ gì, bảy năm trước nàng ở trong lòng bàn tay anh đã bỏ chạy đi vào lúc anh không thể ngờ nhất, nên anh không còn tin chính mình nữa. Kiều Lạc tuy ngoài mặt không đổi, kỳ thật vẫn thầm đề phòng cẩn mật, số lần nói chuyện với Diệp Kinh Chu cũng ít đi.

Cuối cùng vào một buổi tối, chiến tranh rốt cục bùng nổ.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 50

Sự tình đại khái là như thế này, thấy Diệp Kinh Chu cầm chiếc máy ảnh Bluelover màu xanh về, Kiều Lạc khẽ nhướn mày, "A, tháng này tiền lương của em còn dư sao?"

Diệp Kinh Chu không kịp hiểu ý nghĩa của lời này, ngây thơ nói, "Đương nhiên là còn rồi ạ! Tổng giám đốc không nhận quà, không biết xài tiền lương thế nào."

"Không nhận quà?" Kiều Lạc vừa cao giọng, vừa cời áo sơ mi, hôm nay thời tiết rất oi bức, hình như trời sắp mưa, "Không nhận, hay chỉ không nhận quà của em?"

Nghe thấy anh nói như vậy, Diệp Kinh Chu còn chưa kịp hiểu rõ, nhưng liên tưởng một chút, tay chợt run lên, hoảng sợ nói, "Anh nói là..... có khả năng Tổng giám đốc vẫn nhận quà của người khác sao?" Thảo nào anh ta thà mua hoa còn hơn ban cho nàng kim bài miễn tử, tổng giám đốc ới là tổng giám đốc, anh thật sự là quá thâm hiểm đi!

Kiều Lạc khẽ hừ một tiếng, không nói nữa.

Trong lúc ăn cơm chiều, Diệp Kinh Chu vừa ăn canh vừa nhìn ảnh Mai Oánh Oánh trên tường, thỉnh thoảng liếc Kiều Lạc, thầm suy đoán quan hệ giữa anh và Mai Oánh Oánh. Kiều Lạc liếc xéo nàng một cái, "Em nhìn anh làm gì?"

Diệp Kinh Chu cúi đầu không nói lời nào, lòng thầm nghĩ, có hỏi anh cũng không thèm nói, tôi mới không ngốc thế đâu.

Vì vậy Kiều Đại thần bắt đầu có phần khó chịu, vì sao lại dạy cho Tiểu Chu dũng cảm lên chứ, gan nàng vừa lớn lên được một chút mà đã dám đối kháng với mình rồi! Nhưng là việc này là do chính anh đưa ra, cảm giác buồn bực như thể tự lấy đá đập vào chân mình vậy.

Có điều đại thần chắc không biết buồn bực, nếu buồn bực, cũng muốn toàn bộ thế giới cùng buồn bực theo mình.

Khi xem chương trình truyền hình buổi tối, một nàng diễn viên phụ nào đó trong bộ phim đang chiếu trên TV vừa lau nước mắt rơi là cả vừa khóc lóc "Hóa ra, hóa ra.... anh vẫn chỉ coi em là em gái mà thôi!"

Diệp Kinh Chu chép miệng hít hà, nhỏ giọng lầm bầm một câu, "Làm em gái không tốt sao chứ....."

Kiều Lạc ho một tiếng, "Làm em gái mà cũng được à?"

"Sao cơ?" Diệp Kinh Chu quay đầu, chỉ vào mặt của mình, "Anh nói chuyện với em ạ?" Nàng vẫn tưởng chỉ có mình lầm bầm lầu bầu, đột nhiên nghe tiếng nói, lập tức hoảng sợ.

"Tưởng là anh cũng thích lầm bầm lầu bầu như em sao?" Kiều Lạc trả lời.

"Ồi....." Diệp Kinh Chu lập tức lắc đầu, Kiều Lạc định nói tiếp, nam diễn viên chính trên TV bắt đầu dấm ngực dậm chân, đối với gương mặt dầm dĩa nước mắt của nữ diễn viên phụ, nữ diễn viên chính hiểu lầm thâm, giọng cực kỳ bi thương, Diệp Kinh Chu vừa chăm chú xem, vừa với lấy cái ly trên

bàn trà, bỗng trượt tay, cái ly lăn xuống đất, rớt dưới chân nàng, nàng chỉ cảm thấy đùi lạnh ngắt, rồi chân đau buốt vì bị mảnh thủy tinh vỡ đâm vào “A!”

Kiều Lạc lập tức nâng chân của nàng lên, trên chân phải đã bị mấy mảnh vụn thủy tinh đâm phải, anh nhướn mày, “Đời này em chỉ có chết vì hai kiểu này, một là bị dọa mà chết, hai là vì ngốc mà chết!”

Diệp Kinh Chu quỳnh lên, cổ nén đau nói một câu, “..... Còn hơn là chết bệnh, em sợ đau lắm.”

Kiều Lạc đặt chân nàng lên ghế sa lon, xoay người đi vào phòng lấy hộp thuốc, anh đặt hộp thuốc xuống nhưng cũng không động chân tay ngay, mà trước hết đi rửa sạch hai tay, rồi mới cẩn thận nâng chân của nàng lên. Tay của anh vừa rửa qua, tuy đã lau khô nước nhưng vẫn còn lạnh buốt, Diệp Kinh Chu nhìn không được bỗng nhúc nhích chân, Kiều Lạc lập tức trừng nàng, “không được nhúc nhích.

Nàng vừa động, miệng vết thương đã chảy máu, vừa nhìn thấy máu nàng đã hoảng hồn, nói chuyện cũng thành cà lăm, “Cháy, chảy máu rồi, mau đi bệnh viện nha!”

Kiều Lạc hừ một tiếng, “Đi bệnh viện tìm ai?”

“Tìm bác sĩ!”

“Anh là ai?”

Ai đó lập tức hóa đá, anh cảm cái nhíp, cẩn thận gấp từng mảnh thủy tinh ra, động tác vô cùng chuyên nghiệp, làm cho trong đầu Diệp Kinh Chu bỗng lóe ra một ý nghĩ, có bác sĩ trong nhà là tốt nhất, phát sốt cảm mạo, hay bị thương, đều không cần lo lắng.

Lấy hết mảnh thủy tinh, Kiều Lạc đổi một cái nhíp khác, gấp bông gòn nhúng vào trong một lọ thủy tinh đựng cồn, đương nhiên là muốn sát trùng vết thương.

Cho dù Diệp Kinh Chu rất ít bị thương, nhưng cũng biết sát cồn vào sẽ rất xót, vì vậy nuốt nước miếng kêu lên, “Ấy ầy..... không thể dùng thuốc đó sao?”

Kiều Lạc nhướn mắt vẻ coi thường, “Em tưởng mình là học sinh tiểu học à?”

“Nhưng mà.....” Diệp Kinh Chu bất lực nói, “Dùng cồn..... sẽ xót lắm, có thể dùng thuốc tê hay không?”

Kiều Lạc mang chai sát trùng dòi ra xa, tựa hồ cũng không vội ra tay, anh nói, “Đây cũng một trong những nhiệm vụ tháng này của em.”

“Cái này..... Là chuyện ngoài ý muốn nha!” Diệp Kinh Chu lập tức nhỏ giọng phản đối.

Kiều Lạc nheo mắt, thoáng cười rất gian, “Chỉ cần em kêu ra tiếng, kể như là thua.”

“.....” Diệp Kinh Chu hai mắt nhắm lẹ, nàng đã sớm đoán được, khóa huấn luyện của Kiều Đại thần này nhất định cực kỳ biến thái, thật khiến người khác tức chết mà!

Thấy nàng không nói lời nào, Kiều Lạc đột nhiên ánh mắt lay chuyển, liếc tới bó hoa cắm trong bình, mở miệng, “Diệp Kinh Chu, em và gã họ Ôn có gian tình gì phải không?”

Diệp Kinh Chu đầu óc ong lên một tiếng, đột nhiên đã cảm thấy chân mát lạnh, rồi đau rát như phải bỏng, đầu nàng nghĩ đến lời Kiều Lạc, cơn đau ở chân theo dây thần kinh truyền đến não, hai bên đụng nhau một cái rầm, làm nàng quên cả kêu đau. Kiều Lạc hơi ép miếng bông sát trùng lên miệng vết thương, buông tay ra, nhếch miệng cười, “Không sai, không sai, rất đúng cảm.....”

Môi Diệp Kinh Chu run run, đây cũng chẳng phải dừng cảm gì, chẳng qua đầu dây thần kinh khổng chế đầu lưỡi bị hai loại ý niệm bất đồng đâm vào nhau nên tạm thời bị nghiền mạch mà thôi.

Kiều Lạc lấy ra băng gạc và băng keo dán, bắt đầu băng vết thương lại: “Thế nào, quả thật bị nói trúng tim đen à?”

Diệp Kinh Chu cúi đầu nhìn mấy vết thương nhỏ trên chân mình, lẩm bẫm, “Không có nha.....”

Thật ra ngay từ lúc Diệp Kinh Chu chết nhát này cảm hoa của người khác tặng mà bịa ra chính mình dùng tiền thanh toán, Kiều Lạc đã biết hoa do Ôn Nhược Hà tặng, cũng đoán được anh ta muốn gì, nhưng lại không vội vạch trần. Bởi vì cảm thấy chuyện như vậy đối Diệp Kinh Chu cũng tốt, hướng hồ chi cô nhóc kia dù có nhận hoa cũng không dám làm gì thêm, thứ hai anh quá bận rộn trong việc xử lý công việc cũng như việc trong gia đình, kế hoạch cái tạo Diệp Kinh Chu cũng dần dần bị chậm lại, để cho Ôn Nhược Hà tới hỗ trợ mình cũng không hẳn là việc xấu.

Kiều Lạc dán băng keo, nói không ngừng đầu lên, “Em đồng ý sao?”

Diệp Kinh Chu vốn muốn lừa Kiều Đại thần một chút, định hỏi lại đồng ý cái gì, nhưng nhìn vẻ thần nhiên của anh, nàng lại nhìn trời hai mắt nhắm lẹ, thật ra Kiều Đại thần căn bản không phải đang hỏi nàng, mà là đang xác minh điều anh sớm đã đoán chắc mà thôi.

Nàng cắn môi, nói rõ ra cũng tốt, nhẫn nhịn bao lâu, cuối cùng phải cùng Kiều Lạc nói chuyện. Trước kia nàng luôn đắm chìm trong ảo tưởng một tương lai tốt đẹp để rồi cuối cùng phải tỉnh giấc, mà đã phải thức giấc rất nhiều lần, cho nên nàng bây giờ, không dám dung túng để mình sa vào trong ảo tưởng

kia, nàng và Kiều Lạc, phải có một phương hướng rõ ràng.”Không, bởi vì em không biết quan hệ bây giờ của chúng ta là gì “

Tay đang cầm kéo Kiều Lạc bỗng cứng đờ, rồi vẫn dứt khoát cắt băng, dán lên mép bàn trà bên cạnh,”Em nói gì?”

Diệp Khanh Chu liếm liếm môi, chậm rãi mở miệng,”Chúng ta không phải anh em, cũng không phải..... Chúng ta quá chênh lệch, tựa hồ.....”

Nàng ngáp ngừng, có điều Kiều Lạc đã hiểu ngay, vì vậy nói tiếp ,”Không phải anh em cũng không phải người yêu, quá chênh lệch, tựa hồ không thể nào ở bên nhau ?”

Tuy bị anh nói toạc ra, nhưng Diệp Khanh Chu không quá hoảng sợ, nhẩn nhẩn thật lâu, rồi như trong lòng rồi đột nhiên thả lỏng, nàng ngẩng đầu nói, “thật ra em thậm chí cảm thấy anh chẳng qua là nuôi nấng em mà thôi, anh đã từng nói..... không thích em.....”

Kiều Lạc lập tức đặt kéo trên bàn, giương mắt nhìn nàng,”Cho nên?”

Diệp Khanh Chu sững sờ,”Cho nên..... Cho nên..... Cho nên anh cũng không thèm nói cho em biết chuyện của Mai Oánh Oánh.....”Giọng nàng càng ngày càng nhỏ, kỳ thật nàng cảm thấy, nói ra lời này, thuần túy chỉ là một vương mắc trong tim nàng mà thôi, nàng thật sự là không bỏ xuống được.

Kiều Lạc đứng lên, khuôn mặt anh đột nhiên xanh lè : “Diệp Khanh Chu, trong lúc em trách anh không nói cho em biết, em có nghĩ qua anh có thể tin tưởng em được hay không ? Đúng vậy, anh từng nói không thích em, để anh nói cho em rõ, là anh yêu em. Vậy đó, em còn nói gì nữa ?”

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Đúng như Kiều Lạc nói, quả thật nàng nói không nên lời. Không phải nàng không dám, mà là không khẳng định. Bây giờ nàng mới hiểu ra, khi nàng không biết Kiều Lạc nghĩ gì, thì đồng thời Kiều Lạc cũng không cách nào hiểu nàng.

Chỉ là giữa bọn họ có khác nhau một chút, từ lâu rồi Kiều Lạc đã sớm hiểu rõ, vấn đề chỉ là nói ra hay không, còn nàng, thủy chung vẫn không có nỗi đáp án, nếu như trong lòng nàng sớm có câu trả lời , thì bấy năm trước đã không trốn chạy.

Ngay từ đầu Kiều Lạc đã nhìn ra nỗi lo này, cho nên anh mới không nói cho nàng, nếu như nàng thật sự biết việc của Mai Oánh Oánh, nàng sẽ như thế nào?

Nàng đúng là không dám nghĩ, ngẩng đầu đối diện với đôi mắt của Kiều Lạc. Trong trí nhớ của Diệp Khanh Chu, anh có đôi mắt dài, thường xuyên nheo tí lại, chưa bao giờ như bây giờ, mờ trùng trùng, dữ tợn một cách đáng sợ, lúc này nàng mới phát hiện, chỉ một câu nói của nàng đã có thể làm cho anh mất bình tĩnh như thế.

Nàng đột nhiên thấy can đảm của mình đã lạc vào trong hầm băng, run rẩy mở miệng,”Em.....”

Đột nhiên Kiều Lạc thu hồi vẻ tức giận trên mặt, khoát tay, nhếch miệng, lúc này đây, không phải nụ cười gian xảo như mọi khi, mà là một nụ cười khó sỡ, anh ngồi xuống, vỗ nhẹ đùi của mình nói,”Đưa chân ra, anh băng lại cho em”

Diệp Khanh Chu nhích nhích người, giơ chân lên, Kiều Lạc cúi xuống băng bó, tuy anh đã nén giận, nhưng khí giận cũng không tiêu tán toàn bộ, hơi thở thổi tới chân nàng, có người bắt đầu thấy nóng lên.

Nàng thấy đầu anh hơi nghiêng nghiêng làm tóc rủ xuống che khuất mặt, liền xoắn ngón tay, lại mở miệng,”Kiều, Kiều Lạc, nói như vậy..... Kỳ thật..... Em cũng có thể nói, chỉ là.....”

Kiều Lạc nghe nàng nói, cũng không ngừng tay, chỉ là nhẹ nhàng ừm một tiếng.

Nàng nói tiếp,”Chỉ là..... Em muốn suy nghĩ một chút ... có lẽ ... chờ xong tháng này.....”

Kiều Lạc dán mẫu băng dính cuối cùng, ngẩng đầu, trên mặt lại khôi phục vẻ tự tin, anh nói,”Cuối tháng này, nếu em không nói, Diệp Khanh Chu, anh sẽ khiến em hối hận cả đời!”

Thế là bạn Diệp Khanh Chu nhà ta căn bản không cần chờ đến cuối tháng mới hối hận cả đời, hiện tại nàng đã hối hận rồi, ai bảo nàng mềm lòng để cho Kiều Đại thần có cơ hội thừa dịp?!

Diệp Khanh Chu nằm ở trên giường rất lâu, mới đẩy mà chương trình cải tạo của Kiều Lạc đã qua ba tuần lễ. Quả là có chút tiến triển, tỷ như nàng có thể mặc quần áo Kiều Lạc mua đi làm mà không thấy hồi hộp, có ngày cùng Âu Dương đi mua sắm còn bị biên tập của một tạp chí Lâm Đẹp phỏng vấn, tuy

nàng rất hoài nghi tính chân thật của trò này, có điều trong suốt hai mươi bốn năm mà Diệp Kinh Chu đã trải qua trong đời cũng là chưa bao giờ có cái kinh nghiệm mới lạ này. Còn nữa, bây giờ nàng lại có thêm một người theo đuổi, theo như lời tổng giám đốc, phải nói là được một người hết sức ưu tú theo đuổi. Ngoài ra, nàng có thể nhìn mặt Mai Oánh Oánh và Triệu Phi Nhã mặt ăn một lúc ba bát cháo mà không bị mắc nghẹn, và cuối cùng.....

Nàng có thể chọc giận Kiều Đại thần chỉ trong một câu nói.

Chuyện này không phải là kỳ tích, mà là đại kỳ tích nha!!!

Ngày hôm sau lúc làm việc, Ôn Nhược Hà đột nhiên đưa cho nàng một tấm thiệp, Diệp Kinh Chu mở ra xem, là thư mời của Phi Nhã điền sản, quyết định cuối tuần này cử hành khai trương khu biệt thự dưới núi Tử Dương, đặc biệt mời nhân viên công ty quảng cáo AM đến chúc mừng. Không phải Diệp Kinh Chu chưa từng thấy những loại thiệp mời như vậy, chỉ là bốn chữ "Phi Nhã điền sản" làm cho nàng cảm thấy rất không được tự nhiên, nàng trả lại, "Tổng giám đốc, việc này"

"Biết cô không muốn đi, nên cho cô hay trước." Ôn Nhược Hà cầm thiệp mời đặt lên bàn, "Một chỗ nữa khi họp tôi sẽ an bài trước cho cô một nhiệm vụ đặc biệt, rồi sau đó mới bàn thảo chuyện này, cô nghĩ thế nào?"

Diệp Kinh Chu đang tính toán nên giả vờ ốm hay viện cớ trong nhà có việc, không ngờ tổng giám đốc sớm đã nghĩ tới vấn đề này, sắp đặt sẵn cho nàng trong lòng không khỏi đầy cảm kích, "Tổng giám đốc, cảm ơn anh! Con người của anh thật tốt, cuối tuần này tôi nhất định phải đi chùa thắp một nén hương cầu bình an cho anh nha!"

Ôn Nhược Hà phì cười, xua tay nói, "Không cần, mà cô thật không muốn đi sao?"

Diệp Kinh Chu nuốt nước miếng, "..... Phi Nhã điền sản khai trương, thế nào cũng có Mai Oánh Oánh?"

"Ừ....." Ôn Nhược Hà nghiêng đầu suy nghĩ một chút, "Hắn là thế rồi."

"Ồi....." Diệp Kinh Chu thân thể cứng đờ, kiên quyết nói, "Tổng giám đốc, xin chúc mọi người trong buổi khai trương ăn uống thật ngon lành nha!" Nói rồi nhanh chân bỏ chạy.

Tối về nhà, Kiều Lạc nói mùa hè sắp hết rồi, ít nhất cũng phải đi bơi một lần, đại thần chỉ một ngón tay, chỉ vào một ngày trong lịch nói, "Cuối tuần này nhé."

Diệp Kinh Chu vốn chẳng bao giờ yêu thương gì cái món bơi lội này, lập tức nói mình ngày đó mình sẽ có bệnh con gái, Kiều Lạc liếc xéo nàng, "Chẳng phải vài ngày trước em uống nẩy tán súp gừng đường đỏ hay sao?"

"Ồi....." Nói dối mà bị vạch trần thật là xấu hổ, bất quá trong xấu hổ Diệp Kinh Chu lại có chút tự hào, nàng dám nói dối với đại thần! Cho dù là nói dối bị vạch mặt.

Nhưng thua keo này Diệp Kinh Chu liền bày keo khác, "Không được, cuối tuần này tổng giám đốc an bài công tác cho em rồi!" Trong cuối buổi họp tổng giám đốc phân công Diệp Kinh Chu đi tổng công ty làm việc, kỳ thật chính là đi chuyển giao tư liệu, nói là cả buổi sáng thật ra chỉ cần một giờ là xong.

"A?" Kiều Lạc nheo mắt, "Cuối tuần còn tăng ca à?" Anh nói lời này, giọng cao lên, không giấu vẻ ngờ vực, thậm chí sợ nàng nghe không ra anh đang nghi ngờ nàng.

Vì vậy Diệp Kinh Chu lập tức phản đối, "Là thật nha! Là lễ khai trương của Phi Nhã điền sản, em không muốn đi, tổng giám đốc đã sắp xếp cho em công tác khác, kể như là kiểm soát cho em tránh mặt." Mặt nàng đầy sùng kính, tổng giám đốc chính là thánh nhân sáng chói nha!

Kiều Lạc hừ một tiếng, "Tại sao tránh mặt?"

"Vì hôm ấy có Triệu Phi Nhã, lại còn có Mai Oánh Oánh....." Diệp Kinh Chu cúi thấp đầu, "Em sợ đi sẽ gây ra chuyện....."

Kiều Lạc ngả người ra sau, tựa vào lưng ghế, thản nhiên nói, "Ngẩng đầu lên."

"Sao ạ?" Diệp Kinh Chu sững sờ, vô ý thức ngẩng lên.

"Nhìn thấy cái gì?"

Diệp Kinh Chu tròn mắt, đối diện nàng chính là hai tấm ảnh khổng lồ trên tường. "Ồi..... Cái kia....."

Kiều Lạc khinh thường, "Mỗi ngày bắt em nhìn, chẳng lẽ là để đếm xem họ có bao nhiêu lỗ chân lông hay sao?"

"....." Ai đó hai mắt nhắm tịt, "Em sai rồi....."

"Đừng quên, nếu ngày cả điều này còn làm không được, thì thua đấy."

"....."

“Thua thì coi như nợ anh một sự kiện.” Kiều Lạc nói lời này bằng giọng gian xảo, tựa hồ anh chỉ mong nàng thua.

“..... Anh cùng đi với em nha ?” Diệp Kinh Chu gạt lệ năn nỉ, nếu như đại thần ra quân, chỉ cần hai người bọn họ cùng tiến lên, đừng nói là mười, một trăm cũng không sợ!

Kiều Lạc nhếch miệng, cười xấu xa, “Trả công thì anh đi.”

“Muốn bao nhiêu?” Diệp Kinh Chu lập tức tỏ ra vẻ nịnh nọt.

Kiều Lạc đột nhiên tới gần, cắn nhẹ lên mặt nàng, “Muốn em.”

Diệp Kinh Chu lập tức bụm mặt rút lui, “Không được đâu.....”

Xưa nay Kiều Lạc vẫn thích chơi trò con mèo vờn chuột, anh trêu chọc, “Vì sao không được?”

Diệp Kinh Chu bóp cổ tay, “Bời vì em không đáng tiền!”

Kiều Lạc ngồi thẳng lên, lắc đầu, “Anh không đi.”

Diệp Kinh Chu nổi giận, nàng không chịu thua kém đâu! Không ăn bánh bao tranh khẩu khí! Vì vậy nàng chăm chú hỏi, “Nếu em thắng thì sao ?” “Kiều Đại thần luôn nói nàng thua sẽ bị cái gì, chưa từng nói qua nàng thắng sẽ được cái gì?”

Kiều Lạc bùng ly lên, nhấp một ngụm trà, giọng sâu sắc “Em mà thắng sẽ được ban ân một đêm xuân với anh.”

“.....” Diệp Kinh Chu cứng người “..... đây gọi là ban ân á?”

Kiều Lạc hí mắt, “Chẳng lẽ không phải sao á ?”

Ai đó hai mắt nhắm lệ vài dài, tạ ơn đại thần long ân, đại thần vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

Đại thần đã lên tiếng, không dám không tuân lệnh, vì vậy sáng sớm hôm sau Diệp Kinh Chu đã chờ ở trước cổng chính của công ty, chờ tổng giám đốc vào tới, chặn lại “Tổng giám đốc!”

Ôn Nhược Hà nhìn khắp nơi, mới thấy Diệp Kinh Chu lấp ló ở một góc tường ngoắc tay, anh chần chờ một chút, đi tới, “Cô nấp ở chỗ này làm gì?”

Diệp Kinh Chu thần bí nói, “Tôi đứng đây chờ anh, gặp ai cũng phải đi lên lầu với họ, rồi mới xuống, bảy tám lần rồi, may là tìm ra chỗ tương đối kín này...”

Ôn Nhược Hà xem đáng vẻ thần thần bí bí của nàng, không biết có chuyện gì, liền hỏi, “Có việc gì thế?”

“Thế này.....” Diệp Kinh Chu đứng rồi đối thủ chỉ, “Chương trình làm việc cuối tuần này, tôi tôi”

“Cô bận việc không thể đi tổng công ty? “ Ôn Nhược Hà hỏi.

“Không không.....” Diệp Kinh Chu lắc đầu, “Chính là tôi muốn tham gia chương trình kia.”

Ôn Nhược Hà sững sờ, “Cô muốn tham gia lễ khai trương của Phi Nhã điện sản à?”

“Vâng ạ.” Diệp Kinh Chu gật đầu, “Tôi nói đúng cái đó..... Bất quá tôi đi đi tổng công ty giao đồ trước rồi sẽ đến sau, sẽ không đến trễ.”

Ôn Nhược Hà gật đầu đánh giá nàng vài lần, vui vẻ trêu, “Có chút vấn đề.....”

Diệp Kinh Chu nuốt nước miếng, “Có, có vấn đề gì?”

“Được rồi.” Ôn Nhược Hà thôi không hỏi thêm gì nữa, cười nói, “Vậy cô cứ đi rồi tới sau nhé.” Cuối cùng thêm vào một câu, “Nếu như cô không đổi ý vào giờ chót.”

Diệp Kinh Chu hơi xấu hổ, có cảm giác tổng giám đốc đã phát hiện việc này thật ra không phải là ý của nàng, không khỏi lăm lét cúi đầu, ủ rũ đi vào văn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Cần phải đối mặt, mà Kiều Đại thần lại không chịu hạ sơn, Diệp Kinh Chu chỉ có thể mang hy vọng ký thác vào trên người Âu Dương, cũng chẳng phải mong Âu Dương giúp nàng đứng lên đánh hai người kia một trận, có điều nói thật ra, Âu Dương thật có tài này, chính nàng cũng đã từng Chỉ là nàng tính toán vạn nhất tinh thần mình suy yếu, khi xảy ra sự cố, Âu Dương có thể kéo nàng lại.

Nàng có hết sức bình tĩnh, chậm rãi mang hết chuyện này nói với Âu Dương, nhưng nàng ta đã nhảy dựng lên, tay giáng xuống mặt bàn bằng kính, "Cái gì?! Phi Nhã điên điên chính là những thứ ngày xưa Triệu Phi Nhã đã cướp đi đấy à!"

Một nhân viên phục vụ về mặt sợ hãi đi tới nhắc nhở, "Tiểu thư, bàn của nhà hàng chúng tôi không phải bằng kính siêu cứng đâu."

"Biết rồi." Âu Dương trả lời, ngồi trở lại trên ghế, uống một ngụm lớn cà phê đá, tiếp tục hùng hùng hổ hổ nói, "Thời đại này nha, kẻ thứ ba có thể làm nữ cường nhân nha! Ngay bà Quỳnh Dao cũng chỉ dám rụt rè e lệ đứng khép nép ở trang 13 mà thôi, được lắm, Triệu Phi Nhã này đúng là kẻ thứ ba mạnh nhất trong lịch sử rồi!" Tiếng nàng vang lên rất lớn, tuy nhà hàng không đông khách lắm, nhưng ai cũng quay lại nhìn, Diệp Kinh Chu vội vã suy, sau đó sợ hãi hỏi, "Minh đến đây sẽ xảy ra chuyện sao?"

Âu Dương kiên định nói, "Không."

Diệp Kinh Chu lập tức hít vào một hơi, mắt sáng lên. Âu Dương nói tiếp, "Mai Oánh Oánh và Triệu Phi Nhã cộng lại chỉ bằng một Diệp Kinh Chu."

Âu Dương khẳng định như thế, tinh thần Diệp Kinh Chu vô cùng sa sút, nàng ngẩng đầu hỏi Âu Dương, "Cậu xem mình có giống bệnh không?"

Âu Dương bưng lên cà phê uống một hơi cạn sạch, mạnh mẽ lau miệng, "Không bệnh gì hết, chỉ có hơi biến thái thôi. Cậu nghĩ kỹ lại đi, ngay từ đầu tổng giám đốc đã có lòng giúp, rốt cục chính cậu lại đòi đi, bây giờ lại muốn giả bộ bệnh, muốn lấy tổng giám đốc đại nhân ra làm trò đùa hay sao?"

"Vậy làm sao bây giờ?" Diệp Kinh Chu nước mắt rưng rưng, "Sao mình lại không chịu hỏi cậu từ sớm hả trời?"

"Hỏi trước không quan trọng." Âu Dương nói, "Quan trọng là tại sao bây giờ cậu lại nóng đầu lên muốn đi kia?"

Diệp Kinh Chu chỉ còn cách kể hết trò đánh cá giữa nàng và Kiều Lạc, cuối cùng ừ ừ gục đầu, "Sẩy chân một bước, ôm hận nghìn thu!"

Âu Dương lắc đầu không chấp nhận, "Anh của cậu siêu đẳng như vậy, ai có thể cam đoan chỉ là sẩy chân một bước, cậu đừng tự đánh giá mình cao quá nha."

Diệp Kinh Chu lập tức như bị khối đá nặng nằm tấn từ trên trời giáng xuống, tay chân không động đậy nổi mà lập tức tuyệt khí chết liền. Có điều Âu Dương đã tóm nàng lại từ tay Diêm vương, nói tiếp, "Bất quá đã sự việc đến mức này đã không còn đường thoát, cậu đi cũng chết, không đi cũng chết, đằng nào cũng chết, chỉ bằng lựa chọn cái chết vì sướng quá đi!"

"Làm thế nào để chết vì sung sướng?" Diệp Kinh Chu từ cõi chết trở về hỏi.

"Chết vì sung sướng, giống như cái chết vì nghiện đó." Âu Dương chăm chú nói, "Suy nghĩ nhé, cho dù cậu ăn mặc giống như một gã hành khất ngồi ăn xin bên lề đường, hai con mụ kia vẫn có thể kéo đến đến chề nhạo, sự tình đã như vậy, chỉ bằng cậu ăn mặc trang điểm lịch sự và, làm một cảnh hoa lệ áp chế hải đường, đơn giản đánh chính diện, trước khi chết cũng ráng kéo hai mụ kia làm đệm lót lưng!" Nàng ta càng nói càng kích động, giọng cao lên, bùng bùng khí thế, "Sinh ra trong vinh quang, thì phải chết một cách huy hoàng, nếu phải chết thì cũng chết! Coi như chết không uổng!"

Diệp Kinh Chu bị khí thế của nàng ta kích động, trong tai nghe toàn là chữ "chết", nhìn không được phát rùng mình, run rẩy nói, "Không chết có được không?"

Âu Dương bóp cổ tay, "Tìm đường sống trong cõi chết nha!"

"Được rồi....." Diệp Kinh Chu gật gật đầu, "Chết thì chết đi, bằng không rơi xuống vào tay anh của mình..... Cũng là chết."

"Lại nói đến anh của cậu....." Âu Dương dừng lại sờ sờ cằm, cười rất sâu xa, "Cậu đã ném qua chưa?"

"Ném cái gì?"

Âu Dương nhìn nàng từ trên xuống dưới, "Không sai, không sai, nhìn bên ngoài mặt đào hoa, như được tắm gió xuân, quả thật là lấy dương bỏ "Nàng ta chưa dứt lời, Diệp Kinh Chu đã phun toàn bộ ngụm trà trong miệng vào mặt, "Ặc ặc....."

"Thôi nhé!" Âu Dương vừa lau mặt, hắt đầu hỏi, "Chẳng lẽ anh của cậu trên bảo dưới không nghe à?"

Diệp Kinh Chu vội vàng bịt miệng của nàng ta lại, dám khinh thường năng lực Kiều Đại thần như thế, quả thực là quá vô lễ! Huống hồ đại thần cho dù trên bảo dưới không nghe cũng đã mỗi ngày điều đưa giỡn nàng, nếu như có chút ít có thể, hiện tại nàng chẳng bị ăn tới mức không còn chút xương cốt nào sao? Nàng lắc đầu kêu lên, "Nói vào chuyện chính đi, nói vào chuyện chính đi..."

Âu Dương khoát khoát tay, kéo nàng, "Chuyện chính bây giờ đi mua một bộ quần áo mới, sau đó đi về nhà mình cùng nghiên cứu và thảo luận làm sao đối phó hai con tiện nhân Mai – Triệu kia, nhất định phải giết không chừa một móng nào."

Mặc dù đã quyết định, Diệp Kinh Chu vẫn mong thời gian qua chậm, chậm một chút, chậm hơn chút nữa, tốt nhất là quay ngược trở lại. Đáng tiếc trên đời này mười chuyện thì có tới tám chín chuyện không như ý, những ngày này ngược lại trôi qua cực kỳ nhanh, nháy mắt đã đến cuối tuần.

Buổi sáng lúc ra cửa, Kiều Lạc đang ngồi dựa vào ghế sa lon, ngẩng đầu lên, cười nói, "Đi làm việc cho tốt nhé, dù thua cũng phải nhớ là chiều nay phải tới trung tâm thể hình đấy nhé."

Lễ khai trương của Phi Nhã diễn sản bắt đầu vào giữa trưa, nghe nói sau nghi thức cắt băng còn có tiệc rượu theo kiểu Tây Âu, hai ba giờ chiều là xong vì vậy Kiều Lạc bắt nạng sau khi xong phải đi tập thể dục thể hình ở trung tâm bơi lội.

Diệp Kinh Chu gật gật đầu, dợm bước đi, Kiều Lạc gọi nạng lại, đi tới, nhét vào tay nạng một lọ nhỏ, nạng sững sờ, Kiều Lạc thân nhiên nói, "Khi nào đến đây thì uống trước một viên."

Diệp Kinh Chu vừa nghe qua, tự nhiên biết rõ trong chai chứa thuốc an thần, nạng nghĩ thầm, Kiều Lạc vì lo lắng nạng sẽ phải chịu kích thích mà sớm chuẩn bị, sao vẫn kiên quyết bắt nạng đi? Cái này cũng không chỉ là đánh cuộc giữa hai người, nếu như anh có thể đi cùng nạng, ngược lại càng bảo đảm hơn.

Kiều Lạc nói tiếp, "Dù sau lưng của em có người có thể dựa vào, em cũng phải có đủ sức để dựa vào."

Nạng cắn cắn môi, nắm chặt lọ thuốc, bỏ vào trong bóp, đi ra khỏi nhà.

Vội vàng làm xong việc ở tổng công ty, khi Diệp Kinh Chu đến núi Từ Dương thì đã gần mười một giờ. Đại sảnh tiếp khách đã đầy người, phóng viên cũng không ít. Diệp Kinh Chu lặng lẽ tiến vào, tìm tung tích Âu Dương khắp nơi cả nửa ngày không thấy, ngược lại lại thấy Ôn Nhượng Hà. Đáng anh cao, đứng trong đám người rất dễ nhận ra, ngấm lại tổng giám đốc cũng coi như người quen, Diệp Kinh Chu do dự một chút rồi đi tới, "Tổng giám đốc....."

Ôn Nhượng Hà quay lại, cảm thấy mắt hoa lên, Diệp Kinh Chu mặc một cái váy dạ hội màu xanh nước biển làm tôn lên nước da trắng nõn của nạng, trông vô cùng bắt mắt, trên cổ lại đeo một chuỗi vòng trân châu, tóc nạng lại búi cao lên, lộ ra chiếc cổ cao mảnh khảnh, trong nháy mắt nạng, trông giống như một đóa trẻ lạc đường tội nghiệp nhìn anh, nhỏ giọng nói, "Tôi tới rồi." Tuy hiện tại Kiều Lạc không ở đây, có điều chắc chắn đã có Âu Dương làm hậu thuẫn cho nạng, nhưng nạng vẫn cảm thấy sợ hãi, cho dù điều hòa ở đại sảnh quá lạnh, lòng bàn tay nạng vẫn ướt đầm mồ hôi.

Ôn Nhượng Hà thoáng nghiêng đầu, để tránh ánh mắt của mình dán vào nạng không chịu rời, ho khan một tiếng, "Đến rồi à."

"Tôi....." Kỳ thật đi đến gặp tổng giám đốc, Diệp Kinh Chu đã hạ quyết tâm rất lớn, nạng biết rõ Mai Oánh Oánh cũng ở đây có mặt ở cái nơi nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ này, vì quá đông người nạng tạm thời không nhìn thấy nạng, nhưng tổng giám đốc rõ là một điểm hấp dẫn đối với Mai Oánh Oánh, ở bên cạnh anh ta, tỷ lệ đụng mặt tăng lên gấp ba lần. Dầu nạng cố tình muốn đối mặt, nhưng cũng phải cho nạng thời gian chuẩn bị chứ! "Âu Dương đâu ạ?"

"Âu Dương?" Ôn Nhượng Hà nhìn xung quanh, nhờ cao lớn, nên tìm người khá dễ dàng, anh liếc một vòng rồi trả lời, "Không thấy, vừa rồi Lệ Na đi lấy quảng cáo, có lẽ cô ấy đi theo giúp một tay."

Anh đang nói, đột nhiên chung quanh sân khấu đã vang lên tiếng vỗ tay, người điều khiển chương trình đang tuyên bố bắt đầu nghi thức cắt băng khánh thành. Diệp Kinh Chu nhón người, cố nhìn qua khe hở của những người đứng trước mặt, thấy Triệu Phi Nhã mặc váy dạ hội màu xanh lam, đứng trên bục cười dịu dàng, ưu nhã đưa mắt về phía nạng trong ánh đèn loang loáng.

Trong nháy mắt, Diệp Kinh Chu thoáng nhớ lại rất nhiều năm trước, cha nạng cũng từng đứng ở chỗ này, bắt quá cách mấy trăm mét thôi. Ông cũng cười tươi như thế, mẹ nạng đứng cạnh, còn nạng thì đứng bên dưới ngược đầu nhìn họ. Không hiểu mấy ý nghĩa của buổi giao dịch, chỉ ngây thơ cười theo, vui vì cha đã xây cho một ngôi nhà rất đẹp cho mẹ và nạng.

Nạng không khỏi thấy mũi cay cay, tay lần vào trong bóp tìm lọ thuốc nhỏ, ngón tay sờ lên mặt thủy tinh trơn láng, đột nhiên lại do dự, bên tai vang lên lời Kiều Lạc, dù là ốc sên, cũng có thể chậm rãi đi hết một đoạn đường.

Định thần lại, Triệu Phi Nhã đã lùi sang một bên, màn hình lớn trên khán đài bắt đầu phát lên chương trình quảng cáo Phi Nhã diễn sản, âm nhạc du dương đệm cho phong cảnh hữu tình, cùng với quy hoạch tòa nhà, khung cảnh thật là quen mắt, tất cả đều rất quen thuộc, tìm Diệp Kinh Chu không hiểu sao có chút xúc động, tiếng hơi thở cũng hơi lớn, Ôn Nhượng Hà bên cạnh nghiêng người thì thầm, "Nếu cô thấy không thoải mái, mình đi ra ngoài một chút nhé?"

Diệp Kinh Chu kiên định lắc đầu, cố gắng mở to mắt xem quảng cáo, càng nhìn càng thấy những hình ảnh vốn rất rõ nét lại càng nhòa nhạt, chỉ nghe thấy nữ diễn viên đứng trên balcon thoáng mắt của ngôi biệt thự, sau lưng là phong cảnh yên tĩnh an bình, nạng ta nói bình thường mà giọng lại cực kỳ quyến rũ, "Từ Dương đình viện, tạo ra một tiểu tiên cốc trong lòng của bạn."

Quảng cáo chấm dứt, một loạt tiếng vỗ tay vang lên, thanh âm vừa ngừng, đột nhiên trong đám khách tham dự vang lên một giọng nói, "Tiểu tiên cốc? Có phải nghĩa là..... Tiểu, tam[14]* không, thô tục quá!"

Cả gian phòng đột nhiên hoàn toàn yên tĩnh, Diệp Kinh Chu chỉ còn nghe thấy nhịp tim của chính mình, thỉnh thoảng, từng tiếng, từng tiếng đình tại nhức óc.....

Chương 53

Đại sảnh đang yên tĩnh bỗng trở nên ồn ào, giọng nói vừa rồi không lớn lắm, nhưng Diệp Kinh Chu đang đứng trong đám người, nên có thể nghe rất rõ những tiếng nói chung quanh.

“Tiểu Tam à? Sao lại quảng bá âm ỉ thế này”

“Ai biết được , nghe nói Triệu Phi Nhã này trước kia là nhân tình, vài năm nay im tiếng, bây giờ đã nhảy lên làm nữ chủ tịch rồi ?”

“Đúng đúng đấy Tôi cũng nghe nói như thế, mà hồi xưa công ty này không phải là Xương Mậu Điền Sản hay sao?”

“Xương Mậu Điền Sản? Ấy ngay đối diện chỗ này là khu biệt thự của Xương Mậu Điền Sản kia mà ?”

Trong những người nói chuyện có phóng viên, cũng có kẻ trong nghề, Diệp Kinh Chu cảm thấy tay hơi run rẩy, từ quảng cáo này là khi Lệ Na hỏi thì nàng thuận miệng nói ra, đơn giản do khu biệt thự này nằm cạnh Tiên Nhân Cốc vốn là một thắng cảnh nổi tiếng, nàng không hề nghĩ sâu xa đến như thế . Giọng nói ban này có chút quen thuộc, nàng lập tức nhìn về hướng ấy, chỉ thấy một bóng dáng màu đỏ, người kia dường như biết rõ nàng có mặt ở chỗ này, cố ý nhìn thẳng Diệp Kinh Chu đường hoàng nở một nụ cười, sau đó xoay người bỏ đi.

Ôn Nhược Hà hỏi, “Cô có quen người ấy à ?”

Diệp Kinh Chu vội lắc đầu, “Không, không.” Nàng không biết nên nói như thế nào, vài ngày trước, nàng còn thấy Tô Sáng đi cùng với Triệu Phi Nhã, lúc này hắn ta xuất hiện cũng không lạ, chỉ là nàng không nghĩ ra lý do khiến hắn nói ra những lời này, là vô tình, hay cố ý? Diệp Kinh Chu đoán không nổi.

Trong lúc nàng còn đang sững sờ, Ôn Nhược Hà đã vội quay đi, “Cô chờ ở đây nhé, tôi đi xem tình hình.”

Diệp Kinh Chu gọi anh lại, “Tôi tôi đi với anh.”

“Cô thật muốn đi sao?” Ôn Nhược Hà thoáng sững sốt.

“Vâng ạ.” Diệp Kinh Chu hít một hơi, nhẹ gật đầu.

Ôn Nhược Hà nhìn chằm chằm về kiên quyết của nàng, cũng gật đầu, “Được rồi.” Anh rất tự nhiên nắm lấy tay nàng, Diệp Kinh Chu thoáng bất ngờ, trong lúc vô ý thức có cảm giác muốn giật tay lại, tay của nàng, tựa hồ như từ trước tới giờ chỉ có một người nắm lấy, thoáng có chút không thoải mái.

Nàng ngẩng đầu nhìn quanh, chẳng biết lúc nào Triệu Phi Nhã đã biến mất khỏi sân khấu, đại sảnh ồn ào nhộn nhạo, người điều khiển chương trình vội vàng bước lên , ngưng ngập thay đổi chủ đề.

Ôn Nhược Hà vội vàng kéo nàng đến một gian bên cạnh phòng khách lớn, bọn Âu Dương đã tụ tập ở đấy, vừa thấy Diệp Kinh Chu, Lệ Na lập tức xông tới, cũng không chú ý Ôn Nhược Hà đang nắm tay nàng, vội vàng hỏi, “Tiểu Chu, mấy từ quảng cáo kia”

Dương Dương vốn không rõ chuyện nói, “Không có gì đâu, bất quá là trùng hợp ngẫu nhiên thôi, ai mà rồi hơi kiểm chuyện kia chứ !”

Tiêu Hà cũng phụ họa theo, “Tiểu Tam. Sao lại thế ? Chẳng lẽ Triệu Phi Nhã đúng là kẻ thứ ba à?”

Âu Dương đứng tựa lưng vào tường, vẻ mặt cười cười đắc ý, hào hứng nói, “Hà hà! Cậu nói đúng rồi đấy, con mụ kia chính là kẻ thứ ba đấy!”

Lệ Na vừa nghe lập tức đã muốn khóc, “Trời ơi, sao lại trùng hợp như vậy! Minh tiêu từng rồi “

Vào lúc hỗn loạn này, tài lãnh đạo của Ôn Nhược Hà lập tức phát huy, “Đừng hoảng hốt, đây việc là ngoài ý muốn, huống hồ do có người ác ý bẻ cong thôi.” Lời anh rất bình thường , nhưng lại làm cho mọi người trấn tĩnh lại.

Diệp Kinh Chu nhỏ giọng nói : “Minh không cố ý, lúc ấy đã không suy nghĩ nhiều như vậy.”

Dương Dương đi tới nắm vai nàng, “Nào có ai nói cậu cố ý đâu? Ai lại nghĩ xa xôi như thế chứ.” Lời nàng ta chưa dứt, đột nhiên sau lưng vang lên một giọng nói sắc bén, “Diệp Kinh Chu, tôi thật sự đã quá xem thường cô rồi !”

Giọng nói sau lưng khiến Diệp Kinh Chu kinh hãi quay đầu, quả nhiên là Triệu Phi Nhã, vẻ mặt giận dữ đi đến, Diệp Kinh Chu vô ý thức lui về phía sau hai bước, tìm tựa hồ muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Triệu Phi Nhã nói, "Hóa ra cô làm việc ở công ty này hả, quả nhiên là cô!"

"....." Diệp Kinh Chu nói không nên lời, việc này nàng thật sự không có nghĩ nhiều như vậy, nàng không thể phủ nhận, nàng hận Triệu Phi Nhã, có điều việc này là công tác, nếu như sớm có kế hoạch, thì ngay từ đầu nàng đã tiếp nhận công tác này, nhưng nàng sợ mình đem cảm tình cá nhân vào công việc, không những ảnh hưởng đến hợp đồng mà còn có thể gây phiền phức cho đồng nghiệp, ví dụ như lúc này, nàng vô cùng hối hận mình lúc ấy lắm miệng nói một câu như vậy.

Có năng lực đi đối mặt Triệu Phi Nhã hay không, đó là bản lĩnh của nàng, có điều dựng chuyện lên như vậy, vô luận như thế nào cũng không phải ý của nàng.

Nhưng thực tế không như Dương Dương nói, trong mắt Triệu Phi Nhã bây giờ, việc này không thể nghi ngờ chính là do nàng cố ý gây ra, thậm chí nàng đã có mưu đồ từ lâu, chỉ là chờ giờ khắc này mới ra tay thôi.

Diệp Kinh Chu rất rõ đạo lý này, giải thích bao nhiêu cũng vô ích, nàng chẳng những minh bạch điểm này, mà còn rất tinh tường, chuyện như vậy, người như Triệu Phi Nhã tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Cho nên dù Ôn Nhược Hà bảo nàng đừng đến, dù chính nàng rất run sợ, cũng đã quyết định tới nơi này, là bởi vì nàng rất hiểu tính tình của Triệu Phi Nhã, nếu không có nàng nhất định sẽ tìm người khác trút giận, chỉ cần nàng có mặt, cũng không cần phải giải thích, bà ta tất sẽ nhắm vào nàng, như vậy sẽ tránh được tổn thương cho người khác.

Triệu Phi Nhã thấy nàng không nói lời nào, đương nhiên cho rằng nàng chấp nhận, tiếp tục bước tới gần, cười lạnh một tiếng, "Tôi biết mà! Cô lúc nào cũng làm bộ đáng thương, thực ra trong lòng vô cùng thâm hiểm!"

Diệp Kinh Chu đột nhiên cảm thấy hai chân như nhũn ra, nàng cắn môi, "Nếu như bà đã nghĩ như vậy, thì tùy ý bà."

Người chung quanh hoàn toàn không hiểu sự tình, chỉ biết ngơ ngác. Ôn Nhược Hà định nói gì đó, lại phát hiện Diệp Kinh Chu hai tay siết chặt, lập tức nghĩ đến việc xảy ra ở nhà hàng, trong lòng dâng lên một dự cảm bất an, có điều khi nhìn mắt của nàng, rất bình tĩnh, như thể nàng đã sớm dự liệu mọi việc, bình tĩnh đến mức khiến anh đột nhiên nói không ra lời. Vào lúc này, Diệp Kinh Chu phải thừa nhận biện pháp kia của Kiều Lạc rất có hiệu quả, ít ra bây giờ nàng nhìn mặt Triệu Phi Nhã cũng như là đang nhìn ảnh chụp, tựa hồ còn có thể thấy từng lỗ chân lông.

Triệu Phi Nhã nói tiếp, "Hừm, cô đã thừa nhận rồi sao? Cũng như năm xưa cô tự nhốt trong nhà không thèm ra mặt, cuối cùng tất cả di sản đều vào tay cô!"

Đối với Triệu Phi Nhã, ván bài này thật là bà ta đã thua thảm thương, khi luật sư đọc lên di chúc phụ thân nàng viết trước khi chết xuống thì bà ta đã thua hoàn toàn, thật không cam lòng.

Diệp Kinh Chu nắm chặt tay mình, tự nhủ, chỉ cần nàng nhìn cho qua lúc này, đối với nàng chính là thắng lợi, nhẫn nhịn để không phát bệnh, chính là thành công. Nàng không hy vọng xa vời mình có thể phản kích ai, chỉ hy vọng có thể giữ lại chút tự trọng.

Ngay từ đầu thấy dáng vẻ bình tĩnh của bạn, Âu Dương chắc chắn Kiều Lạc đã cho thuốc gì đó rất mạnh, trong đầu có ý chỉ đứng bên ngoài quan sát, nhưng mãi đến giờ vẫn không thấy Diệp Kinh Chu nói gì, nàng ta có chút bất mãn.

Triệu Phi Nhã nói tiếp, "Hừ, xem ra ngay từ đầu cô đã tính toán kỹ rồi, hẳn là do mẹ cô dạy dỗ phải không, hừ lúc nào cũng tỏ ra cái vẻ tiêu sái ấy, còn nói một xu cũng không thèm, cuối cùng lại sai con gái đến diễn trò tình cha con, chỉ là muốn cướp lại toàn bộ gia tài!"

Âu Dương nhìn không được đi nhanh tới, "Trời ạ! Loại như bà mà dám càng ngày càng lớn tiếng như thế sao!"

Triệu Phi Nhã đang tức giận không có chỗ phát tác, mặc dù có Diệp Kinh Chu là đối tượng để phát tiết, nhưng thái độ im lặng của nàng lại càng khiến bà ta có cảm giác bị coi thường. Lúc này Âu Dương xuất hiện, bà ta lập tức quay mặt mắng: "Mày nói vậy là ý gì! Ta nói cho các người biết, chuyện này ta nhất quyết sẽ không bỏ qua, công ty của các người hãy chờ đơn kiện đi nhé!"

Nghe những lời này, Âu Dương giận điên lên, tay chống nạnh mắng lại, "Bà đứng đây kêu khóc cái gì chứ? Tiểu tiên cóc thì sao? Nếu bà không làm kẻ thứ ba, sao lại có tật giật mình! Làm đi còn muốn lập đền thờ trình tiết à?"

Triệu Phi Nhã biến sắc, tay vung lên định tát, Ôn Nhược Hà vội vàng bước tới định ngăn lại, không ngờ đã có người nhanh hơn một bước. Dù người này biết rõ, bàn tay này của Triệu Phi Nhã sẽ đánh không tới mặt Âu Dương, nhưng nàng vẫn đưa tay ra, ngăn cái tát của Triệu Phi Nhã, rồi rất nhanh một bạt tai giáng thẳng lên mặt của bà.

Động tác nhanh nhẹn, âm thanh rõ ràng.

Là Diệp Kinh Chu.

Một hành động làm cho toàn thể mọi người mở to hai mắt, không phải vì những lời cãi nhau khó hiểu của họ, mà là vì cái tát này của Diệp Kinh Chu, quả thực làm cho tất cả mọi người há hốc miệng.

Nàng nói, "Cái tát này là vì mẹ của tôi, bởi vì bà không có bất kỳ tư cách nào để nói xấu người."

Chương 54

Diệp Khanh Chu đứng đó, bàn tay hơi run run, tê dại đến từng đầu ngón tay, từ nhỏ đến lớn, nàng chưa bao giờ đánh qua bất cứ người nào, thậm chí nàng chưa bao giờ đưa cao tay như thế, ngoại trừ lúc ở trường tiểu học giờ tay phát biểu.

Chính nàng cũng không biết, trong khoảnh khắc đó, bằng cách nào đã vung ra được cái tát kia, nàng không thể chịu được việc Triệu Phi Nhã vu oan mẹ của mình, vốn nàng lại là một người có thể nhìn rất nhiều việc mà không ai khác có thể nhìn được, lúc ấy, có lẽ sau lưng nàng đã có một sức mạnh vô hình thúc đẩy nàng, vung tay lên cao rồi đập xuống, rất mạnh.

Triệu Phi Nhã hơi nghiêng người mặt đầy khiếp sợ, bà ta chưa bao giờ nghĩ tới việc Diệp Khanh Chu sẽ ra tay, lửa giận dâng lên bùng bùng trong lòng bà ta, con nha đầu này! Quả nhiên ngay từ đầu toàn đúng kịch cả! Ngay cả bà ta cũng bị lừa nhiều năm như vậy, nếu như năm xưa có thể đoán trước việc hôm nay, bà ta tuyệt đối đã không để cho Diệp Xương Mậu gọi đứa con gái này về.

Hận thù tích tụ nhiều năm qua bùng cháy lên dữ dội, bà ta xoa mạnh người, giờ cao tay hướng về phía Diệp Khanh Chu, nhưng cổ tay lại bị người khác nắm chặt, đưa lên cao, chính là Ôn Nhược Hà.

Đuôi lông mày của bà ta nhảy dựng lên, "Tổng giám đốc Ôn, việc quảng cáo tôi sẽ nói với ông sau, bây giờ là việc tư, ông đừng nhúng tay nhé!"

Ôn Nhược Hà nghe xong lời bà ta cũng không buông tay, mà bình tĩnh đáp, "Tôi cũng không xem chuyện này là việc công." Anh ngưng một chút, nói tiếp, "Bởi vì tôi đang theo đuổi Diệp Khanh Chu, sao có thể để cho người khác làm nhục nàng?"

Triệu Phi Nhã sững sờ, rồi cười lạnh một tiếng, "Vậy cũng có lý một chút, tổng giám đốc Ôn, ý của ông là, Diệp Khanh Chu làm việc này là do được ông ngầm đồng ý, hay là duy trì?"

Ôn Nhược Hà thoáng mỉm cười, buông tay của bà ta ra, "Không phải tổng giám đốc Triệu mới vừa nói bây giờ là việc tư sao, tại sao lại bàn qua việc công vậy?"

Triệu Phi Nhã tuy miệng lưỡi không thể chiếm được thượng phong, nhưng hai mắt bà ta hùng hục lửa giận, Diệp Khanh Chu bỗng có linh tính không lành, nàng chủ động ra mặt chính là vì hy vọng không gây liên lụy những người khác, nhưng bây giờ xem ra tổng giám đốc đã bị kéo xuống nước rồi, nàng mở miệng, "Việc này do một mình tôi làm, không có quan hệ gì tới những người khác."

Nàng chủ động nói như thế, Triệu Phi Nhã đương nhiên không bỏ qua cơ hội tốt, lập tức tiếp lời, "Bây giờ mới xóa sạch quan hệ có phải là đã quá muộn rồi không? Trong mắt của ta, cái quảng cáo này là lỗi của công ty AM, mà cô, Diệp Khanh Chu, chính là chủ mưu!"

Diệp Khanh Chu không biết nói gì, chỉ cảm thấy tay bắt đầu run rẩy, Ôn Nhược Hà lập tức cầm tay của nàng, tiếp lời, "Tổng giám đốc Triệu thật biết nói đùa, việc này bất quá là do người ngoài nhiều chuyện rồi hơi nói phét, nếu như bà nhất định phải so đo, hoặc là cho rằng trong chuyện này có bất kỳ âm mưu nào, tôi nghĩ, cũng không thể chỉ bằng một câu chủ quan của cá nhân bà mà quyết định sự việc, dù sao....." Khẩu khí của anh chuyển sang cứng ngắc, "Tuy ở thành phố S Phi Nhã điện sản cũng có danh tiếng, bất quá công ty AM, cũng không phải công ty nhỏ, tôi nghĩ việc này tổng công ty chúng tôi sẽ đưa ra phương thức xử lý thích đáng."

Lời của anh vừa dứt, đột nhiên có một người đẩy ra cửa phòng họp bước vào, vẻ mặt giận dữ, lao thẳng về phía bọn họ, ánh mắt đầy khinh bỉ và khiếp sợ, "Anh họ? Anh thật sự có quan hệ với nó sao?!"

Người vừa nói đúng là Mai Oánh Oánh, khi ngoài đại sảnh hỗn loạn thì nàng không có mặt, sau khi tới nơi nghe thấy chuyện vừa xảy ra, lập tức chạy đến, vốn muốn giải vây cho anh họ, lại không ngờ rằng anh ta lại đang bên vực Diệp Khanh Chu.

Cô ta đến gần một bước, tìm Diệp Khanh Chu đập nhanh hơn một phần, nắm tay Ôn Nhược Hà thật chặt, cảm thấy đây là cọng rơm cứu mạng duy nhất của nàng giữa vực sâu, lòng nàng đột nhiên trống rỗng, quay đầu nhìn lại đầy nghi ngờ, nàng đã cố gắng đi một bước, có điều chỗ tựa của nàng bây giờ đang ở nơi nào?

Can đảm của nàng không lớn như vậy, đi một bước nhỏ đã rất gian nan, chính là một bước đi nhưng lại không đến, nàng đột nhiên không dám nhấc chân lên nữa.

Triệu Phi Nhã hỏi, "Các người quen biết nhau à?"

Mai Oánh Oánh không trả lời, tay kéo Diệp Khanh Chu, "Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện." Có điều cô ta cũng chẳng có tư cách làm chủ tất cả, tỷ như ngoài Ôn Nhược Hà nhất định không buông tay, còn có Âu Dương xông ra phía trước, "Mai Oánh Oánh, cô muốn làm gì?"

Mai Oánh Oánh quét mắt liếc hai người này, đối với việc xuất hiện của Âu Dương, cô ta đã sớm quen thuộc, nhưng cử chỉ của anh họ lại khiến cô ta không biết nói gì, chỉ có thể cho rằng anh họ đột nhiên bị âm ic, nếu phải ngồi tẩy não cho anh ta, chẳng thà nói chuyện với Diệp Khanh Chu còn tốt hơn.

Cô ta hừ một tiếng, ngẩng đầu lên, nhìn Diệp Kinh Chu nói, "Thế nào? Cô không muốn nghe chuyện giữa tôi và Kiều Lạc à?"

Diệp Kinh Chu sững sờ, bàn tay đang nắm chặt tay tổng giám đốc từ từ buông lỏng, "Chuyện ... giữa hai người?"

Mai Oánh Oánh nhìn ra xúc động trong mắt nàng, nhếch miệng, cười giễu cợt, "Muốn biết thì đi theo tôi." Cô ta không kéo tay nàng nữa, chỉ quay người đi ra ngoài.

Diệp Kinh Chu lập tức theo sau, Ôn Nhược Hà gọi nàng một tiếng, nàng cắn môi, "Tổng giám đốc, anh đã nói, có một số việc, dù sao tôi cũng nên suy nghĩ cẩn thận."

Âu Dương định ngăn cản, lại phát hiện chuyện này tất có nguyên nhân, chỉ có thể chống nạnh quay về phía lưng của Mai Oánh Oánh hô to, "Mai Oánh Oánh, nghe lão nương nói đây, cô mà dám động tới một sợi tóc của Tiểu Chu, tôi sẽ làm cô toàn thân trừ tóc ra đều tan xương nát thịt đấy!"

Diệp Kinh Chu bước từng bước một đi về phía trước, nàng cúi đầu, chỉ có thể trông thấy gót giày của Mai Oánh Oánh, tiếng đế giày gõ lanh lảnh trên mặt đất, khiến nàng cảm thấy tim đập chân run.

Kiều Lạc, có phải là anh đang ở rất xa không, em còn phải bước bao lâu nữa mới có thể dựa vào anh được?

Mai Oánh Oánh đi trước, thẳng một mạch ra sân ngoài, rẽ vào một lối nhỏ dưới một tán lá rậm rạp của một đại thụ, nơi có bộ bàn ghế bằng đá được trang trí rất đẹp mắt, cô ta bước đến, ngồi xuống, nhìn lướt qua Diệp Kinh Chu bên cạnh, mở miệng, "Từ quảng cáo là do cô nghĩ ra à?"

Diệp Kinh Chu cúi đầu, trên đường đi âm thầm mặc niệm, hy vọng sự tình cũng không đến nỗi không phụ trách được, trong đầu đang nghĩ tới việc đó, lại không ngờ cô ta đột ngột hỏi tới, bắt đầu lắp bắp trong vô thức, "Cái gì? A....."

Mai Oánh Oánh khinh miệt liếc nàng, bĩu môi hừ nhẹ, "Tôi biết cô cũng lấy đầu ra cái gan ấy mà....." Giọng không lớn cũng không nhỏ, Diệp Kinh Chu nghe được cũng không ngắt lời, cô ta nói tiếp, "Bất quá tôi đã quá xem thường cô rồi, từ sau ngày hôm ấy, anh họ tôi lại còn giúp đỡ cô, ha, cô đúng là thâm tàng bất lộ nha."

Diệp Kinh Chu nuốt nước miếng, vừa định theo thói quen thanh minh như vợ bé, trong đầu bỗng vang lên lời của Kiều Lạc.

"Nếu như thắng, thì sẽ ban ân cho em một đêm xuân với anh....."

Chẳng lẽ..... Nàng đang chờ mong cái gì?

Không phải! Đương nhiên không phải! Nàng chỉ là sợ thua sẽ phải thiếu anh một món nợ mà thôi, ai biết Kiều Đại thần sẽ đòi cái gì, rất có thể sẽ cực kỳ thâm thiết, cực kỳ bi thảm! Nàng nhất định là đang lo lắng việc này!

Vì vậy Diệp Kinh Chu xoắn tay nói, "Tôi và tổng giám đốc không phải như cô nghĩ."

Mai Oánh Oánh thoát tiên hơi giật mình vì phản ứng của nàng, "Thì ra thì ra....." Cô ta neho mắt, hàng mi rậm che khuất ánh nhìn, giọng hơi cao lên, "Cô với Kiều Lạc mới có vấn đề, đúng không?" Mặc dù cô ta hỏi lên giọng ở cuối câu, nhưng giọng đầy chắc chắn. Kể từ khi biết quan hệ giữa Kiều Lạc và Diệp Kinh Chu, cô ta đã nghi ngờ quan hệ của bọn họ không đơn giản chỉ là anh em ruột, thêm vào sự việc ở trong nhà hàng, phản ứng của Kiều Lạc càng làm cho cô ta thêm khẳng định suy đoán của mình.

Tâm tình mà Diệp Kinh Chu cố gắng che dấu đã bị một câu nói của cô ta vạch trần, trong lòng không khỏi sợ hãi than thầm, thiên hạ to lớn, duy nhất chỉ có Mai nữ vương này có thể tranh đua với Kiều Đại thần thôi!

Mai Oánh Oánh thấy nàng không nói lời nào, nói tiếp, "Nếu không phải, thì cô đã không tình nguyện đi theo tôi."

Diệp Kinh Chu cũng không lời nào để nói về việc này, nhưng vẫn cố gắng trả lời một câu, "Việc ấy và chuyện của hai người có liên quan hay sao?"

"Đương nhiên là có." Mai Oánh Oánh nhướn cao đôi mày thanh tú, "Bởi vì rất có thể Kiều Lạc và tôi sẽ kết hôn."

Tuy Diệp Kinh Chu không phải là chưa nghĩ qua việc này, có điều lần đầu tiên nghe chính miệng cô ta nói, lại là một cảm giác hoàn toàn khác hẳn, nàng lắp bắp, "Cô và ... anh ấy?"

Mai Oánh Oánh trông thấy nàng giật mình, mặt trắng bệch, cảm giác vô cùng vui sướng lập tức dâng lên, cô ta không thể không thừa nhận, mình ghét Diệp Kinh Chu hoàn toàn do ganh tị, do không thể chịu nổi bất kỳ ai hơn mình. Ở trường đại học, người khác tôn cô ta là hoa khôi ngành kiến trúc, có điều lại chưa thêm một câu, Diệp Kinh Chu ở chung phòng ký túc xá với cô ta có phần đáng yêu hơn, có điều quá nhút nhát, lại không tiếp xúc với nam sinh.

Trong lễ tốt nghiệp Diệp Kinh Chu này lại một lần nữa quét sạch tiếng tăm của cô ta, vốn tưởng rằng sau lễ tốt nghiệp sẽ không bao giờ phải nhìn thấy nàng, nào ngờ lại gặp gỡ hết lần này tới lần khác, nhất là luôn luôn đi chung với anh họ của mình.

Ôn Nhược Hà ở trong lòng Mai Oánh Oánh là một nhân vật hoàn hảo, anh chính là mẫu người đàn ông tương lai của Mai Oánh Oánh, không ngờ anh lại coi trọng Diệp Kinh Chu, việc này chẳng những làm cho cô ta rất giật mình, mà theo một ý nghĩa nào đó còn là một sỉ nhục, người mình tôn thờ nhất lại yêu quý cái người mình căm ghét nhất, cô ta làm sao cam lòng cho nổi.

Thật ra, lúc đầu cô ta cũng không coi trọng việc của Kiều gia, chỉ từ khi biết quan hệ của Diệp Kinh Chu và Kiều Lạc, cô ta đột nhiên nghĩ, rốt cuộc đã có thể tận diệt Diệp Kinh Chu rồi, cô ta nói, “Đúng vậy, bởi vì Kiều gia có việc phải cầu cạnh gia đình tôi, cha tôi rất mong tôi được ở bên Kiều Lạc.”

“Việc gì?” Diệp Kinh Chu thốt lên.

Mai Oánh Oánh nhếch miệng, “Sự sống chết của bệnh viện nhà họ Kiều.”

Diệp Kinh Chu sững sờ, Mai Oánh Oánh tiếp, “Kiều gia chữa bệnh gặp sự cố, bây giờ đang bị điều tra, nếu kết luận là do bác sĩ chủ quan phạm lỗi, thì danh tiếng của bệnh viện sẽ hoàn toàn sụp đổ, khi đó.”

“Nhưng ... việc này với gia đình cô ?.....”

“Cha tôi chính là trưởng đoàn thanh tra sự kiện này.” Mai Oánh Oánh ngạo mạn, “Giải thích như vậy đủ rõ ràng chưa ?”

Diệp Kinh Chu nhanh chóng minh bạch cú điện thoại của mẹ nàng và thái độ che giấu của Kiều Lạc, chuyện như vậy, đối với nàng mà nói, cũng đủ làm cho nàng lập tức muốn bỏ chạy, như lúc này đây.

“Nhưng mà.....” Nàng thấp giọng “Ngày hôm đó ở trong nhà hàng, cô, cô đã nói không có hứng thú với Kiều Lạc..... cô còn nói.....”

Không đợi nàng nói xong, Mai Oánh Oánh đã cướp lời, “Đó là chuyện của ngày hôm đó, đúng vậy, tôi đối với Kiều Lạc một chút hứng thú cũng không có, nhưng mà Diệp Kinh Chu, nếu như cô muốn anh ta.....” Cô ta vừa nói vừa đứng lên, giọng đầy ngạo mạn, “thì tôi đây rất có hứng thú giành lấy.”

“Cô.....” Diệp Kinh Chu mở to mắt nhìn cô ta, cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Cô ta nhếch miệng, ánh mắt đầy đắc ý, “Tôi nói cho cô biết, tôi không ưa anh ta, chỉ là tôi càng thích làm cho cô không có được anh ta, Diệp Kinh Chu, cô có gan đoạt với tôi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Kỳ thật Mai Oánh Oánh nói không sai, đúng là có nhiều thứ Diệp Kinh Chu không dám tranh giành với cô ta, thứ nhất là không dám, thứ hai là không có gì để tranh, tối thiểu xưa nay nàng đều nghĩ như thế.

Nhưng bây giờ đã có thứ để tranh rồi.

Diệp Kinh Chu ngược mặt nhìn trời, Kiều Đại thần là thứ có thể tranh giành hay sao? Nàng cảm thấy cho dù anh ta chưa bỏ lại xác phạm phi thăng thành tiên, thì cũng là kẻ siêu thoát bên ngoài thế tục, chỉ có thể tôn thờ không thể sở hữu.

Nhưng hình như Mai nữ vương lại không nghĩ vậy, nét mặt của cô ta, tựa hồ là đang chờ xem Diệp Kinh Chu bỏ chạy.

Diệp Kinh Chu liếm môi, nàng nghĩ mãi không ra, vì sao Mai nữ vương và Kiều Đại thần luôn có thể đọc thấu tâm tư nàng? Bởi vì, thật sự nàng đã chạy rồi.

Không phải không dám, mà là không thể tranh giành với Mai nữ vương.

Hiện tại nàng không thể xác định tình cảm, cũng không thể xác định tương lai tương lai của nàng và Kiều Lạc, không thể xác định đối với Kiều Lạc bản thân mình và bệnh viện bên nào quan trọng hơn, những vấn đề không thể xác định được có quá nhiều, nàng chỉ còn cách bỏ chạy.

Mai Oánh Oánh nhìn theo bóng lưng bỏ chạy đi của nàng, hừ một tiếng, quay người đi trở vào trong đại sảnh.

Diệp Kinh Chu chạy một mạch về biệt thự của mình, mở cửa, đi vào.

Trong căn nhà oi bức chứa đầy mùi ẩm mốc, nàng ngồi bệt xuống một góc, thờ người ra.

Nàng nhớ tới cha Kiều, ông luôn nói bệnh viện là tâm huyết suốt đời của mình, ông nói Kiều Lạc sẽ kế thừa sự nghiệp của ông.

Nàng nhớ tới mẹ, bà nói, Tiểu Chu, con đừng ở chung với Kiều Lạc.

Nàng nhớ tới Kiều Lạc, anh nói, anh sẽ không cho em bất kỳ lý do gì để khiến em có thể bỏ chạy thêm lần nữa.

Nàng bỗng cảm thấy ngôi nhà này chẳng những vắng vẻ mà lại còn rất lạnh lẽo, đột nhiên điện thoại rung lên, tay nàng run rẩy mở ra xem, là Ôn Nhược Hà gọi tới, nàng nhìn chăm chăm vào màn hình, điện thoại trong lòng bàn tay lại rung lên, bàn tay bị chấn động cũng run lên, nàng vội vàng bấm nút tắt máy, lúc này nàng thật không biết đối mặt với người khác như thế nào.

Nhất là tổng giám đốc.

Anh nói, nàng không thể ở cùng Kiều Lạc, giữa họ ngoại trừ yếu tố bên ngoài còn có chênh lệch bên trong.

Hôm nay nàng hoàn toàn minh bạch : yếu tố bên ngoài nàng không thể vượt qua, những chênh lệch bên trong nàng lại càng không cách nào bỏ khuyết, nhất thời người nàng nhũn hần ra.

Cho nên nàng sợ hãi tổng giám đốc sẽ hỏi nàng, có hiểu rõ ràng tất cả hay không .

Kỳ thật nàng có thể trả lời rất đơn giản, nàng đã hiểu rõ, anh sẽ nói, đúng vậy. Có điều dù đáp án đã rõ ràng như vậy, nàng cũng đã hiểu tình huống như vậy, nhưng cũng không cách nào để chấp nhận.

Đúng vậy, nàng không muốn chấp nhận.

Mặc dù tất cả đều rõ như ban ngày, nàng lại không muốn chấp nhận.

Bởi vì nàng phát hiện, đối với nàng, Kiều Lạc không chỉ một chỗ tựa sau lưng nàng, mỗi lời nói những hành động, mỗi cử chỉ của anh đều là bàn tay vô hình dẫn dắt nàng, động viên nàng.

Diệp Kinh Chu nghĩ, đại khái là nàng không có cách nào thoát khỏi anh, câu nói này, anh cũng đã từng tuyên bố một cách rất tự tin.

Nàng ngả đầu tựa vào tường, nhìn qua khe hở của màn cửa xem cảnh bên ngoài, ánh mặt trời dần dần nhạt đi, dường như đã trễ lắm rồi, bây giờ chỉ có một mình nàng, Ôn Nhược Hà hẳn không biết nàng ở đâu, Âu Dương cũng không biết nàng ở chỗ nào, chỉ có một người, chỉ cần nàng chạy, sẽ biết rõ nàng trốn ở chỗ nào.

Chính là nàng đợi đã lâu, cũng không thấy người ấy xuất hiện , hơn nữa hôm nay họ còn có hẹn.

Không biết trải qua bao lâu, nàng động đậy chân, nhận ra mình không đứng lên nổi, cảm giác tê dại bắt đầu từ mũi chân lan rộng đến bắp chân, cuối cùng đánh mặc kệ, nàng lấy điện thoại ra, mở máy, đã thấy một loạt tin nhắn chạy ra.

Tổng giám đốc, tổng giám đốc, Âu Dương, tổng giám đốc, Âu Dương.

Rồi mới đến ,”Diệp Kinh Chu, em muốn chết à?”

“Em dám cho anh leo cây?!”

“Em đợi đấy!”

Nàng đọc những tin nhắn này, trước mắt như hiện ra cảnh Kiều Đại thần mắt híp lại đầy vẻ tức tối, nhin không được bật cười, khóe miệng vừa cong lên, nước mắt đã tuôn rơi, nhỏ giọt xuống màn hình, làm ánh sáng cũng mờ đi.

Đột nhiên bên ngoài vang lên những tiếng đập cửa, nàng vội vàng đứng lên, chân đi trên mặt đất mà như giẫm trên ngàn chông, đau buốt đến tận tim, tiếng đập cửa càng dồn dập, nàng đi nhanh đến gần, cuối cùng đã đứng ở cánh cửa gỗ đỏ trước nhà, tim như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, tay sờ lên nắm cửa, cửa lại bị đập rất mạnh, làm rung cả cánh tay nàng, nàng đẩy cửa ra.

Nắng chiều từ bên ngoài chiếu vào căn nhà tối, Diệp Kinh Chu nhất thời thoáng hoa mắt, nhớ lại lúc còn nhỏ, mỗi lần nàng đi thi bị điểm xấu sợ mẹ mắng lại trốn biệt trong tủ quần áo, có hôm ngồi rất lâu, rốt cục đã ngủ gục trong góc tủ chật chội tối tăm kia. Kiều Lạc thường không chút khách khí kéo cửa tủ ra, rọi đèn thẳng vào, làm cho nàng bị chói mắt, ngược ánh đèn, chỉ có thể mơ hồ thấy nụ cười nhòa nhạt, anh nói,”Tiểu Chu, em tưởng trốn chỗ này anh tìm không ra hay sao ?”

Ánh sáng lúc này cũng giống như ánh sáng khi ấy, ấm áp, đáng người đứng nhòa nhạt, giọng nói rõ ràng,”Đúng là cậu ở trong này thật !”

Chính là Âu Dương.

Trong lòng Diệp Kinh Chu lập tức lạnh buốt, thật sự, ngôi nhà này quá lạnh.

Âu Dương thở phào nhẹ nhõm,”Minh và tổng giám đốc tìm cậu khắp nơi không thấy, mình phải điện thoại cho anh của cậu, anh ấy nói cậu nhất định ở chỗ này.”

“..... Anh ấy ?”Diệp Kinh Chu mở miệng.

Âu Dương lấy tay quạt, xem ra đã chạy không ít,”Anh ấy? Đúng rồi, vốn là đi cùng với mình , nhưng rồi trong gia đình có việc , anh ấy phải chạy trở về, nhờ mình nhắn với cậu, đêm nay không về nhà.”

“Thế à”Diệp Khanh Chu thấp giọng nói.

Âu Dương tự mình đi vào, ngồi phịch xuống ghế salon,”Một chết đi được , Mai Oánh Oánh không có làm gì cậu chứ ? Nếu có, cứ nói với mình , mình sẽ đập nó như từ Nhưng mà cậu phải thay mình trả tiền thuốc men cho nó.....”

Diệp Khanh Chu nghiêng đầu sang chỗ khác, đến ngồi bên cạnh nàng ta, lắc đầu,”Không có, cô ta không có làm gì.....”Nàng ngừng một chút, vội vàng đổi giọng hỏi,”Kết quả quảng cáo như thế nào?”

Âu Dương lắc lắc đầu,”Nhắc đến lại thấy bụng sôi lên vì tức giận, Triệu Phi Nhã thật là bị ê hết mặt mũi rồi, bà ta sẽ không dễ dàng bỏ qua việc này đâu, không chừng lại sẽ có đại loạn!”

Nghe lời của nàng, Diệp Khanh Chu lập tức ừ ừ,”Lỗi tại mình hết”

“Thôi đi.”Âu Dương khoát tay,”Nếu đổi lại là mình làm quảng cáo cho bà ta, mình sẽ ghi thẳng Tiểu Tam tiện nhân! Hơn nữa, dù chuyện xảy ra là ngoài ý muốn, theo mình thì lại thấy, đúng là ông trời có mắt.....”

“Buổi lễ ra sao ?”

“Triệu Phi Nhã gây xong rồi xuống nước , cùng với Mai Oánh Oánh đi nịnh nọt đám phóng viên, xin bọn họ đừng đem tin tức này phát ra, còn buổi lễ ấy à? Kể như là bị bỏ ngang rồi.”Âu Dương gãi gãi đầu,”Tổng giám đốc mấy người chạy trở về công ty khẩn cấp thảo luận phương pháp để trình bày với tổng công ty, còn mình lãnh trách nhiệm đi tìm cậu.”

Diệp Khanh Chu đột nhiên cảm giác đúng là mình không khiến người khác vui vẻ gì, một sự kiện long trọng như thế đã bị nàng biến thành như vậy, lòng đầy sợ hãi, nàng mở miệng,”Âu Dương, mình chỉ còn cách xin thôi việc thôi.”

Âu Dương sững sờ,”Cậu nói cái gì?”

Diệp Khanh Chu cắn môi,”Mình nghĩ, nếu như mình xin thôi việc, chuyện này sẽ qua.”

“Cậu điên rồi hả!”Âu Dương lập tức phản đối,”Không phải cậu suốt ngày sợ nhất là bị sa thải hay sao, còn nói cái gì tài chính khó khăn việc làm xuống cấp, bây giờ xin thôi việc rồi tính sao?”

Diệp Khanh Chu lắc đầu,”Việc này do mình gây ra, thì mình phải gánh trách nhiệm, không đúng hay sao?”

“Đương nhiên là không đúng!”Âu Dương đứng lên, chống nạnh mắng,”Anh của cậu không phải đã huấn luyện cậu rất thành công hay sao, dám trực tiếp đối mặt với Triệu Phi Nhã, sao bây giờ cậu lại muốn chạy trốn?”

Diệp Khanh Chu nói không ra lời, có lẽ nàng có thể nói, xin thôi việc cũng có nghĩa là biểu hiện dũng cảm tiếp nhận sai lầm, nhưng trong lòng nàng biết rõ, dù nàng có thể giải thích hành vi này là dũng cảm, nhưng trên thực tế lại không phải. Bởi vì nàng đang trốn tránh việc phải đối mặt Triệu Phi Nhã.

Hôm nay, nàng đánh cho Triệu Phi Nhã một bạt tai, nàng cùng Mai Oánh Oánh nói chuyện, biết rằng nàng đã đi rất xa, nhưng đã không tìm thấy điểm tựa của nàng, đột nhiên cảm thấy phía trước thật tối tăm.

Nàng bắt lực tựa vào ghế sa lon,”Âu Dương..... Ngay cả mình cũng tự khinh chính mình.....”

Về tới nhà, Diệp Khanh Chu cảm thấy buồn bã mất mát, con người thật là một sinh vật đáng khinh, lúc Kiều Lạc ở bên nàng, nàng đã không hề biết đến cảm giác buồn bã này, vì vậy đã không thể xác định tình cảm của mình đối với Kiều Lạc .

Đợi đến khi nàng minh bạch cảm tình này, lại phát hiện ra nàng và Kiều Lạc không thể ở bên nhau, càng nghiêm trọng hơn, điểm tựa của nàng đã đột nhiên biến mất.

Bàng hoàng trong lúc hạnh phúc, tiếc nuối khi phải chia ly.

Lần đầu tiên Diệp Khanh Chu cảm thấy hối hận, bởi vì đối với Kiều Lạc, nàng chưa từng toàn tâm toàn lực nghĩ qua, phần lớn thời gian, nàng ngập ngừng ở một nơi nào đó, lúc nào cũng tỏ ra nàng bị Kiều Lạc ức hiếp, trên thực tế, nhút nhát của nàng, yếu đuối của nàng, chạy trốn của nàng, do dự của nàng ... đối với Kiều Lạc cũng là tra tấn.

Khi anh nói nàng mãi mãi ở bên anh, nàng đã sợ tới mức trốn biệt bảy năm.

Khi anh đuổi theo, nàng luôn nghĩ đến việc bỏ chạy, sợ chính mình động tâm với anh.

Khi anh nói là điểm tựa cho nàng, nàng vẫn nghĩ đây bất quá là một trò đánh cược.

Khi anh lớn tiếng nói yêu nàng, nàng lại không thể nói ra được bất kỳ tiếng nào.

Từ đầu tới cuối, nàng luôn luôn yếu đuối, đối với tình yêu không tin tưởng, không muốn tiếp nhận, không dám truy cầu.

Chính bản thân nàng, làm nàng trở nên đáng khinh.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Sau khi trời tối đen, thời tiết rồi đột nhiên chuyển sang mát mẻ hơn, chẳng bao lâu mưa đã trút xuống tầm tã, mùa hè đã sắp qua, trời mưa xuống đã bắt đầu chuyển lạnh, không mở cửa sổ, gian phòng cũng rất oi bức, sấm rền vang bên ngoài cửa sổ, Diệp Kinh Chu không dám mở điều hòa, chỉ có thể đợi mưa xuống một lúc mới dám mở cửa sổ, tiếng mưa rơi rào rào, càng làm cho nàng khó ngủ.

Đến nửa đêm, cũng không biết đã lăn lộn bao nhiêu lần, đột nhiên điện thoại reo vang, nàng lập tức xoay người, nàng luôn luôn tắt máy trước khi ngủ, nhưng hôm nay không hiểu sao lại mở điện thoại, tựa hồ là đang chờ đợi việc gì.

Điện thoại vừa rung, nàng lập tức đã xoay người ngồi dậy, cầm lấy, màn hình sáng lóe lên hai chữ “Kiều Lạc”, tim nàng lập tức nhảy tới cổ họng, vội vàng bấm nghe : “A lô.....”

Phía bên kia điện thoại tiên im lặng, rồi giọng Kiều Đại thần không thay đổi truyền đến ,”Em không tắt máy à ?”

“Dạ”Diệp Kinh Chu sững sờ, chẳng lẽ là anh cố tình đợi muộn thế này rồi mới gọi hay sao? Hơn nữa nghe giọng của anh, dường như không hy vọng nghe nàng trả lời.

“Em đang chờ điện thoại của anh sao ?”Câu tiếp theo của Kiều Lạc lập tức trở lại phong cách đại thần, tự tin đến tự kỷ.

Diệp Kinh Chu ngồi thẳng người, tay vò một góc chăn, thì thào một câu,”Tin nhắn cuối cùng của anh, không phải là bảo em đợi sao nên em đợi”

Kiều Lạc im một lúc, lại nói,”Hôm nay tại sao Âu Dương gọi điện thoại tìm em?”

“.....”Diệp Kinh Chu nhỏ giọng nói,”Em đã gặp Mai Oánh Oánh.....”

Điện thoại im lặng một lúc, tiếp theo là một tiếng,”Và... ?”Diệp Kinh Chu cảm giác mình lỗ tai nhất định có vấn đề, nàng lại cảm thấy giọng Kiều Lạc lộ ra một chút do dự, chẳng lẽ anh đang sợ cái gì?

“Sau đó.....”Giọng của nàng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng như muỗi vo ve,”Cô ấy đã nói hết cho em biết

“Nói cho em biết về việc của anh với cô ta sao ?”Kiều Lạc hỏi lại.

“Vâng.....”Diệp Kinh Chu lên tiếng,”Cô ấy nói, cô ấy vốn không có hứng thú với anh, nhưng bởi vì em nên muốn đoạt với em.”

“Cho nên em bị dọa đến phải bỏ chạy ?”Kiều Lạc cao giọng, Diệp Kinh Chu thoáng sùng sốt, giải thích,”Không có.....”

“Không có tại sao người khác phải tìm em khắp nơi ?”Kiều Lạc không chút khách khí.

“.....Ồ là vì.....”Diệp Kinh Chu thoáng cà lăm, chạy trốn đã là sự thật, không thể bào chữa cho quá khứ, chỉ có thể kiên quyết bảo vệ tương lai, vì vậy cố lấy dũng khí nói,”Em sẽ không cho cô ấy đoạt.”

“A?”Đầu dây bên kia Kiều Lạc giật mình.

Diệp Kinh Chu xoắn tay lại nói,”Đúng vậy, bởi vì..... Bởi vì.....”Nàng nói lấp cả nửa ngày,”..... Em chẳng thừa cái gì cả.”

“Cho nên anh là canh thừa của em hả ?”Kiều Lạc lập tức tiếp lời.

“.....”Đại thần ơi, sao anh lại nghĩ thế ? Anh sao lại là canh thừa được , dù có là canh thừa đi nữa, cũng là canh tổ yến bào ngư đông trùng hạ thảo nha!

Kiều Lạc cũng không tiếp tục trêu chọc nàng, chỉ cười khẽ một tiếng, sau đó nghiêm trang nói,”Tiểu Chu.....”

“Dạ

“Tin tưởng anh.”

“Dạ?”

Đầu kia Kiều Lạc nói tiếp, “Anh sẽ giải quyết.”

Tay cầm điện thoại của Diệp Kinh Chu khẽ run lên, cổ họng có phần nghẹn ngào, nói không ra lời, chỉ có thể cắn môi gật mạnh đầu.

Xưa nay nàng vẫn luôn tin tưởng anh.

Trừ anh ra, nàng còn có thể tin tưởng ai?

Sáng ngày thứ hai, Diệp Kinh Chu tinh thần sáng khoái rời khỏi giường, mặc dù nghĩ tới việc đi làm có chút hồi hộp, nhưng vẫn quyết định đi. Đến cửa phòng làm việc, nàng đi vòng vo vài bận, mới lăm lét đi vào, nàng lập tức rơi vào trong những ánh mắt tẩy lễ như dự liệu: “Xin chào buổi sáng tốt lành.....”

Nàng rụt rè nhìn quanh thăm dò, tuy Dương Dương và Lệ Na có đáp lễ, nhưng mặt hai người đều tỏ vẻ kỳ lạ, Âu Dương đến gần hạ giọng nói, “Từ sau cái tát kia, bọn họ đều cảm thấy phải thay đổi cách đối xử với cậu.”

Diệp Kinh Chu khóc không ra nước mắt, chẳng lẽ tất cả mọi người cho là mình là người phụ nữ đánh đá ghê gớm hay sao? Kỳ thật từ nhỏ tới lớn, đó mới là lần đầu tiên tát người khác, đúng là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Âu Dương nói tiếp, “Bất quá cũng không sao, con thỏ bị đuổi đến cùng đường còn biết cắn người, lẽ ra cậu nên độc ác sớm hơn, khỏi bị người khác nghĩ rằng cậu dễ bị bắt nạt.....”

“Mình không hề ác độc mà.....” Diệp Kinh Chu hai mắt đầm lệ nhìn trời.

Đột nhiên Tiêu Hà từ bên ngoài chạy xộc vào, một tay cầm bánh mì, một tay cầm một xấp báo, hô lớn, “không xong rồi, chuyện hôm qua đã lên báo rồi!” Nàng vừa nói xong, tất cả mọi người lập tức đều đổ dồn tới, trên tờ báo in hàng tựa cực lớn đập ngay vào mắt:

“Tiểu tiên cốc” biến thành Tiểu Tam “Thô Tục”?

———— Hôm qua Từ Dương Đình viện bắt đầu khai trương bán nhà, lại gặp quảng cáo mĩa mai nữ chủ tịch

Diệp Kinh Chu sững sờ, Âu Dương lập tức kêu lên, “Tin tức hôm qua không phải đã bị phong tỏa rồi sao? Sao bây giờ lại đưa tin là thế nào?”

Dương Dương tiếp, “Đúng vậy, tổng giám đốc mình và bà Triệu kia không phải đã lên tiếng ngăn tất cả phóng viên được mời hay sao?”

“Sao lại như vậy được!” Lệ Na rên rỉ thê lương, “Tôi tiêu rồi, tôi tiêu rồi, đưa tin thế này, sẽ lại càng thêm lớn chuyện!”

Diệp Kinh Chu lập tức nghĩ đến một người, nếu như hẳn ngay từ đầu có đã tâm bóp méo mục quảng cáo, thì hôm nay để cho ký giả đăng ra tin tức này lại càng không khó, chỉ là..... Nàng liếc Âu Dương đang kích động, quyết định im lặng.

Tất cả đã xảy ra rồi, nhiều lời cũng không có ý nghĩa.

Diệp Kinh Chu chỉ nhìn Lệ Na áy náy khẽ nói, “Không sao đâu, hôm nay mình đến đây để xin thôi việc.” Đêm qua nàng đã viết xong thư xin thôi việc cất trong giỏ, lúc này không phải là sợ đối mặt ai đó nữa, mà là gánh một ít trách nhiệm.

Không khí đang sôi động bỗng đông cứng lại, tất cả mọi người đều nói không nên lời, bỗng vang lên giọng nói Ôn Nhược Hà, “Không ai được phép nghĩ việc cả.”

Mọi người quay đầu nhìn lại, anh vẫn mang dáng vẻ tươi cười như mọi khi, lập tức khiến cho mọi người an tâm, “Việc này tổng công ty đã tham gia xử lý, các bạn đừng lo lắng, không ai phải chịu trách nhiệm.”

Tất cả mọi người nghe xong, đều cười rạng rỡ, chỉ có Diệp Kinh Chu ngược lại cảm thấy áp lực, Ôn Nhược Hà nói tiếp, “Kinh Chu, cô đi với tôi một lát.”

Ôn Nhược Hà gọi Diệp Kinh Chu đi tới Tả Tự Lâu thuộc tầng trên nhà hàng Dương Quang, không ai tỏ thái độ gì, dù sao ngày hôm qua trước mặt bá quan văn võ anh đã nói thẳng mình đang theo đuổi Diệp Kinh Chu.

Đến nhà hàng, uống hai chén trà, Diệp Kinh Chu căng thẳng xoay chén trà trong tay, “Tổng giám đốc, việc này lớn như vậy, thật sự là.....”

Ôn Nhược Hà khoát tay, “Không nói chuyện công, chỉ nói việc tư. Ngày hôm qua cô không có sao chứ?”

Vừa nói bàn việc tư, Diệp Kinh Chu đã thờ phào nhẹ nhõm, không còn thấy người đối diện là thủ trưởng nữa, “Không có việc gì, tôi được biết việc của Kiều Lạc và Mai Oánh Oánh.” Để bảo vệ danh tiếng của Kiều gia, nàng không nói là chuyện gì, anh hẳn cũng có thể đoán vì sao, việc này Mai gia giữ bí mật đối với người ngoài, càng ít người biết, đối với gia đình anh lại càng có lợi.

“Rồi sao nữa?” Ôn Nhược Hà hỏi.

“Tổng giám đốc, lúc trước anh nói đúng.” Diệp Kinh Chu cúi đầu nhìn vô quyết chậm chậm xoay tròn dưới đáy tách trà, tiếp tục nói, “Nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc.”

Ôn Nhược Hà nhìn nàng, nàng cúi đầu, hàng mi rũ xuống che khuất đôi mắt tròn, Ôn Nhược Hà không nhìn được vẻ kiên quyết trong đôi mắt tròn kia, “Cô hiểu rõ ràng?”

“Vâng.” Diệp Kinh Chu mở to mắt, “Bởi vì, không muốn hối hận.”

Ôn Nhược Hà khẽ giật mình, rồi mỉm cười, trong nụ cười có chút bất đắc dĩ, “Nhu vậy. tôi bị vất bỏ rồi?”

“Ừa?” Diệp Kinh Chu vội vã giải thích, “Không có nha, bị bỏ rơi tức là phải có được rồi mới có thể bỏ, nhưng tổng giám đốc tôi với anh chưa từng bắt đầu Cho nên, anh không có bị ném bỏ, không! Tổng giám đốc, sao lại bị bỏ rơi được chứ?! Tôi mà dám vất bỏ anh sao, anh là tổng giám đốc nha.”

Ôn Nhược Hà nhìn dáng vẻ sốt ruột của nàng, bật cười, bồng xòe tay, “Đơn xin thôi việc đâu?”

“Giờ?” Diệp Kinh Chu sửng sốt, tay vô ý thức lấy phong thư trong giỏ đưa ra, anh tiếp nhận, thần nhiên xé làm hai, đón ánh mắt kinh ngạc của nàng, trả lời, “Tôi vẫn muốn nhìn thấy một Diệp Kinh Chu vì sợ bị khai trừ mà tích cực làm việc.”

Diệp Kinh Chu trong lòng ấm áp, đột nhiên nhớ lại lời anh lúc trước, anh từng nói, “Diệp Kinh Chu, cô có điểm nào đáng thương hại?” Đúng vậy, nàng hạnh phúc vô cùng, không cần ai thương hại, cũng không hẳn là tự ti, nàng có một chỗ tựa rất đáng tin tưởng, có một người bạn thân rất tốt, có một thủ trưởng nhân hậu, ... tất cả đều là hạnh phúc của nàng.

Tối gần lúc tan sở, Diệp Kinh Chu đang chuẩn bị cùng Âu Dương đi mua sắm vật dụng hàng ngày, đột nhiên điện thoại reo vang, nàng lấy ra xem, một dãy số lạ, nàng do dự một chút, đón nghe, một giọng nói trầm trầm từ đầu bên kia vang tới, “Tiểu Chu, là ba đây.”

“Ba Kiều?” Diệp Kinh Chu sợ hãi kêu lên.

Ông Kiều im lặng một chút rồi mới nói, “Cha đang thành phố S, chúng ta có thể gặp mặt không?”

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Diệp Kinh Chu không nhớ đã bao lâu nàng chưa gặp lại ông Kiều, nhưng trong trí nhớ của nàng ông vẫn chiếm một địa vị rất lớn, không khác lắm so với sự bá đạo của Kiều Lạc, lòng nhân hậu của ông khiến nàng không thể nào quên. Nhất là trong một số thời điểm lúc nàng bỏ Kiều gia đến thành phố S sống với phụ thân và Triệu Phi Nhã, thì nàng lại càng nhớ ông Kiều ghê gớm, ông không phải là phụ thân của nàng, lại hơn cả phụ thân của nàng, ít nhất là trong khoảng thời gian từ bảy tuổi tới mười bảy tuổi đây trọng yếu kia, ông đã cho Diệp Kinh Chu một mái ấm trọn vẹn.

Diệp Kinh Chu vẫn luôn tin rằng những gì có được đều phải trả một giá nào đó, mà nhiều khi cho dù trả giá, cũng chưa chắc đã nhận được bất kỳ thứ gì, cho nên ông Kiều đối với nàng mà nói chính phước đức từ trên trời rơi xuống, nàng vốn chưa trả gì đã được một người cha hiền lành như thế, quả thực còn vượt xa chữ “Cha”.

Ông Kiều hẹn gặp mặt với Diệp Kinh Chu tại một quán trà nhỏ, vì gần giờ ăn tối, nên trong quán không có khách nào khác.

Bảy năm không gặp, ông Kiều tóc đã hoa râu, nụ cười vẫn hiền lành như xưa, ông nói, “Tiểu Chu, con khỏe không?”

Diệp Kinh Chu cười gật đầu, cha Kiều nói chuyện thật dịu dàng, so với ai kia, vừa thấy mặt nàng đã “Bắt được em rồi”, quả là một trời một vực, “Dạ rất khỏe ạ”

Ông Kiều nhấp một ngụm trà, ngừng đầu nói, “Kiều Lạc tìm thấy con à?”

“Dạ?” Nàng thoạt tiên sửng sốt, rồi lên tiếng, “Dạ vâng.”

“Tiểu Chu.” Ông Kiều dường như do dự, không biết mở miệng như thế nào, lời nói ra rất chậm, “Có một số việc, ta thật không biết làm như thế nào mở miệng.”

Thật ra từ lúc chuẩn bị tới gặp ông Kiều, Diệp Kinh Chu đã đoán được là về chuyện với nhà họ Mai kia, đại khái cũng biết ông Kiều sẽ nói gì, nhưng là nàng đang tính, có một số việc, không thể để cho Kiều Lạc một mình đối mặt. Nàng mở miệng, “Thật ra con biết về việc của nhà họ Mai”

Ông Kiều sững sờ, tựa hồ giật mình Diệp Kinh Chu biết chuyện này, "Kiều Lạc nói với con à ?"

"Không phải." Nàng lắc đầu, "Là Mai Oánh Oánh nói cho con biết, cô ấy là bạn học của con." Nàng cũng không biết nên giải thích quan hệ của nàng với Mai Oánh Oánh như thế nào, muốn thế nào đi chăng nữa cũng không thể nói ra một cách thân nhiên được.

Ông Kiều gật đầu, hỏi lại, "Vậy con nghĩ sao ? Con biết đấy, Kiều Lạc dạo này rất cố chấp, cũng rất tự phụ." Ông vừa nói vừa cười khổ sở, "Ví dụ như việc tìm kiếm con, ta và mẹ của con đã bảo nó đừng làm, nó vẫn cứ đi, ta nói nó sẽ không tìm thấy con, nhưng mà nó lại tìm ra con nhanh thế này, kể cả chuyện này. nó cũng không thèm để mất."

Diệp Kinh Chu hiểu tình huống hiện tại, biết rõ việc kia sẽ gây ảnh hưởng lớn tới mức nào đến một cái bệnh viện tư nhân, nhưng là tổng thể cũng chỉ là một khái niệm mơ hồ, nhất là chính miệng Kiều Lạc bảo nàng phải tin tưởng anh, nàng lập tức hỏi, "Việc ấy rất phức tạp hay sao?"

Ông Kiều thở dài một tiếng, "Thật ra là chữa bệnh gây ra sự cố, có ảnh hưởng rất lớn, nhất là đối với bệnh viện tư nhân, rất có thể không đứng lên nổi, thật ra bệnh viện có thể không cần giữ, cũng không phải nhất định phải cố cầu, có điều đây là thứ mà mẹ Kiều Lạc muốn lưu lại cho nó, bà ấy đã vì bệnh viện này mà cuối cùng đã" Ông hít sâu một hơi, lắc đầu.

Diệp Kinh Chu nhớ tới khi còn bé, Kiều Lạc xem tập ảnh của mẹ anh, tựa hồ chỉ có giây phút ấy, ánh mắt của Kiều Đại thần mới không giống một đại thần, ngược lại có vài phần như Diệp Kinh Chu.

Ông Kiều xoa nhẹ tay lên thái dương, rồi lấy trong túi ra một quyển sổ rất cũ, bìa màu đỏ sẫm, trang giấy nhăn nheo.

Diệp Kinh Chu sững sờ một chút, nhận lấy, ngáp ngừng mở ra, những nét chữ thanh tú hiện ra trước mắt nàng.

Diệp Kinh Chu chỉ mới nhìn qua ảnh của Kiều phu nhân, không thể nói đến cảm giác của nàng, huống chi, nàng là con của vợ kẻ làm gì có tư cách đánh giá bà? Nàng nhớ rõ ảnh chụp Kiều phu nhân so với mẹ của mình hoàn toàn trái ngược, bà có vẻ ngoài rất ôn hòa, nụ cười dịu dàng, ánh mắt thật hiền, dường như là người không hề biết tức giận. Trong đầu nàng bỗng hiện lên một ý nghĩ, kỳ thật nàng mới giống như là con của Kiều phu nhân, Kiều Lạc thật không giống.

Nhìn kỹ hơn bên trong quyển sổ, Diệp Kinh Chu phát hiện đây là một tập nhật ký, lập tức kinh hoàng vô cùng, khó hiểu nhìn ông Kiều. Ông khẽ gật đầu, tỏ ý bảo cho phép nàng xem, nàng lúc này mới mở ra một lần nữa.

Nhật ký là do Kiều phu nhân ghi từ lúc bắt đầu nhập viện, Diệp Kinh Chu ngay từ đầu chỉ cảm thấy lo lắng, càng đọc càng thấy mũi cay cay, khi đến đoạn "...Mình biết rõ, tình trạng đã không thể khá hơn, có trách ai cũng không thể thay đổi được gì, bệnh viện là tâm huyết của Kiều Lâm, cũng là tương lai của tiểu Lạc, mình đã không thể cống hiến gì cho cơ nghiệp này, nhưng ít ra, mình có thể bảo vệ nó" thì Diệp Kinh Chu cảm thấy sau lưng cứng đờ, giương mắt nhìn xem Ông Kiều, mở miệng lắp bắp, "Ồi bác gái là"

Ông Kiều cúi đầu xuống, toàn thân tỏ ra mệt mỏi, nặng nề gật đầu, "Đúng vậy, chính là trong quá trình chữa bệnh gặp sự cố, chỉ là"

Chỉ là bà đã hy sinh chính mình đến bảo vệ chồng mình, vì muốn bảo vệ tài sản của con trai mình.

Ông không thể nói tiếp hết những lời này, có điều Diệp Kinh Chu cũng đã minh bạch, quan trọng không phải việc chữa bệnh sai lầm lớn tới đâu, cũng không phải nó có ảnh hưởng lớn tới bệnh viện tới đâu, thật ra việc này vượt xa so với biểu hiện bên ngoài của nó, không phải thứ bề nổi như danh lợi, tiền tài, danh vọng, mà như cát rơi vào trong nước, chậm rãi lắng đọng, lắng lặng sắp đặt, trải qua thời gian tuế nguyệt, vẫn mảnh mai tinh tế như một sợi tơ, ấy gọi là thân tình.

Diệp Kinh Chu xem đi xem lại, lại nhớ đến phụ thân của nàng, dù ông đã tuyệt tình vất bỏ vợ con, dù có hồ đồ đến đâu, dù khi lên con ghien có điên cuồng đến mức nào đi nữa, trong giờ khắc cuối cùng trên cõi đời này đã nói một câu, Tiểu Chu, cha thật xin lỗi con.

Chỉ vậy đã làm Diệp Kinh Chu thỏa mãn, dù sao ông không phải người xa lạ, mà là phụ thân của nàng, ban cho nàng sinh mạng, đã từng cho nàng một cuộc sống hạnh phúc, vào thời khắc cuối cùng đã sám hối với nàng, dùng cái chết để tạ lỗi nàng, dùng cái chết đến sửa lại sai lầm ông không cách nào không che, hết thấy hết thấy, đủ để cho nàng quên đi mọi việc đã xảy ra trong quá khứ.

Tha thứ cho ông, đồng thời cũng làm cho mình an tâm.

Tuy giữa phụ thân của nàng và Kiều phu nhân không có điểm nào chung, nhưng trong giờ phút cuối đời họ đều chỉ nghĩ tới con của mình, bất kể họ đã từng là sai lầm hay là lương thiện, đã từng hồ đồ là nhân hậu, vẫn có chung một điểm, họ đều là cha mẹ.

Diệp Kinh Chu khép lại cuốn nhật ký, trả lại cho ông, "Cha Kiều, con biết rồi." Nàng cắn môi, "Kỳ thật, chỉ cần con bỏ đi, anh ấy sẽ tìm không thấy, nhưng sau bảy năm, anh ấy đã tìm được con rồi. Có điều con người ta khi còn sống có thể có nhiều lần bảy năm, trót sai lầm lại có thể quay trở lại, cũng may ra chỉ có một lần này thôi. Thêm một lần bảy năm nữa, kết hôn, sống chết, muốn vẫn hồi, cũng không khả năng."

Ông Kiều không ngờ nàng có thể hiểu được tất cả nhanh như vậy, dường như hơi giật mình, môi run run, cuối cùng chỉ nói ra một câu, "Cám ơn."

Diệp Kinh Chu nghĩ, như vậy, nàng lại sẽ không thua thiệt Kiều cha.

Nàng nghĩ, nàng là tin tưởng Kiều Lạc, anh tin tưởng sẽ giải quyết tất cả, nhưng nàng càng tin rằng với tính tình của Mai Oánh Oánh, kết quả tất nhiên sẽ tới mức cá chết thì lưới cũng rách, Mai Oánh Oánh sẽ làm gì, nàng không biết, nhưng nàng biết rõ, nếu như bệnh viện của Kiều gia sụp đổ, Kiều Lạc sẽ hối hận cả đời, vì không thể duy trì thứ mà mẹ của anh đã hy sinh tính mạng để bảo vệ.

Nàng nhớ rõ sau khi phụ thân mất đi, để lại cho nàng Xương Mậu Điền Sản, nàng đem hết toàn lực cũng không thể bảo tồn, nàng đi cầu xin từng cổ đông, nhưng đều hoài công, bởi vì bọn họ không thể tin tưởng nàng, nàng chỉ là một người nhút nhát yếu đuối, nàng không có tài năng, cũng không có khả năng giữ lại bất cứ thứ gì. Nàng dốc hết toàn lực cuối cùng cũng chỉ là công dã tràng, cho nên nàng không hối hận, chỉ hận chính mình mà thôi.

Nhưng Kiều Lạc không phải là nàng, anh là một người tự tin như vậy, cuộc sống của anh hẳn sẽ không có bất kỳ tiếc nuối nào, bởi vì anh chỉ cần hết sức sẽ có thể bảo vệ bệnh viện Kiều gia. Đây là khác biệt lớn nhất giữa anh với nàng, nàng có thể như con rùa đen trốn ở trong mai, giả vờ không biết Phi Nhã điền sản, giả vờ không biết rằng những thứ kia đã từng thuộc về nàng, nhưng Kiều Lạc không thể, nàng hiểu rất rõ anh có tham vọng muốn giữ lấy, kết quả như vậy với anh mà nói, có thể là cả đời sẽ ôm hận trong lòng.

Diệp Kinh Chu nghĩ, nàng đại khái chính là một chiếc thuyền nhỏ, trải qua giông bão, đã tìm được một chiếc cầu để tránh gió che mưa, nhưng cuối cùng không thể trốn tránh cả đời, lại phải tiếp tục lưu lạc phương xa.

Một con thuyền nhỏ, một Diệp Kinh Chu.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Diệp Kinh Chu nghĩ, hiện giờ không phải nàng đang bỏ chạy, chạy hoài cũng kỳ, nên lần này nàng chỉ đi tản bộ mà thôi.

Sau khi gặp ông Kiều, nàng xin tổng giám đốc nghỉ phép, từ hồi đi làm tới giờ nàng chưa bao giờ xin nghỉ tới một ngày, cộng dồn lại có thể xin nghỉ phép dài hạn. Ôn Nhược Hà rất sáng khoái phê chuẩn, nghe nói lần này tổng công ty ra mặt can thiệp với Phi Nhã điền sản, đã tới ngày làm việc cuối tuần.

Diệp Kinh Chu lật lịch xem ngày, tháng này đã gần hết, nàng đột nhiên nhớ tới lời hứa với Kiều Lạc hôm ấy, nói như vậy, nàng thật sự có thể nói, thật ra trong lòng đã nói rất nhiều lần, chỉ là người nghe không có mặt thôi.

Kiều Lạc có điện thoại vài lần, bảo anh đang cố gắng lo việc báo cáo sự cố chữa bệnh, anh bảo, sự tình đối với bọn họ khá bất lợi.

Diệp Kinh Chu hỏi anh nên làm cái gì bây giờ? Anh hỏi lại, theo em nghĩ bảo vệ nghĩa là gì?

Diệp Kinh Chu suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra câu trả lời, bảo vệ là cái gì? Giống như Như Kiều Lạc bảo vệ nàng hay sao? Vậy thì thật là kinh khủng quá, không giống người thường.

Lần cuối cùng điện thoại, Kiều Lạc đột nhiên hỏi, "Có nhớ lần trước em hứa sẽ nói gì với anh không?"

Diệp Kinh Chu sững sờ, cắn cắn môi, "Ồ..... nói cái gì cơ?"

"Diệp Kinh Chu!" Anh nghiêm giọng.

Nàng cũng chỉ có thể vờ vịt hi hi ha ha, "Cái kia ấy à..... em.....nói cái gì..... anh....."

"....." Kiều Lạc trầm lặng không nói, nàng một bên điện thoại dường như có thể tưởng tượng ra biểu lộ thâm trầm trên nét mặt anh, vì vậy cười khan một cái, "Anh còn nhớ mẹ anh không?"

Kiều Lạc sững sờ, "Sao lại hỏi việc này?"

Diệp Kinh Chu cầm điện thoại trên giường xoay mình, cuộn tròn lại, lẩm bẩm, "Em cũng giống như bác gái..... rất thương anh."

Kiều Lạc trầm mặc ba giây, rồi nói bằng giọng lạnh lùng, "Em muốn làm mẹ của anh hả?"

"....." Diệp Kinh Chu quỳnh quáng, trời đất sao lại nói thành như vậy chứ? Nàng làm sao dám kiêu ngạo làm mẹ của đại thần chứ? Mẹ của đại thần nha, không phải là thánh mẫu sao! Ôi trời!" Không phải nha, không phải nha....."

Kiều Lạc tựa hồ cũng có thể tưởng tượng ra thái độ cuồng quýt của nàng, vì vậy cười khẽ một tiếng, "Thôi được, anh biết rồi."

Diệp Kinh Chu gật gật đầu, anh nói tiếp, "Đi ngủ sớm nhé." Sau đó cúp điện thoại, tay nắm chặt điện thoại dán chặt lấy lỗ tai, bên kia truyền đến tiếng tí tí, nàng bỗng òa khóc.

Kiều Lạc, thật ra em muốn nói rằng, những gì Kiều phụ nhân có thể làm vì anh, em cũng có thể.

Kế hoạch của Diệp Kinh Chu là như thế này, xưa nàng chạy tới thành phố S, dù sao cũng là một chỗ cố định, Kiều Lạc trước sau cũng sẽ tìm ra, nên lần đầu tiên trong đời, nàng đến văn phòng du lịch, dự tính tìm một chỗ nào hay hay tới đó đợi, ngay cả nàng cũng không biết mình sẽ đi đâu.

Về phần công ty, nàng nghĩ, dù tổng công ty ra mặt, cũng muốn có một người gánh chịu trách nhiệm, mà nàng đã không thể ở lại, mọi chuyện xảy ra là do lỗi của nàng, huống hồ sau khi quảng cáo đưa ra, nàng lại đánh cho Triệu Phi Nhã một bạt tai, nàng đã cảm thấy rất hài lòng.

Nhưng nếu đến chào từ giả với tổng giám đốc, anh chưa chắc sẽ đồng ý, cũng không phải Diệp Kinh Chu sợ anh sẽ phê xấu vào hồ sơ của mình, mà là đối mặt anh cảm thấy có chút áy náy, vì vậy nghĩ, hay là ra đi trước, đợi đến một nơi xa lạ rồi, mới báo cho tổng giám đốc mình muốn nghỉ việc.

Nàng đăng ký một số điện thoại mới, nhất nhất đem hết số trong máy cũ sao lại, duy nhất không ghi số của Kiều Lạc.

Âu Dương cần nhân sao nàng đột nhiên xin nghỉ phép, nói nếu muốn nghỉ cũng có thể cùng nghỉ với nàng ta, và cùng nhau đi chơi mới đạt đến một trình độ nào đó, Diệp Kinh Chu nghĩ, nàng hiện tại đã không còn là chiếc lá trúc phiêu bạt theo gió nữa, mà là ...

Hàng không mẫu hạm được không? Ôi. Quá lớn đi, hay là ca-nô, đúng rồi! Là chiếc thuyền máy nhỏ nhỏ đi nha!

Nàng đi ngân hàng lập tài khoản mới, mang tiền trong tài khoản cũ chia làm hai mươi phần, như vậy dù có bất cẩn làm mất hay bị người trộm được mất, cũng không đến nỗi không một xu dính túi, nàng vốn định chia ra nhỏ hơn nữa, nhưng vì nữ nhân viên của ngân hàng nhìn nàng với vẻ mặt hoảng sợ, cộng với những người xếp hàng dài phía sau nàng đồng thời phóng ra ánh mắt bén nhọn như guom, đành bỏ ý định này đi.

Nàng quét dọn nhà cửa cẩn thận, đem chìa khóa để ở trong túi du lịch giấu trong bức tường kép. Toàn bộ áo quần và vật dụng trong nhà mang cho xã khu, cả nhà chỉ để lại vật dụng của Kiều Lạc. Diệp Kinh Chu mang bao nylon chắn bụi phủ lên đồ dùng trong phòng anh, tay vừa làm nước mắt vừa tuôn rơi.

Chìa khóa trong nhà anh cầm đi một chiếc, chờ khi nào anh trở lại, thì nơi này đã sạch sẽ rồi. Ngày ra đi, Diệp Kinh Chu xách cái vali lớn ra trước, đi tới đi lui nhiều lần, xác định tất cả cửa sổ đều đã đóng, mới từng bước một đi ra cửa.

Hôm nay là ngày tốt lành, con rùa đen đi du lịch!

Diệp Kinh Chu đi được năm ngày, Âu Dương mới phát hiện có gì không đúng, vốn tưởng nàng ngày đầu tiên sẽ gọi điện thoại, dựa vào thói quen của nàng nhất định phải kịp thời báo cáo chỗ ở, đề phòng rủi ro vô ý bị lừa bán cũng có người biết vị trí, những thứ khác không nói, ngay cả chuyến bay, khách sạn, đoàn du lịch, hết thảy đều không nói cho nàng biết!

Những ngày này nàng ta bận rộn tới tận mắt mũi, Phi Nhã điên sản vì tin tức đưa ra trên báo, kinh doanh bán nhà mới thất bại thảm thương, xui xẻo hiện tại cộng thêm bất bình lúc trước, Triệu Phi Nhã như đã phát điên, sống chết không buông tha công ty AM, lại còn yêu cầu Diệp Kinh Chu phải ra mặt, lúc này Âu Dương mới nhớ tới Diệp Kinh Chu.

Phản ứng đầu tiên là nàng chạy trốn thực kịp thời, phản ứng thứ hai là nàng như thế nào chạy trốn tài tình như vậy, không để lại tin tức gì?

Lúc này mới vội vàng điện thoại cho nàng, phát hiện số đã không còn đúng, Âu Dương lập tức choáng váng, bối rối không biết hỏi ai, nghĩ cả nửa ngày mới nhớ ra Kiều Lạc, vội vàng gọi cho anh.

Kiều Lạc vừa nghe, thoát tiên là sững sờ, rồi buông một câu, "Đúng là cô ấy đã chạy!"

Âu Dương vội vàng nói, "Mấy ngày nay anh cũng không tìm cô ấy sao?"

Kiều Lạc thờ dài một tiếng "Lần cuối cùng tôi điện thoại, cô ấy nói sẽ đi du lịch một tuần với cô."

"....." Âu Dương sững sờ ba giây, bắt đầu bẻ ngón tay răng rắc, "Thật là to gan mà, dám bỏ chạy một mình?!"

Kiều Lạc cười khẽ một tiếng "Cũng không phải lần đầu tiên."

Âu Dương nghe lời nói đùa của anh, quýnh đến nỗi bắt đầu vò đầu bứt tai, "Làm sao em tìm được cô ấy bây giờ?"

Kiều Lạc kiên định nói, "Tôi sẽ mang cô ấy trở về."

Nghe xong điện thoại với Âu Dương, Kiều Lạc khẳng định một điểm, nhất định đã có người đi tìm nàng, mà người đó rất có thể chính là phụ thân của mình, anh cúp điện thoại, chuẩn bị đi bệnh viện tìm ông.

Những ngày này anh cực lực kiểm tra thông tin, sự cố chữa bệnh hoàn toàn là trách nhiệm của phía bệnh viện, anh có thể khẳng định, kết quả này đối Kiều gia cực kỳ bất lợi, chỉ sợ điểm này cha anh cũng rõ ràng, mới cầu xin sự giúp đỡ từ phía nhà họ Mai, dùng phương pháp che giấu sự thật để bảo vệ danh tiếng của bệnh viện.

Anh đang ngồi trên ghế salon, gỡ kính, xoa bóp thái dương, bỗng một ly trà xanh đặt trên bàn trà ở trước mặt, anh ngước mắt nhìn, bà Diệp, anh sững sờ, "Mẹ....."

Bà Diệp ngồi đối diện anh, đẩy khay trà qua một bên, tùy ý nói, "Là Âu Dương gọi điện à?"

Kiều Lạc không hiểu tại sao bà lại biết , nhưng vẫn lên tiếng ”Vâng ạ.”

Bà Diệp nói tiếp, ”Nói không tìm thấy Tiểu Chu phải không ?”

“Mẹ.....”Kiều Lạc sững sờ, ”Làm sao biết? Chẳng lẽ là mẹ”

Bà Diệp lắc đầu, ”Lần trước con gọi điện thoại cho ta, nói có thể chữa lành tâm bệnh của Tiểu Chu, ta đã định nói, nhưng cuối cùng lại không nói ra miệng. Con sống với Tiểu Chu, cha của con chắc là không đồng ý. Tuy chuyện với nhà họ Mai ông ấy đã sớm nói cho con, nhưng lúc ấy dù sao con còn chưa hiểu rõ ràng sự việc , hơn nữa khi đó ông khẳng định con sẽ không chấp nhận bệnh của Tiểu Chu, nhưng lần này con trở về, kiên quyết ở bên Tiểu Chu, ông tuyệt đối sẽ không đồng ý, nên nhất định đã đi gặp Tiểu Chu.”

“Ông ấy cho rằng như vậy là xong việc sao ?”Kiều Lạc đẩy nhẹ cặp kính mắt trên sống mũi, cười lạnh.

“Đương nhiên là không.”Bà Diệp trả lời, ”Bởi vì con sẽ không bỏ qua, nhưng Tiểu Chu đã chạy đi rồi , đến một nơi con không thể tìm kiếm, thời gian trôi qua, các con ai có thể kiên nhẫn chờ đợi một người không biết sẽ quay lại hay không ?”

“Nếu ông ấy đã có ý nghĩ như vậy.”Kiều Lạc lạnh lùng nói, ”Con sẽ tìm, tìm mãi cho đến gặp được nàng.”Giọng anh không lớn, nhưng từng chữ từng chữ kiên quyết.

Bà Diệp nhìn anh, ngẫm nghĩ, lại nói, ”Nhưng bây giờ , con phải giải quyết xong việc của Mai gia trước đã.”Bà thoáng dừng lại, ”Dù có chạy đi đâu Tiểu Chu cũng sẽ không quên người mẹ này, nó nhất định sẽ gọi điện thoại cho ta, nếu như ta biết được nó ở đâu.....”

“Mẹ tin tưởng con sẽ đem lại hạnh phúc cho nàng sao ?”Kiều Lạc đột nhiên lại hỏi.

Bà Diệp ngẩng đầu, rất nhanh mỉm cười, ”Ta tin.”

Kiều Lạc hai mắt lóe lên một ánh nhìn cô đơn, thì thào một câu, ”Tại sao nàng lại không tin?”

“Thật ra Tiểu Chu cũng tin.”Bà Diệp trả lời, ”Bởi vì tin, nên nó đã hài lòng rồi.”

Kiều Lạc chớp nhẹ mắt, ”Cho nên..... thực ra cũng không phải là bỏ chạy ?”

“Có lẽ.....”Bà Diệp nâng chén trà hơi gợn về phía anh “Lấy lui làm tiền chẳng ?”

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Địa phương đầu tiên mà Diệp Kinh Chu đi đến là một ngôi làng nhỏ ven biển, mùa hè đã qua, không khí đã se se lạnh, nàng cũng không biết tại sao lại đi ra biển, rõ ràng nàng là người sợ nước, có lẽ là do ngày đó không thể cùng đi bơi với Kiều Lạc, đột nhiên muốn đi biển.

Bãi biển và bể bơi có tính chất khác nhau, theo như Diệp Kinh Chu nghĩ, bây giờ rất an toàn, ít ra mực nước đã dần từ cạn ra sâu, cho dù vô ý rơi xuống, cũng không gặp rủi ro, trừ phi đầu óc nàng chập mạch, chạy như điên ra xa mấy trăm mét sau đó chuột rút trên biển rộng, nói cách khác, ở biển không thể xảy ra tai nạn ngoài ý muốn.

Bờ biển duyên hải được chia làm hai vùng, một phần là chỗ ở của ngư dân bản xứ, một bên là chỗ du lịch, những cái ô và những căn chòi che nắng nằm chen chúc nhau trên bờ biển, những hàng quán tiếp nối nhau san sát. Diệp Kinh Chu thuê một phòng trọ gần bờ biển, phương tiện an ninh rất đầy đủ, nàng vô cùng an tâm, chỉ là thủy triều dào dạt hàng đêm, khiến nàng thường xuyên không ngon giấc. Buổi tối, nàng thường đi tản bộ trên bờ cát, nước biển liếm nhẹ quanh mắt cá chân, làm nàng lại nhớ tới lần đầu tiên theo Kiều Lạc đi bơi, bị đẩy vào khu nhĩ đồng

Có ngày Diệp Kinh Chu sau một đêm không ngủ, buổi sáng dậy rất sớm, rời phòng đi ra bãi biển, trời vừa hừng sáng, gặp gió biển thổi đến, nàng thoáng run rẩy, đường chân trời phát ra ánh sáng màu cam, tựa hồ mặt trời sắp mọc, bờ cát cũng không ồn ào náo nhiệt như lúc ban ngày, cả nền cát phẳng lặng mấp mô như vẩy sóng có vẻ hoang vu, Diệp Kinh Chu không thích cái cảm giác hoang vắng này, có điểm giống như nàng, vì vậy bước từng bước một đi về phía bãi biển của làng chài.

Vượt qua hàng cây làm rào ngăn đôi hai phía, Diệp Kinh Chu lén lút đi qua đó, có cảm giác giống như đi ăn trộm. Sáng sớm ngư dân sắp sửa lên thuyền đi đánh cá, thấy nàng đi tới, liền hét to mấy tiếng, ”Muốn mua cá à?”

Diệp Kinh Chu ăn trộm bị bắt tại trận, cũng may không có tang vật, vội vàng khoát tay, ”Không, không.....”Nàng có thể nói là chỉ muốn tới gặp các

người thôi được hay không ?

Ngư dân không để ý tới nàng nữa, thu lưới lên thuyền. Một nhóc tí khoảng sáu bảy tuổi đang đứng cạnh một hòn đá trên bờ cát, ngẩng đầu nhìn Diệp Kinh Chu,”Chị ơi , chị cũng đang tìm cái ấy sao?”

Diệp Kinh Chu nhìn quanh, xác định không có ai khác, mới rón ra rón rén đi lại gần, nhìn cậu bé cười ngượng ngịu, tỏ ra thân thiện nói ,”Bạn nhỏ ơi , không được nói chuyện với người lạ nha, coi chừng có kẻ xấu chuyên bắt cóc trẻ em, mang lên núi bán”

Cậu bé tay đang nhặt hòn đá dừng lại, ngẩng đầu chớp mắt, bỗng quay đầu về phía sau gọi lớn,”Má , má! Có kẻ xấu muốn bắt cóc con đem bán!”

“.....”Diệp Kinh Chu quỳnh lên, hoảng hốt giải thích,”Ấy , ấy không phải nha, chị chỉ nhắc nhở em thôi mà , ôi.....”

Cậu bé nhìn dáng vẻ khẩn trương của nàng, cười ré lên, Diệp Kinh Chu lập tức hai mắt nhắm lại nhìn trời, bầu trời quả nhiên không có thái dương, thời điểm này, ngay cả đứa con nít cũng biến thái giống như Kiều Lạc!

Cậu bé nhấc hòn đá lên, bắt lấy một con ốc biển màu trắng, trong con ốc thoáng lộ ra mấy cái chân màu hồng hồng đang quơ loạn xạ, dù nghịch ngợm cỡ nào bắt quả chỉ là một thằng bé con, giờ ốc biển lên cho Diệp Kinh Chu xem,”Ốc mượn hồn đây nha !”

Diệp Kinh Chu tròn mắt nhìn sinh vật thần kỳ này, tay sờ cảm, ”Hơi giống ốc sên.....”

“.....”Cậu bé liếc nàng, khinh thường nói,”Cái này không thể giống ốc sên, ốc sên bẩm sinh đã ở trong vỏ, ốc mượn hồn là tự bản thân tìm chỗ ở.”

Thấy Diệp Kinh Chu chăm chú lắng nghe, cậu bé tiếp tục giảng giải,”Ốc mượn hồn không có vỏ cứng, không thể tự vệ, cho nên phải đánh nhau với ốc biển khác, đánh thắng rồi chiếm lấy vỏ, nên ốc mượn hồn thật là dũng cảm, nó tự dùng sức để bảo vệ mình.....”

Diệp Kinh Chu sờ sờ, đột nhiên liền nhớ lại có người tựa hồ cũng nói qua nói như vậy, dùng sức mạnh của mình.....

Nàng lập tức mỉm cười, nhìn cậu bé nói,”Cho chị cái này nha!”

Thằng nhóc hí hóp mắt nhìn nàng, lại cười lên,”Trả tiền đi !”

“.....”Kinh Chu vãi dài rồi , vì sao một đứa bé tí thế này có thể táo tợn như vậy, bảo nàng sao chịu nổi cơ chứ!

Lúc ông Kiều từ bệnh viện trở về, là chàng vạng tối ngày hôm đó, Kiều Lạc ngồi ghế salon, thấy ông, liền gấp tờ báo trong tay lại, để sang một bên, nói thẳng,”Ba đi tìm Tiểu Chu phải không ?”

Ông Kiều sờ sờ, rồi bình tĩnh nói,”Con nghe ai nói?”

“Tiểu Chu lại chạy trốn rồi .”Kiều Lạc trả lời, quay đầu nhìn ông,”Chẳng lẽ..... ba không biết?”

Ông Kiều cười bỏ cà- vạt, đi tới, ánh mắt có chút trốn tránh,”Đương nhiên cha không biết.”

Kiều Lạc lên tiếng,”Nhà họ Mai nói sao?”

Thấy anh nói sang chuyện khác, ông Kiều tự nhiên vô cùng vui lòng, vội vàng nói,”Con gái của họ lúc trước không muốn quen biết con, bây giờ đột nhiên lại tự nguyện, xem ra nhà họ Mai đã có vài phần nhũn nhặn.....”

Kiều Lạc ngược mắt nhìn ông,”Ba cảm thấy việc này nhất định phải giải quyết như vậy sao?”

“Không như vậy.....”Ông Kiều tiếp lời,”thì như thế nào bây giờ?”

Kiều Lạc ngồi thẳng lên,”Con xem báo cáo thấy việc này hoàn toàn là sai lầm của chúng ta, căn bản không thể chối cãi. Ba thấy trốn tránh hay che dấu sự thật như thế là một cách giải quyết à ?”

Ông Kiều nhướng mày,”Con nói vậy nghĩa gì? Có phải con muốn nói, rằng ta mắc kệ hết thầy, khoanh tay đứng nhìn bệnh viện gặp nạn ? Con đừng quên, mẹ con năm xưa liều chết bảo vệ bệnh viện cho con, chẳng lẽ con muốn vứt bỏ mà không để ý tới hết thầy những thứ đó ?”Ông càng nói giọng càng lớn, thoáng có chút kích động

Kiều Lạc chỉ hơi nhíu mày một chút, cười khế một tiếng,”Ba kích động như vậy, chẳng lẽ đang chột dạ?”

“Không....”Ông Kiều nhanh chóng trấn tĩnh lại,”Dù sao việc này không có gì để bàn nữa.”

“Đã không có gì bàn.....”Kiều Lạc đứng lên,”Con đây cũng không muốn bàn, con không muốn ... góp tay vào cái việc làm bất nghĩa này.....”

“Con nói vậy là ý gì!”Ông Kiều lạnh lùng nói,”Con muốn phá bỏ những gì mẹ con đã để lại à ?”

Kiều Lạc đẩy nhẹ kính,”Người phá bỏ không phải con, mà là ba.”Cậu nói đầu tiên làm cho ông Kiều á khẩu, anh nói tiếp,”Xưa kia mẹ chọn bảo vệ bệnh viện, đó là bởi vì mẹ tin tưởng ba, mẹ tin đấy chẳng qua là một việc ngoài ý muốn, mẹ nghĩ nếu như để cho ba bởi vì một việc ngoài ý muốn mà mất đi

bệnh viện, thật sự là đáng tiếc. Có điều việc ngoài ý muốn kia vĩnh viễn chỉ có một cơ hội đền bù, ba có nghĩ bây giờ có phải là một việc ngoài ý muốn hay không? Tuy bây giờ không phải do ba giải phẫu, nhưng việc này đã chứng minh, bệnh viện của chúng ta gặp sự cố hai lần, mà lần thứ nhất, không phải nói một câu ngoài ý muốn là có thể giải quyết!”

Ông Kiều sắc mặt trắng bệch, môi run rẩy, “Con, con.”

“Cho nên.” Kiều Lạc nói tiếp, “Thêm một lần che dấu bắt quá là lại thêm một lần dung túng, ba cảm thấy cần bao nhiêu người phải hy sinh cho sai lầm của bệnh viện, nói cách khác, cái bệnh viện cứu người này, ngay từ đầu, đã luôn được tạo lập bằng sự hy sinh!”

Ông Kiều tròn tròn hai mắt, tay vùng lên, tiếp theo là một tiếng « chát » khô khốc, kính của Kiều Lạc rớt trên mặt đất, anh nhắm mắt lại, rồi mở ra, nhếch miệng, xoay người nhấc kính lên, thân nhiên lau bụi trên kính, đeo trở lại, nhìn sắc mặt tái nhợt của ông Kiều, “Ba là cha của con, ba có quyền đánh con, nhưng ba cũng là chồng, ba không có quyền bắt vợ hy sinh vì mình, hơn nữa ba coi sự hy sinh của mẹ là dung túng. Cũng như thế, là bác sĩ, ba không có tư cách khiến cho người bệnh vì sai lầm của cha mà phải trả giá bằng chính mạng sống của mình, mà ba chẳng những không muốn sửa đổi, ngược lại còn có ý muốn che dấu sự thật.”

Giọng anh không lớn, từng chữ từng chữ kiên quyết, ông Kiều nói không ra lời, trông có vẻ hoảng hốt, lẩm bẩm nói, “Chính là. Bệnh viện xảy ra chuyện. Mẹ con muốn bảo vệ.”

Kiều Lạc tiếp lời, “Ba nghĩ mẹ bảo vệ cái gì?”

Ông Kiều không thể nói, Kiều Lạc tiếp, “Chỉ là bảo vệ bệnh viện hay sao? Con nghĩ cái mà mẹ muốn bảo vệ, chính là ba, là sự tôn nghiêm thầy thuốc của ba, mà hành vi hiện tại của ba lại tự chà đạp lên chính sự tôn nghiêm của chính mình. Mẹ muốn bảo vệ, đồng thời cũng là tin tưởng, ba vẫn nói con quá tự tin, tự tin lại có cái gì sai? Nếu như bây giờ ba một lần nữa cố tình che dấu sai lầm, ba còn có lòng tin đi sửa đổi hay sao?”

Ông Kiều đã không còn nói được thêm câu nào nữa, nhũn người ra trên ghế salon, “Vậy con nói. Làm sao bây giờ?”

“Nên làm cái gì cần làm.” Kiều Lạc trả lời.

Ông Kiều xoa thái dương, tựa hồ không muốn nghĩ nữa, chỉ hỏi thẳng anh, “Chuyện với nhà họ Mai bây giờ.”

“Con sẽ giải quyết.” Kiều Lạc cười nhẹ, “Nếu ba đồng ý, con sẽ.”

Ông Kiều gật gật đầu, cuối cùng lại hỏi một câu, “Là vì Tiểu Chu sao?”

Kiều Lạc nhắc chân lên, xoay người lại, “Cho tới bây giờ Tiểu Chu và chuyện này không có bất cứ quan hệ nào, chẳng lẽ ba vẫn chưa hiểu?”

Ông Kiều nghiêng đầu nhìn anh, mà lúc này đây Kiều Lạc đang hơi ngẩng đầu lên, mang theo mười phần ngạo khí, ông đột nhiên cảm thấy mũi cay cay, khẽ gật đầu, Kiều Lạc đi xa dần, trong đầu ông đột nhiên hiện ra một khuôn mặt với nụ cười rất dịu dàng.

Tiểu Bình, thứ mà em bảo vệ tốt nhất, có lẽ chính là con của chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Lúc chuẩn bị rời ngôi làng nhỏ này, Diệp Kinh Chu mới dùng điện thoại khách sạn gọi cho mẹ của nàng. Giọng nói của mẹ rất bình tĩnh, Diệp Kinh Chu trong lòng thắc mắc, chẳng lẽ mẹ không biết việc nàng bỏ chạy? Nếu bà không biết, như vậy có nghĩa Kiều Lạc cũng chưa phát hiện?

Tuy đây chính là điều nàng mong muốn, nhưng trong lòng lại rất không thoải mái.

Nói như thế nào đây? Như một kẻ đang bị truy đuổi, bỏ chạy thực mạng, chạy như điên vãi ba cây số, mới phát hiện ra không có ai đuổi theo mình, trong cảm giác hưng phấn lại cảm thấy hơi có chút lạc lõng.

Có điều nàng dường như không có chút hưng phấn nào, ngược lại tràn đầy lạc lõng.

Nàng nghiêng đầu suy nghĩ xem cảm giác từ đâu mà có, đột nhiên nghĩ đến ốc mượn hồn, nếu có một ngày, ốc mượn hồn đã có vỏ cứng cáp rồi, không cần đến ốc biển nữa, nó có cảm thấy sau lưng trống trải hay không?

Hôm Kiều Lạc đi tìm Mai Oánh Oánh, anh ghé ngang nhà Diệp Kinh Chu một chuyến, dùng chìa khóa mở cửa, đi vào.

Trong nhà dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, mỗi thứ đều xếp đặt giống như còn có người ở, anh đi qua, trên bàn trà dán một tờ giấy, anh cầm lên xem, nét chữ Diệp Kinh Chu nhỏ nhắn ngay hàng:

Em lại chạy rồi, đừng đi tìm, em chính là ốc sên chết nhất.

Anh nhếch miệng, trả tờ giấy trở về chỗ cũ, xoay người đi vào bếp, trên tủ lạnh dán một tấm note nhỏ, trên đó viết: “Tủ lạnh nên thường xuyên lau dọn, nếu không sẽ vi khuẩn sinh sôi.”

Trên bồn rửa bát dán mấy chữ: Trước khi sử dụng phải rửa sạch bát đĩa.

Trên TV: Xem TV phải cách hơn hai thước.

Máy điều hòa: Mở điều hòa phải chú ý cửa thông gió.

.....

Cuối cùng đi vào phòng của anh, mảnh giấy dính trên drap giường viết: phải giặt và sát trùng drap giường!

Rất cục Kiều Lạc không nhìn được, bắt đầu dĩ mím cười, con bé này muốn nói, sẽ để lại căn phòng này cho anh, nàng vĩnh viễn sẽ không trở về thật không?

Đi tìm Mai Oánh Oánh, nàng ta có vẻ bận rộn, Phi Nhã Điền Sản đạo này gặp nhiều sóng gió, nhưng khi nghe nói Kiều Lạc muốn bàn việc hai gia đình với mình, nàng ta đồng ý gặp mặt sau giờ tan sở.

Bởi vì bàn việc quan trọng, họ hẹn gặp tại một quán trà khá sang.

Mai Oánh Oánh vừa đến, đã ngạo mạn nói, “Anh chắc là đã nghe nói tôi đồng ý chuyện của chúng ta mới đến đây phải không.”

Kiều Lạc không đáp lời nàng, chỉ nói, “Ba của cô sẽ làm được gì cho bệnh viện của chúng tôi?”

Mai Oánh Oánh cười nói, “Anh nghĩ sao? Cấp bậc của sự cố chữa bệnh kia đều tùy thuộc vào một câu nói của ông ấy, là sai lầm của các người, hay là cơ thể của bệnh nhân có vấn đề, cũng đều do ông ấy quyết định, chẳng lẽ anh còn nghi ngờ hay thắc mắc gì sao?”

“Không.....” Kiều Lạc cũng cười, “Đã bàn điều kiện, tự nhiên là muốn xem thành ý của cả hai bên, giao dịch mới có lời.”

“Chẳng lẽ anh cảm thấy thiệt thòi?” Mai Oánh Oánh hừ một tiếng, “Nói cho anh biết, tôi thật sự không có gì hứng thú gì với anh, hoàn toàn là bởi vì Diệp Kinh Chu thích anh, cái gì nó muốn, tôi muốn nó phải mất đi.”

“Vì vậy lấy hôn nhân của cô ra làm trò đùa?” Kiều Lạc cầm lấy cái chén, nhấp một miếng trà, tùy ý nói.

“Hôn nhân?” Mai Oánh Oánh cười nói, “Tôi đâu có ngốc như vậy, tôi sẽ không kết hôn với anh, chỉ là không cho hai người ở bên nhau, anh phải đáp ứng tôi!”

Kiều Lạc nhẹ gật đầu, “Chính là như vậy, chỉ sợ ba của cô sẽ không bằng lòng, phải biết rằng, Diệp Kinh Chu không có quan hệ gì với ông ấy.”

“Ông ấy?” Mai Oánh Oánh khinh thường trả lời, “Cùng lắm thì vài cổ phần của bệnh viện là xong, chuyện của ông ấy, tôi không quản.”

“Cho nên.....” Kiều Lạc ngưng một chút rồi tiếp, “Muốn ba của cô che dấu sự cố khi chữa bệnh, chúng tôi phải trả ra hai thứ, một là tôi không thể ở bên Diệp Kinh Chu, hai là cổ phần của bệnh viện, cụ thể là như vậy..... tôi nói đúng hay không?”

Mai Oánh Oánh không rõ tại sao anh phải lặp lại, nhưng vẫn nhẹ gật đầu, “Đại khái chính là như vậy, anh có ý kiến sao?”

“Đương nhiên.” Kiều Lạc đột nhiên đứng lên, mạnh mẽ đi ra cửa, “Hai đồ lấy một, thật không công bình.”

Thấy anh mở cửa, Mai Oánh Oánh nói chuyện cũng cẩn thận hơn vài phần, “Vậy anh muốn như thế nào?”

“Ngưng hẳn giao dịch.” Kiều Lạc quay đầu nhìn nàng.

“Anh!” Mai Oánh Oánh đứng lên, biến sắc, “Anh dám?”

Kiều Lạc đột nhiên lôi tay trái từ nãy giờ vẫn giấu trong túi quần ra, đặt ra trước mắt nàng, xòe ra năm ngón tay, thả xuống mấy ghi âm có hình dạng như một cây bút nhỏ, anh nhếch miệng, “Tôi là công dân rất biết tuân theo pháp luật nhé.”

Mai Oánh Oánh hai mắt lập tức tròn to, vung tay muốn giật, Kiều Lạc đã nhanh hơn một bước, lùi ra xa, nhét tay vào trong túi áo, nhìn mặt trắng bệch của nàng ta, cười nói, “Tặng cô một câu, làm người đừng được voi đòi tiên.” Vừa nói vừa bước ra đại sảnh đang ngồi đầy người, theo ngõ nhỏ đi ra ngoài.

Báo chí đăng một lúc mấy tin: bệnh viện tư của nhà họ Kiều gặp sự cố trong lúc chữa bệnh, nhà họ Mai lợi dụng điều đó để tạo áp lực đặt điều kiện

cũng bị đưa ra ngoài ánh sáng, lại còn đăng tin Phi Nhã Điền Sản có nguy cơ phá sản. Tin tức nói là do sự kiện từ quảng cáo ở Từ Dương Đình, kết quả kinh doanh thảm hại, việc xây cất cũng bị đình lại. Người trong ngành còn đưa ra giả thuyết xa hơn, đồn rằng chủ tịch Triệu Phi Nhã bao nuôi một tiểu bạch kiểm, tham ô tài sản của công ty, kết quả hoàn toàn mất sạch.

Tin tức bên trong này rất giống như tin đồn về Xương Mậu Điền Sản hai năm trước, người trong nghề đã đồn đãi rằng, công ty nhà này rất không may, cho nên nội bộ công ty lục đục, cổ phần bán ra cũng không ai mua tới.

Diệp phu nhân đọc tin đăng báo, Kiều Lạc bên cạnh lắng nghe, cuối cùng nói một tiếng, "Mẹ, hình như biên tập viên đã sửa lại bản thảo của mẹ, thiếu mấy câu."

Bà Diệp nhú mày, "Thật sao? Sao mẹ không thấy?"

Kiều Lạc đứng thẳng vương vai, gượng cười, "Bất quá nghe không tệ, giọng vẫn rất có bản lĩnh."

Bà Diệp nghe lời ca tụng, nét mặt thoáng vẻ cười, thuận miệng hỏi, "Ba của con bây giờ ra sao?"

Kiều Lạc đem toàn bộ sự việc kể lại, do bà Diệp làm phóng viên chuyên môn thâm niên điều tra nắm giữ bản thảo, ông Kiều bên ngoài bị ban thanh tra truy vấn, về nhà đối mặt phóng viên, có lúc suy sụp tinh thần, khi tình hình đã có chút lắng dịu, bà Diệp và Kiều Lạc đề nghị ông đi về miền thôn dã nghỉ ngơi, trấn tĩnh tâm tình, bệnh viện do Kiều Lạc quản lý.

Sau đó theo tin tức đưa ra, do Kiều gia thừa nhận sai lầm và chủ động đưa ra trước dư luận, cộng thêm bà Diệp viết bài để gỡ lại một phần, dư luận xã hội lần này cũng không quá công kích sự cố chữa bệnh. Nói không bị ảnh hưởng là sai, Kiều Lạc khi trả lời phóng viên chỉ nói một câu, "Làm bác sĩ cần phải song toàn, có trí, có dũng."

Lời này khi phát ra làm đầy lên không ít tranh luận, có người chê bai làm việc xấu xong rồi mới đóng vai anh hùng, cũng có người nói bác sĩ cũng là người bình thường, cũng có thể phạm sai lầm, chỉ cần dũng cảm gánh chịu trách nhiệm.

Kiều Lạc lắc đầu, "Có lẽ thêm một thời gian nữa thì tốt."

Bà Diệp gấp báo lại, để sang một bên, ngẩng đầu hỏi, "Lần trước mẹ đã cho con biết Tiểu Chu ở chỗ nào, con bận rộn quá, bây giờ không có việc gì, sao vẫn không đi tìm nó?"

Kiều Lạc nhướng mắt, "Con không tìm, chỉ chờ thôi."

Bà Diệp sững sờ, "Chờ? Con tin nó sẽ đi tìm con?"

"Không tin." Kiều Lạc nói thẳng, bà Diệp mở to mắt, đầy kinh ngạc, anh nói tiếp, "Nhưng con tin tưởng là, thuyền nào rồi cũng phải về bến thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Khi Diệp Khinh Chu quay về thành phố S, trời đã vào thu, thời tiết đã mát mẻ hơn rất nhiều. Nàng chọn đi về nhà vào buổi trưa, lén lút đi vòng quanh khu nhà mình, sau đó chậm rãi xốc lại mũ rom rộng vành trên đầu, tháo kính râm xuống, nhìn lên trên xem xét, tấm màn vẫn rũ xuống, chứng tỏ trong nhà không có người, nàng qua cổng, nhanh chóng lên lầu, lấy chìa khóa ra mở cửa.

Mọi vật trong nhà cũng giống như trước khi nàng ra đi, lòng Diệp Khinh Chu trầm xuống, càng thêm cô đơn.

Đặt valise đặt xuống góc tường, bỏ chìa khóa xuống bàn trà, ánh mắt lướt qua, đột nhiên nàng ngăn người, tay cầm tờ giấy trên bàn, bên dưới dòng chữ của nàng, có thêm một dòng chữ khác, nét bút mạnh mẽ:

Đá ngầm đã phá, băng sơn đã tan, chỉ chờ thuyền về bến.

Nàng sững sờ, rồi mỉm cười.

Bệnh viện tư nhân Diệu Nhân ở phía nam thành phố N, tuy trước đây gặp sóng gió về việc chữa bệnh sai lầm, nhưng dạo này đã bình an, rất nhiều bệnh nhân cũ quay trở về do tin tưởng y quán đã trăm năm của gia tộc này.

Sắp đến giờ tan sở, người bệnh không nhiều, trên dãy hành lang vắng thoang thoang mùi cồn, y tá bác sĩ giao ban ra ra vào vào, trên dãy ghế chờ đặt dọc theo hành lang có một tờ báo thoáng mở ra, hàng tit lớn viết rõ ràng:

Hôm nay bán đầu giá Phi Nhã điền sản phá sản

Một bàn tay trắng nõn nhặt tờ báo lên, để sang một bên, ngồi xuống, tay cầm số thứ tự đăng ký.

Cánh cửa bên cạnh vừa mở, một bệnh nhân đi ra, trong phòng có người gọi một tiếng, "Số tiếp theo."

Bệnh nhân đang chờ đứng lên, đi vào, khẽ đẩy cánh cửa màu trắng, trong phòng bác sĩ đang cúi đầu viết gì đó, mớ tóc nâu tóc rũ xuống che khuất trán, chỉ có thể nhìn sống mũi cao và thẳng, tay trái cầm bút tiếp tục viết, đầu không ngẩng lên nói, "Thấy chỗ nào không được khỏe?"

Người bệnh ngồi xuống, rụt rè mở miệng, "Bác sĩ, hình như tôi bị mất cái gì đó."

Tay đang viết dừng lại, bác sĩ ngẩng đầu, trước mắt là một khuôn mặt lo lắng, mắt tròn đỏ hồng, hai mắt chớp chớp, bác sĩ nhếch miệng, "Bị mất cái gì?"

Bệnh nhân ngẩng đầu, khẽ khoát tay, "Tôi bị mất vỏ ốc....."

"A?" bác sĩ hình như rất có hứng thú với lời nói này, đặt bút sang một bên, người hơi nghiêng ra sau, hai tay khoanh trước ngực, "Quan trọng lắm sao?"

Người bệnh chăm chú gật đầu, "Tôi là ốc mượn hồn, tuy bây giờ đã có vỏ cứng bên ngoài, nhưng lại rất nhớ cái vỏ ốc ngày xưa....."

Bác sĩ cười nói, "Có vỏ ngoài không tốt sao? Sao lại còn muốn đi tìm?"

Người bệnh mở to mắt, nói nhỏ, "Bởi vì..... Có chút tịch mịch"

Bác sĩ đứng lên, đi đến, kéo người bệnh ôm sát vào ngực mình, "Được rồi..... Cho phép em đi tìm!"

"Nhưng mà hình như đã tìm được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Vĩ Thanh

Thời gian qua cũng khá lâu, lâu đến nỗi Tiểu Chu đã cho ra thêm một tiểu Chu nữa..... Bất quá nói ra lời này thật nguy hiểm, việc này không thể nghi ngờ là hoài nghi khả năng của người nào đó, vì vậy Kiều Lạc ngồi ở trên ghế sa lon vừa xem báo vừa liếc mắt, "Hoài thai mười tháng là bình thường, cái quá trình này dài đằng đặc như thế, không thuộc trách nhiệm của anh."

Âu Dương ngồi giữa giường ôm lấy tiểu bảo bảo, nhìn trái, nhìn phải, lại nhìn hai người đang ngồi trên salon, thờ dài một tiếng, "Còn chưa nghĩ ra tên à?"

"Đúng vậy....." Diệp Khinh Chu cẩn thận lật Tân Hoa tự điển, mặt đầm lệt, "Tìm chữ đặt tên, thật là khó quá....."

Âu Dương hai mắt lập tức sáng lên, "Để đấy cho mình! Mình giỏi nhất là đặt tên đó nha!"

Kiều Lạc gấp tờ báo lại, nói thẳng, "Giống như là tên Âu Dương ấy à?"

"Tên Âu Dương có cái gì không tốt chứ!" Âu Dương lập tức phản đối, "Cái tên này hay lắm nha, cái người ngắm lại đi, Trung Quốc nhiều tên như vậy, thử hỏi có mấy cái tên giống như tôi?"

Diệp Khinh Chu vội xông tới, một mặt xoa dịu cơn giận của nàng ta, mặt khác ôm cục cưng thả xuống giường, bảo cứ nổi, nhưng đừng mang con của nàng vào chung với bảo nha!" "Vậy cậu thử nói vài cái tên xem sao?"

Âu Dương được đồng ý của mẹ đẻ bé, lập tức rất vui lòng, mở miệng nói, "Con trai á, muốn làm quốc gia lương đồng, thì đặt tên là Kiều Đồng, hoặc là Kiều Lương rất hay nha!"

"Ồi....." Diệp Khinh Chu choáng váng, "Cái gì Kiều Đồng? Kiều Lương?"

"Ừ nhỉ cũng có hơi kỳ kỳ....." Âu Dương cũng thấy hơi quá đáng, lắc đầu nói tiếp, "Nếu không thích, thì Kiều Thuần (Kiều Đôn) nha?"

Kiều Lạc rốt cục nhịn hết nổi, "Sao cô không gọi thẳng là Kiều Phái (Bài brit) cho rồi?"

"Kiều Phái?" Âu Dương sờ cằm, "Ừ nhỉ, không tệ nha....."

Diệp Kinh Chu lau mồ hôi, gì kia, chọn chữ đặt tên thật là khó! Nàng cúi đầu nhìn cục cưng trên giường, trên mặt luôn luôn tươi cười, sao nàng lại cảm thấy nụ cười kia quá ... tình quái đi, khiến cho người làm mẹ như nàng cũng không rét mà run, thôi thì gọi là Kiều..... Đại Thần cho xong!

[1] Nguyên văn : chữ Mã

[2] Phim khiêu dâm của Nhật bản

[3] * Làm tránh cho hồ : người xưa tin rằng, hồn của những người bị hồ ăn thịt biến thành tránh, thường đi theo hồ, lại dẫn đường cho hồ đi ăn thịt những người khác.Nên đọc thêm Lửa hận rừng xanh để biết về các loại tránh, cách luyện tránh và tác dụng của tránh ^_^

[4] * Cardcaptor Sakura : truyện tranh của Clamp (mình khá thích Clamp, nhưng chưa đọc bộ này”

[5] Nguyên văn : Thái muội

[6] Nguyên bản thành ngữ : nã nhân thủ đoản, cật nhân chủy nhuyễn / bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, hàm ý là lấy thứ gì đó của người ta thì cũng nương tay hơn với người ta, ăn đồ của người ta thì nói chuyện với người ta cũng mềm mỏng hơn.

[7] Tam cao : năng suất lao động cao, tỷ trọng hàng hóa cao và hiệu quả kinh tế cao.

[8] Bạo súc : đâm vào hậu môn.

[9] Một câu chửi tục của Trung Quốc :

[10] Dương Bạch Lao, Hoàng Thế Nhân là hai nhân vật trong bộ phim “Bạch Mao Nữ”của Trung Quốc

[11] Ninja Rùa

[12] Vương bát : kẻ khốn nạn -> Kẻ khốn nạn sống nghìn năm, nhưng con rùa còn sống vạn năm. ...

[13] Hai điểm trên, một điểm dưới – là bikini đó :D

[14] Tiểu tiên : đọc hơi giống tiểu tam = kẻ thứ ba, thường dùng để chỉ những kẻ chen vào phá vỡ hạnh phúc gia đình người khác, nói nôm na là nhân tình.

Bạn đang đọc truyện *Thuyền Tới Đầu Cầu Tự Nhiên Thắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.